

Có Một Điều Em Không Biết: Anh Yêu Em!

Contents

Có Một Điều Em Không Biết: Anh Yêu Em!	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	39
24. Chương 24	40
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	61
36. Chương 36	63
37. Chương 37	65
38. Chương 38	66
39. Chương 39	67
40. Chương 40	69
41. Chương 41	70

42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	76
45. Chương 45	77
46. Chương 46	82
47. Chương 47	84
48. Chương 48	87
49. Chương 49	89
50. Chương 50	92
51. Chương 51	95
52. Chương 52	96
53. Chương 53	99
54. Chương 54	102
55. Chương 55	104
56. Chương 56	109
57. Chương 57	114
58. Chương 58	119
59. Chương 59	123
60. Chương 60	125
61. Chương 61	131
62. Chương 62	136
63. Chương 63	139
64. Chương 64	141
65. Chương 65	143
66. Chương 66	148
67. Chương 67	152
68. Chương 68	158
69. Chương 69	163
70. Chương 70	169
71. Chương 71	174
72. Chương 72	176
73. Chương 73	179
74. Chương 74	182
75. Chương 75	185
76. Chương 76	187
77. Chương 77	191
78. Chương 78	201
79. Chương 79	204
80. Chương 80	210
81. Chương 81	214
82. Chương 82	218
83. Chương 83	221
84. Chương 84	225
85. Chương 85	228
86. Chương 86	232
87. Chương 87	234
88. Chương 88	237
89. Chương 89	242
90. Chương 90	247
91. Chương 91	251
92. Chương 92	255

Có Một Điều Em Không Biết: Anh Yêu Em!

Giới thiệu

Thưa chủ tịch! Đã tìm thấy tiểu thư ấy rồi ạ! – Một người đàn ông mặc đồ đen trình trọng thông báo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-dieu-em-khong-biet-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Thưa chủ tịch! Đã tìm thấy tiểu thư ấy rồi ạ! – Một người đàn ông mặc đồ đen trình trọng thông báo khiến một ông lão đang yên vị trên ghế bồng đứng bật dậy.

- Thật....thật sao? Nó ở đâu?

- Nhà tình thương Đông Thanh ạ! – Người đàn ông nọ cúi đầu.

Những tia nắng chiếu rọi lên mái tóc bạc, rặng lên những nếp nhăn xô vào nhau, đẩy giọt nước mắt ra ngoài, lăn dài trên đôi gò má đen sạm. Tất cả những niềm vui sướng, hạnh phúc, xúc động, bùi ngùi, chờ đợi, luyến tiếc như vỡ òa trong câu nói:

- Đưa ta đến đó, nhanh!

=====

Tin Lâm Duy sắp lấy vợ lan truyền ngầm trong hội BF. Cũng may chỉ có 4 thành viên của BF biết chuyện chứ nếu không sẽ là một cú sốc cực lớn cho nữ sinh toàn trường.

- Cô ấy là ai? – Một chàng trai nhảy lên bàn, chồm lên người thành bạn, hỏi tới tấp.

- Bao nhiêu tuổi?

- Có xinh không? – Một tên con trai khác.

Chàng trai thứ tư bị tấn công bởi những câu hỏi...có đầu có đuôi, bình thản:

- Cô ta là ai và bao nhiêu tuổi, có trời mới biết. Còn có xinh hay không thì việc gì tớ phải bận tâm.

- Nhưng đó là vợ chưa cưới của cậu mà!

- Vợ của ông tớ đấy! Ông chọn thì đi mà rước về làm lẽ – Bực bội.

- Chà! Lâm Duy hôm nay uống phải thuốc gì mà “liều lĩnh” ghê ta! Có ông bà cậu ta ở đây thì cậu đã bị đưa vào trại huấn luyện trẻ vị thành niên rồi! – Một đứa con trai tên Nguyễn Hoàng lên tiếng mỉa mai.

Cách đó, vài ngày....

- Lâm Duy, đã đến lúc lo đến chuyện cả đời cháu rồi! – Ông Lâm hùng hồn tuyên bố.

- Ông à! 17 tuổi chưa phải là lớn để bàn chuyện đó – Hơi hoảng.

- Ta già yếu rồi, không biết bao giờ thì nhắm mắt xuôi tay, nguyện vọng cuối cùng là nhìn cháu bước vào nhà thờ. Cháu không thể giúp ta thực hiện di nguyện nhỏ bé ấy được sao? Lâm Duy – Ông Lâm ca bài ca vọng cổ rồi bỗng dừng chuyển giọng đột ngột – Thôi! Không bàn nữa, ta đã chọn cho cháu một người, mấy ngày nữa, con bé sẽ về nhà mình nên cháu liệu mà làm!

- Ông bắt cháu lấy một người mà cháu không quen biết sao? Ông ác quá! – Hoảng thật sự.

- Không biết rồi sẽ biết! Thế cháu không làm theo di nguyện của ông, làm ông đau lòng thì cháu không ác đâu nhỉ? – Nói rồi, ông lão bước đi.

- Ông à! Trước đây, ông đã bảo cháu sau này nhất định phải lấy người mà mình yêu, phải luôn ở bên, che chở và bảo vệ cô ấy, vậy mà bây giờ, ông nỡ... sao lại thế được – Giọng van nài.

- Ta...

- Ông à...

- Thôi được rồi! Ta sẽ cho cháu 3 tháng để thử yêu con bé. Sau 3 tháng, nếu cảm thấy không hợp, hai đứa có thể chia tay! – Ông nói với một giọng năn nỉ, trong khi thằng cháu lại cười một điệu cười đắc chí.

- Được ạ! 3 tháng...

“Ba tháng thôi! Sẽ qua nhanh mà!”

=====

Nó được người ta làm thủ tục rồi đón đi bằng một chiếc xe sang trọng. Trên đường, nó mới biết đây là chuyến xe đưa nó về nhà chồng.

Xe dừng hẳn trước một ngôi biệt thự tuyệt đẹp, nó suýt xoa và bước vào theo bác quản gia nhà đó.

- Cháu là Lam Bình? – Người phụ nữ quý phái ân cần hỏi.

- Vâng ạ!

- Cháu cứ xem đây là nhà của mình nhé! – Bà quay sang bác quản gia – Bác lên gọi Lâm Duy xuống đây!

Lâm Duy? Chắc đây là cái tên mà nó sắp phải lấy làm chồng. Không biết trông tên đó như thế nào nhỉ? Cao? Thấp? Gầy? Béo? Da đen như Thổ dân Châu Phi hay trắng tựa diễn viên Hàn Quốc? Mọi suy đoán đều được dẹp sang một bên, nó chú ý quan sát tên con trai đang bước xuống cầu thang.

Cậu trao cho nó một ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Còn nó, vừa chạm mặt, đã tặng cậu ta một câu nói không mấy thiện chí (nếu không muốn nói là ác ý):

- Mặt anh trông ngố thật!

Vừa dứt câu, Lâm Duy quay lại nhìn nó, ánh mắt hình viên đạn. Cái gì chứ? Ngố ư? Lần đầu tiên cậu nghe thấy từ đó mà lại liên quan đến cậu nữa chứ? Xem ra đứa con gái này....không có mắt thẩm mỹ.

Đến giờ ăn, nó ngồi vào bàn với nụ cười tươi rói.

- Cháu thấy nhà ông thế nào? – Ông nội (của Lâm Duy) vừa gấp thức ăn cho nó vừa hỏi.

- Vâng, đẹp và rất lớn nhưng....không lớn bằng nhà cháu ạ! (Nhà nó là nhà tình thương Đông Thanh, dĩ nhiên phải lớn rồi)

“HẢ? Không lớn bằng ư? Rốt cuộc cô ta là tiểu thư nhà nào? MÀ làm gì có tiểu thư nào lại ăn mặc kín đáo, lại vô duyên chạy nhảy lăng xăng trong nhà người lạ như vậy cơ chứ?” – Dòng suy nghĩ quay cuồng trong đầu Lâm Duy.

=====

“Cộc...cộc....cộc...”

Nó bước ra mở cửa phòng thì y như rằng cái mặt tên ngố lúc nãy đập ngay vào mắt.

- Cô làm gì mà chậm như rùa vậy? – Lâm Duy càu nhàu.

- Tôi mà như rùa thì anh có chờ đến sáng mai con rùa cũng không với tới cái tay nắm cửa đâu! Hứ! – Nó cũng ngang ngạnh không kém.

- Cô...Thôi tôi không sang để cãi nhau với cô. Tôi muốn bàn với cô một chuyện – Nói rồi, cậu bước vào phòng, đóng cửa lại còn bấm cả chốt nữa chứ!

- Nè! Anh định làm cái trò gì vậy? – Nó phát hoảng trước chuỗi hành động kì quặc của chồng tương lai.

- Cô không đáng để tôi phải “làm cái trò gì đâu” – Cậu nhếch mép rồi nói tiếp – Tôi muốn tôi với cô....kí hợp đồng.

- Kí hợp đồng? – Nó mắt chữ A mồm chữ O.

- Hợp đồng tình yêu.

- HỢP ĐỒNG TÌNH YÊU? – Mắt chữ A mồm chữ O

- Tôi không ngại thú thật với cô rằng tôi đã có người yêu rồi. Tôi không muốn vì cuộc hôn nhân không đáng có này mà tôi và cô ấy phải chia tay.... – Lâm Duy trút bầu tâm sự.

Cậu cứ nghĩ rằng khi nghe cậu nói xong, nó sẽ ngồi bệt xuống nhà mà khóc, mà oán trách cậu sao lại nỡ đối xử với nó như vậy. Nhưng cậu vừa dứt lời thì nó đã cười vang như trúng xổ số vậy:

- Hay! Trò này hay đấy! Dù sao tôi cũng không muốn sống cả đời với một người như anh.

Cậu cuối có vẻ hơi xúc phạm một chút nhưng chỉ cần nó đồng ý là đủ rồi.

Nói là làm, Lâm Duy lôi đầu ra một bản hợp đồng có lẽ đã được soạn trước.

- Nè, cô đọc xem có thiếu gì nữa không. – Cậu chìa tờ giấy trước mặt nó.

HỢP ĐỒNG TÌNH YÊU BA THÁNG.

BÊN A: LAM BÌNH.

BÊN B: LÂM DUY.

Bản hợp đồng này có hiệu lực 3 tháng kể từ ngày kí kết.

Cả hai bên có nhiệm vụ thực hiện những điều khoản sau:

Điều 1: Không được cho ai biết về sự xuất hiện của bản hợp đồng.

Điều 2: Không được tiết lộ cho bất kì ai về quan hệ giữa hai bên.

Điều 3: Không được xâm phạm cũng như là phải tôn trọng cách sống và đời tư của đối phương.

Điều 4: Trong thời gian hợp đồng, không được yêu đối phương.

Điều 5: Không được làm gì bất lợi cho tình yêu của bên B

Điều 6: Ngày này ba tháng sau, bên A sẽ phải rời khỏi căn nhà này và hai bên xem nhau như người xa lạ.

– Thế nào? Ok chứ? – Lâm Duy tò mò hỏi.

- Umk...Sẽ được nếu anh viết vào đây thêm một điều khoản nữa.

- Ý cô là sao? – Lâm Duy ngạc nhiên.

- Điều 7: Mỗi tuần bên B có nhiệm vụ là thực hiện một yêu cầu của bên A.

- Cô có biết chữ “Mơ” viết thế nào không hả? Nghĩ sao bảo tôi làm theo lời cô. Xin lỗi! Tôi không phải là Cháu ngoan Bác Hồ – Lâm Duy giấy nẩy.

- Thế thì thôi, xem như tôi chưa nói gì. Dù sao bản hợp đồng này được kí kết cũng vì quyền lợi của anh cơ mà! – Nó toan bước đi.

- Khoan đã... Thôi được rồi, thêm thì thêm. Nhưng cô không được bắt tôi làm osin hay đại loại là như thế đâu nhé! – Lâm Duy bực mình.

- Xời! Có osin như anh chắc tôi chết sớm quá!

“Roẹt...roẹt...” Tiếng kí giấy vang vọng khắp căn phòng nhỏ.

- Bản hợp đồng này sẽ có hiệu lực từ ngày mai đây. – Lâm Duy vẫn không quên dặn nó trước khi bị đuổi ra khỏi phòng.

- Phiền phức quá! Anh làm tôi mất ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ rồi đây. – Nó cần nhằn – Oáp!...

Tối hôm đó, tại phòng khách nhà hộ Lâm.

- Anh đang làm gì vậy? – Nó ngồi xuống sofa khẽ hỏi nhưng vẫn không có tiếng ai trả lời (giả lơ đây mà!)

Lâm Duy ngồi yên lặng như một tảng băng trước màn hình ti vi, tay cầm điều khiển, tay chống lên thành ghế, ra vẻ không để ý đến mọi chuyện xung quanh.

- Chà! Thiên Kỳ là một cô gái xinh đẹp, được xem là hotgirl của BFM, cô ấy lại rất thông minh nữa chứ. Cô ấy rất tốt..... Bla...bla..... – Nó nói như muốn trêu tức Lâm Duy.

Lâm Duy vẫn yên lặng dù cho những lời nói của nó làm cậu cảm thấy khó chịu. Còn nó, được đà, nó lờn vờn quanh Lâm Duy và luyên thuyên mãi về Thiên Kỳ:

- Cô ấy là một cô gái “lí tưởng”. Ai mà lấy cô ấy chắc phải tu mấy kiếp mới được. Mà tại sao một người có thể xem là hoàn hảo như cô ấy lại quen với một tên cù lần như anh nhỉ?

“RẦM” Lâm Duy ném cái điều khiển trên tay xuống sàn nhà với nỗi tức giận trào dâng đến tận...ngón tóc.

Không nói gì, cậu lặng lẽ bước lên phòng. “RẦM” Tiếng cửa phòng đóng sập lại, phía sau là một con người với hai ống khói bốc hơi ngùn ngụt.

Còn nó, nó khẽ cười vì....trêu tức được tên chồng đáng ghét của mình.

=====

Gió lay lay những bông hoa nhỏ xinh, cuốn hương hoa nhài bay vào căn phòng nhỏ.... Nó vươn vai chào ngày mới.

“Không biết tên chồng hắc ám đó đã dậy chưa? Chắc giờ này đang còn ngủ nướng. Hi hi!” Nó khẽ cười với suy nghĩ của mình. Sở dĩ nó dậy sớm chỉ là để cho Lâm Duy tâm phục khẩu phục với “tài nghệ” của mình.

Nó nhanh nhẩu bước xuống phòng ăn.

- Chào cả nhà!...Á! Sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh còn ngủ chứ? – Nó giật mình khi thấy Lâm Duy lù lù một đống ở bàn ăn.

- Cô tưởng ai cũng như cô chắc? – Nhếch mép – Đã dậy muộn lại còn cần nhằn.

- Hai đứa mang cái này đến biếu bà, tiện thể ghé đâu ăn sáng luôn, mẹ quên chuẩn bị rồi. – Mẹ chồng nó cười xòa rồi đưa cho... vợ chồng nó cái gói được bao bọc rất cẩn thận.

- Cô đi nhanh nhanh cho tôi nhờ, bộ chân cô bằng sắt nên không nhấc nổi hả? – Lâm Duy hét và bấm còi xe inh ỏi.

- Không thấy tôi đang đi đây à? – Lại cần nhằn.

Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi khuất dạng phía sau hàng cây thẳng tắp.

- Này! Giờ đi đâu đây? – Nó hỏi vu vơ.

- Đến nhà bà nội tôi. – Lâm Duy tỏ vẻ bực dọc (có lẽ là vì chuyện hôm qua đây mà!!! Anh chàng giận dai quá)

Tiếng nhạc vang lên khe khẽ và hình như nó có thể cảm nhận được một âm thanh kì lạ phát ra từ...bụng mình.

- Gần tới nơi chưa vậy? – Mặt nó nhăn nhó.

- Chắc rồi! – Lâm Duy nói để nó ngồi yên chứ thực ra thì...đường còn dài!!!

30' nặng nề trôi qua... Đường như không chịu được nữa, nó kéo tay Lâm Duy, mặt sụp xuống nhìn đáng yêu hết mức.

- Này cô làm cái trò gì vậy? – Thật khó để tả được cảm xúc của cậu lúc này. Hành động của nó làm cậu khó chịu nhưng nhìn khuôn mặt nó y như con cún con khiến cậu không nhịn được cười.

- Tôi đói! – Nó nũng nịu.

Cậu nhếch mép nhưng cũng tấp xe vào một nhà hàng gần đó. Còn nó thì mừng khôn xiết, được ăn mà!

- Cô ăn từ từ thôi! Có ai tranh phần của cô đâu?

- Ầ...ai...ó....anh...ao? – Nó lườm mắt nhìn Lâm Duy rồi lại cặm cụi ăn tiếp.

Tôi không hiểu nổi cô luôn đó. Người chứ có phải heo đâu? – Nhếch mép. Cậu đưa ngụm cà phê lên miệng rồi thong thả ngồi ngắm phong cảnh buổi sáng.

Trong lúc đó, tại một bàn khuất ở phía sau, có hai cô gái đang khúc khích cười.

- Thế nào Thiên Kỳ? Chuyện hẹn hò cùng Lâm Duy vẫn OK chứ? – Uyên Vân khẽ thì thầm vào tai bạn.

- Cậu ghen à? – Thiên Kỳ vội trêu nhỏ bạn rồi cười phá lên một cách vô tư.

- Gớm! cả thế giới này ai chẳng biết Lâm Duy là của Thiên Kỳ cơ chứ! Nhỉ? – Uyên Vân tỏ vẻ mỉa mai làm ai má Thiên Kỳ ửng đỏ. Cô nàng ngó lơ đi chỗ khác rồi cúi gầm mặt uống tiếp ly sinh tố.

- Ô, Có phải Lâm Duy kia không? – Uyên Vân vội kéo Thiên Kỳ rồi cả hai cùng nhìn về một phía.

- Đúng rồi! – Thiên Kỳ reo lên rồi toan chạy đến thì chợt khựng lại – Nhưng tại sao cậu ấy là ngồi cùng cô bé kia?

- Cậu ta có phải đang “bắt cá hai tay” không nhỉ? – Uyên Vân buông lời nhận xét mà không để ý đến thái độ của Thiên Kỳ.

-.....

- Hay là đến đó hỏi rõ đi! – Uyên Vân bước đi thì bị Thiên Kỳ níu tay lại.

- Thôi, đừng làm phiền họ.

- O...cậu.... – Như chợt hiểu ra vấn đề, cô liền ngửa tay trước mặt Thiên Kỳ. – Đưa cho tớ mượn điện thoại cậu cậu.

- Cậu định làm gì? – Miệng thì hỏi vậy nhưng tay thì vẫn lấy điện thoại đưa cho nhỏ bạn.

Cô nàng đón lấy rồi bấm bấm, vừa bấm vừa cười.

- Ok, giờ chỉ việc chờ xem thực hư thế nào. – Uyên Vân nói, giọng đầy tự tin.

Ring...ring...ring....

BẠN CÓ MỘT TIN NHẮN MỚI.

“Lâm Duy à! Là tớ Thiên Kỳ đây, tớ đang ngồi ở bàn số 2 nè, qua đây một lát được không?”

- Cô ăn đi, tôi đi một lát – cậu bỏ đi.

Đúng một lát sau, cậu dừng lại ở một bàn khuất ở phía sau, có hai cô gái không còn cười khúc khích nữa mà thay vào đó là hai khuôn mặt đầy những suy tư.

- Hey! Thiên Kỳ! – Quay sang người con gái kia – Cậu là...Uyên Vân? – Lâm Duy hỏi với giọng ngờ vực.

- Trí nhớ của cậu tiến bộ đấy!- Cô khẽ cười rồi chợt nhớ lại mấy lần trước, lúc nào gặp là cũng phải giới thiệu tên mặc dù đã nói đi nói lại...mấy chục lần rồi!

- Trùng hợp nhỉ? Tớ cũng đi ăn ở đây. – Lâm Duy hớn hở.
 - Cùng cô ta à? – Thiên Kỳ nãy giờ mới lên tiếng. Gương mặt nghiêm nghị của cô làm cậu giật mình.
 - Này, “hotboy đang trí” – – Cậu đang bắt cá hai tay phải không?
 - Ô! Bắt cá thì phải bắt hai tay chứ một tay làm sao bắt? – Lâm Duy trêu nhưng không ngờ gương mặt ai kia đã chuyển sang tím tái.
 - Cậu.... – Thiên Kỳ tức giận, giọng nghèn nghẹn.
 - Ấy, tớ chỉ đùa thôi mà, cậu không giận chứ? – Lâm Duy cười xòa rồi liếc nhìn Thiên Kỳ.
 - Thế cô ta là ai? – Thiên Kỳ nhăn mặt (chắc vẫn còn giận)
 - À... cô ta là...là... ah... là osin của tớ ý mà! – Lâm Duy gãi đầu (cứ như có hàng nghìn con chí đang làm loạn ý!)
 - Oh! Tớ không ngờ cậu cũng có thói quen dẫn osin đi ăn cơ đấy! – Thiên Kỳ mĩa mai.
 - Tớ chỉ là....tớ chỉ “hộ tống” cô ta về chăm sóc bà nội tớ thôi mà! Cậu biết lâu lắm rồi tớ không về quê thăm bà còn gì. – Lâm Duy tặc lưỡi, mặt trông ngổ hết sức.
 - Thật không? – Thiên Kỳ ngờ vực.
 - Thật, tớ thề dưới bóng đèn nè! – Thật không ngờ hotboy dưới tay người yêu lại trở nên trẻ con như vậy!!!!
- Nghe vậy, Thiên Kỳ cũng có vẻ xiêu xiêu, môi nở một nụ cười và tất nhiên, Thiên kỳ cười cũng có nghĩa là Lâm Duy thở phào nhẹ nhõm.
- Tớ phải đến chỗ bà nội đây, mai gặp lại nhé! – Đá lông nheo.

- Uk! Bye!

Rồi Lâm Duy bước đi...

- Cậu tin à? – Uyên Vân vừa hỏi vừa nhìn bóng Lâm Duy đang dần khuất.
- Ý cậu là sao?
- Xời! Dạo này chuyện tình giữa cậu chủ và osin đầy ra đấy! Lơ mơ coi chừng mất người yêu đấy bạn thân mến ạ. – Cô bạn tỏ ra hiểu biết và câu nói của cô nàng cũng làm lòng tin của Thiên Kỳ hơi lung lay.

=====

- Cháu chào bà ạ! – Cả hai đồng thanh khi nhìn thấy bà lão bước ra mở cửa.
 - Uk, hai cháu vào nhà đi! – bà lão hiền hậu cười.
- Căn nhà được thiết kế và xây dựng một cách khá cổ kính với một màu đất ẩm cúm. Nó cùng Lâm Duy bước theo bà lão vào phòng khách, cùng ngồi xuống ghế sofa, cùng nâng ly nước lên miệng và cùng uống (đừng hiểu nhầm nghen, là khác ly chứ không phải uống cùng một ly đâu.
- Lâm Duy này, ta nghe bảo cháu sắp cưới. Cô gái này chắc là vợ cháu rồi! – Bà ân cần bảo rồi nhìn sang nó – Trông cũng xinh chứ nhỉ?
- Nó cười tươi như hoa (được khen mà!) thì bỗng cái giọng lạnh lùng của chồng tương lai làm nụ cười trên môi nó tắt hẳn:
- Cô ta là osin cháu mới tuyển dụng đấy ạ!
- Mặt nó đang từ từ chuyển sắc... bất thành linh, nó ôm chặt lấy tay Lâm Duy, ngả đầu vào vai cậu là cho cậu khiếp vía.
- Không phải đâu bà ạ! Anh ý đang giận cháu nên mới nói vậy – Quay sang Lâm Duy, đưa một cái nhìn đầy tức giận nhưng giọng thì vẫn ngọt xớt – Thôi mà, chúng ta làm hòa “cưng” nhé!
 - Ai là “cưng” của cô? – Lâm Duy giãy nảy.

- Ô! Ở đây ngoại trừ em ra, chỉ có anh với bà. Không phải anh thì là bà chắc? – Nó phân bua.
 Bà cụ này giờ vẫn ngồi quan sát hai đứa nó mà cứ bụm miệng cười.
 - Bữa nay cháu dâu có lẽ phải troor tài nấu ăn rồi nhỉ? – Bà cụ gợi ý.
 - Vâng ạ, cháu thì luôn sẵn sàng. – Nó cười tươi rói.
 - Bà đừng để cô ta nấu. Không chừng lại bỏ độc vào thức ăn để ám sát hai bà cháu mình đấy! – Lâm Duy nói vọng vào bếp.
 Nó vốn định tha cho “chồng” nhưng giọng điệu tên này làm nó tức nên nó mỉm cười, nụ cười gian gian.
 - Bà ơi! Cho cháu mượn đứa cháu trai yêu quý của bà được không ạ? – Nó liếc sang Lâm Duy.
 - Oh! Cháu cứ tự nhiên. Ta trao hết quyền sử dụng nó cho cháu đấy! – bà cười.
 Và nó cũng cười, một nụ cười ranh mãnh.
 “Ôi mẹ ơi! Bà nội giết con rồi!” – Lâm Duy ôm đầu than cho số phận hẩm hiu của mình.

2. Chương 2

Tại một siêu thị, khách ra vào nườm nượp, có một chàng trai vừa kéo chiếc xe đẩy, vừa chọn đại những thứ ghi trong mẫu giấy nhỏ, vừa lẩm bẩm:

- Con nhỏ đáng ghét! Ai lại bảo chồng đi chợ bao giờ cơ chứ! Mà mình đã bao giờ đi chợ đâu? Được, cô vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa. – cậu quơ vội vài bó ra vào giỏ rồi bước ra.
 Cậu vừa dừng xe trước cửa nhà thì đã có một cái giọng không mấy lạ lẫm nói vọng ra:
 - Anh xách giùm thức ăn vào nhà đi!
 - Cô nghĩ cô đang ra lệnh cho ai vậy hả? – Cậu tức tối thét.
 - Cho osin đó, không được sao? – Nó cười.

Một lát sau, lại là tiếng nó bắt đầu cuộc tranh cãi:

- Anh mua cái quái quỷ gì thế này?
 - Tôi cũng không biết cái quái quỷ đó là gì nữa huống chi là cô. MÀ hình như mấy thứ đó người ta gọi chung là thức ăn đó! – Cậu nói (đúng là công tử nhà giàu có khác, đến thức ăn còn không phân biệt được nữa!!!)
 - Lại mà xem thức ăn của anh nè! Rau thì úa, cá thì chết tươi, thịt heo cứ ý như là lấy từ con bị bệnh...tai xanh ý. Nhìn thấy ớn!!! – Nó cầm nhàn, tay xách từng cọng rau lên làm...bằng chứng trước tòa.
 - Này, quá đáng vừa thôi nhé. Bản thiếu gia đây đã đích thân đi chợ, lại còn chê này chê nọ hả? – Lâm Duy nổi quạu nhưng thật không may cho cậu bởi nó đã có một “lá chắn” cũng kì...hữu nghiệm.
 - Bà ơi, xem cháu trai bà...ư...ưm....

Chưa kịp nói hết câu thì Lâm Duy đã dùng tay bịt miệng nó lại.

- Thôi được rồi, coi như tôi thua cô, tôi phát cờ trắng đầu hàng rồi đấy! Cô muốn gì nào?

Nó lè lưỡi, cười hì hì rồi kéo Lâm Duy trở lại siêu thị. Còn anh chàng á? Lệnh đã ban (bởi bà nội) cãi sẽ bị đem ra xử trảm ngay. Híc! Thiệt tai thiệt tai!!!!

Nó chọn kĩ đến từng cọng rau, vậy mà đồ nó mua còn nhiều gấp đôi đồng đồ của Lâm Duy lúc này. Lại một điều rằng, dù mua nhiều đến cỡ nào, nó cũng cảm thấy rất chi là thoải mái khi mà người khác xách đồng đồ đó không phải là nó.

- Này, sao không dùng xe đẩy mà lại bắt tôi xách tay thế này? – Lâm Duy càu nhàu.

- Bộ mắt anh có vấn đề à? Người ta treo biển “HẾT XE ĐẨY” kia mà không thấy hả? – Nó cười gian.

Thực ra lúc đầu, nó vào trước và đã tranh thủ...treo tấm biển đó lên nhân lúc mấy người bảo vệ không để ý (tội nghiệp mấy người đến mua hàng sau quá, có xe đẩy mà cứ tưởng là hết!!!)

- THÌ CÔ ĐỪNG MUA THÊM NỮA, CÔ CÓ BIẾT LÀ TAY TÔI SẮP GỠ RỒI KHÔNG? – Cậu hét lớn làm mọi người trong siêu thị đồng loạt quay lại nhìn hai đứa.

Hai gương mặt đỏ khòc đỏ cười, cúi đầu chữa ngượng.

- Về thì về! Anh làm gì ghê vậy? – Nó gắt gỏng.

Bước vào nhà với dáng người uể oải, trán lấm tấm mồ hôi, cậu thề rằng sẽ không để yên cho người đã hành hạ cậu.

Màn đêm bao trùm lên khung cửa sổ, nó ngáp ngáp dài.

- Hai đứa sắp cưới rồi nên chịu khó ở chung phòng nhé!

Bà nội vừa phán xong đã lập tức đóng sập cửa lại rồi đi ra ngoài, để lại hai khuôn mặt ngơ ngác hết nhìn nhau rồi lại nhìn căn phòng với độc nhất một cái giường.

Nhanh như cắt, nó chạy đến nằm chề chệch, chiếm hết cả giường.

- Cô làm cái gì vậy? – Lâm Duy hốt hoảng.

- Thì nằm ngủ chứ làm gì? – Nó cười hì hì.

- Thế...thế tôi nằm ở đâu? – Cậu ngơ ngác.

- Phòng này thiếu gì chỗ, cứ như anh ngủ dưới đất là nhất rồi.

- Không được. – Lâm Duy ra sức kéo nó xuống giường.

- Anh làm cái gì vậy? – Lần này đến lượt nó hỏi.

- Tôi sẽ nằm trên giường, cô muốn thì chui xuống gầm mà ngủ. – Cậu tỏ vẻ hài lòng.

- Không được, anh nằm dưới, anh sẽ ngủ ở trên – Nó cãi bướng.

- Không, tôi trên, cô dưới.

- Không anh dưới, tôi trên.

- Tôi trên, cô dưới.

- Anh dưới, tôi trên.

Bọn nó cãi nhau vang trời mà không biết bà nội đã đứng ở ngoài cửa phòng, đủ để nghe và hiểu nhằm thành một ý nghĩ xa xăm....

- Này, hai đứa làm gì mà ồn ào vậy? Có chuyện nằm trên nằm dưới mà cũng tranh nhau. Đời con dài với lại hai đứa còn trẻ... – Mặt bà nội đỏ y như một cô gái đứng trước người yêu vậy.

Hai cái mặt ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu gì cả.

- Bà à... – Cả hai đồng thanh rồi như chợt hiểu ra vấn đề, hai cái miệng cùng hét lên – Ahhhhh.....

- Thôi, bà già này không làm phiền hai đứa hưởng đêm tân hôn sớm nữa. – Nói rồi, bà bước đi – À, Lâm Duy, lại bà bảo.

Lâm Duy trao cho nó một cái nhìn đằng đằng sát khí rồi chạy lại chỗ bà. Bà cụ thì thào vào tai cậu một câu đầy ngụ ý:

- Cháu đừng làm con bé phải vác bụng bầu đi học đấy!

Cậu gần như chết sững, gì mà bụng bầu đi học cơ chứ?

Lúc cậu quay trở lại thì nó đã ngủ tự bao giờ. Hết cách, cậu nằm luôn bên cạnh nó và không quên để một chiếc gối ở giữa, tránh việc nó lợi dụng lúc cậu đang ngủ mà vuốt ve dung nhan của cậu.(ặc!!!)

Mặt trời chiếu rọi vào khung cửa sổ, Lâm Duy tựa mình vào ôm chặt lấy chiếc gối ôm nhưng một cảm giác lạ. Chiếc gối ôm này sao mà mềm mềm, lại ấm ấm nữa chứ, cậu thầm nghĩ và xiết chặt “chiếc gối” trong vòng tay....

- Ahhhh! – Nó ngồi bật dậy và quay sang bên cạnh thì thấy Lâm Duy...đang ngủ ngon lành. Lâm Duy chỉ giả vờ ngủ thôi, vì thấy nó bật dậy đột ngột nên cậu vội buông ra và vội nhắm mắt.

- Cô làm gì mà hét toáng lên vậy? – Cậu giả vờ dụi mắt.

- Tôi mơ thấy có ai đó trói tôi lại...chặt lắm...làm tôi không thở nổi. – Nó kể lại.

- Chỉ là mơ thôi mà! – Lâm Duy toát mồ hôi hột.

- Uk, có lẽ vậy. – Nó bước xuống giường rồi ra khỏi phòng.

- Phù.... Hình như mình ôm con nhỏ đó ngủ cả tối hay sao ý....

- Lâm Duy thì thầm rồi lắc đầu....

3. Chương 3

Gió lay lay những bông hoa nhỏ xinh, cuốn hương hoa nhài bay vào căn phòng nhỏ.... Nó vươn vai chào ngày mới.

“Không biết tên chồng hắc ám đó đã dậy chưa? Chắc giờ này đang còn ngủ nướng. Hi hi!” Nó khẽ cười với suy nghĩ của mình. Sợ dĩ nó dậy sớm chỉ là để cho Lâm Duy tâm phục khẩu phục với “tài nghệ” của mình.

Nó nhanh nhẩu bước xuống phòng ăn.

- Chào cả nhà!...Á! Sao anh lại ở đây? Tôi tưởng anh còn ngủ chứ? – Nó giật mình khi thấy Lâm Duy lù lù một đồng ở bàn ăn.

- Cô tưởng ai cũng như cô chắc? – Nhếch mép – Đã dậy muộn lại còn cần nhần.

- Hai đứa mang cái này đến biếu bà, tiện thể ghé đâu ăn sáng luôn, mẹ quên chuẩn bị rồi. – Mẹ chồng nó cười xòa rồi đưa cho... vợ chồng nó cái gói được bao bọc rất cẩn thận.

- Cô đi nhanh nhanh cho tôi nhờ, bộ chân cô bằng sắt nên không nhắc nổi hả? – Lâm Duy hét và bấm còi xe inh ỏi.

- Không thấy tôi đang đi đây à? – Lại cần nhần.

Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi khuất dạng phía sau hàng cây thẳng tắp.

- Này! Giờ đi đâu đây? – Nó hỏi vu vơ.

- Đến nhà bà nội tôi. – Lâm Duy tỏ vẻ bức dọc (có lẽ là vì chuyện hôm qua đây mà!!! Anh chàng giận dai quá)

Tiếng nhạc vang lên khe khẽ và hình như nó có thể cảm nhận được một âm thanh kì lạ phát ra từ...bụng mình.

- Gần tới nơi chưa vậy? – Mặt nó nhăn nhó.

- Chắc rồi! – Lâm Duy nói để nó ngồi yên chứ thực ra thì...đường còn dài!!!

30' nặng nề trôi qua... Đường như không chịu được nữa, nó kéo tay lâm Duy, mặt xụ xuống nhìn đáng yêu hết mức.

- Này cô làm cái trò gì vậy? – Thật khó để tả được cảm xúc của cậu lúc này. Hành động của nó làm cậu khó chịu nhưng nhìn khuôn mặt nó y như con cún con khiến cậu không nhịn được cười.

- Tôi đói! – Nó nũng nịu.

Cậu nhếch mép nhưng cũng tấp xe vào một nhà hàng gần đó. Còn nó thì mừng khôn xiết, được ăn mà!

- Cô ăn từ từ thôi! Có ai tranh phần của cô đâu?

- Ầ...ải...ó....anh...ao? – Nó lườm mắt nhìn Lâm Duy rồi lại cặm cụi ăn tiếp.

Tôi không hiểu nổi cô luôn đó. Người chứ có phải heo đâu? – Nhếch mép. Cậu đưa ngậm cà phê lên miệng rồi thông thả ngồi ngắm phong cảnh buổi sáng.

Trong lúc đó, tại một bàn khuất ở phía sau, có hai cô gái đang khúc khích cười.

- Thế nào Thiên Kỳ? Chuyện hẹn hò cùng Lâm Duy vẫn OK chứ? – Uyên Vân khẽ thì thầm vào tai bạn.

- Cậu ghen à? – Thiên Kỳ vội trêu nhỏ bạn rồi cười phá lên một cách vô tư.

- Gớm! cả thế giới này ai chẳng biết Lâm Duy là của Thiên Kỳ cơ chứ! Nhỉ? – Uyên Vân tỏ vẻ mỉa mai làm ai má Thiên Kỳ ửng đỏ. Cô nàng ngó lơ đi chỗ khác rồi cúi gằm mặt uống tiếp ly sinh tố.

- Ô, Có phải Lâm Duy kia không? – Uyên Vân vội kéo Thiên Kỳ rồi cả hai cùng nhìn về một phía.

- Đúng rồi! – Thiên Kỳ reo lên rồi toan chạy đến thì chợt khựng lại – Nhưng tại sao cậu ấy là ngồi cùng cô bé kia?

- Cậu ta có phải đang “bắt cá hai tay” không nhỉ? – Uyên Vân buông lời nhận xét mà không để ý đến thái độ của Thiên Kỳ.

-.....

- Hay là đến đó hỏi rõ đi! – Uyên Vân bước đi thì bị Thiên Kỳ níu tay lại.

- Thôi, đừng làm phiền họ.

- Ô...cậu.... – Như chợt hiểu ra vấn đề, cô liền ngửa tay trước mặt Thiên Kỳ. – Đưa cho tớ mượn điện thoại cậu cậu.

- Cậu định làm gì? – Miệng thì hỏi vậy nhưng tay thì vẫn lấy điện thoại đưa cho nhỏ bạn.

Cô nàng đón lấy rồi bấm bấm, vừa bấm vừa cười.

- Ok, giờ chỉ việc chờ xem thực hư thế nào. – Uyên Vân nói, giọng đầy tự tin.

Ring...ring...ring....

BẠN CÓ MỘT TIN NHẮN MỚI.

“Lâm Duy à! Là tớ Thiên Kỳ đây, tớ đang ngồi ở bàn số 2 nè, qua đây một lát được không?”

- Cô ăn đi, tôi đi một lát – cậu bỏ đi.

Đúng một lát sau, cậu dừng lại ở một bàn khuất ở phía sau, có hai cô gái không còn cười khúc khích nữa mà thay vào đó là hai khuôn mặt đầy những suy tư.

- Hey! Thiên Kỳ! – Quay sang người con gái kia – Cậu là...Uyên Vân? – Lâm Duy hỏi với giọng ngờ vực.

- Trí nhớ của cậu tiến bộ đấy!- Cô khẽ cười rồi chợt nhớ lại mấy lần trước, lúc nào gặp là cũng phải giới thiệu tên mặc dù đã nói đi nói lại...mấy chục lần rồi!

- Trùng hợp nhỉ? Tớ cũng đi ăn ở đây. – Lâm Duy hớn hở.

- Cùng cô ta à? – Thiên Kỳ nãy giờ mới lên tiếng. Gương mặt nghiêm nghị của cô làm cậu giật mình.

- Này, “hotboy đang trí” – Cậu đang bắt cá hai tay phải không?

- Ô! Bắt cá thì phải bắt hai tay chứ một tay làm sao bắt? – Lâm Duy trêu nhưng không ngờ gương mặt ai kia đã chuyển sang tím tái.

- Cậu... – Thiên Kỳ tức giận, giọng nghèn nghẹn.

- Ấy, tớ chỉ đùa thôi mà, cậu không giận chứ? – Lâm Duy cười xòa rồi liếc nhìn Thiên Kỳ.

- Thế cô ta là ai? – Thiên Kỳ nhăn mặt (chắc vẫn còn giận)

- À... cô ta là...là... ah... là osin của tớ ý mà! – Lâm Duy gãi đầu (cứ như có hàng nghìn con chí đang làm loạn ý!)

- Oh! Tớ không ngờ cậu cũng có thói quen dẫn osin đi ăn cơ đấy! – Thiên Kỳ mĩa mai.

- Tớ chỉ là....tớ chỉ “hộ tống” cô ta về chăm sóc bà nội tớ thôi mà! Cậu biết lâu lắm rồi tớ không về quê thăm bà còn gì. – Lâm Duy tặc lưỡi, mặt trông ngổ hết sức.

- Thật không? – Thiên Kỳ ngờ vực.

- Thật, tớ thề dưới bóng đèn nè! – Thật không ngờ hotboy dưới tay người yêu lại trở nên trẻ con như vậy!!!!

Nghe vậy, Thiên Kỳ cũng có vẻ xiêu xiêu, môi nở một nụ cười và tất nhiên, Thiên kỳ cười cũng có nghĩa là Lâm Duy thở phào nhẹ nhõm.

- Tớ phải đến chỗ bà nội đây, mai gặp lại nhé! – Đá lông nheo.

- Uk! Bye!

Rồi Lâm Duy bước đi...

- Cậu tin à? – Uyên Vân vừa hỏi vừa nhìn bóng Lâm Duy đang dần khuất.

- Ý cậu là sao?

- Xời! Đạo này chuyện tình giữa cậu chủ và osin đầy ra đấy! Lơ mơ coi chừng mất người yêu đấy bạn thân mền ạ. – Cô bạn tỏ ra hiểu biết và câu nói của cô nàng cũng làm lòng tin của Thiên Kỳ hơi lung lay.

=====

-Cháu chào bà ạ! – Cả hai đồng thanh khi nhìn thấy bà lão bước ra mở cửa.

- Uk, hai cháu vào nhà đi! – bà lão hiền hậu cười.

Căn nhà được thiết kế và xây dựng một cách khá cổ kính với một màu đất ẩm tím. Nó cùng Lâm Duy bước theo bà lão vào phòng khách, cùng ngồi xuống ghế sofa, cùng nâng ly nước lên miệng và cùng uống (đừng hiểu nhầm nghen, là khác ly chứ không phải uống cùng một ly đâu.

- Lâm Duy này, ta nghe bảo cháu sắp cưới. Cô gái này chắc là vợ cháu rồi! – Bà ân cần bảo rồi nhìn sang nó – Trông cũng xinh chứ nhỉ?

Nó cười tươi như hoa (được khen mà!) thì bỗng cái giọng lạnh lùng của chồng tương lai làm nụ cười trên môi nó tắt hẳn:

- Cô ta là osin cháu mới tuyển dụng đấy ạ!

Mặt nó đang từ từ chuyển sắc... bất thành linh, nó ôm chặt lấy tay Lâm Duy, ngả đầu vào vai cậu là cho cậu khiếp vía.

- Không phải đâu bà ạ! Anh ý đang giận cháu nên mới nói vậy – Quay sang Lâm Duy, đưa một cái nhìn đầy tức giận nhưng giọng thì vẫn ngọt xớt – Thôi mà, chúng ta làm hòa “cứng” nhé!

- Ai là “cứng” của cô? – Lâm Duy giãy nảy.

- Ô! Ô đây ngoại trừ em ra, chỉ có anh với bà. Không phải anh thì là bà chắc? – Nó phân bua.

Bà cụ này giờ vẫn ngồi quan sát hai đứa nó mà cứ bụm miệng cười.

- Bữa nay cháu dâu có lẽ phải trở tài nấu ăn rồi nhỉ? – Bà cụ gợi ý.

- Vâng ạ, cháu thì luôn sẵn sàng. – Nó cười tươi rói.

- Bà đừng để cô ta nấu. Không chừng lại bỏ độc vào thức ăn để ám sát hai bà cháu mình đấy! – Lâm Duy nói vọng vào bếp.

Nó vốn định tha cho “chồng” nhưng giọng điệu tên này làm nó tức nên nó mỉm cười, nụ cười gian gian.

- Bà ơi! Cho cháu mượn đứa cháu trai yêu quý của bà được không ạ? – Nó liếc sang Lâm Duy.

- Oh! Cháu cứ tự nhiên. Ta trao hết quyền sử dụng nó cho cháu đấy! – bà cười.

Và nó cũng cười, một nụ cười ranh mãnh.

“Ôi mẹ ơi! Bà nội giết con rồi!” – Lâm Duy ôm đầu than cho số phận hẩm hiu của mình.

4. Chương 4

- Phù.... Hình như mình ôm con nhỏ đó ngủ cả tối hay sao ý.... – Lâm Duy thì thầm rồi lắc đầu....

Vì tối hôm qua thức khuya, sáng nay lại dậy sớm nên trông hai đứa nó cứ y như hai con gấu trúc xổng ra từ sở thú vậy.

Tại biệt thự nhà họ Lâm, ông quản gia thấy hai đứa nó về thì liền bước tới chào hỏi:

- Thiếu gia, tiểu thư về rồi hả? Sao trông hai người mệt mỏi vậy? Bộ có ai không cho hai người ngủ à? – Ông quản gia lo lắng.

- TẠI CÔ/ ANH TA – Cả hai đồng thanh.

- À! Thì ra là vậy! – Ông quản gia gật đầu rồi khẽ cười.

- KHÔNG PHẢI LÀ VẬY! – Đồng thanh

=====

Nắng gõ cửa nhẹ nhàng, chiếu rọi lên khuôn mặt thiên thần đang chìm đắm trong mộng mị, giấc mộng về một chàng hoàng tử đánh thức nàng công chúa ngủ trong rừng...

- Lam Bình, cô có dậy không thì bảo. Hay muốn tôi phá cửa lôi đi cô mới chịu dậy hả?

- Ừ...ừ...- Mắt nhắm mắt mở.

- Nhanh lên! Muộn học rồi! – Lâm Duy hét mỗi lúc mỗi lớn.

- Hả? Muộn học à? – Nó hốt hoảng rồi phốc xuống khỏi giường.

Trong lúc đó, Lâm Duy đứng ở ngoài thúc giục. Nếu không phải vì ông nội bắt ép thì có lẽ giờ này cậu đã ở trường rồi cũng nên.

Nó ngáp ngáp dài, lẹo đẹo theo chồng đến trường. Bỗng mắt nó sáng lên:

- Woa! Đây chính là trường BFM nổi tiếng đây ư?

- Chứ cô tưởng là trường “Bán fở miễn” chắc? – Lâm Duy lý sự.

Bất giác, nó níu tay Lâm Duy kéo đi.

- Này, cô đã nghe câu “Nam nữ thọ thọ bất thân” chưa vậy? – Lâm Duy giãy nảy.

- Thế anh đã thấy người chồng nào nói với vợ mình câu đó chưa? – Nói rồi, nó dùng lực kéo Lâm Duy đi mặc cho anh chàng la oai oái.

- Cô đúng không phải là con gái mà!- Lâm Duy cần nhẫn.

- Này, đây là đâu vậy? – Nó phần khích hởi khi đi ngang qua căn phòng với nhiều vật dụng nom rất đẹp mắt.

- Cô có đui thì cũng thấy mờ mờ chứ? Không thấy tấm bảng PHÒNG TRUNG BẦY to đùng trước mặt đó hả? – Lâm Duy nổi cáu rồi rút điện thoại ra bấm bấm:

- Alô! Key hả? Xuống phòng trưng bày có việc muốn nhờ nà! – Cậu bực mình trút giận vào cái điện thoại.

Khoảng 5 phút sau, có một chàng trai chạy lại chỗ bọn nó. Cậu ta thở hồng hộc, ngược mặt lên nhìn Lâm Duy và nó rồi mỉm cười.

- Cậu giúp tớ lo cho con nhỏ này nhé! Nó hỏi gì thì trả lời hộ đi. – Lâm Duy chỉ về phía nó.

- Lại có hẹn với Thiên Kỳ à? – Key hỏi.

- Uk! Bye! – Lâm Duy bỏ đi.

Key cũng dẫn nó đi nhưng theo một hướng khác, ngược chiều với Lâm Duy. Cậu dẫn nó đi khắp mọi ngõ ngách trong trường rồi tự hào giới thiệu:

- BFM là một ngôi trường kiểu mới. Nó được thành lập bởi hai bang hội lớn là BF và FM. Tên trường được đặt cũng bằng cách ghép tên hai hội này lại đấy! Học sinh của trường đã thành lập ra hai fan của hai hội này nên cũng có một vài xích mích xảy ra.....Umk....Cô còn thắc mắc gì không?

- Để xem đã. – Nó mãi mê nhìn xung quanh.

- Vậy đến lượt tôi thắc mắc nhé! Cô có phải là...vợ sắp cưới của Lâm Duy không? – Key hỏi, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Nó chết sững vì câu hỏi này. Thật không ngờ cái tên Lâm Duy đó, vừa kí hợp đồng hôm qua, hôm nay đã đi ămchis lẻo rồi! (Oan cho Lâm Duy quá!)

- Không! – Nó dứt khoát.

- Thế quan hệ giữa hai người??? Tôi chưa thấy Lâm Duy dẫn cô gái nào khác ngoài Thiên Kỳ đi tham quan trường cả? – Key chống cằm suy nghĩ.

- Anh phiền phức quá! Tôi đi trước đây – Nó ngúng nguẩy bỏ đi.

- Này, chờ tôi với kéo lặc bây giờ. Tôi không có hành nghề đi tìm trẻ lạc đâu à ngen. – Cậu chạy đuổi theo nó nhưng vẫn không thôi suy nghĩ về quan hệ giữa hai người đó.

Một cuộc hẹn hò của đôi tình nhân thì có gì khác ngoài những nụ cười ầm áp, những lời nói ngọt ngào, những nhịp đập xốn xang của con tim. Rồi khi chia tay thì lưu luyến, bồi hồi.... Nhưng dù thế nào đi nữa, Lâm Duy cũng không quên được trọng trách nặng nề là.... đi nhận lại vợ mình từ tay bạn mình.

- Này, trả cho cậu nè! – Key dẫn nó đến chỗ Lâm Duy.

- Về thôi, con nhỏ rắc rối. – Nói rồi, cậu quay lưng bỏ đi.

- Key này, lần sau kể tiếp cho tôi nghe về Thiên Kỳ nhé! – Nó vừa chạy theo Lâm Duy, vừa buông thõng đằng sau câu nói kèm theo cái nháy mắt.

Vừa nghe nhắc đến tên “ai đó” Lâm Duy chợt khựng lại.

- Key, sao cậu lại kể cho cô ta nghe chuyện đó. – Giọng bực bội.

- Thì chẳng phải cậu bảo cô ấy hỏi gì thì trả lời còn gì? – Key giả bộ ngây thơ vô số tội.

- Ôi mẹ ơi! Cậu cũng đâu có đàn độn đến nỗi không phân biệt chuyện nào nên kể chuyện nào không nên kể cơ chứ?... Cô cười cái gì? Có vẻ không tôi cho cô cuộc bộ bây giờ.

=====

Tối hôm đó, tại phòng khách nhà họ Lâm.

- Anh đang làm gì vậy? – Nó ngồi xuống sofa khẽ hỏi nhưng vẫn không có tiếng ai trả lời (giả lờ đây mà!)

Lâm Duy ngồi yên lặng như một tảng băng trước màn hình ti vi, tay cầm điều khiển, tay chống lên thành ghế, ra vẻ không để ý đến mọi chuyện xung quanh.

- Chà! Thiên Kỳ là một cô gái xinh đẹp, được xem là hotgirl của BFM, cô ấy lại rất thông minh nữa chứ. Cô ấy rất tốt..... Bla...bla..... – Nó nói như muốn trêu tức Lâm Duy.

Lâm Duy vẫn yên lặng dù cho những lời nói của nó làm cậu cảm thấy khó chịu. Còn nó, được đà, nó lờn vờn quanh Lâm Duy và luyên thuyên mãi về Thiên Kỳ:

- Cô ấy là một cô gái “lí tưởng”. Ai mà lấy cô ấy chắc phải tu mấy kiếp mới được. Mà tại sao một người có thể xem là hoàn hảo như cô ấy lại quen với một tên cù lần như anh nhỉ?

“RẦM” Lâm Duy ném cái điều khiển trên tay xuống sàn nhà với nỗi tức giận trào dâng đến tận...ngón tóc.

Không nói gì, cậu lặng lẽ bước lên phòng. “RẦM” Tiếng cửa phòng đóng sập lại, phía sau là một con người với hai ống khói bốc hơi ngùn ngụt.

Còn nó, nó khẽ cười vì....trêu tức được tên chồng đáng ghét của mình.

Tối hôm sau, nó lại tiếp tục điệp khúc mang tên Thiên Kỳ làm Lâm Duy giận đến xì khói. May mà có ba mẹ chồng nó ở nhà chứ nếu không thì...bát đĩa cứ thay nhau mà hạ cánh trên đầu nó.

Sáng sớm, Lâm Duy chở nó đến trường. Trên đường đi, tuyệt nhiên anh chàng không nói lấy nửa lời.

Xe dừng lại, nó bước xuống xe và quay lưng lại, khẽ nhú mày:

- Tôi xin lỗi! Lần sau tôi sẽ không nói về Thiên kỳ trước mặt anh nữa.....mà...tôi chỉ nói...sau lưng anh thôi à! – Nó cười thật tươi.

Nhìn nó là Lâm Duy cũng không nhịn được cười và cậu đã cười đáp lại. Nụ cười của cậu đã rơi vào tầm ngắm của một người. Không ai khác, đó là Thiên Kỳ. Lần đầu tiên Lâm Duy cười với một cô gái khác...không phải là Thiên Kỳ...

5. Chương 5

Nó bước vào lớp, ngày đầu tiên nó chính thức nhập học.

- Các em, đây là Lam Bình, học sinh mới của lớp ta, các em cố gắng giúp đỡ bạn nhé! – Cô giáo giới thiệu.

- Lam Bình lại chỗ Hân Hân ngồi nghen em! – Cô giáo nói nhỏ nhẹ.

- Vâng ạ! – Nói rồi, nó xách cặp bước xuống theo hướng tay chỉ của cô giáo.

- Chào bạn, mình là Hân Hân, rất vui khi gặp bạn. – Cô bạn cùng bàn thân thiện chào hỏi nó.

- Mình là Lam Bình, nói thật mình còn lạ lẫm với ngôi trường này lắm, mong bạn giúp đỡ. – Nó cười tươi rói.

Thế là nó và Hân Hân trở thành hai người bạn. Hân Hân là một cô bé rất xinh lại tốt bụng nữa nên nó rất mến cô bạn.

Giờ ra chơi, Hân hân rủ nó xuống căn-tin.

Ở đó đang có một đám nổi loạn, Hân hân kéo nó bước đến xem thì bắt gặp Key cùng hai tên con trai khác và....chồng nó đang bị vây quanh bởi một đám con gái, cứ y như kiến bu kẹo vậy. Vừa định toan bước đi thì bị Key gọi giật lại:

- Lam Bình kia!

Cả đám...kiến quay lại nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ rồi lại tiếp tục vây quanh 4 cây kẹo ngon.

- Hình như Key gọi tên bạn đó. – Hân Hân thì thào vào tai nó.
 - Sao bạn biết tên anh? – Nó tò mò.
 - Trời, chỉ có đứa mù mới không biết tên Key. – Hân Hân ra giọng đàn chị.
 - Lam Bình sao chạy vội vậy? – Key chạy đến vỗ vai nó.
 - Ai chạy chứ? – Nó vênh mặt.
 - Cô đến đây làm gì? – Lâm Duy lạnh lùng hỏi.
 - Ô hay, tôi đi đâu là quyền của tôi, mắc mớ gì đến một số người. Hừ! – Nó hừ mũi.
 - Đây, bạn quen họ à? – Hân Hân hỏi.
 - Không dám, tớ làm sao đủ “đẳng cấp” quen được mấy người giàu mà bày đặt phách lối đó – Nó nói giọng mỉa mai và cố ý để Lâm Duy nghe thấy.
 - Đây, cô đang nói ai vậy hả? – Nguyên Hoàng, một thành viên trong hội BF lên tiếng.
 - Tôi đâu có nói anh, bộ anh có tật giật mình hả? – Nó chu mỏ.
- Bộ dạng của nó làm mấy chàng trai bật cười, trừ một người (Lâm Duy)
- Cô đừng quên chữ ký của cô đã yên vị ở đâu đấy! – Lâm Duy dứt tay vào túi.
 - Tôi đâu có quên, mà nếu có quên thì cũng có sao? Anh định đem tôi ra pháp trường chắc?
 - Cô dám...- Lâm Duy nổi giận.
 - Anh thấy có việc gì là tôi không dám chưa? – Nó vênh vênh.
 - Tôi nói cho cô biết trước.... – Lâm Duy chưa nói hết câu thì nó đã nhảy vào nói phụ.
 -thì tôi sẽ không tha cho cô đâu chứ gì? Tôi cũng đâu có cần anh tha. Xí – Quay sang Hân Hân – Về lớp đi, ở lại đây ăn mất cả ngon à!
- Nói rồi nó ngúng nguẩy bỏ đi.
- Lâm Duy đứng đó với ba chàng trai còn lại của hội BF. Jun lên tiếng:
- Chào! Lần đầu tiên thấy Lâm Duy bị con gái ép chạy vào...ngõ cụt đó nghe!
 - Ai vậy? – Nguyên Hoàng tỏ vẻ thích thú.
 - Vợ sắp cưới hả? – Key.
 - IM HẾT COI! Vợ con gì. Các cậu có đầu óc không vậy? Cô ta mà xứng làm vợ của tớ sao? – Lâm Duy bực bội.

6. Chương 6

Chiều hôm đó, Lâm Duy bị ông nội ép phải....chở nó đi đến khu vui chơi.

- Sao anh không nói gì hết vậy? – Nó bắt chuyện khi thấy Lâm Duy im như thóc kể từ khi bước lên xe.
- Im lặng là vàng! – Cậu nói mà không nhìn nó, giọng lạnh lùng hết mức có thể.
- Rộn ràng là kim cương! – Nó thi thơ đối đáp với cậu.
- Tôi thích vàng hơn. – Đang có dấu hiệu nổi cáu.
- Nhưng kim cương quý hơn vàng. – Nó cãi bướng.

- Vàng đẹp hơn! – Lý sự cùn khi mà...hết đường lý rồi. Híc!

- Đồ không có mắt thẩm mỹ. – Nó phán một câu xanh rờn làm núi lửa cũng phải phun trào.

- ĐỒ NHIỀU CHUYỆN, CÔ KHÔNG NGỒI YÊN ĐƯỢC À? – Lâm Duy hét lên.

- Thì này giờ tôi vẫn đang ngồi yên chứ có cử động gì đâu? – Nó mở to đôi mắt ngây thơ vô số tội.

- CON LẠY MẸ! MẸ NGỒI IM LẶNG CHO CON NHỜ! – Nó trở thành mama của Lâm Duy từ khi nào không biết.

- “Con” ngoan, “con” nói thế từ đầu thì có phải “mẹ” đã ngồi im rồi không? – Nó cười sảng khoái mặc cho Lâm Duy lắc đầu ngao ngán.

Tại khu vui chơi, Lâm Duy đang đứng tại quầy mua vé thì chuông điện thoại reo lên.

- Alô!

-

- Xin lỗi nhé! Bây giờ tớ đang bận, lúc khác được không?

-

- Tớ...tớ đang ở nhà giúp papa một số công việc.

-

Tút....tút....tút....

7. Chương 7

“Lâm Duy, cậu tưởng tớ không biết cậu đang làm gì sao?” – Một cô gái hướng ánh mắt từ tầng hai xuống quầy bán vé, nơi người con trai cô yêu đang đứng...với người con gái khác. Bất giác, chân cô bước theo....

- Lâm Duy, nhanh lên, tàu lượn sắp chạy rồi! – Nó kéo tay Lâm Duy đi.

- Ahhhhh! – Mặt nó tái mét, hét toáng lên khi tàu tăng tốc độ đột ngột. Bất giác, nó nắm chặt lấy tay Lâm Duy. Cậu vẫn dễ yên vì một lý do rất đơn giản....nhìn nó sợ nên cũng thấy tội nghiệp!!!

Hai đứa nó cứ tự nhiên “cầm tay nắm chân” mà đâu ngờ ở hàng ghế đằng sau của chiếc tàu lượn, một cô gái đang dõi theo từng hành động mà trái tim đau xót. Không ai khác, đó chính là Thiên Kỳ.

- Sợ độ à cũng bày đặt chơi trò tàu lượn, lỡ cô chết thì ai chịu đây? – Lâm Duy mắng.

- Anh chứ ai. Tôi bảo anh mua vé vào hồ bơi xem hải cẩu mà tâm trí anh để đâu lại mua vé ngồi tàu lượn. Vất đi thì uống lăm nên tôi mới cố chứ bộ! – Nó thở hổn hển, mặt vẫn còn tái xanh. Chẳng là từ nhỏ nó đã bị bệnh sợ độ à!

Thấy áy náy nên Lâm Duy đã bỏ tiền túi ra mua vé vào hồ bơi để đền bù cho nó...khản cả giọng vì hét.

- Anh là tuyệt nhất nè! – Nó đánh chọt lên má Lâm Duy rồi chạy biến vào trong hồ bơi, nơi có mấy con hải cẩu đang nhảy múa. Còn mỗi Lâm Duy đứng đó, cậu đưa tay sờ lên má, mặt nóng ran rồi khẽ cười và chạy theo nó.

Còn một người nữa phải nhắc đến đó là Thiên Kỳ, cô nàng vẫn đi theo hai người đó và tất nhiên, cái kiss dễ thương của nó không thể qua khỏi mắt Thiên Kỳ. Cô ước giá như cô không nhìn thấy thì...biết đâu cô sẽ không phải đau khổ như thế này....

Tuy nghĩ vậy nhưng trên tay cô vẫn cầm tấm vé vào xem màn múa hải cẩu...chân cô bước đi mặc dù biết mình sẽ đau.

- Anh xem nó nhảy kìa, con ở xa nhất ý, thấy không, đẹp không? – Nó rú rít.

Lâm Duy chỉ im lặng và...cười.

- Đấy đấy, con kìa kìa, nó bơi nhanh nhất nhĩ? Ôi nó lên bờ rồi, anh xem nó có dễ thương không? Có phải không? Tôi biết anh sẽ trả lời vậy mà! Woa! Tuyệt quá!... – Tự hỏi và tự trả lời. Dù là độc thoại nhưng nó chẳng quan tâm.

- Chúng tôi có thể mời hai bạn xuống chơi cùng được không? – Người quản lý của mấy con hải cẩu ngo ý với nó và Lâm Duy. Không cần biết ý Lâm Duy thế nào, nó gật đồng cái rụp luôn làm Lâm Duy ngao ngán nhưng vẫn phải bước theo nó.

Nó và Lâm Duy cùng một số...cặp đôi khác nữa sẽ tham gia một trò chơi gọi là trò Làm quen với chú hải cẩu. Đơn giản, mỗi cặp đôi sẽ có 5' để làm quen cùng chú hải cẩu. Sau 5' cặp đôi nào chiếm được nhiều thiện cảm của khán giả cũng như những chú hải cẩu khó tính sẽ dành chiến thắng.

- Hải cẩu ơi! Mà cười một cái xem nào? – Nó vừa đưa thức ăn vào miệng “người bạn mới” vừa thì thầm.

- Đồ ngốc, hải cẩu làm gì biết cười! – Lâm Duy châm chọc.

- Có anh không biết cười thì có. Mặt mày bí xị. – Nó xụ mặt.

5' ngắn ngủi trôi qua. Chẳng cặp nào chiếm được cảm tình của hải cẩu cả nhưng nó và Lâm Duy lại chiếm được cảm tình của khán giả nhiều nhất nên dĩ nhiên là phần thắng thuộc về hai tụi nó.

Hai đứa cùng chụp ảnh chung với hải cẩu, còn được tặng một con gấu bông to đùng. Lúc ở trên xe nó cứ cười mãi.

- Cười nhiều quá người ta tưởng điên bây giờ. – Lâm Duy cau có.

- Anh đừng mơ lấy con gấu bông của tôi. – Nó nhỏ nhen.

- Tôi đâu phải con nít nữa đâu mà chơi gấu bông. Đồ trẻ con! – Lâm Duy nhếch mép

8. Chương 8

Thiên Kỳ vừa về đến nhà đã chạy ngay vào phòng, úp mặt xuống gối và khóc nức nở. Những gì cô chứng kiến ngày hôm nay quả thật là quá shock. Quệt vội dòng nước mắt, cô lấy điện thoại ra, bấm bấm...

- Alô! Anh hai hả?

-

- Em khổ quá anh hai ơi, Lâm Duy không thích em nữa rồi, cậu ấy bỏ em thật rồi! – Cô kể lể trong dòng nước mắt nhạt nhòa.

-

- Chiều nay.....*&^*^#%\$&@*^\$. Híc híc....

-

=====

Sáng hôm sau, nó đến lớp với vẻ mặt hớn hờ.

- Bạn có chuyện gì vui vậy? – Hàn Hàn hỏi nó.

- Không có gì! Hi! – Nó cười xòa.

- Tụi bây ơi, thủ lĩnh hội FM đang tiến về lớp mình đó! – Một đứa con gái chạy từ ngoài vào, hớn hớn thông báo.

Bỗng dưng, trước cửa lớp xuất hiện một toán người lạ. Cả lớp nó trầm trồ và đồng loạt đứng dậy chào. Chỉ riêng mình nó vẫn ngồi. Một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Ai là Lam Bình?

Vừa nghe nhắc đến tên mình, nó từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào người vừa hỏi:

- Là tôi, có gì không?

- Có chuyện cần tính toán với cô ấy mà! – Tên kia nói bằng giọng mỉa mai.

- Tôi nhớ là tôi chẳng nợ nần gì anh cả. – Nó thẳng thừng.

- Cô không nợ tôi nhưng lại nợ em gái tôi.

- Em gái anh ư? – Nó ngạc nhiên.

- Sao? Sợ không dám ra đây gặp tôi à? – Cười khẩy.

- Tôi chỉ sợ anh không dám cho tôi ra đó gặp ý chứ. – Nó nói khích làm tên kia tức điên lên.

Cả lớp lặng yên theo dõi từng bước chân của nó tiến về phía thủ lĩnh của hội FM.

- Sao? Tìm tôi có gì? – Nó hách mặt, tự tin quá trong khi Hân Hân thì nơm nớp lo sợ thay cho nó.

- Sao thấy tôi cô không chào? – Cậu ta hỏi.

- Việc gì tôi phải chào? Anh là gì cơ chứ? – Nó nói giọng cứ như khích tướng.

- Khá khen ột cô nhóc như cô đấy! Cô không sợ tôi sao?

- Đợi anh chết, biến thành ma, tự khắc tôi sẽ sợ anh thôi! Eo ơi, tôi sợ ma lắm ý.– Nó khoanh tay, nhìn thẳng vào mắt hắn ta mà nói nhưng...đôi mắt hắn...lạnh thật...lạnh hơn cả chồng nó...

- Cô.... Đừng ép tôi, tôi không muốn đánh con gái đâu. – Mặt hắn đỏ lựng vì giận nhưng vẫn cố kìm chế.

- Oh! Anh yên tâm, có người bảo tôi không phải là con gái cơ đấy! – Nó cười khẩy. (người bảo nó không phải là con gái đâu ai khác ngoài Lâm Duy – chồng nó – cơ chứ!)

- Cô tự tin quá đáng rồi đấy.

- Tôi chỉ tự tin thôi, còn người quá đáng là anh mới phải.

Cả lớp nó được dịp tim rớt hết ra ngoài. Cả trường BFM ai chẳng biết Thủ lĩnh hội FM là người lạnh lùng thế nào cơ chứ. Hắn có thể làm mọi chuyện chỉ cần trong lòng hắn có lửa.

- Đừng trách tôi không nói trước, vào đánh nó đi tụi bây. – Hắn thét lên, giọng tóe lửa

9. Chương 9

Còn nó, quả thật nó cũng hơi sợ, cứ tưởng hắn sẽ không dám nhưng sự thật bây giờ nó sắp phải ra trận...và dường như hình ảnh của cái giường bệnh đang hiện lên trong đầu nó.

- Này, anh đánh con gái không thấy nhục à? – Nó vẫn giữ giọng bình tĩnh.

- Chả phải lúc này cô bảo cô không phải là con gái hay sao? – Hắn khẽ cười khi nhìn bộ dạng sợ hãi của nó.

Cả bọn kia xông vào đánh nó. Nó vùng tay nắm lấy cổ tay một tên ở gần nhất, quật tên kia xuống sàn mặc cho hắn rên la. Tiện đà, nó đá chân phải lui sau, tặng cho tên đằng sau một cước “nhẹ tựa lông hồng”. một tên khác chạy đến nắm lấy vai nó, theo phản xạ tự nhiên, nó khẽ xoay mình, đá vào chân tên đó. Hắn ta xiết mạnh tay hơn nữa, buộc lòng nó phải dùng biện pháp mạnh hơn, nắm lấy tay tên kia mà xoay vai, quật hắn ngã ngựa.

- Xem ra cô cũng không dễ đối phó chút nào. – Tên cầm đầu này giờ vẫn đứng theo dõi trận đấu, khẽ buông lời nhận xét.

Hắn bung tay cái tách, lập tức, cả bọn xông lên, kể cả mấy đứa đã bị nó đánh lúc này. Nó hối hận vì lúc này không ra tay mạnh hơn chút xíu nữa thì có phải bọn kia đã vào bệnh viện rồi không, ít ra thì số người phải đối phó lúc này cũng giảm đi đáng kể.

Dòng suy nghĩ đang chạy miên man thì có một tiếng gọi giật bên tai nó, là Hân Hân:

- Lam Bình đừng đánh nữa, họ không phải hạng thường đâu! – Mặt cô bạn tái lên vì sợ.

- Là họ kiếm chuyện trước đây chứ! – Nó nhếch môi rồi quay trở lại với “chủ đề chính”.

Học sinh trong lớp từ từ tản ra xa bởi lẽ không ai muốn dính dáng đến vụ này.

Cả đám xông vào nó, đứa túm tay, đứa túm chân, đứa nắm vai, đứa lôi tóc. Tứ phương tám hướng đều có người, có giỏi võ đến mấy cũng chịu thôi. Chắc tại nó mãi suy nghĩ quá nên không để ý bọn kia đã vây quanh nó từ bao giờ.

- Ahhhh! – Nó hét lên khi bọn kia xiết chặt lấy nó.

Tránh chỗ này thì bị đánh chỗ kia. Vả lại cái tên đằng sau cứ hành hạ tóc nó nên nó không thể di chuyển được. Cuối cùng nó đành nằm yên chịu trận.

“Tên chủ mưu” thấy trong lòng nhói lên theo từng tiếng thét la của nó nhưng lòng kiêu hãnh cao hơn đỉnh Everest của hắn không cho phép hắn dừng lại. Bây giờ, nó không chỉ “đắc tội” với em gái hắn mà còn với cả hắn nữa. Hai món nợ cộng lại đã đốt nên ngọn lửa trong hắn.

Máu từ khóe miệng chảy ra, bọn đó chơi nhục quá, nó vừa chịu đánh vừa nguyền rủa những đứa đánh lên nó.

Còn Hân Hân, nhìn thấy con bạn thân bị đánh, lòng cô không kìm được những giọt nước mắt... Cô khóc và....chạy ra khỏi lớp.

Cô đang chạy đi đâu đây? Câu trả lời là.... TÌM NGƯỜI CỨ NÓ. Đơn giản, nó là bạn của cô và không ai được làm nó đau.

Đang chạy thì bỗng cô va phải một người. Ngược gương mặt đầm nước mắt lên, cô không thể nhìn rõ ai đang đứng trước mặt mình. Tất cả cứ như là ảo ảnh vậy.

- Sao bạn khóc vậy? – Một giọng nói ấm áp vang lên bên tai.

- Làm ơn....làm ơn hãy cứu bạn tôi....Híc! – Cô khóc nức lên.

- Bạn của bạn là ai? – Vẫn giọng nói ấm áp ấy.

- Híc....! Lam Bình.

- Lam....Lam Bình ư? Cô ta làm sao? – Cô cảm thấy tay hai vai mình đau, hình như có ai đó đang xiết chặt lấy vai cô. Quệt vội dòng nước mắt, cô cố nhìn rõ mấy người đứng trước mặt mình. Người đang xiết mạnh vai cô là thủ lĩnh của hội BF, Lâm Duy. Và ba chàng trai kia.... Key, Jun, Nguyễn Hoàng chính là ba anh chàng nổi tiếng của BF.

- Cô ấy bị mấy người trong hội FM đánh. Híc!....

Không nói thêm một lời nào nữa, Lâm Duy bước đi. Không hiểu sao khi nghe thấy nó bị đánh, cậu lại lo đến như vậy. Ba anh chàng kia và Hân Hân chỉ biết chạy theo Lâm Duy...

10. Chương 10

Trong lúc đó, nó gần như muốn xỉu, tên kia ăn gì mà ác thế không biết, đánh cả con gái mà không nường tay.

- BỌN BÂY LÀM GÌ VẬY? – Một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc hét lên làm bọn kia ngừng tay lại. Nó khẽ cười vì nó biết thế nào “tên chồng hắc ám” của nó sẽ đến cứu nó mà!

- Liên quan gì đến mày? – Tên cầm đầu của hội FM nói bằng giọng ngang ngược.

Lâm Duy quay sang và nhìn thấy nó...nằm lăn lóc ở giữa sàn nhà, đầu tóc rối bù, cậu nổi giận chạy đến xách cổ áo của tên kia lên.

- Sao lại đánh con gái, mày không biết đánh vẫn chữ “hèn” à? – Cậu nhien rằng khen kết.

- Sao lại làm tổn thương em gái tao? Mày không biết đánh vẫn chữ “nhục” à? – Hấn cười khẩy.

Lâm Duy ngạc nhiên tự hỏi mình đã làm gì và liệu có phải vì cậu mà nó ra nông nổi này không?

- Anh hai, anh.... – Thiên Kỳ lúc này mới chạy đến.

Thiên Kỳ nhìn thấy Lâm Duy đang xách cổ áo anh trai cô, thấy nó nằm giữa lớp như người sắp chết, thấy vẻ mặt hài lòng của anh trai và khuôn mặt hậm hực của Lâm Duy.

- Hai người sao vậy? – Cô hỏi.

- Cậu đừng nói với tớ là cậu không biết gì về chuyện này đấy nhé. – Lâm Duy nhìn Thiên Kỳ bằng một đôi mắt vô cảm.

- Tớ....

Không để Thiên Kỳ nói hết câu, Lâm Duy đã chạy về phía nó, nhấc bổng nó lên và bước đi trước ánh mắt sững sờ của nhiều người.

- Mày đứng lại, mày bỏ mặc em gái tao vậy sao? – Hấn tức giận khi thấy Lâm Duy dám bẻ người con gái khác.

- Mày lấy tư cách gì àm ra lệnh cho tao?

- Anh trai của bạn gái mày.

- Có là ba của bạn gái tao, tao còn không nghe nữa, huống hồ là mày, đồ hèn! – Cậu buông một câu **** rửa trước khi khuất bóng sau dãy hành lang.

“Cô có điên không vậy? Sao lại bị đánh ra nông nổi này chứ? Mà cũng tại tôi. Tôi xin lỗi....” – Lâm Duy thầm nghĩ rồi bế nó xuống phòng y tế.

Đặt nó xuống giường một cách nhẹ nhàng, cậu ân cần băng bó cho nó, dán băng cho nó trước những ánh mắt tò mò + ngạc nhiên của Hân Hân, Key, Jun và Nguyên Hoàng.

- Cậu cứ về đi, để tôi ở lại chăm sóc cậu ấy. – Hân Hân dịu dàng nói.

- Vậy thì phiền cậu!

Bốn chàng trai bước đi, trong phòng chỉ còn lại....hai người bạn.

- Xin lỗi nhé, Lam Bình. – Hân Hân thì thầm.

Nó tỉnh lại và thấy cả người ê ẩm.

- Bạn tỉnh rồi à? Bạn làm mình lo quá trời quá đất luôn đấy, biết không? – Hân Hân cười hiền.

- Ai đưa mình vào đây vậy? – Nó hỏi.

- BF đó, bạn quen họ hay sao vậy? – Hân Hân tỏ vẻ tò mò.

- Quen đâu, mà sao bạn không vào học, để mình ở lại đây là được rồi! – Nó đánh trống lảng.

- Bạn ổn không? – Hân Hân lo lắng.
 - Mình ổn hơn cả ăn ổi nữa đó. – Nó cười.
 - Vậy mình vào lớp trước nhé.
- Hân Hân nói rồi bước đi, nó thở phào (suýt nữa thì bị cô bạn phát hiện)
- Vừa định ngủ một giấc thì từ cửa phòng y tế có một dáng người cao cao bước vào, nhìn quen quen.
- Cô bé tỉnh rồi à?
 - Ai là “cô bé” mà quen biết gì sao hỏi vô duyên vậy? – Nó chun mũi.
 - Không phải “cô bé” thì là... “cậu bé” chắc? Mà có quen mới hỏi câu hỏi...có duyên đó chứ? – Chàng trai đáp rành rọt.
 - Xí, lý sự cùn. – Nó giận dỗi.
 - Hi!
 - Tôi tên là Nguyên Hoàng, là bạn của Lâm Duy....
 - Thì sao? – Nguyên Hoàng chưa kịp nói hết câu, nó đã nhảy vào làm...mất cả hứng.
 - Thì chỉ là sơ khảo thôi, dù sao cũng có gặp một à không hai lần rồi thì cũng có thể gọi là có quen mà? – Nguyên Hoàng nhún vai.
 - Vậy chứ “lũ kiến” cứ bu lấy mấy người ngày nào chẳng gặp, quen hết sao?
- Nguyên Hoàng cười xòa, quả thật khi đứng trước nó, anh luôn là người...đuối lý (xạo quá, mới nói chuyện có một lần à!)
- Ra mua gì đó ăn đi! – Nó nói như ra lệnh làm Nguyên Hoàng ngớ người.
 - Là sao? – Anh chàng trở mắt nhìn nó.
 - Thì là ra canteen mua gì đó ăn đi, tôi đói.
- Anh cười rồi cũng bước về phía canteen!!!
- Nguyên Hoàng, đi đâu vậy? – Jun vỗ vai khi thấy Nguyên Hoàng vừa đi vừa cười.
 - Đi thực hiện nhiệm vụ. – Nguyên Hoàng nghiêm mặt.
 - Nhiệm vụ á? Gì cơ? – Jun ngớ người y như Nguyên Hoàng lúc nãy.
 - Đồ ngốc. Ăn nhiều vào cho nó bớt ngu đi! – Nguyên Hoàng bước đi, bỏ lại Jun với một cục tức trên đầu.

11. Chương 11

Trở lại với nó đang thui thủi một mình trên giường bệnh.

“If you wander off too far, my love will get you home. If you follow the wrong star, my love will get you home....”

- Alo. Ai vậy?

-

- Rồi rồi, thấy rồi. Lâm Duy hả? Làm gì mà cứ như ma, ám người ta suốt ngày! – Nó lằm bằm.

-

- Thôi được rồi, tôi là ma....

-

-còn anh là quỷ. Hahaha.....

-

- Ô....

Tút...tút...tút....

Chứ kịp nói trần trối gì thêm thì Lâm Duy đã “cắt đứt liên lạc” từ bao giờ.

- Thức ăn của cô nè! – Nguyên Hoàng bước vào và chìa ra cho nó một bao đồ ăn.

- Cảm ơn. – Nói rồi, nó nhanh tay chụp lấy bao đồ ăn, ngấu nghiến y như kẻ bị bỏ đói lâu ngày vậy.

- Lam Bình này, cô...là vợ sắp cưới của Lâm Duy thật hả? – Nguyên Hoàng nhìn nó đầy tò mò.

- Không! – Nó cương quyết.

- Vậy sao? Tốt quá! – Nguyên Hoàng thì thầm. (nghĩ gì đây nhỉ?)

Tuy Lâm Duy bảo qua đón nó nhưng chẳng hiểu sao anh chàng lại quên bém mất nhiệm vụ quan trọng đó.

- Lâm Duy, xuống xe! – Key bước đến chặn đầu xe như ra lệnh.

- Có gì không? Hôm nay định làm cảnh sát giao thông hả? – Lâm Duy thò đầu ra ô cửa rồi ngáp ngừng xuống xe.

Chủ xe vừa bước xuống, Key đã phốc lên chiếm lấy cái vô-lăng:

- Mượn xít, chịu khó cuộc bộ về nhà! – Key nói rồi lái xe đi, để lại Lâm Duy đứng trơ ra như phỗng.

- Đồ điên, trả lại đây! – Lâm Duy gọi với theo với tất cả sự tức giận của mình nhưng chiếc xe đã khuất bóng từ bao giờ.

Thoảng thấy bóng Thiên Kỳ trước cổng trường, Lâm Duy tặc lưỡi rồi đi về phía cổng sau. Quả thật, lúc này cậu không muốn gặp Thiên Kỳ bởi sẽ rất khó xử cho cả hai về chuyện của Lam Bình lúc này.

Đẩy cánh cửa sau với sự uể oải, cậu giật mình khi nghe thấy suýt xoa nhỏ ven bụi cỏ. Chần chừ một hồi, cậu quyết định bước tới xem thử. Dùng tay khê vén lớp cỏ còn xanh non, tìm cậu thót lên, thoảng thốt:

- Lam Bình!

Con nhóc đang dùng tay ôm lấy cổ chân, khê suýt xoa. Nghe thấy có người gọi tên mình, nó ngược mặt lên nhìn, mắt ứa lệ:

- Chắc là trặc chân rồi! – Mặt méo xẹo.

Lâm Duy ngồi xuống, quay lưng lại, giọng lo lắng:

- Để tôi cõng cô về nhà!

- Có nổi không? – Nó nghi ngờ.

- Nếu cô không phải là heo! – Lâm Duy trêu.

Nó leo lên lưng Lâm Duy, mặt nhăn nhó vì đau. Lâm Duy cõng nó, đi thật chậm.

- Có đau lắm không? – Cậu ân cần hỏi.

- Có. Đau lắm! – Suýt khóc.

- Này, đừng khóc nữa, đồ mít ướt. Cô có biết nước mắt làm tăng trọng lượng cơ thể không? – Lâm Duy quay mặt nhìn nó, khê cười.

- Tăng lên bao nhiêu? – Nó ngu ngơ.

- Khoảng một phần tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ.... đó! – Cậu ngó lơ đi chỗ khác.

Nó phì cười trước bộ dạng của Lâm Duy. Dựa đầu vào vai Lâm Duy, nó nói như là đang thì thầm với chính mình vậy:

- Tôi định trốn anh về bằng cổng sau nhưng không ngờ lại bị ngã.

Tới giờ, Lâm Duy mới nhớ ra rằng cậu đã hứa sẽ chở nó về!!! Cậu hồi lỗi quay lại nhìn nó thì thấy nó đã ngủ từ bao giờ...ngủ trên vai cậu....

- Cô biết không, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy cô với đúng nghĩ của một đứa con gái đấy! – Cậu mỉm cười.

12. Chương 12

Sáng hôm sau., vừa thức dậy, nó đã nhận ra rằng nó đang ngủ trong căn phòng của mình. Rồi dần dần những kí ức hôm qua tái hiện trong đầu nó. Bị đánh, bị ngã và cuối cùng là ngủ trên lưng một ai đó....

Vén chăn và bước xuống giường, nó phát hiện ra một giải băng trắng hiện hữu trên cổ chân xinh xinh của mình. Nó khẽ cười, một nụ cười biết ơn....

“Kittttt” Lâm Duy dừng xe....đạp lại trước mặt nó. Hết nhìn chiếc xe mới toanh, nó lại quay sang nhìn Lâm Duy như thể đang nhìn một vật ngoài hành tinh vậy.

- Không lên xe còn đứng đó làm gì? – Lâm Duy lên tiếng thúc giục.

- Lên....lên gì cơ? – Nó ngu ngơ.

- Xe. – Lâm Duy đáp ngắn gọn.

- Xe nào?

- Ô hay? Mắt cô có vấn đề hả? Có lên không hay định đi học bằng chân hả? – Lâm Duy cáu bẳn.

- Ồ! – Nó leo lên xe mà trong đầu cứ hiện lên hàng nghìn dấu chấm hỏi.

- Đây, xe này....tôi tưởng anh không bao giờ biết đến hai tiếng “xe đạp” cơ chứ? – Nó nín áo Lâm Duy, hỏi.

- Coi thường vừa thôi! – Lâm Duy giận dỗi.

- Xe anh đâu?

- Bị cướp rồi! – Lâm Duy nhăn mặt khi nhắc đến vụ chiếc xe.

- TRỜI ĐẤT OI! – Nó hét toáng lên làm mấy người đi đường quay lại nhìn hai đứa nó.

- Cô điên hả? Hét gì om sòm vậy? – Lâm Duy mắng.

- Có anh điên thì có, mắt xe không lo đi tìm mà còn đứng đó chơi hả? – Nó “phản công”

- Ai đang chở cô vậy mà cô nói hả? – Cậu quay lại.

- Thì ít nhất cũng phải báo công an chứ? – Nó gân cổ cái.

- Báo làm gì?

- Thì bắt tên lấy xe anh, tống hấn vào ngục chứ gì?

- Hừ! – Cậu lắc đầu rồi lặng lẽ đạp xe.

Chiếc xe vừa dừng lại trước ống trường, hàng ngàn cái điện thoại dựng rút ra và hoạt động với hết công suất. Bức ảnh có một không hai ra đời mang tên “Hot boy đi xe đạp”

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu trắng xuất hiện trước ổng trường. Nó há hốc mồm vì đó là...xe của Lâm Duy. Từ trên xe, một người con trai bước xuống, là Key.

- Trả xe cho cậu nè! – Key chìa khóa xe trước mặt Lâm Duy và nó.

- Sao? Có muốn báo công an nữa không? – Lâm Duy quay sang nó, khề cười.

Nó ôm cục tức, vùng vằng bỏ đi.

- Bạn sao vậy Lam Bình? Không khỏe hả? – Hân Hân đến bên nó.

- Ủa! Mình sắp chết vì cái gã đó rồi! – Nó xả hận lên cái cặp.

- Gã nào? – Hân Hân tò mò.

- Cái gã ma không ra ma, người không ra người. – Nó lăm bằm trước sự ngạc nhiên của Hân Hân.

Ra về, nó nhận được một tin nhắn từ Lâm Duy:

“Cô tự đạp xe về nhé! Tôi có việc nên đi đây!”

Nó phát hoảng khi đọc xong tin nhắn “quỷ thần”, chạy ngay đến chỗ nhà xe của BF (Hai nhóm BF và FM có nhà xe riêng)

- Có thấy Lâm Duy đâu không? – Nó thở hổn hển, khề hỏi tên con trai đang đứng quay lưng lại với nó.

- Ủa Lam Bình! – Là Nguyên Hoàng – Lâm Duy về rồi mà. Có chuyện gì không?

- Không có gì! – Nó nói rồi lững thững bước đi, vừa đi vừa nguyên rủa Lâm Duy.

- Híc híc, Lâm Duy, anh đâu rồi? Tôi không biết đi xe đạp mà, híc, trời ơi! – Nó hét lên bên cạnh chiếc xe đạp.

Nó nhìn con đường phía trước đầy rẫy những chông gai, rồi cúi xuống...vuốt ve chiếc xe đạp, thì thào:

- Cưng ở lại đây mà đợi cậu chủ của cưng đến rước về nhà!

Và nó đi, một mình...

13. Chương 13

Nó đã vòng qua bao nhiêu góc ngách cũng không tài nào tìm được đường về nhà. Mới chuyển đến đây chưa đầy một tuần với lại ngày nào đi học cũng được đưa đi đón về, nó đâu có ngờ rằng có một ngày như hôm nay để mà... tập nhớ đường về nhà cơ chứ. Tức quá, nó lao vào quán điện tử gần đó, đến khi trời nhá nhem tối mới chịu chui ra.

- Chết con rồi! Trời sáng còn tìm không ra nhà hướng chỉ trời tối! – Nó than trời kêu đất nhưng chỉ có mấy người qua đường nghe được tiếng nó thôi à!

Ngồi bệt xuống vỉa hè, nó đưa tay dầm dầm đôi chân đã mỏi nhừ, miệng lăm bằm nguyên rủa ai đó.

Chợt nó nhìn thấy một con mèo đang lao ra đường, nơi có một chiếc xe đang lao đến với tốc độ kinh hoàng.

- “Kétttttt”.... “Ahhhhh” “Ràmmmm”.....

Nó ôm chặt lấy con mèo nhỏ trong tay. Cũng may là xe thắng phanh kịp, nhưng chân nó đau đau.

- Cô không sao chứ? – Một giọng nói vang lên cùng lúc, một chàng trai bước ra khỏi chiếc xe lúc này.

- Anh thử là tôi xem anh có sao không? – Nó ngược mặt lên và há hốc mồm.

- Anh.... anh là người đã đánh tôi hả?

- Cô...con bé hồn xược đó sao? – Hấn ta nhếch mép – Không định tránh ra sao? Muốn ăn vạ tôi hả?

- Xí! Ai thêm! – Nó nói rồi ôm con mèo đứng dậy.

“Rắccc” Chân nó đau nhói. Nó chịu, không thể đứng dậy nổi, khụy xuống.

- Nè, cô không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không? – Hấn ta chạy lại đỡ nó.

- Người cần đến bệnh viện là anh đó. – Nó nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Cô đúng là ngang ngược mà! Lên xe, tôi chở cô về nhà. – Hấn nói rồi kéo tay nó đi.

- Nay, tôi đã nói đồng ý đâu? – Nó dùng dằng.

- Đi với tôi là phúc năm đời của cô rồi đấy!

- Có mà họa mười đời của tôi thì có. Thả ra! – Nó giật tay rồi bước đi...cà nhắc.

Được một đoạn, nó bắt đầu quan sát xung quanh, toàn một màu đen, mà nó lại ghét bóng tối. Nó ghét cay ghét đắng màn đêm. Với lại chân nó.... Nghĩ đi, nghĩ lại, nó vẫn thấy rằng “quay đầu là bờ”.

- Chở tôi về nhà đi. –Nó leo lên xe hấn ta.

Không nói gì, chỉ cười nửa miệng rồi lái xe đi.

- Nhà cô ở đâu? – Hấn hỏi.

- Không biết! – Nó thẳng thắn.

- Vậy chứ giờ cô đi đâu?

- Về nhà!

- Nhưng tôi không biết nhà cô ở đâu! – Hấn nói lớn, cố khẳng định.

- Thì tôi cũng đâu có biết.

- Nhà mình mà cũng không biết. Cô chui ở đâu ra vậy? – Hấn lại tiếp tục lái xe.

- Chui ở bụng mẹ tôi ra chứ đâu! – Nó nói, giọng mỉa mai.

- Thế ba mẹ cô ở đâu? – Hấn hỏi và không hề để ý đến thái độ của nó.

- Tôi cũng muốn biết ba mẹ tôi ở đâu lắm chứ! Ba mẹ tôi....mất rồi! – Giọng nó nhỏ dần.

- Tôi...tôi xin lỗi! – Hấn cuống quýt.

-Không sao! Quen rồi nên sẽ không đau nữa.... – Nó ngủ thiếp đi sau câu nói đó. Nó quen rồi, quen đến việc người ta nhắc đến ba mẹ nó, trái tim nó chai sạm nhiều vì chuyện này nên giờ đây cứ như là mất hết cảm giác đau vậy. Nếu có ai hỏi nó đau là gì, nó chịu thôi, từ lâu từ “đau” đã khuất bóng khỏi từ điển cảm xúc của nó.....Nó, một cô gái không biết đau....

14. Chương 14

- Xuống xe đi,đến nhà rồi! – Hấn lên tiếng.

- Đây... – Nó chỉ tay vào ngôi nhà trước mặt.

- Là nhà tôi – Hấn ta ngắt lời nó.

Dù sao cũng hết nơi để đi rồi, có một chỗ để nghỉ chân cũng tốt thôi mà! Nó bước vào nhà, rất nhanh chóng, nó đã yên vị trên chiếc giường ở một căn phòng ở góc 2.

- Nay, đây là phòng tôi mà! – Hấn ta bước đến cạnh nó.

- Anh sang phòng khác, chưa nghe câu “khách hàng là thượng đế” hả? – Nó thì thầm.

- Cô nên nhớ cô đang ở trong nhà của tôi và xin trân trọng nhắc lại đây là phòng của tôi.... này, có nghe tôi nói gì không vậy? Này, con nhóc kia! – Hấn chạy đến lay lay con nhóc và phát hiện ra nó đã chìm đắm trong giấc ngủ tự bao giờ. Hấn lắc đầu rồi lặng lẽ bước về phòng.

- Xem như hôm nay tôi ăn chay niệm phật một đêm vậy! Haizzz!

=====

Buổi sáng luôn làm cho người ta tràn đầy năng lượng và sáng hôm nay cũng làm cho chân nó đỡ đau hơn. Chủ nhà vẫn còn chưa dậy, điều đó có nghĩa là bây giờ nó là “chủ tạm thời” của ngôi nhà này.

Hấn ngáp ngáp dài bước xuống cầu thang. Một đêm như vậy quá đủ mệt đối với hấn.

- Anh dậy rồi à? – Nó nói vọng ra từ căn bếp.

- Ai cho cô vào nhà tôi? – Hấn hoảng hốt khi có sự xuất hiện của người lạ.

- Anh không cho thì tôi tự vào đây chắc!

Hấn à một tiếng, như thể đã quên bég mất vụ tối qua đâm phải nó và chở nó về trú ngụ ở nhà này. Bước vào bếp bởi một mùi hương, hấn mĩa mai:

- Cô mua ở đâu về vậy?

- Tự nấu chứ mua ở đâu được, tôi có biết đường đâu! – Nó nhún vai rồi lại cúi mắt vào nồi canh đang nấu dở.

- Hừ! – Quay lưng đi sau khi để lại một cái lắc đầu khó hiểu.

Canh chín, nó dọn bàn và lễ phép mời hấn (có là chồng nó thì cũng không được mời tử tế vậy đâu):

- Anh lại ăn đi!

- Có ăn được không? Có độc không vậy? – Hấn trêu.

- Sợ thì đừng ăn nữa. Càng tốt, tôi ăn một mình. – Nói rồi, nó nhanh nhẩu xúc cơm và ăn.

Một chén....hai chén..... Nó đã ăn hết hai chén cơm còn hấn thì vẫn ngồi. Một lát sau, hình như sức cuốn hút của thức ăn luôn làm cho người ta bị “cuốn theo chiều gió”, hấn xông lại bần ăn và ngồi ăn ngon lành.

- Nè, có độc đó! – Nó nhìn hấn, giễu cợt.

- Kệ! Có độc thật thì cô cũng phải bỏ tiền túi mà đưa tôi đến bệnh viện thôi!

Nó cười rồi lại ...tiếp tục ăn.

15. Chương 15

- Này, cô gọi điện cho người nhà đi! Không chừng họ lo cho cô lắm đó! – Hấn nhắc.

- Ờ! – Nó nói rồi dứt tay vào túi tìm điện thoại. Loay hoay một hồi, chẳng thấy cái điện thoại đâu cả.

- Chết rồi! Chắc tại lúc tối anh đâm tôi nên mất tiêu cái điện thoại rồi! – Nó ỉu xiu.

- Sao lại tại tôi? Tại cô lanh chanh chạy ra chứ bộ – Hấn giãy nảy.

- Chứ không phải anh suýt đâm con mèo nhỏ à? – Nó chun mũi.

- Thôi thôi! Cô cầm điện thoại tôi mà gọi. – Hấn rút điện thoại ra, chìa trước mặt nó.

Cầm cái điện thoại của hấn trên tay, nó cảm thấy lúng túng.

- 1...2....5....2...6....2...4....5.... – Nó lăm bằm.

- Cô làm cái gì vậy? – Hấn hỏi.
 - Tôi không nhớ số. – Mặt méo xẹo.
 - Trời ơi, hay tại tôi qua tôi tông cô nên đầu cô mất hết chất xám rồi? Thôi, đi với tôi. – Hấn kéo tay nó đi.
Tại shop hàng ở cửa hàng lớn nhất thành phố.
 - Dẫn tôi đến đây làm gì? – Nó kéo áo hấn.
 - Đền điện thoại cho cô! – Hấn quay lại nói với chị bán hàng – Chị lấy cho em cái này.
Sau khi thanh toán xong, hai đứa nó cùng “bay” vào một nhà hàng nhỏ.
 - Tôi lưu số của tôi vào máy mới của cô rồi! – Hấn thông báo.
 - Lưu vào làm gì? – Nó ngạc nhiên nhưng hấn còn ngạc nhiên hơn cả nó.
 - Bộ cô không muốn liên lạc với tôi hả? – Hấn tò mò.
 - Xời! Anh cũng muốn ám tôi y như cái tên hắc ám ấy hả? – Nó nghĩ đến Lâm Duy.
 - Tên hắc ám nào?
 - Thôi, anh không cần biết! – Nó phẩy tay rồi lôi điện thoại ra nghịch.
 - Tên anh là Thiên Minh hả? – Nó nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.
Hấn đang uống nước và suýt nữa thì “trả lại nước cho không khí” luôn sau câu nói của nó.
 - Cô.... đừng nói là cô không biết tên tôi đấy nhé? – Hấn vẫn còn ngạc nhiên.
 - Yên tâm, tôi không nói đâu, anh nói rồi mà! Hi! – Nó cười trừ.
 - Cô có biết hội FM không? – Thiên Minh hỏi, giọng tuyệt vọng.
 - Hình như không, à mà hình như biết. – Nó chống cằm suy nghĩ.
 - Cô là người đến từ sao hỏa hả? Sao cái gì cũng không biết hết vậy?
 - Tại sao lại phải biết? – Nó ngây ngô hỏi.
 - Tại...tại.... học sinh BFM ai chẳng biết. – Thiên Minh cố tìm cớ.
 - Vậy hả? Vậy thì giờ tôi biết rồi này. – Lại cười.
- Điện thoại Thiên Minh rung lên.
- Alo – Thiên Minh.
 -
 - Sao hấn không đưa em về.
 -
 - Umk!

16. Chương 16

Thiên Minh ái ngại nhìn nó rồi bảo nó lên xe. Đến lúc này, nó mới nhận thấy có rất nhiều người đang nhìn mình, ánh mắt họ nhìn nó giống y như lúc nó đi cùng Lâm Duy.

- Đưa tôi đi đâu đây? – Nó hỏi.

- Đến sở cảnh sát. – Thiên Minh đùa.
- Làm gì? – Nó hốt hoảng.
- Xem có ai thông báo tìm trẻ lạc hay không.
- Này, tôi không đùa đâu á. Cho tôi xuống xe đi. – Nó ra lệnh.
- Cô có biết đường đâu mà xuống. Ngồi yên đó, tôi ghé qua đây một lát rồi sẽ đưa cô về. – Thiên Minh can.
- Về đâu?
- Thiên Đàng hay Địa ngục, cô chọn đi! – Hấn cười.

Cứ thế, bọn nó cãi nhau hoài rồi cũng đến được nơi cần đến. Chiếc xe dừng lại, nó cứ như người chết đuối bắt được phao, mừng rỡ:

- Đây là nhà tôi nè! Sao anh biết nhà tôi hay vậy? – Ngay lập tức, nó nhảy phóc xuống xe.

Trước cổng nhà, có một đôi nam nữ đang đứng đó. Là Lâm Duy và Thiên Kỳ.

Vừa thấy nó bước xuống từ chiếc xe, Lâm Duy đã vội chạy đến, quát:

- Cô đi đâu cả đêm qua vậy? Có biết cả nhà lo cho cô lắm không? Nếu có đi thì ít nhất cũng phải gọi điện về chứ? Có có biết nghĩ không hả? Đầu óc cô để đâu hết rồi? – Lâm Duy xả một trận dài dằng dặc.

-.....

- Cô câm hả? Sao cô không nói gì? Bình thường cô hay cãi bướng lắm mà? Hôm nay sao im như thóc vậy? Nói đi, nói đi chứ? Cô có nghĩ cho người khác phải vì cô mà phải thức cả đêm không hả? Có biết không? Hay chỉ biết nghĩ đến bản thân mình?

-.....

- Này, còn xe của tôi đâu? Cô vắt xe tôi để đi theo chiếc xe kia à? – Chỉ tay về chiếc xe của Thiên Minh – Cô quá đáng vậy? Tôi chưa gặp ai như cô đó? Cô giải thích cho rõ đi, mọi chuyện còn chưa xong đâu nhé!
- Cậu lại tiếp tục nói trước sự ngạc nhiên của Thiên Minh và Thiên Kỳ.

- Anh nói xong chưa? Anh tưởng tôi không nghĩ đến việc mọi người lo cho tôi, trừ anh hả? Anh tưởng tôi không biết nghĩ hả? Anh tưởng tôi không muốn nói sao? Không muốn thanh minh ỉn sao? Nhưng anh nói một tăng như vậy thì tôi còn nói gì được? Anh bảo tôi quá đáng ư? Đáng nhẽ câu này phải để tôi nói anh mới phải. Anh bỏ về, để lại tôi với chiếc xe đạp. Anh có nghĩ đến tôi không? Hay chính anh mới là người chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Tôi không biết đi xe đạp, làm sao tôi bỏ về được nhà. Tôi không biết đường đi, tôi bị lạc, ai lo cho tôi? Rồi mất điện thoại, đến số điện thoại nhà tôi còn không nhớ, anh bảo tôi liên lạc với mọi người bằng cách nào? Hay anh muốn tôi chết, hóa thành ma rồi về báo mộng cho anh biết là tôi chết rồi, đừng tìm tôi nữa?... – Nó nói như tát một gáo nước lạnh vào mặt Lâm Duy, rồi bỏ chạy vào nhà.

- Lâm Duy à? Có chuyện gì vậy? – Thiên Kỳ nhẹ nhàng hỏi.

- Không! Chuyện gia đình ấy mà! – Lâm Duy trợn mắt nhìn Thiên Minh rồi cũng bước vào nhà.

“Cộc...cộc....cộc” Lâm Duy gõ cửa phòng nó.

- Lam Bình, nếu tôi có nói gì không phải thì mong cô tha lỗi. Tôi cũng chỉ lo cho sự an toàn của cô thôi mà!
- Lâm Duy nói, giọng hối lỗi.

- Anh có lỗi gì đâu, tại tôi ngốc nên làm mọi người lo lắng, làm mất giấc ngủ ngon của anh, tôi xin lỗi. Xong nợ nần rồi, anh về phòng đi! – Nó tuyệt tình.

“Rầmmm” Nó giật mình bởi âm thanh nghe cứ như là động đất đó. Quay lại thì đã thấy Lâm Duy đứng sừng sững trước mặt rồi.

- Sao anh phá cửa phòng tôi. – Nó lại nằm lăn ra giường, vờ ngủ.

- Tôi phải nói bao nhiêu lần cô mới hiểu hả? Đây...đừng giả vờ ngủ nữa. NÀY! – Dường như tiếng thét của cậu không có tác dụng, buộc cậu phải dùng đến biện pháp mạnh hơn. Cậu nhanh chóng tiến lại góc phòng, mở nhạc và vặn volumn hết cỡ.

- THÔI ĐI! MUỐN ĐẦU ĐỘC NGƯỜI KHÁC BẰNG ÂM NHẠC HẢ? – Nó hét lên.

- TÔI CHẾT CHUNG VỚI CÔ LUÔN! – Cậu vừa hét, vừa đưa tay bịt tai lại. Không biết cả hai người này có nhận ra được sự bất thường trong câu nói ấy không nữa.

- MUỐN GÌ ĐÂY? – Nó hỏi.

Nghe nó hỏi vậy, cậu mới tắt nhạc đi, thở phào nhẹ nhõm vì..... chưa chết bởi những âm thanh “kinh thiên động địa” kia.

- Đi theo tôi! – Cậu kéo nó đi.

Chỗ này nó vừa vào cách đây một tiếng đồng hồ.

- Đến đây làm gì? – Nó hỏi.

- Tôi sẽ mua điện thoại mới cho cô, chẳng phải cô mất điện thoại rồi sao? – Lâm Duy cười.

- Khỏi. Có người mua cho tôi rồi! – Nó phẩy tay, toan bước ra thì bị kéo lại.

- Có phải tên lúc nãy không? – Lâm Duy giận dữ.

- Thì sao? – Nó mở to mắt nhìn cậu.

- Đưa đây. – Lâm Duy ngửa tay trước mặt nó.

- Đưa gì? – Nó ngây ngô.

- Điện thoại của cô.

Chần chừ một hồi, nó cũng quyết định rút ra đưa cho Lâm Duy vì nghĩ rằng chẳng có gì thiệt cả.

- Goodbye my hate! – Vừa dứt lời, cậu liền ném ngay thứ đang cầm trên tay qua cửa sổ của tầng 16.

- Này làm cái gì vậy? – Nó phát hoảng.

- Không thấy hay sao còn hỏi. Đi thôi! – Lâm Duy ra lệnh.

- Nhưng mà.... – Nó luyến tiếc nhìn ra cửa sổ.

- Không nhưng nhị gì cả! – Lâm Duy lôi nó đi.

Vậy là trong vòng hai ngày, nó đã cầm trong tay và sở hữu ba cái điện thoại. Tốt thôi, dù sao người tiền cũng đâu phải là nó!!!!

17. Chương 17

Hân Hân bước đi trên sân trường, thả hồn vào mây gió. Nó yêu những lúc như thế này, khi mà chỉ có một mình nó....

- Mình muốn cậu biết rằng mình vẫn sống tốt dù cho không có cậu bên cạnh.... – Cô nhóc thì thầm, như là đang nói với chính mình.

Cách đó một năm.....

- Chúng mình chia tay nhé? – Một câu hỏi lịch sự nhưng thực ra là dù nó có trả lời thế nào, đồng ý hay không thì mọi việc vẫn sẽ như vậy mà thôi!

- Tại sao? – Nó tuyệt vọng thốt lên.

- Không tại sao cả, chỉ là tớ hết yêu cậu rồi! – Cậu ta nhún vai.

- Không phải vậy! Cậu hãy nói với tớ là không phải vậy đi. Cậu đang đùa tớ phải không? – Mắt nó ngấn lệ.
- Hân Hân à! Đến bao giờ cậu mới chịu hiểu rằng ngay từ đầu chúng ta đã không hợp nhau rồi! – Cậu nhìn thẳng vào mắt nó, nhả từng tiếng như ném đá vào lòng nó.

Cậu bước đi, để lại trong nó sự hụt hẫng, một nỗi buồn vô hình, một nỗi nhớ thật khó gọi tên. Nó muốn níu cậu lại, hi vọng cậu có thể ở lại bên nó nhưng một chút tự trọng của một đứa con gái mới yêu lần đầu đã cản bước chân nó. Nó chỉ biết đứng đó, nhìn cậu bước đi dù biết rằng nó sẽ đau, đau rất nhiều. Có lẽ đây là giải pháp tốt nhất cho cả hai, có lẽ là vậy....

Giờ đây khác rồi, nó không còn có cậu bên cạnh nữa. Dù thỉnh thoảng có một chút xao lòng nhưng nó biết cậu sẽ không bao giờ trở về bên nó nữa. Nó khẽ cười, cười vì luyến tiếc hay là vì thỏa mãn đây???

- Tạm biệt nhé, tình yêu đầu tiên....

=====

Có những thứ vốn dĩ thuộc về quá khứ nhưng bằng một cách nào đó, con người ta có thể đưa nó đến với thực tại và tương lai....

- Hân Hân có muốn đi ăn không? Mình thấy bạn có vẻ xanh xao lắm! – Lam Bình đến bên bạn, hỏi thăm.
- Hay là vậy nhỉ? – Khẽ cười.

Bọn nó thẳng hướng canteen mà tiến...

- Hân Hân này, học sinh trong trường đều phải biết về hội BF và FM hả?
- Cái đó không phải là bắt buộc nhưng nếu không biết đến thì đừng bao giờ xưng danh là học sinh của BFM.
- Hân Hân ra vẻ hiểu biết.
- Bạn cũng biết nhiều nhỉ? – Nó ngưỡng mộ.
- Cũng không hẳn! – Hân Hân nghiêm mặt.
- Là sao? Mấy người trong hai hội đó có ai là bạn không biết đâu?

Hân Hân đặt cốc nước trên tay xuống bàn, ghé đầu lại sát nó, thì thầm:

- Hội FM có hai thủ lĩnh, một là Thiên Minh, còn người còn lại được mệnh danh là “chàng trai bí mật”, chẳng ai biết cậu ta là ai trừ Thiên Minh, thậm chí đến tên cậu ta là gì cũng là một dấu chấm hỏi nữa là!
- Sao lạ vậy nhỉ? – Nó suy tư.
- Nhiều ý kiến cho rằng, cậu ta xấu quá nên không muốn làm bề mặt FM. Nhưng cũng không ít người bảo cậu ta handsome nên giấu mặt ý mà! – Hân Hân lại tiếp tục nhâm nhi cốc nước.
- Hóa ra trường này cũng lạ ghê! – Nó lắc đầu.
- Nè hai bạn nghe gì chưa? – Một đứa bạn trong lớp nó chạy đến chỗ hai bọn nó ngồi.
- Nghe gì? – Đồng thanh.
- “Chàng trai giấu mặt” của hội FM sắp lộ diện rồi! Nghe nói là vì BF thách thức đó. – Con bạn thở hổn hển.
- Thật không? Khi nào? – Hai mắt Hân Hân sáng lên.
- Ngày mai.
- Trường mình chắc sẽ đông nghẹt người. Không biết tên đó thế nào nhỉ? – Hân Hân vẫn chưa dứt mộng tưởng.
- Nhỏ bạn đó ngồi cười hì hì rồi bỗng đập bàn cái rầm làm Hân Hân tỉnh mộng:

- Mơ đi cưng! Chỉ có mấy chàng BF và Thiên Minh – thủ lĩnh FM mới được đặt chân đến đó thôi. Học sinh trường mình làm sao có cái điểm phúc được thấy mặt chàng. Tên chàng cũng chả biết nữa là. Haiz! – Nhỏ thở dài.
- Vậy à? – Hân Hân xụ mặt.
- Thôi, tớ đi đây! Chỉ nói để ấy bạn....tiếc chơi thôi! Hi – Nhỏ nói rồi thông dong bước đi.
- Đúng ý như lời nói của nhỏ, Hân Hân hết thở ra rồi thở vô làm nó cũng phải náo ruột.
- Thích gặp mặt tên đó vậy sao? – Nó vỗ vai.
- Bạn hỏi tất cả học sinh trong trường xem có ai bảo không thích không? – Lại thở dài.
- Bạn thật sự muốn đi chứ? – Nó gặng hỏi.
- Có muốn cũng không được. Haizzz!
- Để mình nghĩ cách.
- Bạn không định vào đó trốn sẵn đợi mấy người đó tới chứ? Họ mà bắt gặp mình nhìn trộm thì không chết cũng trở nên thân tàn ma dại. – Hân Hân hốt hoảng.
- Yên tâm, đã đi thì phải quang vinh chính đại mà vào. Lam Bình này nói được làm được, bạn cứ chờ xem
- Nó nháy mắt thay ột lời hứa.

18. Chương 18

Tối hôm đó, tại biệt thự nhà họ Lâm.

Nó đang ngồi xem....hoạt hình thì bắt gặp Lâm Duy bước xuống. Nhảy lên ghế sofa, cậu định trêu nó cho vui liền giật ngay điều khiển, bật qua kênh khác.

- Anh làm cái gì vậy? – Nó hét lên.
- Lớn rồi còn xem hoạt hình, yên để tôi xem đá bóng. – Lâm Duy dùng dằng.
- Anh... – Nó dơ nắm đấm nhưng bỗng dừng khựng lại, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó. Thế là nó ngồi im re.
- Đợi lâu quá không tấy nó phản ứng gì, cậu quay lại nhìn, bỗng giật mình, nó chăm chú xem bóng đá. Tức kíp, Lâm Duy bật qua kênh khác xem...thời sự, nó cũng ngồi yên xem.
- Này, lấy tôi cốc nước đá, khát quá! – Cười thỏa mãn.
- Anh ngồi đấy, tôi đi lấy cho! – Nói rồi, nó nhanh nhẹn chạy vào bếp, lát sau đã mang ra một cốc nước đá, nhẹ nhàng đưa cho cậu.
- Hôm nay cô uống nhầm thuốc gì à? – Lâm Duy nhìn nó hỏi, tưởng như nó sẽ phát điên.
- Hình như là vậy á! – Nó trả lời tỉnh khô làm Lâm Duy ngã ngửa.
- Ngồi với nó mà chẳng có “thiên tai” nào nên nhanh chóng làm cho cậu phát chán. Toan bước lên phòng thì bị nó gọi lại.
- Lâm Duy, anh ngồi xuống đây một lát được không?
- Có chuyện gì? – Lâm Duy ngồi xuống ghế.
- Ngày mai....ngày mai...anh cho tôi theo cùng được không? – Nó nhìn Lâm Duy thăm dò.
- Theo cùng là sao??? – Lâm Duy trở mắt nhìn nó.
- Người bí mật của FM ý! Tôi tò mò! – Nó cúi mặt.
- Không! – Dứt khoát.

- Đi mà, sao anh nhần tâm vậy? – Nó nài nỉ.
- Tôi nói không là không! – Cậu khẳng định lại một lần nữa.
- Này nhé! Anh đừng có mà được cẳng chân hạ cẳng tay nhé! Tôi nói rồi, anh có cho không? – Nó đứng bật dậy phản ứng mạnh mẽ khiến Lâm Duy giật mình, núi lửa ngừng hoạt động để chuẩn bị một lượng lượng mắc-ma phun trào trong lần này đây mà!
- Tôi bảo không à!
- Thôi được, xem như đây là yêu cầu của tôi dành cho anh trong tuần này. – Nó khoanh tay, đứng ngạo nghễ.
- Yêu cầu gì? – Lâm Duy tròn mắt.
- Anh quên điều thứ bảy trong bản hợp đồng rồi à? Mỗi tuần anh sẽ phải thực hiện một yêu cầu của tôi mà! – Nó nhắc lại rành rọt từng chữ một, không sai nửa chữ.
- Ô...cô....tôi...
- Cô với tôi cái gì? Giờ ngọ tam khắc ngày mai, tức là giờ anh đi đến nơi gặp mặt người bí mật kia ý, tôi sẽ đứng đợi anh ở lớp tôi. Nếu anh chỉ đến chậm một giây thôi, ngay lập tức cả trường BFM ai cũng sẽ biết quan hệ giữa hai chúng ta. – Nó phui tay rồi bước đi.
- Cô làm vậy là trái với hợp đồng.
- Chứ anh không thực hiện yêu cầu của tôi thì ai sai trước. Thôi, tôi đi ngủ đây! Chúc anh ngủ mơ thấy ác mộng!
- Sáng hôm sau, nó canh đồng hồ mãi làm Hân Hân tò mò.
- Bạn làm gì mà hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cửa lớp vậy?
- Mình đợi để thực hiện lời hứa hôm qua mình hứa với bạn. – Nó nhìn Hân Hân mỉm cười.
- Lời hứa?
- Hôm nay chúng ta sẽ đi xem mặt “chàng trai bí mật” bạn quên à?
- Trời đất? Mình tưởng bạn đùa. Làm sao vào được?
- Đi vào chứ sao? – Nó tự tin.
- Cả lớp nó bỗng dưng rộn ràng, báo hiệu tốt lành, có người đang đi tới.
- Lâm Duy, ôi, anh đến đây tìm ai vậy? – Một đứa con gái hỏi.
- Anh có muốn đi chơi cùng em không? – Một đứa con gái khác.
- Lâm Duy, đừng đi chơi với nó, đi với em nè! – Đứa con gái khác nữa xen vào.
- LAM BÌNH, CÔ CÓ RA KHÔNG? – Lâm Duy quát lên giận dữ.
- Đây đây, cứ thông thả cho đời yên ả, đến muộn có ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới đâu? – Nó kéo Hân Hân chạy lại chỗ có đám lửa cháy phừng phực.
- Ai đây? – Lâm Duy chỉ vào Hân Hân.
- Bạn tôi. – Nó giới thiệu.
- Sao cô bảo chỉ mình cô thôi? – Lâm Duy vẫn chưa hết giận.
- Có bạn tôi đi cùng không được à? Lỡ anh có làm gì tôi thì tôi vẫn có người bảo vệ hoặc ít ra cũng làm nhân chứng trước tòa chứ? – Nó cãi.
- Tùy cô! – Cậu nói rồi bước đi.

19. Chương 19

Lâm Duy dắt theo hai cái đuôi đến phòng của hội BF, nơi có 3 chàng trai đang đứng đó chờ.

- Lâm Duy, nhanh lên, sắp đến giờ hẹn rồi! – Key giục khi vừa thấy Lâm Duy bước vào phòng. Quay sang nó – Lam Bình cũng đến à? Ai đây – Chỉ Hân Hân.

- Đây là bạn em, Hân Hân. Anh Key không ngại cho bọn em theo cùng chứ? – Nó hỏi.

- Tất nhiên là không? Bạn của bạn là bạn của tụi anh. Mà bạn của bạn của bạn thì cũng là bạn của tụi anh mà!

Nó cười phá lên vô tư vì câu nói đùa của Key.

- Cô không thể bớt nói đi một chút được à? – Lâm Duy cầu.

- Anh cứ làm như mình nói ít lắm ý! – Nó chọc ngoáy Lâm Duy.

- Hân Hân học cùng lớp với Lam Bình à? – Jun hỏi để xua đi cuộc chiến giữa nó và Lâm Duy.

- Vâng! – Hân Hân nhỏ nhẹ.

Bốn chàng trai lao vào chuẩn bị những thứ cần thiết. Hân Hân kéo nó ra một góc, hỏi:

- Nè, sao mình thấy bạn với mấy người đó thân quá vậy?

- Mình chỉ thân với mỗi anh Key thôi à! Còn ba người đó thì một người y như ma, hai người mới nói chuyện có một lần nên cũng không rõ lắm! – Nó cười trừ.

- Lam Bình, đi nhanh đi! – Lâm Duy thúc giục.

Bốn chàng trai và hai cô gái bước nhanh về phía phòng hẹn. Đó là một căn phòng nằm trên dãy phòng điều hành của trường, rộng và tiện nghi.

- Chắc lát nữa hai người họ mới đến. – Nguyên Hoàng lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Tại sao lại phải bày ra trò này? – Nó hỏi.

- Thực ra thì chỉ là muốn biết mặt nhau nên mới làm vậy chứ đâu có ác ý gì đâu! – Nguyên Hoàng nhún vai.

Khoảng vài phút sau, cánh cửa phòng cũng từ từ mở ra, Thiên Minh bước vào và câu đầu tiên cậu hỏi là:

- Lam Bình, sao cô cũng ở đây?

Những người có mặt ở đó không khỏi ngạc nhiên. Bao nhiêu người ngồi đó không hỏi, sao lại đi hỏi cô nhóc mà mình đã từng đánh cơ chứ?

- Thích thì đến thôi? Sao có phiền hà gì không? – Nó nhanh nhẩu.

- Không, không sao! – Thiên Minh phẩy tay.

- Người kia đâu? – Key hất hàm.

- Cậu ấy sẽ vào sau.

Cánh cửa lại được mở ra một lần nữa, và một tên con trai bước vào....

“Rầm” Hân Hân ngã lún xuống ghế, mặt xanh nhợt nhạt.

20. Chương 20

- Hân hân, bạn sao vậy? Tỉnh lại đi! – Nó bật khóc, ôm lấy cô bạn.
- Mọi người xúm lại, ngạc nhiên nhưng chỉ có một người hiểu lí do vì sao....
- Làm ơn đưa bạn tôi đi bác sĩ đi! – Nó khẩn cầu mấy chàng trai quanh nó.
- Bây giờ không thể ra ngoài được, học sinh BFM đang ở ngoài đó. Nếu.... – Nguyên Hoàng lo lắng.
- Híc híc... – Nó khóc, nó lo cho Hân Hân nhiều lắm.
- Đặt cô ấy nằm lên ghế đi, cô ấy không sao đâu, nghỉ một lát lại khỏe ngay ấy mà! – Key khám xét.
- Sao anh biết? – Nó hỏi.
- Trước đây, anh từng tham gia lớp sơ cứu rồi, xếp loại A chứ không đùa đâu! – Key tự hào.
- Rất nhanh chóng, Hân Hân được đặt nằm trên ghế, vẻ lo lắng hiện lên trên mặt mỗi người.
- Cô ấy sẽ không sao chứ? – Lâm Duy hỏi.
- Không sao, chỉ bị shock thôi! – Key ra vẻ hiểu biết.
- Shock ư? – Nó ngạc nhiên.
- Umk... Theo sơ bộ là vậy! – Key an ủi nó.
- Mấy người có thể cho tôi xin một thỉnh cầu được không? – Thiên Minh lên tiếng.
- Nói đi! – Là Lâm Duy.
-*((%\$%#^#^%\$&%*&^(%.....
- Không được! – Nó phản đối.
- Lam Bình, tôi xin cô đấy! Tôi đảm bảo sẽ không có gì nguy hiểm cả. Xem như cô hãy cứu lấy một người đang chết đi vì quá khứ đi! – Thiên Minh nài nỉ làm nó xiêu lòng mà nó cũng không thể hiểu ý nghĩa sâu xa trong câu nói của Thiên Minh.
- Cả bọn nó kéo nhau ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người....
- Trở lại với Hân Hân đang mơ màng trong giấc mộng, bỗng nó cảm nhận được một hơi ấm thân thuộc, một nụ cười xa xăm đâu đó lại hiện về, kí ức của quá khứ lại trở về với hiện tại....
- Từ từ nhấc đôi mi nặng trĩu, nó nhìn thấy một người đang đứng đối diện cửa sổ. Vừa ngồi dậy đã thấy đầu mình đau như búa bổ.
- Cô tỉnh rồi à? Vậy thì tôi có thể đi rồi! – Chàng trai chạy đến cạnh nó, cười hiền rồi quay lưng đi.
- Thiên...Bảo – Nó gọi lại, giọng tuyệt vọng.
- Sao bạn biết tên tôi? – Chàng trai tên Thiên Bảo ngạc nhiên vì trong trường chỉ có mình Thiên Minh biết cậu!!!
- Còn nó, đầu nó quay cuồng
- Sao mình lại không biết tên cậu được chứ? Thậm chí....híc... – Nước mắt nó tuôn rơi – còn nhiều hơn cả một cái tên....
- Thiên Bảo trở mắt nhìn dòng nước mắt nhạt nhào trên mi nó, luống cuống:
- Này, sao bạn lại khóc, tôi...tôi...làm gì không phải sao? – Cậu sợ nhất là nước mắt con gái, nó làm cậu yếu lòng.
- Cậu có biết mình nhớ cậu nhiều lắm không, Thiên Bảo? – Nó cúi mặt, khóc nức lên.

- Sao lại nhớ tôi??? – Thiên Bảo vẫn một mực muốn vò xé tâm can nó và cậu đã làm được, nhưng lời cậu nói thực sự đã làm nó đau lòng.

Nó ngược mặt lên nhìn đứa con trai trước mặt nó, ánh mặt dường như phản chiếu một nỗi buồn vô hạn:

- Cậu....quên mình rồi sao?

- Vốn dĩ tôi đã gặp bạn bao giờ đâu? – Thiên Bảo nhún vai.

Nước mắt nó từ đâu ứa ra xối xả. Nó đã tự hứa với bản thân mình rằng sẽ không khóc trước mặt Thiên Bảo, người đã từng bỏ rơi nó nhưng...nhưng khi nhìn thấy cậu ấy, nước mắt nó cứ tuôn rơi, nó không thể kiểm soát nỗi cảm xúc của mình....kí ức của ngày xưa cứ gào thét trong tâm can, âm ỉ trong lòng nó.... Sao thế này? Thiên Bảo không nhớ nó thật hay là đang muốn lãng tránh nó, một đứa con gái đã từng là “một nửa” của cậu....

Cùng lúc đó, mọi người ứa vào, Lam Bình chạy đến ôm nó:

- Bạn tỉnh rồi, sao lại khóc? – Quay sang Thiên Bảo – Cậu đã làm gì bạn tôi?

- O...tôi... – Thiên Bảo ấp úng.

- Đừng giả nai nữa, trong phòng chỉ có mỗi cậu và bạn ấy? Sao bạn tôi lại phải khóc cơ chứ? – Mắt Lam Bình ánh lên một nỗi giận, giận thay cho bạn mình.

- Quả thật tôi không hiểu bạn ấy nói gì cả. Bạn ấy bảo nhớ tôi rồi bảo tôi quên bạn ấy trong khi...tôi...tôi chưa gặp bạn ấy bao giờ... Tôi.... – Thiên Bảo ra sức thanh minh ỉn.

Nghe tới đây, Hân Hân chạy ngay ra khỏi phòng, để lại đằng sau những ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn chỉ có một người hiểu điều đó....

=====

Nhân vật mới:

Hoàng Thiên Bảo: Một tay play có đẳng cấp, là mối hiểm họa của những tay chơi khác nhưng chỉ được học sinh trong trường biết đến với cái bí danh là “chàng trai bí mật”, thay bồ như thay áo nhưng lại sợ nhất là nước mắt con gái.... Cậu là một trong hai thủ lĩnh của FM và cũng là bạn trai cũ của Hân Hân

21. Chương 21

Một năm qua đi, mình tưởng rằng có thể quên được cậu nhưng không. Thực tế là mình không đủ sức để làm điều đó!Lúc cậu nói lời chia tay cho đến bây giờ cứ như là mới hôm qua vậy. Cậu không biết mình đã khổ sở thế nào để khóa cậu vào tận đáy lòng, nơi góc khuất u tối của trái tim để ánh sáng không thể soi chiếu đến, để mình không cần phải thấy mặt cậu, để rồi nhớ, rồi suy nghĩ viển vông về một tương lai...có cậu và...có mình....

Lắm lúc, mình cứ ngỡ rằng mình con có cậu bên cạnh để ỉnh mượn cánh tay mỗi lúc đi xem phim kinh dị, để làm khăn giấy “di động” ỉnh mỗi lần xem phim Hàn, rồi lại ỉnh hơi ầm vào những ngày đầu đông buốt giá. Nhưng cũng may suy nghĩ ấy không đeo bám mình quá lâu để rồi lại khóc như một con diên sau một cuộc tình tan vỡ....

Người ta bảo rằng “Trên đời này chỉ có một tình yêu, còn thứ “na ná tình yêu” thì có rất nhiều”. Rốt cuộc thì tình cảm giữa cậu và mình là “tình yêu” hay chỉ là “thứ na ná tình yêu” mà thôi!!!!

Cậu biết không, sau cái ngày định mệnh ấy, hình ảnh của cậu cứ bám riết lấy mình, ở đâu mình cũng nhìn thấy cậu đang cười với mình. Mình thật ngốc phải không? Nếu tình cảm giữa cậu và mình thực sự là “tình yêu” thì suốt đời này, mình sẽ sống trong những tình cảm chỉ là “na ná tình yêu” mà thôi! Nhưng nếu một ngày nào đó, mình tìm thấy tình yêu thực sự của mình rồi, tìm được một nửa có thể bảo vệ và ỉnh cảm

giác an toàn, mình sẽ cười và nhận ra rằng tình cảm của cậu và mình chỉ là thứ “na ná tình yêu”..... Nhưng, mình muốn cậu biết rằng mình chưa bao giờ hối hận vì yêu cậu.....

Nhưng tại sao cậu lại xuất hiện cơ chứ? Tại sao khi mình đã gần như quên được cậu thì cậu lại xuất hiện, lại gieo vào lòng mình một nỗi đau mới khi mà cậu phẩy tay coi như không quen mình. Mình biết là mình không xứng với cậu nhưng cũng đâu đến nỗi cậu phải đối xử như thế với mình....Mình buồn lắm....Cậu biết không....Trong đầu mình không ngớt hỏi, hỏi những câu hỏi tại sao gốc gác mà những câu hỏi đó đều mang tên cậu...Thiên Bảo à....

=====

- Hân Hân này, chúng ta là bạn phải không? – Nó nhẹ nhàng ngồi cạnh Hân hân.

- Umk! – Hân Hân gật đầu.

- Vậy bạn có thể chia sẻ với mình mối tâm tư đang uất nặng lòng bạn không? Mình biết bạn có chuyện mà.
- Nó gọi chuyện.

- Lam Bình....^*^(*%&\$#%\$%^&\$&%&.....

- Cậu ấy...vờ như không quen bạn thật à? – Nó hỏi lại như không tin vào tai mình.

- Umk.... – Hân Hân sụt khóc.

Còn nó, nó vừa giận vừa khó hiểu. Và nó quyết định sẽ làm cho ra nhẽ chuyện này.

Tại phòng của hội BF

- Mọi người có ai biết người hôm qua không? – Vừa đập cửa bước vào, nó hỏi một câu khiến ai cũng trở mắt nhìn.

- Người hôm qua nào? – Nguyên Hoàng hỏi lại.

- Tên gì đó của FM ý!

- Thiên Bảo hả? – Key hỏi.

- Đúng rồi, anh biết gì về cậu ấy không? – Nó như tóm được phao.

- Cô hỏi làm gì? – Lâm Duy vừa nhìn thấy nó là bắt đầu...ngửa miệng.

- Vô duyên, có chuyện mới hỏi chứ không có chuyện hỏi làm chi? – Chiến tranh bùng nổ rồi đây!

- Vậy thì về đi, chả moi được thông tin gì đâu! – Lâm Duy đuối khéo nó.

Nó mặc kệ, dù sao nó cũng không phải đứa dễ dàng hạ bởi những lời nói khó chịu của “tên chồng hắc ám”.

- Bạn làm mình lo đấy, bạn đến đây làm gì? – Hân Hân chạy đến chỗ nó.

- Mình chỉ muốn biết tại sao thôi mà! – Nó nhún vai.

Hân Hân kéo nó về trong khi nó thì cứ lưu luyến mãi!!! Nhưng cuối cùng cũng phải theo ý nhỏ bạn.

Trên hành lang trường, nắng xuyên qua kẽ lá in lên nền những hình thù kì ảo, lung linh.

- Hân Hân, tôi có chuyện muốn nói với bạn. – Một giọng nói lạnh lùng vang lên làm Hân Hân rợn tóc gáy.

Hai đứa nó đồng loạt quay lại nhìn nơi phát ra tiếng nói, rồi đồng thanh:

- THIÊN MINH!

- Chuyện gì? – Hân Hân nhìn Thiên Minh tò mò.

- Nói...nói ở đây có tiện không? – Thiên Minh liếc nhìn nó.

- Lam Bình là bạn tôi! – Hân Hân nói như thể chẳng làm chuyện gì xấu để người khác phải bới ra nói móc cả.

- Vậy thì...có chuyện này tôi giữ mãi trong lòng, tôi không biết có nên nói ra hay không nhưng cho đến ngày hôm qua.... tôi đã quyết định nói cho bạn biết. – Thiên Minh tỏ ánh mắt cương quyết.

Hân Hân và nó cứ được thể rớt tim theo những lời nói của Thiên Minh, làm gì mà cứ ập a ập úng, không biết có phải định tố cáo tù nhân nào hay không???

Thiên Minh sẽ nói gì đây? Tò mò quá!!!!

22. Chương 22

- Bạn là bạn gái Thiên Bảo phải không? – Thiên Minh tiếp.

Hân Hân và nó giật mình. Chuyện này thì có liên quan gì cơ chứ?

- Nói chính xác hơn là...bạn gái cũ. – Hân Hân vẫn muốn mình là BẠN GÁI của Thiên Bảo chứ không phải là BẠN GÁI CŨ nhưng sao, không hiểu sao cô lại nói vậy!!! Mà sự thật đúng như vậy còn gì?

- Thực ra...Thiên Bảo....cậu ấy còn yêu bạn nhiều lắm, bạn biết không?

- Yêu tôi ư? Yêu mà một mực đòi chia tay để làm tôi phải đau khổ. Yêu mà giờ gặp lại lại giả vờ như chưa quen tôi? Yêu mà có thể vô tình như vậy sao? Cậu có biết thế nào gọi là tình yêu không? Hay công tử nhà giàu các cậu chỉ xem nó như một trò chơi? – Hân Hân như được dịp, trút tất cả sự uất ức trong lòng xuống đầu Thiên Minh nhưng cậu ta vẫn đứng chịu trận để rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Phải, đúng là cậu ấy làm tổn thương bạn, cậu ấy sai nhưng bạn có biết khi chia tay với bạn, cậu ấy đã đau khổ biết nhường nào không? Thực ra, ba cậu ấy mắc bệnh máu trắng và đó là một căn bệnh di truyền. Khi biết được điều đó, cậu ấy đã đau khổ ngậm đắng nuốt cay để thoát ra lời chia tay với bạn. Cậu ấy bảo rằng thà cứ để bạn nghĩ xấu về cậu ấy còn hơn khi cậu ấy chết rồi mà thấy bạn đau khổ, tuyệt vọng. Cậu ấy không muốn thấy bạn buồn. – Thiên Minh kể, giọng nghẹn ngào....

Chỉ chờ có lúc ấy, nước mắt Hân Hân ứa ra như suối, cô khóc ột tình yêu dường như đã đi vào quên lãng....

- Tôi đã đưa cậu ấy đi xét nghiệm và kết quả là âm tính....

- Đồ ngốc, sao cậu không đến tìm mình.... – Hân Hân ngồi bệt xuống sàn, nức nở.

- Cậu ấy có đến nhưng bạn đã chuyển đi rồi. Thời gian đó, cậu ấy như một con ma đói vậy.... Một Thiên Bảo hoàn toàn khác.... Một tay play ghê rợn hơn, đến tôi cũng phải sợ. Sáng thì nhuộm mình trong mùi rượu, tối thì xay xỉn trên đường đua... Rồi một ngày, một tai nạn đua xe đã cướp đi trí nhớ của cậu ấy....về bạn.... Tôi tưởng rằng đó sẽ là cách tốt nhất để cậu ấy có thể quên được bạn nhưng không.... Cậu ấy không giống như trước. Đùa giỡn với tình cảm của mọi cô gái... Tôi bất lực và tôi hi vọng bạn có thể làm cho Thiên Bảo trở lại như ngày xưa.... Cậu ấy là thằng bạn thân chí cốt của tôi....

Những lời nói của Thiên Minh như hàng ngàn mũi dao đâm xuyên vào trái tim mỏng manh của Hân Hân.... Nó ngồi xuống, ôm lấy bạn và nó cũng khóc....khóc ột cô bé 17 tuổi đang đau vì sự xuất hiện của một nửa quá khứ....Biết đâu đây, đó là một mảng không thể thiếu trong bức tranh cuộc sống của Hân Hân...

23. Chương 23

Nếu cuộc sống đã cho bạn một cú....bạn sẽ....

Hôm nay là ngày đầu tiên Hân Hân “tiếp cận” với Thiên Bảo. Nó muốn làm cho Thiên Bảo phải thích nó dù là ở quá khứ hay hiện tại và tương lai...

- Chào Thiên Bảo! – Hân Hân nở nụ cười tươi rói.

- Chào! – Thiên Bảo đáp cụt lủn. – Lên xe đi.

Nó bước lên xe. Trên xe chỉ có hai người và nếu như Thiên Bảo không nói trước thì không biết không khí sẽ u uất đến bao giờ.

- Tôi có nghe Thiên Minh nói, hình như cô là người mà tôi đã từng rất thích. Thật, tôi không thể hiểu nổi tại sao hồi đó mình lại thích một con bé như cô và thích ở điểm gì. – Thiên Bảo vừa lái xe vừa nói.

Nó không giận cậu vì nó biết tình trạng bộ não của cậu mà!!!

- Cậu bảo cậu thích mình vì mình là mình! – Nó đáp khi nhớ lại một lần nào đó, có người (Thiên Bảo) đã nói với nó như vậy!!!

- Thật nực cười. Nếu không phải vì Thiên Minh thì tôi đâu phải làm cái trò quỷ này.

- Mình biết nhưng không sao. Nếu cậu cảm thấy khó chịu thì có thể xem như không có sự xuất hiện của mình. – Nó van xin.

Thiên Bảo dừng xe lại tại một quán cà phê. Từ trong quán, một cô gái ăn mặc “thiếu vải” bước ra, mỉm cười với cậu.

- Cô lui sau ngồi! – Thiên Bảo ra lệnh và không hiểu vì sao nó chỉ biết làm theo.

- Chào anh, Thiên Bảo. – Cô gái kia bước vào xe. Thiên Bảo hôn nhẹ lên môi cô nàng rồi ngọt giọng:

- Chào em!

Sau khi màn chào hỏi “sến” đã xong xuôi, cô gái kia mới để mắt đến sự xuất hiện của nó.

- Cô gái này là.... Sao trông hai lúa vậy? Anh cũng “chơi” loại này sao? – Cô gái đó mỉm cười khinh bỉ.

Nó tức đến điên người, định phản kháng thì Thiên Bảo đã cướp lời.

- Em coi thường Hoàng Thiên Bảo này quá rồi đấy! Cứ xem như cô ta là người vô hình, vậy thôi! – Thiên Bảo cũng nhìn nó, cũng tặng cho nó một ánh mắt y như cô ta, một ánh mắt đầy khinh bỉ. Nó tắc lưỡi cho quá bởi vì...nó đã quá yêu cậu rồi....

Trên xe, hai người họ cứ thay nhau làm những cử chỉ âu yếm khiến nó ngứa mắt không thể tả nổi. Thiên Bảo vòng tay ôm eo cô ta, nó nhin. Cô ta vuốt nhẹ khuôn mặt cậu, nó cũng nhin. Và rồi khi họ hôn nhau chào tạm biệt, nó cũng nhìn nốt.... Biết làm gì khi mà giờ đây, trong lòng cậu nó chẳng là gì cả....

Ngày đầu tiên của nó thất bại thê thảm!!!! Nhưng nó vẫn không nhụt chí, nhìn sang Thiên Bảo, nó khẽ cười

24. Chương 24

Từ trước đến giờ mình chưa nhắc đến hai hội BF và FM nhiều nên mấy tập này, mình sẽ nói kĩ hơn về FM hội và BF hội!

Một ngày mưa cách đây 1 năm....

- – Thiên Minh hét lên trong điện thoại.

- Đừng tìm tớ, tớ không muốn về – Thiên Bảo nói trong men say – Cô ấy bỏ tớ đi thật rồi, Hân Hân bỏ tớ đi thật rồi Thiên Minh ơi! Tớ không thiết sống nữa. Híc...

Tút....tút....tút....

- – Thiên Minh lo lắng cực độ.

Màn mưa kia vẫn giăng giăng ngoài cửa sổ. Mưa không lớn, chỉ đủ ướt người và đủ ướt lòng....

“When you’ve down and troubled

And you need a helping hand

And nothing, no, nothing’s going right

Close your eyes and think of me”

Điện thoại Thiên Minh rung lên réo rất làm lòng cậu bỗng lo lắng, dường như có một chuyện gì đó...xảy ra....
Và chuyện đó.....liệu có như cậu nghĩ....

- Alo – Thiên Minh không che giấu nỗi sợ hoảng hốt.

- – Một tên đàn em hoảng hốt. Một tiếng sét đánh ngay bên tai cậu. Nhanh như cắt, cậu phóng như điên đến bệnh viện.

- Thiên Bảo, cậu không được có chuyện gì đâu đấy. Nếu cậu dám bỏ tớ, tớ thề kiếp sau sẽ không nhận một thằng bạn như cậu đâu... – Thiên Minh thì thầm với chính mình.

Tại bệnh viện.

- Đại ca! – Cả bọn đàn em đứng dậy cúi đầu chào.

- Sao lại ra nông nỗi này? – Mắt Thiên Minh đỏ ngầu.

- Anh ấy đưa xe với mấy thằng em của BF hội, bọn nó không thắng được nên.... – Một thằng ấp úng.

- Nên sao? Nói tiếp đi. – Thiên Minh tóm chặt lấy cổ áo của tên vừa nói.

- Nên... tháo vít bánh xe khiến xe anh ấy gặp sự cố trên đường đua.... – Tên đó mặt tái mét.

“RẦM” Thiên Minh dùng tay nắm mạnh vào cánh cửa, máu từ tay cậu chảy ra nhưng máu trong tim cậu đã bốc đến tận đầu.

- Tau không để yên cho đứa nào động vào bạn tau. BF, bọn mày cứ đợi mà xem, Thiên Minh này sẽ BẢO THỦ! – Cậu nghiến răng.

Đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, vị bác sĩ với khuôn mặt mệt mỏi bước ra.

- Bác sĩ, bạn tôi sao rồi? – Thiên Minh ứa đến hỏi.

- May là đã qua thời kì nguy hiểm nhưng... mọi người nên chuẩn bị tinh thần, có thể sẽ để lại di chứng – Vị bác sĩ lắc đầu rồi bỏ đi.

Thiên Minh đứng như trời trồng. Di chứng ư? Nghĩ đến đây, cậu chạy nhanh vào phòng bệnh, nơi thằng bạn thân từ thời đồng khổ của cậu đang nằm.

Ba ngày sau, Thiên Bảo mở mắt nhìn ánh sáng cuộc đời. Không kiềm nổi xúc động, Thiên Minh ôm chầm lấy bạn.

- Thằng khốn, mày có biết tau lo ày nhiều lắm không? Mày mà không tỉnh chắc tau chết theo mày quá!

- O... Xin lỗi, cậu là ai? – Thiên Bảo ngây ngô.

Thiên Minh ngơ người ra một lúc lâu. Không lẽ di chứng mà bác sĩ nói là... MẮT TRÍ sao???

- Tên cậu là gì? – Thiên Minh hỏi.

- Thiên Bảo.... Hahaha.... Bị lừa rồi! – Thiên Bảo cốc đầu tên bạn.

- Thằng điên, muốn làm tớ thót tim à? Lần sau có chuyện gì thì nói với tớ, đừng hành động đại dột vậy. Có cần vì cô ấy mà cậu... – Thiên Minh lắc đầu, không muốn nhắc lại.

- Mà tại sao tớ lại vào đây? Tớ làm gì đại dột cơ? Vì cô gái nào? Cậu mơ à? – Thiên Bảo ngạc nhiên.

- Thật hay đùa vậy? Cậu không nhớ những chuyện bao ngày qua sao? – Thiên Minh đứng bật dậy, nửa tin nửa ngờ nhìn bạn.

- Những chuyện gì? – Thiên Bảo ngơ ngác.
- Hân Hân, cậu nhớ cô ấy chứ?
- Bạn gái cậu hả? Sao tớ không biết! – Thiên Bảo khẽ cười.

Thiên Minh bỏ ra ngoài sau câu nói của Thiên Bảo.

“RẦM” Cánh cửa phòng của bác sĩ bị đập tung bởi Thiên Minh.

- Bác sĩ, tại sao bạn tôi lại như vậy? Cậu ấy nhớ mọi người nhưng lại quên một người.
- Một vùng kí ức của cậu ấy đã bị mất đi, đó chính là di chứng của tai nạn. Cậu thông cảm, chúng tôi đã cố hết sức rồi. – Vị bác sĩ ôn tồn.
- Vậy...vậy cậu ấy có thể nhớ lại không?
- Rất khó, cơ hội chỉ là 10%

Cơ hội chỉ là 10% thôi sao? Nhưng biết đâu thế lại tốt, cậu ấy có thể quên đi những kí ức không vui và sẽ sống tốt hơn.... Đúng vậy, cậu phải mừng cho Thiên Bảo vì vụ mất trí mới phải.

Thiên Minh vốn định trả thù nhưng...nhưng một tin động trời đã truyền đến tai cậu. Thiên Kỳ – cô em gái yêu quý của cậu – đang hẹn hò với Lâm Duy – thủ lĩnh của BF, kẻ thù của cậu. Những cấm cản của cậu đều bị hạ gục bởi cô em gái cứng đầu. Và một năm qua, cậu đã để yên cho BF....chỉ vì Thiên Kỳ....

=====

Quay trở lại thực tại, trong phòng của FM, điện thoại của Thiên Minh lại réo inh ỏi.

- Alo! – Vẫn cái giọng lạnh lùng.
- – Một tên kính cẩn trong điện thoại.
- Sao lại nhập viện? – Thiên Minh thét ra lửa.
-

Chưa để tên đó nói thêm gì, Thiên Minh đã cúp máy cái rụp.

- Thiên Bảo, cậu thông báo mọi người chiều nay xử lý BF tại chỗ cũ giờ cũ. – Thiên Minh đập bàn.

Dù không biết nội dung thế nào nhưng Thiên Bảo vẫn răm rắp làm theo bởi cậu tin vào suy đoán và hành động của Thiên Minh bao giờ cũng có lý do của nó....

Nghĩa qua chỗ hội BF một xúu nhé!

- Mọi người, chiều nay 2h tại bãi trống, FM khiêu chiến – Lâm Duy hùng hồn thông báo.
- Lại chuyện gì thế? – Key chán nản.
- Chắc là chuyện anh em FM đồng loạt nhập viện. – Lâm Duy lắc đầu.
- Bọn nó ăn hiếp con gái nhà lành, chúng ta hành hiệp trượng nghĩa thôi mà! – Nguyên Hoàng.
- Kệ xác bọn đó, đời nào chịu hiểu lí lẽ là gì??? – Key phẩy tay, chân gác lên ghế.
- Thôi cứ để em già theo năm tháng.... Vương vấn chi chiến trường đầy những máu và me.... – Jun tựa đầu bên cửa sổ, ngẫu hứng làm thơ.
- “Cốp” “Cốp” “Cốp” – ba cú cốc đầu được thực hiện bởi Lâm Duy, Key và Nguyên Hoàng.
- THÔI ĐI CHA NỘI! – Cả ba đồng thanh còn Jun, mặt anh chàng y như quả bí (tội nghiệp, sáng tác thơ hay vậy mà!!!)

25. Chương 25

Chiều hôm đó tại bãi trống cũ...

- Bọn nó định đánh bài chuẩn hay sao giờ này chưa đến vậy??? – Thiên Bảo nhìn đồng hồ.
- BỌN TAU ĐÂY! – BF xuất hiện nhưng lạ là chỉ có 4 thủ lĩnh còn tụi đàn em không biết biến đâu mất tiêu rồi.
- Thiên Minh búng tay, ra hiệu ột thằng đi thăm dò xung quanh, đề phòng bọn BF dùng chiêu đánh lén, bởi chính cậu cũng sưng sốt khi BF chỉ có 4 người trong khi hội FM của cậu có hơn 40 người là ít.
- Hôm nay sao chỉ có 4 đứa mày, bọn đàn em tụi mày đâu? Hừ! Cứ tưởng BF nhát như thỏ núp trong hang, ai ngờ cũng gan nhỉ? – Thiên Bảo nhếch mép.
- Thỏ núp trong hang? Cậu đó chỉ dùng ấy người không biết gì mà cứ tưởng mình là nhất, cậ đông hiệp yếu. – Lâm Duy cười khẩy.
- Thôi đi, bọn mày không thiết sống nữa sao mà dám động vào đàn em của tau? – Thiên Minh nãy giờ mới lên tiếng.
- Tại bọn nó chọc ghẹo con gái nhà người ta chứ bộ! – Key biện minh.
- Liên quan gì đến bọn mày? – Thiên Bảo hếch mặt.
- Tau tưởngбет nhất bọn bây cũng biết được chút lí lẽ ở đời nhưng tau lầm rồi, bọn bây chẳng biết cái cóc khô gì cả! – Jun mỉa mai.
- Nói nhiều, bọn này không đến đây để đấu khẩu. Ngon thì vào! – Thiên Minh phẩy tay, lập tức cả bọn FM xông lên.
- Thích thì bọn này chiều! Ba thằng kia, Lâm Duy này có bỏ mạng thì cũng phải chết theo anh em nghe! – Lâm Duy nháy mắt với 3 tên bạn đang sẵn sàng vào trận.
- Luận về võ thì BF hơn hẳn mấy đứa đàn em FM (Thiên Minh và Thiên Bảo chỉ đứng nhìn thôi, nếu ra trận chắc BF cũng mất hơi bị nhiều sức đấy!). Nhưng luận về số lượng thì BF làm sao địch nổi.
- Sau một hồi mệt mỏi mà 4 chàng BF vẫn hiên ngang, bọn này bắt đầu dùng chiêu “hiểm” hơn. “Đồ nghề” sáng loáng đung đưa trên tay bọn kia.
- Nhục quá! – Key vuốt ngược tóc.
- Y như con cá nục! – Nguyên Hoàng tiếp lời.
- Bị nhốt trong nước đục. – Jun cười.
- Xem ra tinh thần mấy chàng này cũng lạc quan gớm! FM không dùng chiêu tấn công lẻ nữa mà lần này xông lên tập thể. Vòng vây xiết chặt, không còn cách nào khác mấy anh chàng đành phải dùng tay thay kiếm vậy!
- Sức lực đâu phải là vô hạn.... Sau khoảng 30’, bộ tứ đều thấm mệt mà bọn kia thì vẫn hăng tấn công.
- Ahhh! Thằng kia, ai ày đánh lén hả? – Một cây mã tấu dính vào người Jun.
- Này, không sao chứ? – Nguyên Hoàng lo lắng nhìn cánh tay đầy máu của Jun.
- Chưa chết được! – Jun cười rồi lại gượng dậy đánh tiếp.
- Bọn này chơi toàn những chiêu “độc”. Key vẫn giữ được phong độ nhưng anh chàng không hề để ý đến một tay kiếm sau lưng mình....
- Key, cẩn thận. – Lâm Duy hét lên rồi nhanh chóng chạy đến, đỡ cho bạn một nhát kiếm.
- Đồ điên, muốn chết hả? – Key hét vào mặt Lâm Duy rồi nhanh chóng tiến đến xử lý tên vừa đánh lén mình, nghiêng răng ken két – Về chầu mà cáo tội với Diêm Vương nghe con!

- Mày muốn chết hả Lâm Duy, đỡ cho tau làm gì? – Key hét vào mặt tên bạn.

- Tau không muốn mày chết trước tau. Sau khi tau chết mới được chết nghe chưa? – Lâm Duy cũng cười.

- Nghe! – Key đỡ Lâm Duy dậy rồi lấy lại dũng khí.

Bãi chiến trường bây giờ chỉ còn lại những máu là máu..... bốn cái xác người nằm nghiêng ngửa giữa vũng máu....

- Tau tha ày lần này bởi tau không muốn em gái tau trở thành quả phụ! – Thiên Minh đập lên người Lâm Duy, nói rồi bước đi thật nhanh....

Bốn cái xác lần lượt ngồi dậy, tựa lưng vào nhau rồi...cười.

- Lâm Duy, tau tha ày vì tau không muốn em gái tau trở thành quả phụ....Hahahaha..... – Jun cười vang khi nhại lại lời Thiên Minh.

- Anh vợ của cậu...ghê thật! – Nguyên Hoàng tiếp lời.

Lâm Duy chỉ biết cười, làm sao cậu nữ để Thiên Kỳ ở lại một mình được.

- Lâu lắm rồi chúng ta mới có cơ hội....tứ kiếm hợp biết nhỉ? – Key nhìn trời và phán.

- Uk! – Lâm Duy đáp – Các cậu sao rồi? Có lết về nhà nổi không?

- Cậu thử lết là biết bọn tớ có về nổi hay không. – Jun xoa xoa cánh tay.

- Nhìn bọn mình cứ y như là vừa mới tắm ý nhỉ? – Nguyên Hoàng đưa mắt nhìn cả bọn.

- Uk...tắm trong vũng máu đó! – Jun hùa theo.

- Giờ sao đây? – Key hỏi.

- Ngủ lại đây luôn chứ sao! – Jun nói là làm liền, anh chàng tựa vào vai Lâm Duy và ngủ.

“I’ll e running, to see you again
 Winter, Spring, Summer or Fall,
 All you’ve got to do is call,
 And I’ll be there, yes I will,
 You’ve got a friend!”

Điện thoại Lâm Duy vang lên khúc ca quen thuộc (với tác giả mà lạ với mọi người! Hi!)

- Alo – Lâm Duy cố lấy hết sức để không phải thì thào như một tên sắp chết với Thiên Kỳ.

- – Thiên Kỳ nhẹ nhàng.

- Oáp....Tớ đang chuẩn bị đi ngủ nè! – Lâm Duy giả vờ.

- < cậu=“” không=“” khỏe=“” hả?=“” sao=“” giọng=“” cậu....=“”>

- Tớ không sao, tớ ngủ đây! – Nói rồi, cậu tắt máy.

Còn Thiên Kỳ, cô nàng hệt hăng vô cùng bởi....đây là lần đầu tiên Lâm Duy tắt máy trước cô.....

26. Chương 26

Quay lại với Lâm Duy, vốn dĩ anh chàng cúp máy là bởi lúc do cậu đã quá mệt để nói chuyện, cậu không muốn Thiên Kỳ biết tình trạng của cậu bây giờ.

- THĂNG ĐIÊN! – Jun, Key và Nguyên Hoàng hét vào mặt Lâm Duy.
- Sao điên? – Lâm Duy ngơ ngác.
- Với bộ dạng thê thảm thế này thì đứa nào dám về nhà? – Key hỏi.
- Về nhà có mà bị “đần” thêm một trận nữa hả? – Lâm Duy hỏi lại.
- Đứa nào dám thuê taxi rước về? – Key lại hỏi.
- Biết đâu được tay lái taxi là gián điệp của mấy ông bà già, bọn nó mà kể lại bộ dạng mình cho ông bà thì có mà.... nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!!! – Lâm Duy lại trả lời.
- Vậy sao cậu không nhờ Thiên Kỳ giúp, có ai ngoài cô ấy có thể đưa bọn mình đi, đón bọn mình về..... – Key phân tích.
- Sao lại là cô ấy? – Lâm Duy giãy nảy.
- Không phải cô ấy thì ai? Ai? Nói đi? – Key tấn công.
- O....Jun, sao không nhờ mấy em chân dài của cậu ấy? – Lâm Duy quay sang hỏi Jun.
- Pp hết rồi! Mà tớ “chơi” nhiều em rồi nên có biết em nào lại em nào đâu? – Jun nhún vai.
- Tớ biết một người có thể nhờ vả đem bốn cái xác bọn mình về! – Key góp ý.
- AI???? – Ba chàng còn lại hồi hộp.

Key nhìn Lâm Duy cười khiến anh chàng chẳng hiểu gì hết trơn.

- Lam Bình! – Key nói nhỏ nhẹ mà từ tốn.
- Không được! – Lâm Duy phản đối, ngay lập tức nhận được ba ánh mắt khủng bố của ba đứa bạn.

Jun nháy mắt, ngay lập tức, ba anh chàng nhảy chồm lên người Lâm Duy. Dù đã khá mệt vì đánh nhau đến nỗi không thể lết nổi về nhà nhưng với chuyện này thì sung sức lắm cơ!!!!

- Chụp lấy cái điện thoại! – Jun ra lệnh.
- Nè, trả đây! – Lâm Duy chống cự hét lên.
- Hahahaha...Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt nghe con! – Jun nhếch mép.

“I’ll e running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will,

You’ve got a friend!”

Điện thoại Lâm Duy lại reo lên... Hai chữ LAM BÌNH hiện lên trên màn hình. Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến mà!!!!

Key nhấn nút nghe, lập tức, cái giọng Lam Bình oang oang vang lên:

-

- Híc....híc.... Lam Bình ơi! Lâm Duy...cậu ý....chết thật rồi...ở cái xó xỉn này nè! – Key vờ khóc, Jun và Nguyên Hoàng phụ họa...

- – Nó hốt hoảng.

- Lâm Duy ơi...Híc híc....Tỉnh dậy đi Lâm Duy ơi!!!!.... – Là Key.

Nó không phải là đứa dễ bị lừa bởi từ nhỏ nó đã lừa rất nhiều đứa. Hi!

- – Nó cười phá lên và nói như ra lệnh.

- Thật mà, em tin không? Anh....anh gửi clip qua máy em nhé! – Key hốt hoảng, cứ tưởng bị lộ nhưng cái ý nghĩ quái quỷ lại nảy lên trong đầu.

Tút...tút...tút.... Đầu dây bên kia tắt ngúm. Nó tin chắc là Key đang lừa mình nhưng không hiểu sao lại thấy hơi lo.

- Hai thằng quý, nghe gì chưa? Đè nó ra, không cho nó cử động. – Key ra lệnh cho Nguyên Hoàng và Jun.

Hai anh chàng dùng hết sức lực cuối cùng của mình, chồm lên người Lâm Duy, đưa giữ tay, người giữ đầu ko để cho “nạn nhân” có một hành động dù là nhỏ nào.

Key cầm cái điện thoại, quay cái mặt Lâm Duy đầy máu, quay cảnh Nguyên Hoàng và Jun giữ chặt Lâm Duy như là....thương nhớ người ra đi.

Một hồi sau, clip được gửi sang cho nó. Nó hốt hoảng cực độ. Người đó, cái người trong clip chính là Lâm Duy, chồng nó...

27. Chương 27

Nó tức tốc chạy đến chỗ Key nói. Một cái xác không hồn nằm giữa vũng máu (đánh nhau xong thì phải có máu chứ nhỉ???). Đã vậy Key, Jun và Nguyên Hoàng lại cứ luôn miệng ca cẩm:

- Lâm Duy ơi, sao cậu chết khổ thế? Hu....hu.... Tỉnh dậy đi mà Lâm Duy.

- Cậu chết rồi tớ biết đánh ai bây giờ? Lâm Duy, sao bỏ tớ vậy?

- Cậu...sao lại ra nông nỗi này? Híc....

Nó cảm thấy mình không thể đứng vững được nữa, chân tay bủn rủn, nó ngồi xuống cạnh Lâm Duy, trông cậu bây giờ chẳng khác người đã chết là mấy.

- Anh là đồ tồi! Mở mắt ra nhìn tôi đây này? Anh đi rồi, tôi ở lại thấp hương cúng bái cho anh chắc? Anh có dậy không? Híc.... – Nó khóc nức lên.

- Cô điên à? Ôi sao số tôi khổ thế này. – Lâm Duy hét lên, giọng yếu ớt.

- Anh.... ma hay người vậy? – Nó quệt nước mắt nhìn người vừa nói.

- Hahahaha.... – Tiếng cười “man rợn” làm nó quay lại nhìn, 3 chàng kia đã lặn ra đất từ bao giờ. Nó nhìn lại bãi chiến trường, lúc này mới biết mình bị lừa. Thật là quả báo... Từng đi lừa thiên hạ giờ cũng đến lúc thiên hạ lừa lại mình.

Tại nhà Hân Hân.

- Ahhh! Cô nhẹ thôi, đau! – Lâm Duy hét lên khi được nó băng bó.

- Cho chữa cái tội! – Nó xúc thuốc mạnh hơn nữa. Cánh tay Lâm Duy một màu đỏ giờ biến thành một màu trắng.

- Cởi áo ra! – Nó nói như ra lệnh.

- Cô điên à? – Lâm Duy giấy nẩy.

- Uk, tôi điên rồi, anh lừa tôi cho đã, tôi không điên mới là lạ! – Nó giận – Cởi nhanh.

- Cô định làm gì?

- Tôi sát trùng vết thương cho anh, Key bảo anh bị thương ở lưng.

- Tôi tự làm được! – Lâm Duy dứt khoát.

- Anh có mất sau gáy à? – Nó nói rồi đưa tay tháo cúc áo của Lâm Duy. Dù lúc đầu có hơi phản đối nhưng không hiểu sao bây giờ cậu lại để yên cho nó muốn làm gì thì làm.

- Xong rồi, anh mang áo vào đi! – Nó nói rồi bước vào bếp.

Một cái gì đó đang nổi dậy trong lòng Lâm Duy... nhưng cậu phủ nhận điều đó....

- Xin lỗi nghe Hân Hân, đêm hôm khuya khoắt lại làm phiền em! Tại bọn anh không còn nơi nào để đi nữa rồi!– Key cười chữa ngượng.

- Hi! Phước năm đời em mới được mấy anh ghé nhà ý chứ! – Hân Hân cười.

=====

Sáng hôm sau, như thường lệ, nó lại cùng Lâm Duy đến trường. Vừa bước vào cổng đã chạm mặt Thiên Minh đang đi ngược chiều:

- Mày chưa chết sao? – Thiên Minh mỉa mai.

- Nhờ phúc của mày, tau vẫn khỏe mạnh. – Lâm Duy cười rồi kéo nó đi trước ánh mắt ngạc nhiên, hệt hăng cộng tức giận của Thiên Minh.

28. Chương 28

Thiên Bảo vẫn vậy, nhiệm vụ của cậu vẫn là ngày ngày đưa đón Hân Hân. Dù là rất chán nhưng vì Thiên Minh nên cậu không còn cách nào khác. Bây giờ, mọi cuộc hẹn hò của cậu đều có sự xuất hiện của nó (Hân Hân).

- Cô đi theo tôi cả ngày, chứng kiến cảnh tôi và mấy cô gái khác, không chán sao? – Thiên Bảo hỏi.

- Không! – Nó cười. – Chỉ cần cậu không chán mình thì mình không bao giờ chán cậu!

- Đồ ngốc! – Thiên Bảo nhếch mép.

- Cậu vẫn không khác xưa mấy. Vẫn bảo mình là đồ ngốc. Híc... – Nó bật khóc khi nhớ về một ngày xưa....

Thiên Bảo vốn sợ nước mắt con gái nên khi thấy nó khóc, anh chàng hốt hoảng:

- Này, nếu tôi có nói gì làm cô buồn thì cũng đừng có khóc.

- Mình có bảo mình buồn đâu, mình đang vui mà! Vui vì cậu bảo mình ngốc. – Nó lại cười.

- Ngốc!

Thiên Bảo dẫn nó vào một tiệm ăn khi cả hai đều thấy đói.

- Chị lấy em 2 suất piza trứng nhiều tiêu nhiều hành chị nhé! – Nó nói với chị phục vụ.

- Sao biết tôi thích ăn piza trứng nhiều tiêu nhiều hành? – Thiên Bảo trố mắt nhìn nó.

- Mình nói rồi, mình còn biết nhiều hơn nữa cơ, chỉ cần những điều đó liên quan đến Hoàng Thiên Bảo. – Lại cười nữa rồi.

Có lẽ lần đi chơi này hơi đặc biệt vì Thiên Bảo đồng ý sẽ chở nó đi đến những nơi nó thích.

- Sao lại đến khu vui chơi? Tôi tưởng chỉ có con nít mới thích những trò này? – Thiên Bảo nhìn nó đang háo hức mua vé.

- Sao vậy? Vui mà! Vào thôi. – Nó kéo Thiên Bảo bước vào nhà banh.

“Bụp” “Bụp” “Bụp” Tiếng mấy quả bóng nổ làm nó cười thích chí. Nó vùng vẫy trong đám bóng ngũ sắc.

- Thiên Bảo, lại đây! – Nó vẫy tay.

Không hiểu sao cậu lại bước đến bên nó, cậu nhận ra rằng, đi trong bong bóng cũng khó khăn không kém gì đi trên bãi cát ở sa mạc.

“Bụp” Nó nhanh tay thấy quả bóng vào đầu Thiên Bảo rồi phá lên cười.

“Bụp” “Bụp” Những pha đập bóng ngoại mục được giáng xuống đầu nó được thực hiện bởi Thiên Bảo. Tiếng hai đứa cười ròn tan. Lòng tên con trai mới lớn lại thấy dâng lên một niềm vui.

- Cô biết tôi nhận ra điều gì không? – Thiên Bảo hỏi khi ngồi trên xe.

- Điều gì? – Nó tò mò.

- Khi đi cùng cô, cô giống như con gái của tôi vậy! – Thiên Bảo cười.

Nó cũng cười, nụ cười chua chát. Nó mong là BẠN GÁI chứ không phải là CON GÁI.

Còn mấy tiếng nữa mới kết thúc một ngày, Thiên Bảo dẫn nó đi vào bar. Thực ra cậu không rủ nhưng tại nó cứ năng nặc đòi theo nên cậu chiều.

Đến đây rồi, nó mới hối hận về quyết định của mình. Lúc đòi đi cùng, nó đâu biết Thiên Bảo sẽ đến bar cơ chứ?

Một cái ghế được coi là trung tâm, nó và Thiên Bảo ngồi xuống đó. Lát sau, có một vài cô gái chân dài bước đến bàn nó, tách nó ra khỏi cậu.

Nó cầm ly nước cam uống lấy ngụm để hạ cơn tức. Thiên Bảo chẳng đếm xỉa gì đến nó cả, chỉ lo hôn hít mấy cô em xinh tươi của bar. Điều đó làm nó thấy tủi thân. Sao giờ đây, Thiên Bảo khác vậy? Nó tự hỏi.

- Vô liêm sỉ! – Nó ***** thăm mấy đứa con gái đang bu quanh Thiên Bảo. Bọn đó làm đủ trò với người nó thích thì thử hỏi nó không tức sao được.

- Hey, Thiên Bảo, lâu rồi mới ghé bar nhỉ? – Một đám con trai bước đến bắt tay cậu rồi nhìn sang nó. Nó ớn lạnh với những ánh mắt kiểu này.

- Bao nhiêu tiền một đêm đây? – Một tên tiến đến nó và hỏi.

- Tôi không phải là hạng con gái rẻ tiền. – Nó phớt lờ.

- Cô em, tự trọng cao quá nhỉ? Đến đây rồi thì vắt cái lòng tự kiêu ấy cho chó ăn đi! – Tên đó ngang nhiên sờ mó khắp người nó.

- Làm gì vậy? Buông ra! – Nó đứng bật dậy, giọng sợ hãi.

Nhưng tên kia đâu muốn tha cho nó, hấn kéo nó lại rồi cứ cố hôn lên môi nó. Nó gạt phăng, nhìn Thiên Bảo với ánh mắt cầu cứu nhưng hình như ánh mắt cậu không phải dành cho nó....

29. Chương 29

Nó có cảm giác như bị bỏ rơi, dùng hết sức đẩy tên kia ra khỏi nó nhưng hấn mạnh quá, tay nó bị hấn cầm chặt và hơi men cứ phả vào mặt nó. Nó ghét, ghét tất cả... Nó giãy dụa trong vòng tay của tên kia, nó hối hận vì đã theo Thiên Bảo đến đây, hối hận khi đã tin một người như cậu....

Vỡ được ly nước, nó tạt mạnh vào mặt tên kia khiến hấn buông nó ra. Vì bị bất ngờ, hấn cầm lấy ly nước ném mạnh xuống sàn. Những mảnh vỡ thủy tinh văng vào bàn chân nó...máu loang ướt cả đôi bít tất....

- Đồ khốn! – Hấn nghiến răng rồi cầm lấy tay nó, xiết chặt cổ tay và bất ngờ xô nó ngã. Ngã ở đâu không ngã lại cứ ngã vào chỗ đầy những mảnh chai. Nó chống tay xuống đất, những mảnh chai găm vào tay nó.

Hấn dơ tay lên định đánh thì bất ngờ bị Thiên Bảo chặn lại.

- Để cô ta yên! – Cậu ra lệnh.

Hắn nhếch mép cười rồi kéo cả đám đi.

- Cô.... – Thiên Bảo ngồi xuống đỡ nó dậy hỏi han nhưng nó gạt phăng không để cậu nói hết, nó chạy, vừa chạy vừa khóc.

- Nay, tay chân cô vậy, cô định đi đâu? – Cậu níu nó lại.

- Đi đến nơi không có cậu. – Nó tuyệt tình.

Phải, nó phải đi, nó không muốn ở gần cậu, không muốn biết tất cả những gì liên quan đến cậu....

Máu từ tay nó nhỏ giọt xuống đường. Đôi mắt trắng giờ cũng dần chuyển sang màu đỏ...

“Kít” – Chiếc xe dừng lại cạnh nó nhưng nó không quan tâm.

- Lên xe! – Nói rồi, Thiên Bảo đưa tay kéo nó vào.

Nó ngồi im, chỉ khóc, khóc hoài.... mặc cho Thiên Bảo muốn làm gì thì làm.

Cậu cầm hộp ý tế, băng bó cho nó.

- Để tôi băng bó cho cô.

-.....

Nó không muốn nhìn mặt Thiên Bảo, chỉ cảm thấy ai nó nâng bàn tay nó lên, rồi cởi giày giúp nó. Thuốc sát trùng làm nó rất ngứa một lát sau là hết đau ngay. Liệu thuốc sát trùng có thể làm dịu vết thương trong lòng nó???

Thiên Bảo vừa hoàn thành công việc của một vị bác sĩ xong, quay sang thì đã thấy nó ngủ từ bao giờ. Trên khóe mắt vẫn còn đọng lại cái gì đó ướt ướt...

Sáng hôm sau, mặt trời làm nó chói mắt...

Vừa mở mắt, nó đã phải há hốc mồm, tối hôm qua, nó....ngủ..... trên xe. Quay sang bên, nó nhận ra khuôn mặt quen thuộc của Thiên Bảo.

- Cô dậy rồi sao? – Thiên Bảo nói mà mắt vẫn nhắm nghiền.

- Umk.... – Nó quay mặt đi, không muốn cho cậu biết là nó vừa nhìn cậu... mê đắm. – Tay chân tôi.... – Nó ngập ngừng.

- Cô định chê tôi không có tài băng bó hả? Thôi khỏi chê, tôi biết rồi! – Cậu vươn vai.

- Ý tôi không phải vậy. Cậu là vị bác sĩ tuyệt nhất trên đời! – Đường như thuốc sát trùng không những làm dịu cơn đau hình thể mà trái tim rất bỗng của nó cũng đã dịu đi phần nào.

Nó cười tươi rói trong ánh bình minh....

=====

Quay trở lại với Lam Bình, cô nhóc vừa hát vừa nhảy cà chơng trên hành lang thì nhìn thấy một tên không rõ tên nào đang trầm tư suy nghĩ ở một góc khuất của dãy hành lang. Không hiểu sao, nó lại bước đến đó vì cho rằng cảnh này ngàn năm mới có một, phải hỏi tên và đăng tên cậu ta lên bảng vàng. Hiếm có tên con trai nào lại... lãng xẹt, ý nhầm lãng mạn như vậy! Hi!

Nó bước tới, ngấm ngĩa cái gương mặt suy tư kia và bất ngờ nhận ra người quen.

- Cô nhìn gì? – Tên con trai bực mình hỏi khi thấy người ta đang nhìn mình chằm chằm.

- Nhìn anh! – Nó thản nhiên.

- Là cô sao? – Anh chàng nhúm mày.

- Thế không phải là tôi thì là ai? – Lần này đến lượt nó...nhúm mày.

- Khùng! – Không hiểu sao hôm nay Thiên Minh lại trở về với cái vẻ lạnh lùng vốn sẵn và tàn ác có thừa.

- Uk, anh nói chuyện với đồ khùng, bộ anh cũng...khùng luôn hả? – Nó nhìn Thiên Minh vẻ thăm dò.

“If you wander off too far, my love will get you home. If you follow the wrong star, my love will get you home...”

Điện thoại nó rung lên...

- Alo!

- – Vẫn cái giọng lạnh lùng mà ai cũng đoán được là ai ý.

- Uk! Tôi chỉ sợ anh bận chơi thôi!

- – Cậu cúp máy ngay tức khắc.

- Đồ bất lịch sự! – Nó lăm bằm.

Thiên Minh nãy giờ đứng nghe nó nói chẳng hiểu gì cả (làm sao hiểu được) nhưng có một điều cậu thắc mắc.

- Điện thoại này...của ai vậy? – Thiên Minh hỏi và hình như câu hỏi này cũng đã khiến cậu hiện hữu với một Thiên Minh hoàn toàn khác.... “tiêu xài” nhiều từ ngữ hơn.

- Chứ anh nghĩ tôi có thể cầm được điện thoại của ai ngoài mình? – Nó trở mắt nhìn Thiên Minh.

- Nhưng hình như nó không giống cái tôi mua cho cô.

- Ai bảo anh là nó là của anh mua cho tôi? – Lại hỏi ngược lại người khác, cái tật mãi không chừa.

- Chứ cái tôi mua đâu?

- Ban tặng cho đất rồi. – nó nói một câu khó hiểu mà đúng là Thiên Minh không hiểu thật.

- Là sao? – Mắt tròn xoe.

- Anh nghĩ cái điện thoại ném từ tầng 16 xuống thì nó sẽ như thế nào?

Thiên Minh có vẻ hơi giận vì ngỡ rằng nó xem thường cậu nhưng vẫn uk uk cho qua chuyện. Dù sao thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến cậu, có sao phải quan tâm.

- Lam Bình nè! Cô với Lâm duy ý...hai người có quan hệ gì vậy? – Thiên Minh tò mò.

Nó vừa định nói hớ điều gì đó nhưng nghĩ đến cái bản hợp đồng quái quỷ nên thôi. Ngó Thiên Minh một cái, nó trả lời dứt khoát:

- Ba mẹ anh ta là ba mẹ nuôi của tôi. – Không biết lấy đâu ra cái quan hệ hay ghê ta???

- Vậy hả? – Thiên Minh hỏi lại như không tin vào tai mình.

- Có gì không? – Nó nhìn bộ dạng Thiên Minh, khó hiểu.

- Không, chỉ thắc mắc thôi! – Cậu cười.

“Sao mình lại cảm thấy vui khi cô ta nói vậy nhỉ? Thích con nhỏ đó sao? Nhưng sao lại là con nhỏ đó? Mới gặp nó có mấy ngày thôi mà, mình chúa ghét con gái. Không phải đâu, mình chỉ vui thay cho Thiên Kỳ vì người yêu không ngoại tình thôi mà. Đúng vậy, chỉ vui vì thế thôi!!!” Thiên Minh cố biện minh ngay cả trong suy nghĩ.

Buổi chiều đến nhanh chóng và nhẹ nhàng...

- Này, tên chồng hắc ám kia! – Nó gọi với khi vừa thấy bóng Lâm Duy thấp thoáng.

- Cô vừa gọi tôi là gì? – Lâm Duy quay lại hỏi.

- Tên chồng.....

- STOP! Ai là chồng cô? – Lâm Duy cắt ngang.

- Anh không phải là chồng tôi thì tôi là chồng anh chắc? – Nó chun mũi cãi bướng.

- Cô quên là ở trường xem như hai ta không quen biết rồi sao? – Lâm Duy nổi cáu.
- Tôi không quên, chỉ là không nhớ thôi! Hi! – Nó cười trừ.
- Cẩn thận đấy. Tôi không tha cho cô nếu Thiên Kỳ hiểu nhầm đâu! – Lâm Duy đe dọa.
- Anh làm gì? Eo ơi! Tôi sợ lắm, sợ lắm – Nó làm bộ sợ sệt.
- Cô... – Lâm Duy dơ nắm đấm.
- Sao? Muốn đánh nhau à? – Nó xắn tay áo lên, chuẩn bị sẵn sàng ra trận.
- Đừng trách tôi không nể tình cô là con.... à quên cô đâu phải là con gái nhỉ? Hahaha.... – Cậu phá lên cười.
- Tất nhiên tôi đâu phải là con gái. Vậy mới là chồng anh được chứ? Hahaha.... – Đến lượt nó nổi điên, lên cơn cười.

Hai đứa nó người tung kẻ hứng, chẳng ai chịu nhường ai. Đâu ngờ rằng một người đã “thấy” hết mọi chuyện. Thiên Minh đứng từ căn phòng cách âm bằng kính nhìn ra, chỉ thấy hai đứa nó xắn tay xắn chân như là sắp đánh nhau chứ chẳng nghe thấy bọn nó nói gì cả (thế mới khổ)

Lúc Lâm Duy đưa cánh tay lên dọa nó thì có một bàn tay ai đó cản lại:

- Lần trước vừa cứu cô ấy sao bây giờ lại quay sang đánh người ta? – Thiên Minh hỏi.
- Liên quan gì đến mày? – Lâm Duy dứt phăng cánh tay ra khỏi Thiên Minh.
- Thấy chuyện bất bình thì lên tiếng thôi! – Thiên Minh nhún vai.
- Oh! Thấy chuyện bất bình mày lên tiếng được, còn bọn tau lên tiếng thì....bị đánh nhỉ? – Lâm Duy ám chỉ cái vụ ở bãi trống bữa trước.
- Tau nể tình Lam Bình là con nuôi của ba ***** nên lần này tha nhưng lần sau không dễ đâu! – Quay sang kéo tay nó – Đi thôi!
- Đi đâu? – Nó dùng dằng.
- Chứ cô muốn ở lại để hấn đánh à? – Thiên Minh liếc nhìn Lâm Duy.

Nói rồi, Thiên Minh kéo nó đi nhưng lạ thay....anh chàng kéo mãi chẳng được. Quay lại nhìn nó, nó cười, nhìn Lâm Duy, cậu cũng cười.

Tình trạng bây giờ là Lâm Duy cũng đang kéo nó nhưng theo hướng ngược lại của Thiên Minh. Nó như một con búp bê bị hai đứa trẻ giành giật, chẳng ai chịu nhường ai (sao nhường được trời!)

- Lam Bình, đi theo tôi! – Thiên Minh ra lệnh.
 - Cô muốn chết thì cứ đi theo hấn! – Lâm Duy kéo mạnh tay.
 - Mấy người làm ơn cho tôi xin hai chữ BÌNH YÊN! – nó hét lên.
 - CÔ ĐI THEO AI? – Cả hai đồng thanh hét lên.
 - Phiền phức! – Nó phán một câu rồi thẳng tiến về hướng của nó.
 - Này, cô đi đâu thế? Cô không về nhà cùng tôi, lát ông nội hỏi xem cô trả lời sao? – Lâm Duy gọi với theo.
- Vừa nghe nhắc đến ông nội, nó đành thui thủi quay lại chỗ Lâm Duy, thì thầm:
- Đi thôi! – Nó kéo Lâm Duy.

Chỉ chờ có vậy, Lâm Duy nháy mắt với Thiên Minh, tỏ vẻ ta đây là người giành được “con búp bê” làm ai kia đứng lại một mình, tức sùng sục mà không biết nói gì? “Họ là hai anh em mà!” Thiên Minh nghĩ thầm.

Trên đường đi, Lâm Duy bắt chuyện:

- Này, ba mẹ tôi trở thành ba mẹ nuôi của cô từ bao giờ vậy? – Anh chàng thắc mắc từ lúc nãy mà giờ mới dám hỏi..

- Từ lúc sáng! Hi! – Nó khẽ cười.

Lâm Duy ngần tò te không hiểu nó nói gì? Từ lúc sáng sao???? (từ cái lúc mà Thiên Minh hỏi nó và Lâm Duy có quan hệ gì ý!)

30. Chương 30

“When you’ve down and troubled

And you need a helping hand

And nothing, no, nothing’s going right

Close your eyes and think of me”

Điện thoại Thiên Minh ráo riết nhưng cậu không màng đến việc bắt máy bởi cậu biết người đang gọi là ai....

Chiếc điện thoại réo đến lần thứ....mười, cậu mới nhấc máy lên và nói bằng giọng uể oải:

- Papa, có gì không?

-

Ông ta biết là cậu còn giận ông ta ư? Cậu mỉm cười chua chát, và dòng suy nghĩ đó khiến cậu không để ý lắm đến lời người đàn ông kia nói.

- Papa thừa biết con có mối thù với cậu chủ nhà họ Lâm, sao cứ bắt con..... – cậu khựng lại rồi hỏi dồn dập

- Papa vừa nói gì? Nhà họ Lâm Sao?

- – Người đàn ông khẳng định.

- Vậy chiều nay con sẽ ghé qua nhà!

- – Giọng người đàn ông vui mừng.

Thiên Minh không hiểu tại sao mình lại nói vậy. Tại sao cậu lại háo hức khi đến nhà họ Lâm đến vậy? Lâm Duy và cậu chẳng phải có mối thù không đội trời chung hay sao???? Vậy thì vì lý do gì mà cậu lại thích đến nơi đó? Có lẽ càng ngày cậu càng không thể kiểm soát nổi hành động của mình nữa rồi....

Quá khứ....

- Không, không được đưa con gái tôi đi, trả con gái cho tôi! – Người phụ nữ gào thét, nước mắt nhạt nhòa theo cổ con gái 3 tuổi trong tay người đàn ông.

- Nó không thể sống với một bà điên được, tôi sẽ đưa nó sang Mỹ. – Người đàn ông dùng chân đá vào ngực người phụ nữ – Ah, thằng ôn, uống công tao nuôi mày mà giờ mày hùa theo bà mẹ điên của mày à? – Người đàn ông nọ tát vào mặt thằng nhóc 4 tuổi đang cố dành lấy cô em gái trong tay gã kia.

- Sao ba đánh mẹ? Con không cho ba đem em con đi đâu, không cho... – Thằng nhóc hét lên.

- Buông ra, tau ày ở lại với *****, còn muốn gì nữa? – Gã dặt phăng tay thằng nhóc ra khỏi cô em gái bé bỏng đang khóc nức.

- Trả con cho tôi, con tôi....

- Thiên Kỳ.... Oa....oa.... Mẹ ơi, ba đem em đi rồi....

- Thiên Minh, con nghe mẹ nói – Người phụ nữ cuống cuống bỏ chạy, vuốt mặt đưa con, giọng hối hấp – sau này lớn, con phải đem em con về, không có nó, mẹ chết quá. Con thương mẹ, đem em con về đây đi.... – Nói rồi, bà ngắt lịm trong cơn mê sảng.

Thiên Kỳ được đưa sang Mỹ sống với ba và mẹ kể khi vừa mới 3 tuổi, còn chưa dứt khỏi hơi ấm của người mẹ, còn chưa biết thế nào là tình thương của mẹ.

10 năm sau, cú điện thoại đầu tiên từ ngày dứt bỏ vợ con, ông Thiên nói bằng một giọng giả tạo:

-

- Ba tôi chết lâu rồi! – Thăng nhóc nói với giọng lạnh lùng, hắt hủi.
- Ta biết là con còn giận ta, 3 ngày nữa vợ chồng ta và Thiên Kỳ sẽ về Việt Nam>
- Trả em gái cho tôi – Thăng nhóc vẫn không thể quên được mối nợ xưa.
- – Nói rồi, ông Thiên tắt máy.

Thực ra, ông không có con trai, chỉ có thăng nhóc là người có thể nối nghiệp. Ông không muốn sự nghiệp bao nhiêu năm tan tành mây khói, bởi vậy ông buộc phải giả vờ như người hối lỗi thật sự, muốn Thiên Minh phải nghe theo ông, làm việc cho ông và đưa tập đoàn Minh Kỳ ngày càng thăng hoa hơn.

Tại bệnh viện ngày hôm ấy....

Một thăng nhóc 14 tuổi ôm chầm lấy thi thể của một người phụ nữ, khóc nức lên trong bệnh viện.

- Mẹ ơi, tỉnh dậy đi! Sao lại bỏ con cơ chứ? Con muốn mẹ tỉnh dậy nhìn con, mẹ bảo muốn đợi em gái con về mà, nó sắp về rồi nhưng sao mẹ lại thế này cơ chứ?...Oa....Oa....mẹ ơi!!!!
- Thiếu gia, cậu không thể ở lại đây thêm được nữa đâu, ông chủ sắp về rồi! – Bác quản gia chạy đến, kéo cậu ra khỏi thân thể lạnh toát. (dù là cắt đứt liên lạc nhưng hằng tháng vẫn có một số tiền được chuyển về và căn nhà cũ thuộc quyền sở hữu của người phụ nữ, tức mẹ của Thiên Minh)
- Oa....oa...mẹ ơi, tỉnh dậy đi, đợi Thiên Kỳ về mẹ ơi, mẹ bảo muốn gặp mặt con bé mà mẹ.... sao mẹ không nói gì, hay mẹ giận Thiên Minh không nghe lời, con xin lỗi mẹ ơi, Thiên Minh sẽ nghe lời mẹ mà, mẹ dậy nhìn Thiên Minh đi mẹ.... – Thăng nhóc cảm thấy mình sao nhỏ bé quá, không thể níu mẹ lại trước bàn tay to lớn của tử thần.

Tiếng khóc nhỏ dần, nhỏ dần và chìm vào màn đêm im lặng....

Sáng hôm sau, thăng nhóc tỉnh dậy trong căn nhà rất đồi quen thuộc và với thói quen thường ngày, thăng nhóc cất tiếng gọi:

- Mẹ ơi!

Không một tiếng trả lời, trong lòng thăng nhóc quặn đau, liệu có phải....mẹ đi thật rồi?

- Mẹ ơi....mẹ.... – Vừa gọi, thăng nhóc vừa bước xuống cầu thang. Đập vào mắt nó lúc này là người đàn ông mà đêm nào nó cũng mơ thấy, một người phụ nữ lạ hoắc và một cô bé dễ thương đang cười.
- Thiên Minh, ta... – Ông Thiên nhìn cậu âu yếm.
- Ông lấy tư cách gì để gọi tên tôi? Mấy người có quyền gì mà dám vào nhà tôi, cút, cút hết cho tôi – thăng nhóc hét lên đầy căm phẫn.

Người đàn bà mỉm cười khinh bỉ rồi kéo cô bé bên cạnh ra ngoài. Theo phản xạ tự nhiên và bản năng của một người anh trai, thăng nhóc chạy đến kéo tay cô bé kia lại, hỏi nhỏ:

- Em tên gì?
- Thiên Kỳ! – Cô bé nhún vai rồi cười một cái rõ tươi.

Bất giác, thăng nhóc ôm chầm lấy cô bé, nước mắt trào ra nức nở:

- Em về rồi Thiên Kỳ, là em đây sao? Em có biết là mẹ và anh mong em lắm không?

Cô bé vẫn đứng yên, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra quanh mình nhưng một điều gì đó nhói lên trong lòng, cô vỗ vai thăng nhóc, an ủi:

- Con trai sao lại khóc cơ chứ? Anh còn khóc là Thiên Kỳ không ở lại chơi với anh nữa đâu! Hi!
- Không khóc nữa Thiên Kỳ, từ nay anh sẽ không để ai mang em đi nữa, không để ai mang Thiên Kỳ của anh đi nữa! – thăng nhóc ôm con nhóc như không muốn buông.
- Anh, em muốn đi chơi! – Cô bé dõ giọng ngọt xớt.

- Uk, đi chơi! – Thằng nhóc quệt vội nước mắt, nhìn lên trời và khẽ mỉm cười, dường như mẹ cậu cũng đã nhìn thấy và dường như...bà đang cười, nụ cười hạnh phúc giống như cậu lúc này vậy!
- Mấy năm qua, em sống tốt chứ? – Thằng nhóc hỏi.
- Tốt ạ! – Cô bé cười.
- Ba và mẹ dì kia không hành hạ em chứ? – Thằng nhóc tò mò.
- Mẹ dì ư? – Cô bé ngạc nhiên.
- Uk, người đàn bà lúc nãy ý! – Thằng nhóc tỏ vẻ tức giận khi nhắc đến người đó.
- Người đó là mẹ em! – Cô bé hét lên.
- Đó không phải là mẹ em, mẹ em và cũng là mẹ anh đã bị người đàn bà kia hành hạ cho đến chết! – Thằng nhóc nổi giận.
- ĐÓ LÀ MẸ CỦA THIÊN KỲ! ANH BIẾT GÌ MÀ NÓI MẸ THIÊN KỲ NHƯ VẬY! MẸ EM LÀ NGƯỜI TỐT! Híc! – Cô bé khóc tức tưởi.
- Thiên Kỳ, cho anh hai xin lỗi, anh không cố ý, nín đi, đừng khóc nữa – Thằng nhóc ôm cô bé vào lòng, lòng cảm thấy hận đời vợ chồng già kia vì đã làm cho tình cảm em gái cậu trở nên mù quáng.

31. Chương 31

Thiên Minh dừng xe trước cửa nhà họ Thiên, lòng lại trĩu lên mối hận thù xưa kia. Nhưng vừa nhìn thấy Thiên Kỳ hôn hờ bước ra, thù hận trong cậu biết đâu mất. Có lẽ vì người phụ nữ kia là “mẹ của Thiên Kỳ”

- Anh hai hôm nay lạ ghê! Sao lại nổi hứng đến nhà họ Lâm vậy? – Thiên Kỳ leo lên xe, tò mò hỏi.
 - Đến xem thằng em rể anh lúc ở nhà nó là người thế nào thôi! – Thiên Minh lơ đãng.
 - Ghét anh hai ghê! – Thiên Kỳ đấm vai anh.
 - Chào con! – Papa và dì của cậu bước lên xe.
 - Chào! – Cậu gạt đầu rồi cho xe đi. Quả thật, cậu không hề muốn thấy mặt hai người kia. Nếu không phải vì Thiên Kỳ thì với tính cách của cậu, hai người đó đã phải về nơi chín suối để tạ lỗi với người mẹ quá cố của cậu lâu rồi mặc dù một trong hai người đó là cha đẻ của cậu.
- Trên xe, không khí ảm đạm, chẳng ai nói với ai câu nào, may ra Thiên Kỳ còn chen vào được vài câu hỏi ngu ngơ chứ không chắc ai ngồi trên xe chắc cũng thiệp đi mất.
- Cánh cổng màu trắng của nhà họ Lâm đã hiện ra trước mắt, lòng hai anh em đều thổn thức, tim đập loạn nhịp.
- Nó và Lâm Duy buộc phải ra đứng để đón khách.
- Lát nữa, cô lo đứng cách xa tôi 5m nhá! – Lâm Duy dặn trước.
 - Tôi đâu có ngu. Đứng gần anh có mà lây bệnh truyền nhiễm à! 5m là khoảng cách tối thiểu. – Nó bụm miệng cười.
- “Kít” Chiếc xe dừng lại, đập vào mắt hai anh em họ Thiên là cảnh nó và Lâm Duy đang nhìn nhau...ấu yếm (ấu yếm quá đi chứ!!!! Bom nổ chậm đấy mà!)
- Chào Lâm Duy! – Thiên Kỳ chạy đến chen giữa nó và Lâm Duy.
 - Chào! – Lâm Duy nháy mắt rồi quay sang Thiên Minh – Ah! Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à? Sao lại có khách quý đến nhà mình thế này? – Lâm Duy nói khách.

- Hừ! – Thiên Minh kéo tay nó mà chính cậu cũng không hiểu vì sao lại phải kéo nó đi.

- Đây, ai ày kéo vợ.... – Lâm Duy nói hớ.

Ba con mắt ếch quay lại nhìn cậu, một cái lắc đầu của nó dành cho cậu.

- Ý...tôi là.... cô ta đâu phải vợ mày mà mày dám lôi người ta đi như vậy? – Lâm Duy cười trừ.

- Thế cô ấy cũng đâu phải vợ mày, mày quan tâm làm gì? – Thiên Minh nói rồi ra sức kéo nó, tội nghiệp anh chàng, chẳng để ý gì cái mặt nó lúc này cả.

- Sao vậy? – Thiên Minh quay lại hỏi khi thấy nó cứ đứng im như tượng.

- Đi thì đi đi, kéo người ta đi làm gì? – Nó nhìn cậu, thắc mắc.

Đến lúc này, Thiên Minh mới nhận ra điều khác thường, vội thả tay nó ra rồi nhanh chóng bước vào nhà.

Nó nhìn Lâm Duy bằng ánh mắt hình viên đạn rồi nhanh chóng vào nhà theo.

- Lâu quá rồi, hai nhà chúng ta mới có dịp cùng ngồi ăn cơm, uống trà như thế này – Ông Thiên bắt chuyện khi chuẩn bị ăn.

- Lam Bình, sao con lại ngồi đó, sang ngồi cạnh.... – Bà Lâm định nói là “sang ngồi cạnh chồng tương lai” thì nó đã nhanh nhẩu nhảy vào.

- Mẹ ơi con đói rồi nên con muốn ăn luôn được không?

Cách xưng hô mẹ – con ngon lành của nó không làm mọi người đặc biệt là hai anh em họ Thiên để ý vì ai chả biết nó đang tạm thời là “con nuôi của ba mẹ Lâm Duy”.

- Đồ tham ăn! – Lâm Duy nhếch mép.

- Chỉ thua ai đó thôi à! – Nó lơ đãng.

- Hai cái đứa này, sắp.... – Ông Lâm định nói là “sắp cưới rồi mà còn cãi nhau” thì đến lượt Lâm Duy chặn họng.

- Ông ơi, cháu biết lỗi rồi, mời ông dùng cơm ạ! – cậu cười trừ.

Suốt bữa cơm, ông nội và pama cứ được thể làm đôi vợ chồng trẻ rớt tim ra ngoài vì tưởng sắp bị lộ. Nhưng quả đúng là trời đánh tránh bữa ăn thôi, còn sau bữa ăn thì chắc trời còn đánh nặng hơn....

Hai gia đình đang ngồi ở phòng khách thưởng trà thì mẹ Lâm Duy quay sang thì thầm vào tai ông nội.

Không biết bà nói những gì, chỉ thấy sau đó ông nội cười rõ tươi.

- Nãy giờ khách đến nhà mà quên giới thiệu, đây là Lam Bình, cháu.... – Ông chưa nói hết câu thì Thiên Minh đã cướp lời.

- Bọn cháu biết rồi thưa ông, Lam Bình là cháu nuôi của ông, là con nuôi của hai bác và cũng là em nuôi của Lâm Duy đúng không ạ. – Thiên Minh cười vì sự hiểu biết sâu rộng của mình.

Ông nội nhăn mặt không hiểu:

- Cháu nuôi, con nuôi với cả em nuôi nào ở đây? – Nó và Lâm Duy nhìn nhau, mặt ai nấy bí xị, giờ mà can không cho ông nói có mà ăn gậy vì tội ngắt lời người lớn à?

Mặt khách ngỡ ngàng, mặt pama và ông nội giãn ra, mặt đôi vợ chồng sắp cưới co rúm lại.

- Nó là cháu dâu tương lai của ta, là con dâu của hai con ta và cũng là vợ tương lai của thằng cháu Lâm Duy của ta. Hà hà. – Ông khoái trí cười.

- Lâm Duy...là sao? – Thiên Kỳ cứng họng, cô chẳng thể nói được gì nữa.

- Lam Bình...sao cô bảo... – Tình trạng của Thiên Minh cũng chẳng khác mấy.

Hai người nhìn hai người, hai người mặt đỏ bừng, hai người mặt tím tái....

Mắt Thiên Kỳ đỏ hoe như sắp khóc, những giọt nước đọng lại ở khóe mi Thiên Kỳ càng lấp thêm dưng khí cho Lâm Duy, cậu đứng bật dậy, phản kháng.

- Không phải vậy! Ông à, ông đã bảo cháu chỉ cần sống với cô ta ba tháng thôi mà, ba tháng rồi ai đi đường này, sao giờ ông lại lôi cô ta ra giới thiệu là vợ tương lai của cháu?

- Đúng là ta đã từng nói vậy, nhưng giờ ta lại cảm thấy rất thích con bé, cháu chuẩn bị cho đám cưới đi là vừa – Ông nội cười.

- Không, cháu không lấy cô ta, ông thích chứ không phải cháu thích, ông muốn thì cứ việc rước cô ta về làm lẽ, cháu không muốn.

“BỐP” Cậu chưa nói xong thì một cái tát ăn vào má cậu, năm ngón tay in lên má.....

32. Chương 32

Lạ rằng, người tát cậu không phải là ông nội, không phải là pama mà chính là nó, vợ tương lai của cậu....

- Tôi không phải là đồ chơi để mấy người muốn làm gì thì làm, không phải là một món đồ để anh thích thì lợi dụng, không thích thì đẩy sang cho người khác. – Nó hét lên rồi bỏ chạy ra ngoài, khóe mắt cay cay...

- Lam Bình... – Thiên Minh vội đứng dậy rồi đuổi theo.

- Còn đứng đó sao? Đuổi theo đem nó về đây, nó không về thì cháu đừng bước chân vào nhà nữa. – Ông nội ra lệnh.

Lâm Duy ngơ người ra một lúc rồi lặng lẽ chạy theo. Còn lại một mình Thiên Kỳ, cô bơ vơ, lạc lõng biết nhường nào. Anh hai bỏ đi, giờ người yêu cũng bỏ đi nốt...vì một người con gái khác không phải là cô....

Trời tối, nó sợ cái màu đen này lắm nhưng không hiểu sao, cái gì đã thúc đẩy nó bước đi một mình trong màn đêm.... Rồi nó khóc, nó đâu phải là đứa mít ướt, chẳng nhẽ chỉ vì một vài câu nói của Lâm Duy đã khiến lòng nó đau như vậy ư? Rốt cuộc thì tại sao lại khóc cơ chứ? Nó không được khóc, chính xác hơn là không được khóc vì Lâm Duy....

Về phần Lâm Duy, cậu chạy theo nó một cách vô giác, vừa đến cổng thì đã thấy Thiên Minh đứng đó.

- Lam Bình đâu? – Lâm Duy hỏi.

- Mà hỏi tao thì tao biết hỏi ai?

- Chẳng phải mày đuổi theo cô ấy sao?

- Phải nhưng tao chả thấy cô ấy chạy đường nào nữa.

Nói rồi, Thiên Minh leo lên chiếc xe đã đỗ sẵn ở cửa. Thấy vậy, Lâm Duy cũng lên theo.

- Sao mày lên xe tau? – Thiên Minh tỏ vẻ khó chịu.

- Nếu mày không lái đi, không biết chừng mày không còn gặp được cô ta nữa đâu! – Lâm Duy nói nhưng có phải chẳng, đó cũng chính là suy nghĩ của cậu?

Chiếc xe phóng nhanh trên con đường. Mọi người tản ra tứ phía, chạy toán loạn. Phía sau, tiếng xe cảnh sát rú lên inh ỏi.

- Sao lái chậm rì vậy? – Lâm Duy cau có.

- Đừng xem thường người khác như vậy? Mày ngon sao không tự lái đi? – Thiên Minh nói khích.

- Mày tránh ra. – Lâm Duy chồm người đẩy Thiên Minh.

- Làm cái gì vậy? – La lối om sòm.

Hai anh chàng khăng khăng đòi giữ cái vô lăng, ai cũng muốn là tài xế. Vậy, ai sẽ là người chiến thắng đây? Bí mật sẽ được bật mí ở tập sau.

33. Chương 33

Chiếc xe loạng choạng trên đường, không có định hướng.

“Kít” “Rầm” Chuối tiếng động im bật và sau đó.... tiếng xe cấp cứu vang lên.... (tác giả ko thể diễn tả được âm thanh của xe cấp cứu, sợ mọi người nhầm sang xe cảnh sát thì khổ nên chịu khó tưởng tượng nhé!)

- Sao vậy? Sao lại vào viện cơ chứ? – Ông nội Lâm Duy hốt hoảng chạy vào bệnh viện.

- Hai đứa nó đâm phải cột đèn, may mà giờ không sao rồi! – Mẹ Lâm Duy an ủi.

- Con tôi sao rồi! – Là ba của Thiên Minh, ông Thiên sợ rằng nếu đứa con trai duy nhất có mệnh hệ gì thì tập đoàn Minh Kỳ sẽ không có người thừa kế.

- Cháu không sao rồi, anh đừng lo – Mẹ Lâm Duy ôn tồn.

Không còn những lời hỏi thăm, hốt hoảng hay là an ủi, động viên nữa, khoảng không gian bây giờ chỉ là những bước chân khe khẽ.

- Lâm Duy, Thiên Minh, hai đứa tỉnh rồi hả? – Ba Lâm Duy mừng rỡ.

- Lam Bình đâu rồi? – Cả hai đồng thanh rồi nhìn nhau bằng ánh mắt hình tên lửa.

- Câu này ta hỏi hai con mới đúng. Người chưa tìm được mà đã.... – Ông nội thở dài.

Trong khi đó, tại nhà Hân Hân.

- Bạn không về mọi người sẽ lo lắng đấy! – Hân Hân dịu dàng

- Không dám đâu, họ mong mình đi cho khuất mắt nữa là. – Nó bực bội.

- Ông nội có nói gì bạn đâu, không biết chừng cả nhà họ đang sốt ruột vì bạn cũng nên. – Hân Hân ra sức khuyên nhủ.

Nó bần thần suy nghĩ. Đúng là cả nhà ai cũng tốt với nó...trừ cái tên chồng hắc ám đó ra. Nó có nên về hay không? Nó mở điện thoại và hét lên:

- TRỜI ĐẤT OI! – Nó hoảng hốt khi một dãy dài các cuộc gọi nhỡ được báo về máy. 40 cuộc là của Lâm Duy, 46 cuộc của Thiên Minh và 101 cuộc của máy bàn nhà họ Lâm.

- Có chuyện gì mà phải làm kinh địa ông trời dữ vậy? – Hân Hân nhìn nó tò mò.

- Chắc mình không về không được! Thôi, bye, lần sau sang chơi tiếp. – Nó vội vã chào bạn rồi chạy ra cửa, phóng nhanh về nhà. Lúc đi quên mang tiền nên giờ mới phải đi về bằng “hằng cái”

- Học...học...học... – Nó chạy đến bên hai cái giường bệnh, thở gấp trước ánh mặt lo lắng + vui mừng + ngạc nhiên + tức giận của mọi người.

- Sao con biết mà đến đây? – Ba chồng nó hỏi.

- Con... về nhà...học học... thì mấy bác giúp việc... học học....tường thuật lại...học...rồi chạy vào đây luôn? – Nó thở hổn hển như là...thiếu oxi.

Hai bệnh nhân chưa kịp nói được gì thì nó đã quay ngoắt lại, trao cho hai ánh mắt hình...đại bác, lúc này đã hoàn trả đủ oxi cho cơ thể.

- Hai cái con người vô trách nhiệm kia? Sao không chết đi mà còn vào bệnh viện làm gì? Làm ta phải chạy mấy chục cây số đến đây? Chết đi có phải ta đỡ chạy vì làm tang ở nhà rồi không? – Nó phun ra một tràng

toàn những câu độc địa. Mấy con mắt của người lớn dán vào nó, hai chàng trai tặng cho nó một ánh mắt vô cùng... “triu mến”

- Còn cô? Sao không chết đi, khỏi phải chạy, đỡ phải mệt? – Lâm Duy hét lên.

- Thôi, mấy cái đứa này, mua thêm mấy con vịt nữa là thành cái chợ được đấy! Muốn cướp đi sự im lặng của bệnh viện cũng không cần phải dùng đến bom nguyên tử chứ? – Ông nội nó mắng rồi...cười làm Thiên Minh, Lâm Duy và nó mặt giãn ra như cao su.

Bác sĩ đã đồng ý cho hai anh chàng xuất viện. Lúc ra đến cổng, nó quay sang Thiên Minh:

- Xin lỗi, vì tôi mà anh... – Nó nhìn Thiên Minh bằng ánh mắt e ngại.

Anh chàng không nói gì, chỉ nhếch mép cười, nụ cười không biết là “không sao đâu!” hay là “cô mà cũng biết nói xin lỗi à?”.

- Này, tôi đang nói với anh đó, sao không trả lời. Bộ vụ tai nạn tối quá làm anh... mất hết vốn liếng từ ngữ rồi à? À mà quên, vốn dĩ cái đó anh có đâu mà mất nhỉ? – Nó cười...đều.

Anh chàng nhếch mép rồi đi về chiếc xe đã đỗ sẵn ở cổng bệnh viện.

Nó ngẩn người nhìn theo cho đến khi Lâm Duy gọi mới chịu chui lên xe về nhà.

- Này tên chồng hắc ám kia, ăn! – Nó bưng tô cháo đến bên giường Lâm Duy, mời với dáng vẻ thô bạo.

- Nhìn cái mặt cô ăn mất cả ngon! – Lâm Duy cầu nhàu.

- Oh! Vậy hả? vậy tôi xuống nhà nha! Trời ơi, ông nội bảo tôi lên... cho anh ăn, tưởng sẽ phải ngồi chết rú ở đây để xem tượng ăn, hì, giờ anh nói vậy, tôi xuống nhà nha, được giải thích rồi! – Nó nhảy cẫng lên rồi tông cửa ra khỏi phòng.

“Rầm” – Nó hôn đất với cái vẻ mặt không thể méo hơn được nữa.

- Haha....hihi... – Lâm Duy cười man rợn.

- Cười cái gì? Tôi cho anh không còn răng mà ăn cháo giờ! – Nó dơ nắm đấm đe dọa.

- Hi... ha.... – Lâm Duy vẫn không ngớt cười. Nó lườm cậu một cái, quay ngoắt lại rồi từ từ tiến về phía... một kẻ điên đang cười với khuôn mặt đần đẩn sát khí.

Khoảng cách giữa nó với cái giường lúc này là 5 bước chân.... 5....4.... 3.... 2....1, chân nó chạm mép giường, đang định hành động thì:

- Lâm Bình, con với Lâm Duy làm gì mà la hét om sòm vậy? – Mẹ Lâm Duy bất ngờ nói vọng vào từ ngoài phòng.

Thật không may, tiếng gọi đó làm hai nhân trong phòng khiếp vía, giật mình, nó luống cuống thế nào lại ngã dúi về phía trước.... híc.... và kết quả là...

34. Chương 34

Nó ngã dúi về phía trước bởi tiếng gọi của mẹ chồng.

- Ahhhhhhhh, nóng quá. – Lâm Duy hét lên.

- Ô, ơ...xin lỗi, anh có sao không? – Nó cuống quýt đứng dậy.

- Cô mới là người có sao khi hỏi tôi câu đó đó! – cậu hét lên.

Chẳng là lúc nó ngã, Lâm Duy đang bưng tô cháo, tô cháo đổ úp vào tấm chăn còn nó lại nằm trên cái tô cháo nữa. Híc!

- Híc... tôi có cố ý đâu! – Nó run lên rồi vứt tấm chăn xuống đất.
 - Cô định làm gì? – Lâm Duy đề phòng.
 - Giúp anh chứ làm gì? – Nó chạm vào áo Lâm Duy làm anh chàng giãy nảy.
 - Đừng động vào người tôi, cô....cô xuống nhà đi, tôi không cần ai giúp hết á!
 - Là anh nói nha, tôi định giúp anh dọn phòng nhưng thôi, có lẽ người ta không muốn. – Nó hí hửng chạy xuống nhà, lần này có vẻ cẩn thận hơn vì không bị hôn đất nữa.
 - NÀY, ĐỨNG LẠI ĐÓ! – Lâm Duy hét lên đầy bực mình.
- Chiều hôm đó, nó lân la lại gần Lâm Duy.
- Cô muốn gì? – Lâm Duy tức tiết.
 -
 - Nói nhanh.
 - Umk, tôi nghĩ ra cái yêu cầu cho tuần này rồi! – Nó thăm dò vẻ mặt của Lâm Duy.
 - Cô lại bày trò quỷ gì ra thế? – Lâm Duy than thân.
 - Đơn giản thôi! Anh dạy tôi... đi xe đạp! – Nó hí hửng.
 - Ôi, Lâm Duy này mà cũng phải có ngày nhận một đệ tử... IQ thấp như cô hả? – Lâm Duy nói khích.
 - Uk đấy, vì IQ tôi thấp nên mới là.... đệ tử của anh. – Nó vênh mặt – Không nói nữa. Khi nào anh rảnh đây? – Nó hỏi.
 - Không khi nào cả – Lâm Duy hững hờ.
 - Còn tôi thì lúc nào cũng rảnh nên tôi cũng đủ rảnh để trả lời với cánh nhà báo đấy về cái bản hợp đồng giữa hai chúng ta đấy! – Nó thì thầm vào tai Lâm Duy. Lời đe dọa của nó lập tức có hiệu quả, cậu bực dọc:
 - Sáng chủ nhật tuần này, dậy sớm đấy, muộn thì đừng có mơ giấc mơ xe đạp nữa.

=====

- Hình của hần đây! – Một người con gái với ánh mắt sắc lạnh chìa tấm hình của một tên con trai ột cô bé.
- Chị muốn em làm gì? – Cô bé ngây thơ hỏi.
- Làm cho hần phải đau khổ! – Người kia nghiêng răng rồi dùng tay vò nát tấm hình, trong tấm hình đó, một chàng trai và một cô gái đang mỉm cười vui vẻ... có lẽ họ hạnh phúc khi ở bên nhau.

=====

BF đang hiên ngang đi trên sân trường, xung quanh là hàng tá nữ sinh trong trường.

- Oxi... oxi đâu rồi? – Jun hét lên âm ỉ.
 - TRÁNH RA!!!!!!!!!! – Lâm Duy quát lên làm cả đám chạy toán loạn.
 - Woa! Đúng là... ma lực của quỷ vương. – Nguyên Hoàng nhếch môi.
 - Quỷ cái đầu cậu ý! – Lâm Duy cốc đầu Nguyên Hoàng.
 - Đầu tớ không phải quỷ.... người tớ mới là quỷ. Hehe! – Nguyên Hoàng tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.
 - Mấy cậu về lớp trước nhá, tớ đi đây một lát – Key nói rồi quay lưng đi.
 - Cẩn thận, ma quỷ trường này nhiều lắm đó. – Là Jun, anh chàng liếc nhìn Lâm Duy rồi cười.
- Key chạy lại sân sau của trường. Cậu bước đến bên một tán cây nhỏ và nằm ngủ ngon lành.

Rồi bỗng dưng, cái cảm giác quen thuộc đó... có ai đó đang vuốt tóc cậu...đang cười với cậu... Một thứ gì đó nhẹ nhàng thoảng qua trong tâm trí. Cậu mơ màng rồi bừng tỉnh và gọi một cái tên quen thuộc mà tưởng như đã chìm vào quên lãng.

- Hoài Anh....

- Không phải Hoài Anh, em là Hoài An. Hi! – Một cô nhóc đang mỉm cười, nụ cười mà trong mơ Key cũng mong được gặp.

Bất giác, cậu chồm dậy, ôm chầm cô gái nhỏ vào lòng. Hoài An mỉm cười, nụ cười chua chát và khó hiểu....

Cậu cứ ôm mãi vậy, cậu sợ rằng nếu buông tay, cô gái thiên thần kia sẽ bay đi mất....

- Anh có thể thả em ra được rồi đây! – Hoài An nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Key.

- Anh xin lỗi – Key nhìn Hoài An bối rối rồi chợt khựng lại, không hiểu vì sao mình lại ôm một cô bé không quen. – Không hiểu vì sao anh lại ôm em như vậy. – Key cười chữa ngượng.

Hoài An nhìn trời và suýt xoa. Còn Key, cậu ngắm cô bé mãi rồi liên tục lắc đầu, cô hiểu vì sao cậu lại như vậy.

=====

Nhân vật mới: Hoài An, một cô bé có vẻ ngoài ngây thơ, trong sáng và nụ cười thiên thần và hình như phía sâu trong nội tâm phức tạp cũng là một tâm hồn như vậy, hồn nhiên và yêu đời.

=====

Key trở lại phòng của hội BF với dáng vẻ thần thờ.

- Key! – Lâm Duy gọi lần 1.

-.....

- KEY! – Gọi lần hai với âm lượng lớn hơn.

-.....

- KEY! – Gọi lần 3 ngay cùng lúc một cuốn sách giáng xuống mặt bàn trước mặt Key.

- Hả? – Key ngơ ngác.

- Mà ầm đầu hả? – Lâm Duy sờ trán Key.

- Có cần đến bệnh viện không? – Jun lo lắng.

- Bệnh viện gì? Chuyển thẳng vào khoa điều trị thần kinh luôn. – Nguyên Hoàng nhìn chăm chăm vào Key.

Key nhìn ba thằng bạn với một khuôn mặt không thể ngơ ngác hơn

- Không... không sao!!! – Key nói rồi đứng bật dậy, bỏ ra ngoài trước sự lo âu của mấy đứa bạn.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao số phận cứ muốn trêu ngươi con người như vậy? Nhưng quả thật... rất giống” Key đấu tranh tư tưởng.

- Anh cúp tiết hả? – Là cô bé hồi sáng.

- Uk! – Key gật đầu rồi bước đi, cậu không muốn nói chuyện với cô bé.

- Tại sao cứ phải tránh mặt em như vậy? – cô bé nói vọng lại nhưng cũng biết trước kết quả. Không một tiếng trả lời nào.

35. Chương 35

Lam Bình vẫn còn lảng lảng vì cái cảm giác... sắp biết đạp xe đạp. Nó chạy vào phòng Lâm Duy mà quên cả gõ cửa, cũng may là lúc đó... không có cậu ở trong phòng.

- Cô làm gì ở phòng tôi? – Lâm Duy đứng sau lưng nó từ nãy giờ.
- Tôi định vào... chúc anh ngủ ngon đó! – Nó viện cớ.
- Ặc.... ặc.... ặc.... tôi có nghe nhầm không? Thôi, vậy thì chúc đi. – Lâm Duy trêu.
- Đừng có mơ! Anh nhớ chủ nhật này dạy tôi đi xe đạp đấy! – Nó nói rồi ngúng nguẩy bước về phòng.

Những ngày sau đó diễn ra bình thường. Nó và Lâm Duy bớt “hành hạ” cả nhà bởi những vụ kinh thiên động địa hơn. Hân Hân và Thiên Bảo... umk... có lẽ vẫn chưa thể gọi là tiến triển. Còn Key? Anh chàng nghỉ học suốt mấy ngày nay, không liên lạc được, chỉ để lại một tin nhắn khó hiểu: “Tau cần một thời gian ọi chuyện. Đừng lo cho tau”.

Chủ nhật hôm đó, nó dậy thật sớm

- Lâm Duy ơi! Anh dậy chưa vậy? – nó gõ cửa.
- Đồ phá đám! – Lâm Duy gắt.
- Đừng quên hôm nay anh hứa sẽ dạy tôi... – Nó nói chưa hết câu đã bị Lâm Duy chặn họng.
- Đi xe đạp chứ gì? Ra công viên trước đi, lát tôi ra. – Lâm Duy gắt gỏng.

Nó hí hửng dắt xe đạp ra công viên. Tâm trạng nó đang phởn cực kì. Chọn một cái ghế đá, nó ngồi xuống đợi.

Về phần Lâm Duy, vừa bước ra khỏi nhà, anh chàng đã phải giật mình thốt lên:

- Thiên Kỳ? Sao cậu lại ở đây?
- Mình muốn cùng cậu.... chạy bộ! Hi! – Từ sau cái vụ việc phát hiện ra mối quan hệ đặc biệt giữa Lâm Duy và.... osin, cô đã quyết định bằng mọi giá sẽ dành lại Lâm Duy về quyền sở hữu của mình và bất kỳ đứa con gái nào cùng không được bén mảng gần cậu.
- O... mình... – Trong một phút giây nào đó, cậu đã nghĩ đến nó, nghĩ về cái khuôn mặt tí tởn của nó khi cậu đồng ý sẽ dạy nó đi xe đạp.
- Sao vậy? Cậu đang bận đồ thể thao, không phải cậu muốn chạy bộ sao? – Thiên Kỳ thắc mắc.
- Uk, đi thôi! – Lâm Duy cười cười, trong câu nói và nụ cười này của cậu, hình ảnh nó đã biến mất hoàn toàn.

Nó chờ mãi, chờ mãi chẳng thấy bóng Lâm Duy đâu. Nó ngáp ngắn ngáp dài trên ghế, đôi lúc, nó lại cảm thấy nhớ.... cái giường ấm áp. Híc!

Đang chán, sẵn tiện viên sỏi trên tay, nó chộp luôn và phi về phía xa. Mấy giây sau, viên sỏi chạm đầu ai đó kêu “cốp”

Với trí thông minh có thừa, nó co giò định chạy thì ai đó đã níu tay nó lại. Cái níu tay mạnh đến nỗi làm nó sồn gai ốc và.... run rẩy:

- Tha cho tôi đi, tôi xin lỗi, tôi...tôi không cố ý mà! Híc! – Nó chuẩn bị khóc.
- Bàn tay buông nó ra, nó có ăn gan hùm cũng không dám chạy lần hai. Người run bần bật, nó ngược lên nhìn.
- Ah, Thiên Minh! – Mắt nó vừa sáng lên đã chuyển sang đỏ rực vì giận – Sao không nói sớm mà để tôi phải tốn một lời xin lỗi hả?
- Làm gì ở đây? – Thiên Minh hỏi cộc lốc.

- Tập xe đạp. – Nó thành thật khai báo.

Thiên Minh nhếch mép làm nó hiểu nhầm.

- Tôi biết là anh đang mĩa mai tôi chừng này rồi mà đến cái xe đạp cũng không đi được nhưng đó là chuyện của tôi, anh không cần phải quan tâm.

- Tôi bảo với cô là tôi quan tâm à?

- Không! – Nó biết mình nói hớ nên im bất lạng lẽ dắt xe đi chỗ khác, vừa đi vừa nguyền rủa cái tên hứa mà không biết giữ lời.

Cái ghế đá nó đang ngồi cách cái ghế ban nãy.... 5m. Nó ngồi vậy, giờ không đợi, lát nữa hấn ra rồi lại bỏ về vì không thấy nó, lúc đó chẳng phải nó tốn một yêu cầu quý giá không.

- Cô đợi ai à? – Thiên Minh hỏi.

- Đợi người. – Nó tỉnh vi.

- Lên xe đi. – Thiên Minh ra lệnh trước con mắt ếch to tròn của nó.

- Tôi sẽ dạy cô đi xe đạp.

Nói sao đây nhỉ? Nó nên vui hay nên buồn? Nên khóc hay nên cười? Nó leo lên chiếc xe đạp, vẫn hơi sợ vì không biết cách giữ thăng bằng.

- Đừng sợ, tôi đang giữ nè. Đạp mạnh vào, bình thường bạo lực vậy mà sao giờ yếu đuối quá vậy? – Thiên Minh chọc quê nó, nếu không phải đang cầm lái thì nó đã cho anh chàng vào bệnh viện mà... trên mấy cô y tá rồi.

- Anh muốn chết thì cứ thả ra! – câu nói sắc mùi đe dọa nhưng đối với Thiên Minh, câu nói đó chẳng có ảnh hưởng gì lớn nào cả bởi cậu đã thả ra ngay khi nó dứt câu.

Vì không thấy trả lời, nó quay ngoắt lại, Thiên Minh ở tít đằng xa làm nó hoảng loạn cực độ và rồi...

“RẦM” Nó và chiếc xe thi nhau.... tỏ tình với đất. Không biết đất có từ chối không mà thấy nó... rên quá trời.

- Cô không sao chứ? – Thiên Minh vẫn giữ cái vẻ mặt bình thản đó, chạy đến hỏi nó có sao không mà cứ như hỏi nó... chết chưa vậy!!!!

- Tại ai mà tôi ra nông nổi này hả? – Nó méo mào nhìn Thiên Minh.

- Tại cô! – Thiên Minh đứng dậy, phúi tay rồi dựng chiếc xe lên. Chuỗi hành động của cậu khiến nó thấy tức. Nhưng vì máu hiếu thắng, nó muốn chứng minh cho Lâm Duy thấy dù không có cậu, nó vẫn có thể xoay sở với chiếc xe đạp. Nghĩ vậy, nó hậm hực nhổm dậy rồi leo lên xe tập tiếp.

Thiên Kỳ đi với Lâm Duy này giờ, hai người họ trò chuyện rất vui vẻ và dường như nó và chiếc xe không thể nào chen nổi vào mớ bong bóng trong đầu cậu. Chợt Thiên Kỳ reo lên hớn hờ:

- Anh hai. – Cô nàng tí tởn chạy về phía Thiên Minh và cũng kéo Lâm Duy chạy theo.

Thiên Minh đang vịn xe cho nó, nó ngẩn tò te nhìn Lâm Duy.

“Thì ra không đi tập xe ỉnh là vì có hẹn với cô ấy à?”

“Cô ta quên là đã nhờ mình dạy hay sao giờ lại nhờ tên kia?”

Lâm Duy hậm hực bước tới. Bỗng, Thiên Kỳ vúi lấy tay Thiên Minh, vờ ngã để cậu phải đỡ lấy cô trong khi nó đang trong trạng thái mất cân bằng trên xe đạp lúc Thiên Minh bắt ngờ thả tay ra.

36. Chương 36

Cẩn thận! – Lâm Duy hét lên rồi chạy lại giữ nó, nó nằm gọn trong tay Lâm Duy. Hai con mắt dán vào nhau, nó luống cuống đứng dậy và Lâm Duy cũng luống cuống thả nó ra.

- Sao hai người lại ở đây? – Nó hỏi để phá tan bầu không khí.

- Chúng tôi đi chạy bộ. – Thiên Kỳ hớn hở chạy về phía Lâm Duy và ôm lấy tay cậu – Còn... cậu? – Thiên Kỳ nhìn nó thắc mắc.

- À... tôi... chả là muốn đạp xe nhưng không có ai tập thôi! – Nó liếc nhìn Lâm Duy.

- Anh hai cũng tốt quá ha? – Thiên Kỳ đá lông nheo.

Thiên Minh vẫn không nói gì, cậu chỉ lẳng lặng bước đi.

- Cậu đưa tớ về chứ? – Thiên Kỳ tinh nghịch hỏi.

- Ồ... tớ... – Lâm Duy nhìn nó, cậu không muốn là một kẻ thất hứa, càng không muốn vì cái điều khoản cuối cùng trong bản hợp đồng yêu quái mà cậu phải vác mặt lên trang bìa của tờ báo, quay lại Thiên Kỳ, nhẹ gỡ những ngón tay của cô, cười trừ – Tớ bận ít việc, cậu có thể về cùng anh trai cậu mà, đúng không?

Nói rồi, cậu bước tới chiếc xe đạp khốn khổ đang nằm lẩn lóc ở trên nền đá, dựng xe lên, cậu ra lệnh:

- Nhỏ kia, lên xe!

- Anh gọi tôi hả? – Nó không tin vào những gì mình vừa nghe.

- Không gọi cô thì gọi ai?

Nó không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng bước lên xe. Chiếc xe lăn bánh trong sự tức giận của cô tiểu thư kiêu kỳ. Bàn tay nắm chặt, cô thề rằng nó sẽ phải trả giá vì những gì đã cướp đi từ tay cô.

- Thần kinh anh có bình thường không? – Nó hỏi khi đang ngồi trên xe.

- Không! – Lâm Duy thản nhiên.

- Hèn chi anh hành động như một tên khủng vậy, thì ra là bị... đứt giây thần kinh. Hi! – Nó bụm miệng cười. – Mà nè, chở tôi đi đâu vậy?

- Bán sang Trung Quốc – Lâm Duy làm mặt gian.

- Bán cái đầu anh nè! – Nó cốc đầu Lâm Duy rồi cười nắc nẻ.

Lâm Duy chở nó ra biển, những đợt gió cứ đua nhau thổi vào hai đứa nó. Nó cười tươi rồi chạy ào ra biển, dang tay như muốn ôm trọn lấy biển mẹ bao la....

Sóng biển hát, nhưng khúc hát rì rào mà có lẽ chỉ có cát biển mới hiểu. Những ngọn sóng cứ thi nhau đổ ập vào bờ rồi lại lùi xa tít. Nó ngồi bệt xuống nền cát trắng tinh, tay mân mê những nắm cát nhỏ, mịn. Lâm Duy đứng cạnh nó, cái dáng người kiêu ngạo và hiên ngang.

- Anh muốn chơi không? – Nó hỏi nhẹ tựa như gió biển.

- Chơi? – Lâm Duy ngạc nhiên.

- Umk, xây lâu đài cát.

- Đồ trẻ con – Lâm Duy nhếch mép.

- Bộ anh tưởng anh là người lớn hả? – Nó nhìn Lâm Duy.

- Không phải tưởng mà đó là thật! – Lâm Duy nói chắc nịch.

- Tôi nói đâu có sai, đúng là thần kinh anh có vấn đề thật mà! – Nó cười.

Lâu lâu, một con giã tràng xay cát lại bò trước mặt nó, nó hươ hươ tay trên đũa rồi lại cười phá lên.

- Nè, cô chạy đi đâu vậy? – Lâm Duy gọi với.

Nó không trả lời, cậu chỉ biết chạy theo nó ra biển.

- Lại đây, cái này hay lắm! – Nó ngoắt tay như là cách mà người ta vẫn dùng để.... gọi chó vậy.

- Ahhh – Cậu hét lên khi nước biển mặn chát tạt vào mặt.

- Haha... Ahhhh Anh dám... Chết nè! Haha! – Nó cười và hét lên.

Kết quả là... hai đứa nó ướt bẹp từ đầu xuống chân cứ y như hai con chuột lột vậy.

Vừa bước vào nhà đã bị tra khảo ngay.

- Hai đứa đi đâu giờ này mới về? Mà sao người ướt hết trơn thế này?

- Lớn rồi sao cứ để cả nhà lo thế hả?

Ngồi chịu trận cho đã đời, nó và Lâm Duy lại chia nhau ai về phòng nấy. Nó thấy vui vui trong lòng bởi lâu lắm rồi nó không đến biển. Còn Lâm Duy cậu đang áy náy vô cùng vì vụ Thiên Kỳ hồi sáng. Nhiều lần cầm cái điện thoại muốn gọi nhưng mà sao không đủ can đảm nên lại thôi. Phần Thiên Kỳ, chính vì Lâm Duy không gọi ỉn nên cô nàng càng điên tiết, càng muốn “thanh toán” nợ nần với nó và tất nhiên không thể nhờ Thiên Minh....

=====

- Hắt... xì!

- Cảm rồi hả? – Hân Hân ân cần.

- Uk! Hắt... xì! – Nó hắt hơi liên tục.

Trong khi đó, tại phòng hội BF.

- Hắt... hắt.... – Lâm Duy đang hắt hơi dờ.

- STOP! – Jun hét lên.

-.... Xì... Hắt...xì! – Lâm Duy tiếp.

- Làm gì mà ra nông nổi này? – Key đưa mấy gói thuốc cảm cho thẳng bạn.

- Uống được không? Hắt... xì... – Lâm Duy ngờ vực.

- Không.

- Vậy đưa làm gì?

- Đầu độc mày! – Key cười gian, nụ cười làm sáng cả căn phòng bởi mấy hôm rồi không thấy Key cười như vậy. – Nhìn gì dữ vậy? tau biết tau đẹp rồi! – Key đùa.

- Mày vừa cười đó hả? Oh my god! – Nguyên Hoàng thở phào.

Key nhìn cả bọn ngạc nhiên nhưng cũng lơ mờ đoán ra được rằng mình đã làm cả nhóm buồn lây.

Còn hai anh chàng FM, vẫn vậy, chỉ có đều Thiên Bảo dường như đã cười nhiều hơn và nhưng nụ cười của cậu bớt giả tạo hơn trước.

- Mày không nhớ được gì à? – Thiên Minh hỏi khi cả hai đang nhìn ra cửa sổ.

- Không. – Thiên Bảo thản nhiên.

- Vậy mày không có chút cảm xúc gì với Hân Hân hả?

- Hình như có.

Hai mắt Thiên Minh sáng lên nhưng cái tia hy vọng nhỏ nhoi của cậu lại bị dập tắt ngay lập tức bởi câu nói tiếp theo của Thiên Bảo.

- Nhưng cô ta cũng giống như những cô gái trước kia thôi. Chỉ là một trò chơi qua đường, một cái bóng thoáng qua rồi lại biến mất, chẳng có gì đặc biệt – Thiên Bảo nhún vai.

- Mày vừa nói cái gì? Thiên Bảo, mày có đủ tỉnh táo không vậy? – Thiên Minh tức giận.
 - Tao vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng cô ta là ai và cô ta đóng vai trò gì trong thế giới của tao. Tao vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng cô ta thực chất cũng giống như những đứa con gái khác. Tầm thường! – Thiên Bảo đâu hiểu rằng tình yêu không cần sự tỉnh táo về trí óc mà là cần sự sáng suốt của trái tim để thực sự biết được tình cảm của mình.
 - Mày... – Thiên Minh nhìn bạn với một ánh mắt tràn trề thất vọng, tự hỏi liệu có phải mình đã sai khi cho Hân Hân tiếp cận với Thiên Bảo.
- Ngoài căn phòng, một cô gái đã tình cờ nghe cuộc đối thoại của hai chàng trai FM, môi nở một nụ cười... cười chưa chất, đau khổ hay là mãn nguyện, hạnh phúc đây?

37. Chương 37

Hân Hân nhận được một mẫu giấy nhỏ dưới ngăn bàn với nội dung là: “Tôi muốn gặp cô, lên ngay sân thượng và đi một mình”. Đôi mắt thần thờ, mặt tái mét, đôi tay cầm mảnh giấy run lên, những hành động đó không thoát khỏi mắt quan sát của nó. Nó bước đến gần bạn:

- Cái gì vậy? – Nó toan chụp mẫu giấy nhỏ thì Hân Hân đã nhanh tay dứt lại, miệng lẩm bẩm:
 - Không có gì! Bạn về chỗ đi, cô giáo sắp vào rồi đấy! – Hân Hân cười cười, nụ cười có vẻ gượng ép.
- Giờ ra chơi, cô nàng lúi thủ lên sân thượng trường. Nơi đó, một cô gái nhỏ nhắn đã đứng từ bao giờ, quay lưng lại với cô. Mái tóc xõa dài tung bay trong gió, thoang thoang mùi nước hoa nhẹ. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào người làm bóng cô gái kia in xuống sàn lát gạch. Hân Hân e dè:
- Bạn gọi mình lên đây... có việc gì vậy?
- Cô gái kia quay ngoắt lại, gương mặt này không quen thuộc lắm với Hân Hân nhưng bộ đồng phục và phù hiệu chứng tỏ cô ta là học sinh trường BFM.
- Tôi là Uyên Vân . Và tôi muốn cảnh cáo cô – Cô gái nói, giọng rắn đẽ.
 - Cảnh cáo tôi? – Nó lặp lại.
 - TRÁNH XA THIÊN BẢO RA! – Uyên Vân trừng mắt nhìn nó.
 - Nếu tôi nói không? – Nó nhếch mép.
 - Tùy cô thôi, tôi không phải là loại người dễ đối phó. Với cả Thiên Bảo cũng đâu có xem cô là gì? – Uyên Vân cười.
 - Sao cô biết cậu ấy không xem tôi ra gì? – Nó ngờ vực.
 - Cô có thể không tin nhưng cô phải nghe một thứ. – Vừa nói, Uyên Vân vừa rút trong túi áo ra một chiếc máy điện thoại và mở loa ngoài.
- “- Mày không nhớ được gì à?
- Không.
 - Vậy mày không có chút cảm xúc gì với Hân Hân hả?
 - Hình như có.
 - Nhưng cô ta cũng giống như những cô gái trước kia thôi. Chỉ là một trò chơi qua đường, một cái bóng thoảng qua rồi lại biến mất, chẳng có gì đặc biệt.
 - Mày vừa nói cái gì? Thiên Bảo, mày có đủ tỉnh táo không vậy?

- Tao vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng cô ta là ai và cô ta đóng vai trò gì trong thế giới của tao. Tao vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng cô ta thực chất cũng giống như những đứa con gái khác. Tầm thường!

- Mà...”

Cái giọng nói đó, là của Thiên Bảo, làm sao nó có thể nghe nhầm được. Còn người kia chắc là Thiên Minh. Nó ngồi bệt xuống sàn, nó không khóc, chính xác là không sao khóc được. Nó khóc vì cái gì cơ chứ? Nó có mất thứ gì đâu? Thực chất nó chẳng có gì để mất nữa rồi.....

- Cô nghe rõ chứ? Thiên Bảo cũng chỉ xem cô là một đứa con gái qua đường mà thôi! Đừng ngồi đó mà mơ mộng hão huyền. Thiên Bảo là của tôi và cô sẽ chẳng bao giờ có được trái tim của cậu ấy. Hiểu chứ? Cô bé ngốc? – Uyên Vân tặng nó một nụ cười khinh bỉ trước khi rời khỏi đó.

Nó ư? Cô bé ngốc ư? Ừ thì lúc trước, Thiên Bảo vẫn hay gọi nó như vậy? Nhưng còn bây giờ? Cậu xem nó chẳng hơn gì những đứa con gái trong những quán bar mà cậu đã đến. Cậu chẳng nói thế là gì? Nhưng tất cả.... tất cả có phải là do ông trời muốn trừng phạt nó, phạt nó lúc trước đã không nghe Thiên Bảo giải thích rõ đã bỏ rơi cậu, phạt nó để đến khi đi rồi, xa cậu rồi nó mới biết đối với nó cậu quan trọng biết nhường nào.....

Nó lững thững bước về lớp, trông như một người vô hồn đang lê những bước chân mệt nhọc trên sa mạc.

Bỗng nó va phải một nam sinh, cả hai ngã nhào, cậu ta hét lên:

- Cô không có mắt à? Đồ ngốc!

Nó không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng dậy rồi đi tiếp. Nó biết là nó ngốc nghếch nhưng có cần nói những lời tuyệt tình như vậy không?

- Này, tôi đang gọi cô đấy! – Cậu ta lặp lại.

- Uk. – Cậu nói động lại ở cổ nó, nó lại đi và không hề biết rằng người con trai va phải nó lúc này lại chính là người nó đang nghĩ đến lúc này. Hoàng Thiên Bảo.

38. Chương 38

Key đang lái xe trên đường chợt thấy một cái dáng nhỏ quen thuộc đang hí hoáy cạnh chiếc xe đạp nhỏ. Một cảm xúc dâng lên trong lòng, là lòng thương hại, là sự chạnh lòng và cả nỗi quan tâm.

- Cần giúp gì không? – Key hỏi ngắn gọn, câu hỏi không hề có chủ ngữ.

- Anh Key! – Hoài An reo lên – Xe em hôm nay sao ý, hình như nó bị trật xích rồi anh ạ.

- Để xem nào! – Key cúi hẳn người xuống, vì không phải là một thợ sửa xe chuyên nghiệp nên cậu càng làm càng rối.

Hoài An đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên má, vô tình làm những vết luy n và dầu mỡ dính kí họ khẩu nơi khóe miệng.

Key ngược lên, nhìn chăm chăm vào Hoài An làm cô bé ngơ ngác không hiểu mô tê gì.

- Đứng yên. – Key ra lệnh rồi kéo Hoài An về phía mình khiến cô bé sượng sùng.

- Anh Key... anh... –Hoài An chưa kịp nói hết câu thì Key đã đặt tay mình lên má cô bé.

Key dùng những ngón tay nhẹ nhàng lau đi những vệt đen bóng nhoáng. Đôi má Hoài An đỏ ửng, là vì nắng hay là vì Key... Tay chạm nhẹ lên da mịn màng của cô bé, Key cảm thấy thời gian và không gian như lắng đọng lại quanh hai người. Đôi môi đỏ mọng làm cậu nhớ... Và chợt một tia nhìn khiến hai đôi mắt giao nhau, nhanh, nhẹ như một luồng điện giật chạy qua người, Key sượng sùng buông tay, quay mặt đi:

- Umk... anh chỉ muốn... umk... – Key lấp bắp.

- Em biết, và giờ việc cần làm là giải quyết chiếc xe này và anh sẽ đưa em về. – Hoài An vạch sẵn kế hoạch mà không cần biết Key có đồng ý hay không.

Hai bóng người dắt chiếc xe đạp ghé vào khu vực gửi xe của trường vì chỗ đó cũng khá gần trường BFM.

Hoài An leo lên xe Key tự nhiên mà không cần đợi sự đồng ý của chủ nhân chiếc xe đó. Trên xe, tuyệt nhiên không có một câu nói nào được thốt ra ngay cả từ một người hay nói luyên thuyên như Hoài An. Đột nhiên, cô bé lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đang bao trùm.

- Em là em gái của chị Hoài Anh.

- Anh biết. – Key thở dài khi nghe nhắc đến cái tên đó.

- Sao anh biết, em đã nói gì đâu? – Hoài An mở to mắt.

- Anh đoán vậy vì... em rất giống Hoài Anh, hai người giống y như hai giọt nước vậy, chỉ khác rằng Hoài Anh trầm lặng và ít giao tiếp – Key quả thực rất đau khổ nhưng chẳng bao giờ cậu thể hiện nỗi đau khổ đó ra ngoài, với ai kể cả Hoài An, cô bé đang ngồi bên cạnh mình.

- Và em thích anh. – Hoài An mạnh bạo.

- Hoài An, nhưng anh... – Cậu biết nói gì và làm gì lúc này đây.

- Em biết, anh quan tâm đến em, bởi rồi khi gặp em chỉ bởi vì em rất giống chị Hoài Anh nhưng anh không biết chính sự quan tâm đó đã làm em càng thích anh hơn. – Hoài An cúi đầu.

-.....

-Anh đừng nói gì cả, để em nói. Từ giờ, em chính thức theo đuổi anh, anh nhớ nhé! Em muốn anh thích em vì em là Hoài An chứ không phải là một cái bóng của Hoài Anh. Và anh cứ chờ xem, nhất định, anh sẽ phải thích em. – Hoài An cười rồi bước xuống xe và đi vào nhà.

Chờ khi cô bé đi khuất, Key áp đầu vào vô lăng, suy nghĩ về những gì cô bé nói và những gì đã và đang diễn ra. Cũng có nhiều lúc, cậu ngỡ như Hoài An là Hoài Anh và dành hết sự quan tâm, yêu mến mà cậu muốn dành cho Hoài Anh, người cậu yêu cho cô bé nhưng đó chỉ là trong một thoáng không tính tảo thôi bởi cậu biết rằng Hoài Anh sẽ không thể trở về bên cậu... Nhưng tại sao lúc nào cô bé kia cũng khiến cậu phải suy nghĩ, tại sao người cô bé ấy thích lại là cậu? Đôi mắt đó, to, và tròn giống như đôi mắt của Hoài Anh. Hoài An hay cười nhưng nụ cười lại rất hiếm gặp trên môi Hoài Anh. Cậu lắc đầu, tự nhắc mình rằng Hoài Anh và Hoài An là hai người khác nhau, cậu không muốn làm Hoài An đau khổ...

39. Chương 39

- Cả lớp này, sắp tới sẽ có một chuyến đi dã ngoại. Địa điểm sẽ là khu rừng nguyên sinh ở ngoại ô thành phố ! – Lớp trưởng 11A1 thông báo.

- Yeahhhh! Sắp được nghỉ ngơi rồi! – Cả lớp nháo nhào.

- Mai qua nhà mình chuẩn bị nha! – Hân Hân nhìn nó.

- Uk! – Nó đáp một cách thích thú.

Tối hôm đó, tại nhà họ Lâm....

- Con đi vậy có nguy hiểm gì không? – Mẹ chồng nó hỏi.

- Hi, gì con cũng không sợ, chỉ sợ... ma thôi! – Nó cười trừ và trêu đùa để mọi người chấp nhận cho nó đi chuyến dã ngoại này bởi chính nó cũng thích mà.

- Chính cô đã là ma rồi! Sợ cái gì nữa? – Lâm Duy chen ngang.

Nó nguýt Lâm Duy một cái thật dài rồi mỉm cười với pama chồng, nói khẽ:

- Mọi người đừng lo, con lớn rồi mà!

Đêm hôm đó, nó ngân nga hát rồi một giọng nói vang lên làm nó giật mình:

- Nghe cô hát làm tôi... ghét luôn cả bài hát đó, mà hình như trước đây tôi từng thích thì phải.

- Vậy anh còn thích bài nào nữa không? Tôi hát cho nghe? – Nó lè lưỡi.

Lâm Duy nhếch mép, vẫn cái điệu cười nửa miệng làm nó tức điên.

Một ngày mới là một sự thay đổi mới, hôm nay, nó sẽ thực sự thoát khỏi cái tên chồng hắc ám kia để tung tăng bay lượn trong khu rừng sinh thái (ặc...ặc... cứ làm như ngày nào ở nhà nó cũng giáp mặt cậu không bằng). Vừa nghĩ đến đó, tâm trạng nó vui hẳn lên.

- Con không thể nói với vợ con một câu tốt lành hay sao? – Ông Lâm Huy, ba chồng nó quát Lâm Duy.

- Nói gì cơ ạ? – Cậu nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

- Đại loại như là chúc đi chơi vui vẻ hay bình an gì gì đó. – Ông nhìn con trai.

- Vậy... chúc cô đi chơi vui vẻ và đừng có dọa bất cứ con mà nào nhé, con nhỏ rắc rối! – Cậu lặp lại ý chàng, chỉ khác là về sau ko phải là lời chúc may mắn mà chúc đều nó thì đúng hơn.

Nó rất muốn chạy đến giáng cho cái tên đang nhớn nhọc chân lên ghê cười cười kia một đạp nhưng sự có mặt của một số người lại không cho phép nó làm điều đó.

“Thôi vậy, quân tử trả thù mười năm chưa muộn” Nó tự nhủ và phóc nhanh lên....xe đạp. Hơ....hơ... nó biết đi xe đạp rồi cơ đấy

Lớp nó đã tập trung đông đủ ở sân trường từ bao giờ. Nó lon ton chạy đến chỗ Hân Hân.

Cùng lúc đó, một chiếc xe du lịch từ từ tiến về chỗ bọn nó. Cả bọn hú hét rồi leo lên xe theo bản năng của một người học sinh.

Nó ngó quanh quanh, không thấy Hân Hân đâu, nhỏ này lạ thật, mới đó đã nhảy tót đi đường nào rồi. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh trong khi nó vẫn còn đứng. Híc, tội nghiệp cho nó mà. Nó ngã giữa giữa lối đi của chiếc xe. Được thể, bọn con gái lớp nó cười vang lên, còn nó sượng người. Khi không lại rơi vào chuyện này.

- Ngồi đây nè bạn! – Một đứa con gái đưa tay cho nó, đỡ nó dậy rồi cười thật tươi.

- Cảm ơn – Nó cười tươi đáp trả.

- Mình là Tiểu Tiên, Lam Bình biết mình chứ? – Cô bạn hỏi, nheo nheo mắt và cười tươi như một thiên thần.

- Biết chứ. Bạn cùng lớp khác bàn mà! – Nó nhanh nhẩu.

Trên đường đi, Tiểu Tiên thao thao bất tuyệt về mọi chuyện trên đời, ở lớp cô bạn là một người khá trầm, không ngờ lại có một tâm hồn thanh cao và trong sáng đến vậy.

Xe dừng lại ở trước một cái biển to dùng ghi tên “Rừng nguyên sinh”. Khu rừng bao la mênh mông, bị lạc trong này có mà chờ đến khiếp sau mới mong gặp lại người thân.

- Lam Bình, lại dựng trại cùng lớp nè – Hân Hân vẫy tay.

Nó cũng thuộc dạng khéo tay nhưng sao lại rơi vào kiểu... bó tay trong việc dựng trại. Nó ngu ngơ đứng nhìn bọn con trai xông xả vào việc cứu lớp cứu dân. Sau một hồi lao động mệt nhọc (của mấy đứa con trai), cái trại của lớp nó cũng được dựng lên, lớn hơn cái trại hồi cấp hai nhiều, thể mới đủ sức chứa 30 mạng của lớp nó chứ.

Đêm ở rừng lạnh lắm, may mà nó có mang thêm áo len. Nó than thở vài cái rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

- Chị hả? Em phải làm gì đây? – Một giọng con gái vang lên nhỏ nhẹ sau tấm rèm trắng ren xanh.

Không biết đầu bên kia nói gì, chỉ thấy cô ta cười một điệu cười ác quỷ và trước khi cúp máy còn cố nói thêm, giọng chắc chắn:

- Em không làm cho chị thất vọng đâu!

40. Chương 40

Chiều hôm sau, lớp nó giờ trại và đi về nhà, Hân Hân lại lên cơn sốt nên mọi việc gấp rút lắm. Một cậu bạn xung phong công Hân Hân ra xe. Nó đi cùng Tiểu Tiên ở cuối hàng vì cô bạn có nhiều chuyện muốn nói với nó lắm. Tiểu Tiên bảo không biết sao vừa gặp nó là muốn nói chuyện rồi còn bảo từ nó phát ra một sức hút vô hình làm nó phồng cả mũi.

Cả hai mãi mê nói chuyện, ko để ý đã xa hàng từ lúc nào.

- Tiểu Tiên vào đây nhiều rồi nên rành đường lắm – Cô bạn mỉm cười với nó. Tiểu Tiên nói đúng, cô bạn đã từng vào đây rất nhiều và nắm mọi ngõ ngách của con đường dẫn ra ngoài.

- Ahhh! – Tiểu Tiên hét lên rồi khụy xuống ôm lấy cổ chân.

- Sao vậy? Trật chân hả? – Nó lo lắng.

- Uk, nhưng ko sao, Tiểu Tiên đi được mà – Nói rồi, cô đưa tay vào túi, bỗng khuôn mặt chuyển sắc hẳn.

- Bạn làm sao vậy? – Nó cúi xuống hỏi.

- Đồng... đồng hồ của mình. Híc! – Bất giác, cô bạn khóc nức lên.

- Đồng hồ nào? Bạn mất đồng hồ à? Nó quý lắm sao? – Nó hỏi dồn dập.

- Không những quý, nó là bảo vật gia truyền nhà mình. Híc, làm sao đây, chắc lúc nãy giờ trại không để ý nên nó rơi ra lúc nào không biết. Híc, sao mình hậu đậu thế này hả Lam Bình. Đến một chiếc đồng hồ cũng không giữ nổi thì sống là gì? Híc...

- Bạn nói gì thế? Đồng hồ đâu có chân, chắc nó chỉ rơi đâu đó ở khu vực trại thôi! – Nó hốt hoảng.

Tiểu Tiên bất ngờ dừng bật dậy, chơi với, cô bạn đi được một quãng thì ngã xuống và ôm lấy cổ chân. Nó chạy theo can ngăn vì thực sự lo cho cái chân đang bị thương của Tiểu Tiên.

- Chúng ta về trước rồi lúc nào huy động lực lượng tới tìm được ko?

- Không có đồng hồ chắc mình ko thể nhìn mặt ba mình, bạn về trước đi, mình biết đường, mình sẽ quay lại tìm. – Nói rồi, cô bạn cố chấp gượng đứng lên và cà nhắc về phía trước.

- Ahhh! Đau – Tiểu Tiên bị ngã.

- Tiểu Tiên ngồi đây đợi mình nha! Mình sẽ lại đó tìm đồng hồ giúp bạn được ko? Đừng đi đâu đó! – Nó dặn dò rồi bước đi.

Nó đi một mình tiến vào chỗ đang ngổn ngang những củ khô và bao bì. Lật từng đồng lá, nó quyết giúp Tiểu Tiên tìm lại chiếc đồng hồ gia bảo.

- Ahh! Thấy rồi! – Nó hét lên mừng rỡ, cầm trên tay chiếc đồng hồ bị đứt dây đeo.

Nó tí từng quay trở lại đường cũ để báo cho Tiểu Tiên tin vui này. Đàng kia, nó thấy cái cây cao cao có một tảng đá bên cạnh nhưng... trên tảng đá, chỗ cô bạn ngồi lúc nãy chẳng có ai cả. Tiểu Tiên biến mất một cách kỳ lạ...

- Tiểu Tiên, bạn ở đâu rồi? – Nó hét lên đầy tuyệt vọng, chân bước đi một cách vô thức.

Chân bạn ấy đang bị thương thì có thể đi đâu được chứ? Hàng loạt ý nghĩ hiện lên trong đầu nó. Nó luôn hình dung những điều tồi tệ nhất có thể xảy đến cho cô bạn mới thân. Nó gào hét như một con thú hoang tìm đàn con bị lạc nhưng đáp lại nó chỉ có tiếng vọng của rừng xanh....

Màn đêm bao phủ quanh khu rừng già một cách nhanh chóng trong khi nó loay hoay mãi không thể tìm được lối ra. Ngồi thu mình bên một khối đá lớn, nó nhìn xung quanh với khuôn mặt lấm lét đầy sợ hãi. Nó sợ bóng đêm, nó ghét màu đen.... có thể mọi người cho rằng nó điên nhưng quả thật lúc này nó mong rằng một con thú rừng nào đó chạy lại nuốt chửng nó vào bụng để nó không còn phải đối mặt một mình với cái màu đen kinh khủng kia nữa. Tại sao rừng mà lại không có một con thú dữ nào nhỉ? Không hề có một cơn gió độc thổi vào nó để nó có thể ngủ ngay tức khắc.

Mồ hôi ứa ra như suối, mặt nó xanh tái và đã bắt đầu xuất hiện những giọt nước mặn chát trên khóe mắt. Nó run vì lạnh và nói trong mê sảng:

- Ba mẹ ơi...híc.... ba mẹ ơi.... cho con đi với... hai người không thương con nữa. Híc.... sao tối thế này ba ơi...mẹ ơi... Lam Bình sợ.... ba mẹ ơi... đâu rồi? Sao lại tối thế này? Híc.... hức....hức.... – Nó bật khóc và lịm dần đi trong cơn mê....

=====

Ông nội và pama của Lâm Duy hôm nay đã tức tốc bay sang Anh để dự một lễ cưới của đứa cháu gái họ hàng, điều đó đồng nghĩa với việc tối nay chỉ có cậu ở nhà cùng mấy người giúp việc và bác quản gia.

Không hiểu sao vắng nó, nhà yên tĩnh hẳn đi, hay nói cách khác là buồn tẻ hơn, ko có sống động và rộn ràng như những lúc nó ở nhà. Mà nhắc đến nó, cậu mới sực nhớ ra sao giờ này nó chưa về, đáng nhẽ ra phải về từ lúc chiều rồi chứ?

“Reng...reng...reng...” Điện thoại bàn của nhà họ Lâm đổ những chuông dài. Lát sau, Lâm Duy mới bắt máy.

- Alo, có phải nhà của bạn Lam Bình không ạ? – Đầu dây bên kia là giọng con gái.

- Phải – Lâm Duy đáp ngắn gọn nhưng ko biết là mình đang nói gì, tâm trí cứ ở đâu đâu rồi.

- Vậy xin phép anh nha. Tối nay bạn ấy đang dự tiệc với lớp nên không về nhà được! – Giọng nói nhỏ nhẹ.

Dù rất muốn nghe giọng nó nhưng cái suy nghĩ “Con nhỏ đó thì liên quan gì đến mình? Việc gì phải quan tâm” nên cậu đáp luôn:

- Uk!

Máy cúp cái rụp làm đầu dây bên kia giật mình. Anh chàng khôn quá nhiều khi cũng dại. Cậu không hề thắc mắc vì sao đứa con gái kia lại biết được nó đang sống ở nhà họ Lâm mà gọi điện tới cơ chứ?

0h30, Lâm Duy xuống nhà lấy nước, ngang qua phòng nó, anh chàng cố ghé vào nói một câu:

- Sao ngủ không bật đèn, nhỏ kia? – Nói rồi, cậu vớ tay bật cái công tắc, bất ngờ cả căn phòng sáng trưng, cái giường gọn gàng ngăn nắp, lúc này cậu mới nhớ ra là đêm nay nó không về.

41. Chương 41

Sáng hôm sau, Lâm Duy đến lớp với tâm trạng rũ rượi.

- Lam Bình đâu? Sáng nay không thấy mày chở cô ấy đến? – Key ngồi xuống trước mặt Lâm Duy, hỏi.

- Tau biết đâu! – Lâm Duy lắc đầu.

“Cốc... cốc...cốc” Sau hàng loạt tiếng cốc cửa, Hân Hân hốt hoảng bước vào mà không cần đến sự cho phép của những nhân trong phòng.

- Hân Hân, có chuyện gì vậy? – Nguyên Hoàng ngược mặt lên nhìn.

Cô chạy lại chỗ Lâm Duy, hạ giọng:

- Xin lỗi nhưng tôi muốn hỏi Lam Bình đâu rồi?

- Sao hỏi tôi? Tôi và cô ta đâu có quan hệ gì? – Lâm Duy bình thản đọc báo.

- Xin lỗi, tại tôi thấy anh hay chở Lam Bình đi học nhưng hôm nay... bạn ấy nghỉ học không phép, điện thoại thì không bắt máy. Tôi lo nên.... – Hân Hân xin lỗi lần hai.

- Cái gì? Lam Bình nghỉ học? Lại ko nghe máy nữa ư? – Nguyên Hoàng chạy lại chỗ Hân Hân, hỏi lại. Cậu lo cho nó rất nhiều.

- Bạn có biết bạn ấy bị làm sao không? – Hân Hân bỏ ngoài tai câu hỏi của Nguyên Hoàng, quay lại nắn nỉ Lâm Duy.

- Mà nói gì đi chứ? Lam Bình đâu? Nó bị sao rồi? – Key đứng phắt dậy, cậu cũng lo cho nó, đưa em gái của cậu.

- Sao mấy người hỏi tôi? Chẳng phải hôm trước lớp cô đi cắm trại sao? Hôm qua lại ko về nhà, hai ngày nay có thấy mặt mũi cô ta đâu – Lâm Duy bức xúc.

- Hôm qua.... Lam Bình không về nhà sao? Bạn ấy đi đâu? – Hân Hân nghi ngờ.

- Làm sao tôi biết? Lớp các người tổ chức tiệc đêm cơ mà? – Lâm duy ngồi xuống ghế với vẻ tức giận.

- Tiệc đêm á? Làm gì có? Chiều qua ai nấy đều thắm mệt nên chia nhau về nhà, làm gì có tiệc đêm nào? – Hân Hân hốt hoảng.

- HẢ? – Cả hội BF hét lên ngạc nhiên.

- Vậy...vậy nó đâu? – Jun hỏi.

- Nếu tôi biết thì qua đây hỏi mấy anh làm gì? – Hân Hân hỏi lại

Trong mọi người, Lâm Duy là người bình thản nhất. Lúc cả bọn kéo nhau đi tìm nó, cậu ngồi yên không phản ứng. Cố gì cậu phải lo cho nó, cậu mong nó bỏ đi còn không kịp nữa là....

- Mà đứng dậy. – Key lôi Lâm Duy ra xe, miễn cưỡng, cậu đành đi theo.

Chỉ với một cú điện thoại, toàn bộ cảnh sát khu vực, cả những chiếc trực thăng cao cấp đều được huy động vào việc tìm người. Và địa điểm tìm chính là khu rừng nguyên sinh nơi cả lớp nó đã đi cắm trại.

- Không biết BF làm gì lại huy động nhiều lực lượng đến vậy nữa? – Thiên Bảo nhếch mép. – Nghe nói là để tìm một con nhỏ nào đó, xem ra con nhỏ đó được coi là báu vật của BF rồi!

Thiên Minh im lặng nghe bạn nói, không một phản ứng gì cho thấy cậu quan tâm đến việc này nhưng chính xác là cậu đang rất quan tâm. Con nhỏ có liên quan đến BF ư? Nếu không phải là Thiên Kỳ thì người đó chắc chắn là.....

- Lam Bình, bạn đâu rồi? – Hân Hân tuyệt vọng – Mình xin lỗi, nếu không phải vì mình bị ốm thì bạn đã có thể về nhà cùng mình rồi! híc! – Đúng là cô nàng mau nước mắt mà.

- Lam Bình!!! – Key hét lên.

- Này, con nhỏ kia, ở đâu thì chui ra nhanh ấy “anh” đây được nhờ. – Jun dù lo nhưng cái khiếu hài hước luôn chiếm trọn những câu nói.

Nguyên Hoàng... cậu ta có vẻ rất lo lắng cho nó, mặt cậu hiện lên những nét khó hiểu. Chẳng ai hiểu cậu nghĩ gì....

“Sao mình lại lo cho con nhỏ đó như vậy? Mình.... thích... sao? Có lẽ là vậy? Mấy ngày nay nhìn thấy cảnh Lâm Duy đưa đón Lam Bình, nhìn hai người đó cười nói vui vẻ, lại thấy buồn và căm tức. Dù sao thì Lâm Duy cũng ko phải là bạn trai và cậu ta cũng không thích Lam Bình, mình sẽ không để tuột cơ hội đâu! Nhất định thế? Lam Bình.... em ở đâu?”

Dòng suy nghĩ chạy đều trong suy nghĩ của Nguyên Hoàng, cậu ta tìm khắp mọi ngõ ngách, mặc ồ hôi nhễ nhại.

Phần Lâm Duy, cậu vẫn đắm chiêu theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình, cậu có lo cho nó không? Ừ thì cũng có nhưng đầu đủ nhiều đến nỗi phải nghĩ rằng cậu thích nó cơ chứ? Không bao giờ có chuyện đó. Người cậu thích suy nhất chỉ có một, đó là Thiên Kỳ...chỉ Thiên Kỳ mà thôi....

Bất giác, cậu nhìn thấy một con đường... mới tạo bởi những dấu chân người. Những đám cỏ úa vàng tạo thành một dãy dài mờ nhưng nếu quan sát kỹ vẫn có thể thấy rõ. Chúng tỏ rằng có ai đó đã dẫn lên chúng.

42. Chương 42

Một ý nghĩ gì đó thôi thúc cậu bước đi, đi về phía trước. Đi mãi mà không thấy có dấu hiệu gì kết thúc cái con đường kia. Một lúc nào đó, cậu nản chí và toan quay lưng bước đi thì một tiếng rên nho nhỏ lọt vào tai. Cậu bước lại gần đó và đập vào mắt cậu là nó. Nó đang ngồi co ro bên tảng đá to lớn, tóc xòa dài và ướt sũng, có phải là vì trận mưa đêm qua.

Lâm Duy chạy ngay đến chỗ nó, mặt nó tái mét và người nó lạnh ngắt, chẳng còn dấu hiệu nào của sự sống.

- Ừ...ừ... – Nó rên.

- Lâm Bình, cô... đừng sợ, tôi đến cứu cô rồi này. – Lâm Duy ôm lấy nó, người nó lạnh như băng. Cũng may đây là rừng, có mấy cái cây tán rộng che cho nó chứ không thì nó cũng đã chết vì lạnh rồi.

- L...ạ...n...h... – Nó lắp bắp, môi tím tái.

- Đồ ngốc, làm gì mà ra nông nổi này hả?

Nói rồi, Lâm Duy sực nhớ đến cả bọn, cậu lấy điện thoại bấm bấm:

- Alo, Key, tau tìm thấy cô ta rồi!

-

- Trong rừng thôi chứ biết ở đâu?

-

- Xem thường vừa thôi, nói cả bọn rút rồi đặt chỗ trước ở bệnh viện Thành phố đi, lát nữa tao đem cô ta đến đó.

Nói rồi cậu cúp máy cái rụp .

Cậu nhìn nó, ướt từ A đến Z, giờ mà bế nó đi nữa để cho gió có cơ hội len lõi, chắc nó ko chịu được mất.

Không hiểu cái ý nghĩ điên rồ nào đã thôi thúc cậu chạm tay vào cúc áo nó.

“Tách” Chiếc cúc áo đầu tiên được mở ra, âm thanh vang vọng.

Bất giác, bàn tay lạnh ngắt của nó chạm vào tay cậu, nói là chạm vì nó không đủ sức để cầm lấy cái khối ẩm ẩm ấy nữa.

- Làm... gì? – Nó nói khẽ.

- Cởi áo cho cô chứ làm gì? – Lâm Duy nói rồi đưa tay vào chiếc cúc áo thứ hai kêu “tách”

- Anh....đám....

- Sắp chết rồi mà còn danh giá hả? Nếu không làm thế, tôi sợ cô sẽ chết vì lạnh mất! – Miệng nói tay làm, cậu đã gỡ được chiếc cúc thứ ba.

Nó dùng hết sức đẩy tên chồng kia ra xa, nó thà chết còn hơn. Vì thấy nó cố chấp, Lâm Duy đành hy sinh nụ hôn của mình, kiss lên môi nó. Nó sưng sờ trong vài giây và vài giây cũng đủ để Lâm Duy thi hành tội ác.

- Xong rồi! – Cậu thông báo.

Lúc này, Lâm Duy đã cởi áo mình mặc cho nó vì sợ quần áo ướt dễ nhiễm lạnh. Nó đưa tay lên tóm lấy cổ áo của mình, rồi gục đầu ngủ ngon lành.

Cảm giác lâng lâng như là ai đang bế nó vậy. Không phải như mà là thật, Lâm Duy đang cố mò ra khỏi khu rừng và cuối cùng thì cậu cũng đã đưa được nó đến bệnh viện.

Cả bọn đã chờ sẵn ở đó.

- Sao lâu vậy? – Nguyên Hoàng nhìn Lâm Duy rồi quay lại nhìn nó, tiện thể nhìn luôn...cái áo mới của nó.
- Mà...làm gì cô ấy?

- Thay áo thôi mà ! – Lâm Duy nhếch mép rồi bế nó vào trong trước ánh mắt tò mò, ngạc nhiên của mọi người.

Sau khi khám xong, bác sỹ bước ra từ phòng bệnh.

- Bạn ấy có sao ko ạ? – Hân Hân chạy lại hỏi.

- Không sao rồi, may mà mọi người biết cách sơ cứu kịp, nếu cứ cho cô ấy ướt sưng thì có thánh cũng không cứu nổi. – Bác sỹ nói rồi bước đi.

Cả bọn quay lại nhìn Lâm Duy, còn cậu thì thần nhiên đứng dậy và đi vào phòng bệnh của nó.

- Mọi người về đi, để mình chăm sóc bạn ấy. – Hân Hân lo lắng nhìn nó.

- Không! – cả bọn đồng thanh trừ Lâm Duy.

Ai cũng không chịu về, nên đành phân công theo từng đợt. Không biết xui rủi thế nào, Lâm Duy lại phải là người ở lại chăm sóc nó đêm nay.

Khi cả bọn về hết, cậu ngồi lại bên nó, nhìn nó ngủ mà....đoán xem nó mơ gì?

- Tối...tối quá.... sợ quá... mẹ ơi...ba ơi.... cứu con đi, cho con đi với... sợ quá...híc....tối quá, sao con không thấy gì cả.... – Nó nói sảng nhưng những câu nói làm Lâm Duy lo lắng.

- Này, cô không sao chứ? – Lâm Duy lay lay người nó.

Nó nắm chặt tay Lâm Duy rồi thở phào trong khi mắt nhắm nghiền:

- Không sao... trời sáng rồi, không còn tối nữa... đón con sớm nhé... – Nó cười làm Lâm Duy bật cười theo.

- Trẻ mẫu giáo hay sao còn đón sớm nữa. hi! – Rồi, cậu ngủ quên cạnh nó lúc nào không biết.

Sáng hôm sau là chủ nhật nhưng nó vẫn chưa tỉnh.

- Nguyên Hoàng với Key ở lại nhé! Lâm Duy phải về ngủ bù còn tớ.... đi mua thêm mấy em nữa về ngủ cùng cho vui! – Jun nháy mắt rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

- Ở đây đây, tớ ra ngoài mua đồ ăn đã! – Thế rồi Key đi luôn. Còn lại nó và Nguyên Hoàng.

Nhìn nó ngủ, trông thật dễ thương, không giống như nó thường ngày, đánh đá, ngang bướng. Bất giác, cậu mỉm cười.

- Tôi thích em, em biết điều đó chứ? – Nguyên Hoàng hỏi như đang hỏi chính mình.

Anh chàng tiến lại giường nó, cúi mặt xuống và bắt ngở hôn lên môi nó. Nó vẫn cười trong sáng như vậy, chỉ cảm thấy đầu môi âm ấm nhưng cái cảm giác đó không kéo dài.

Đưa tay vuốt nhưng lọn tóc xõa trước trán nó, Nguyên Hoàng lại khẽ chạm tay vào môi mình. Vừa quay mặt lại, đã bị đáng ột cú đâm vào mặt.

“Búp”

Máu từ khoe miệng chảy ra. Quệt vết máu, cậu ngẩng mặt lên và sững sốt. Người đứng trước mặt cậu lúc này, người đang mang một vẻ mặt tức giận và đáng sợ... là... là...

43. Chương 43

Người đứng trước mặt cậu lúc này, người đang mang một vẻ mặt tức giận và đáng sợ... là Thiên Minh, thủ lĩnh của FM.

- Sao đánh tau? – Nguyên Hoàng giận dữ.
- Mà... sao lại... cô ấy – Không có từ ngữ nào diễn tả nổi uất hận của Thiên Minh lúc này. Cậu nhìn nó, nó nằm yên và đang cười.
- Liên quan gì đến mày? – Nguyên Hoàng nhếch mép.
- Mày...mày dám – Thiên Minh xông tới, tan giáng cho Nguyên Hoàng một đấm thì tiếng hét làm cả hai giật mình.
- DỪNG LẠI ĐI, ĐÂY LÀ BỆNH VIỆN MÀ! – Key tiến vào trong.
- Mày – Chỉ Thiên Minh – Sao lại ở đây?
- Tau đến thăm Lam Bình, không cần mày bận tâm – Thiên Minh phũ tay.
- Giờ mày thấy cô ấy không sao rồi đấy! Mời về cho. – Key nói như đuổi tà.
- Vì lòng tự trọng quá cao, Thiên Minh hậm hực bước ra. Trước khi đi, không quên nhìn nó một cái.
- Sao hần ta đánh cậu? – Key hỏi làm Nguyên Hoàng giật mình, không lẽ khai hết rằng cậu hôn lên môi Lam Bình và bị đánh nhưng từ trước đến giờ, Nguyên Hoàng chưa nói dối Key lần nào
- Là thế này... &*(^*%@@^*&^\$*@ – Nguyên Hoàng thành thật với Key và với lòng mình.
- Cậu hâm à? – Key giật mình khi nghe Nguyên Hoàng nói – Xin lỗi nhưng quả thật là không được.
- Lâm Duy cũng bảo là không thích cô ấy mà! Vậy tớ còn cơ hội. – Nguyên Hoàng quả quyết – Nhưng....
- Nhưng sao? – Key tò mò.
- Lúc kiss lên môi Lam bình, mình không có cảm giác gì cả, không giống như người ta vẫn nói về tình yêu tức là có một luồng điện chạy qua người. – Nguyên Hoàng suy ngẫm.
- Cũng có thể tình cảm của cậu đối với Lam Bình không phải là tình yêu giữa nam và nữ.
- Vậy thì là gì?
- Giống như thứ tình cảm mà tớ và Jun dành cho cô nhóc ấy... Tình anh em. – Key nói chắc nịch.
- Tình anh em sao? – Nguyên Hoàng tỏ vẻ ngờ vực.
- Không nhất thiết cứ quan tâm, lo lắng cho người khác, hỏi hớp và vui sướng khi người đó cười là tình yêu đôi lứa đâu. Rồi cậu sẽ hiểu, giữa anh trai và em gái cũng có một tình cảm thiêng liêng – Key.... tác giả nghĩ anh chàng phải chuyển sang nghề giảng đạo.
- Nguyên Hoàng gật gù. Anh chàng nhìn nó và mỉm cười.
- Xem như lúc này là nụ hôn của anh trai dành cho em gái nhé!

=====

Nó mở mắt sau 2 ngày nằm viện, người ê ẩm, nó nhìn ra phía cửa sổ và phát hiện một dáng người cao cao và quen quen đang ngắm mặt trời.

- E..hèm! – Nó lên tiếng.

- Cô tỉnh rồi sao? – Lâm Duy hỏi.

- Hối thừa. – Nó phẩy tay.

Nó đang tập trung trí nhớ, nhớ lại xem hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nó lại nằm ở đây, bên cạnh Lâm Duy chứ không phải ở trên trời, bên cạnh Thượng đế?

Nó nhớ nó nằm bên tảng đá trong mưa, Lâm Duy tìm được nó... và... và cậu...

- Ahhhh! – Nó hét lên vì cái trí nhớ của mình.

- Sao vậy? – Lâm Duy hỏi.

- Anh... hôm đó... anh... – Nó ấp úng, ôm lấy đầu và thực sự không muốn nhớ, nó hoảng loạn.

- Là tôi hôn cô, rồi tôi.... thay áo cho cô hả? Cô muốn nói thế sao? – Lâm Duy nhếch mép.

Nó gật đầu lia lịa, nhìn Lâm Duy chằm chằm.

Lâm Duy không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ngắm khung cảnh ngoài trời qua khung cửa sổ. Chẳng ai biết cậu nghĩ gì, mà có phải chẳng chính cậu cũng không biết mình đang nghĩ gì? Nó đã không hoảng loạn nữa, nó nhìn Lâm Duy, mắt mở to như muốn thu hết hình ảnh cậu lúc này.

Bất giác, Lâm Duy quay lại nhìn nó, giật mình, nó quay phắt đi, ngượng ngùng, tại sao lại nhìn tên đó như thế, chẳng phải nó đang tức sao? Đúng, nó đang tức Lâm Duy lắm cơ, tức lắm....

Cậu tiến lại phía nó, ghé sát làm nó đơ người mấy giây.

- Điện thoại của cô đâu?

- Trong...trong túi ý. – Nó ấp úng.

- Vậy sao không gọi điện về nhà? – Lâm Duy nổi giận.

- Ủ nhỉ? Tôi quên mất. – Nó trả lời một cách tỉnh bơ.

Lâm duy lắc đầu ngao ngán.

- Nhiều lúc tôi nghi ngờ tuổi tác của cô đấy? Già rồi hay sao mà đáng trí vậy? – Nói rồi, cậu bỏ ra ngoài mang theo cả ánh nhìn ngơ ngác của nó.

Cùng lúc đó, Key, Jun và Nguyên Hoàng bước vào. Thì ra này giờ, ba anh chàng đứng ngoài cửa đã nghe thấy hết. Nhác thấy Lâm Duy bước ra, cả ba đã “đồng tâm hiệp lực” kéo trở lại vào trong. Ấn người Lâm Duy xuống ghế, Jun bước đến trước mặt nó:

- Lam Bình, em có biết điện thoại là phương tiện liên lạc giữa người và người. Nó là một thứ vừa tiện lợi vừa đắt. Nó giúp con người ta thông nhau mà không cần dùng đến cái gọi là thần giao cách cảm. Rồi cứ mỗi giây có bao nhiêu cuộc gọi được thực hiện, mỗi cuộc gọi là một thông tin. Trong đời sống hiện nay, điện thoại nhiều như rác vậy, em... tại sao lại có thể quên đi vật dụng hữu ích đó? Haizzzz. – Jun xoắn một tràng làm nó chẳng chen vào được câu nào.

- Sao mọi người không nói gì? – Jun nhìn quanh ngơ ngác bởi không gian yên lặng một cách lạ lùng.

- Anh... tại sao anh không vào ngành quảng cáo nhỉ? Nó sẽ rất hợp với anh nhất là đối với ngành viễn thông. Những câu nói của anh thu được lợi lớn đấy. – Nó ngụ ý.

Đến giờ, Jun mới nhận ra là mình hơi quá trong lời nói.

- Lam Bình, em có chị lớn hơn 1 tuổi hay em gái không? Giới thiệu cho bọn anh đi. Em như vậy chắc chị hay em gái em cũng...dễ thương lắm nhỉ? – Nguyên Hoàng lên tiếng, mắt chớp chớp.

- Đừng ương bướng như em là được. – Key cười.

- Có, nhà em nhiều người lắm. – Nó ngây thơ.

- Bao nhiêu mà bảo nhiêu? Có đủ cho 3 đứa tụi anh không? – Jun không nói Lâm Duy vì ai chẳng biết Thiên Kỳ và cậu là một đôi.

Nó vênh mặt suy nghĩ làm 3 chàng trai kia ngạc nhiên, đến cả anh chị em trong nhà bao nhiêu cũng không nhớ rõ, đúng là đáng trí mà.

- Umk... Trên dưới lúc em đi là khoảng.... 50 người. – Nó vừa dứt câu, mấy cái miệng há to nhìn nó. Câu nói của nó có sức thu hút ngay cả với một người như Lâm Duy.

- 50 người? Cô... ngủ nhiều quá nên đầu óc không tỉnh táo hả? – Lâm Duy nheo mắt.

- Pama em sinh nhiều vậy? Bảo họ dạy tụi anh đi. – Nguyên Hoàng đùa vì ngỡ rằng nó cũng đang đùa.

Nó cúi gằm mặt làm cả bọn ngạc nhiên hơn nữa.

- Pama em...mất rồi. Từ nhỏ em sống ở nhà tình thương. – Nó đáp nhỏ nhẹ, giọng đượm buồn, không giống nó một chút nào.

- Xin...xin lỗi Lam Bình, bọn anh không cố ý nhắc đến. – Key bối rối.

Còn Lâm Duy sau khi nghe nó nói, máu nóng đã dồn đến tận đầu, chỉ chực bốc khói. Cậu hậm hực bước ra khỏi phòng bệnh. Nhưng bước chân nặng trĩu, cậu không ngừng nghĩ về những gì nó nói.

44. Chương 44

Một đứa trẻ ở nhà tình thương ư? Tại sao ông nội lại ép cậu cưới một người như vậy? Cứ tưởng đây là một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối nhưng không phải. Cậu đã bị lừa. Nếu là vì danh dự, vì tương lai của gia đình, cậu chấp nhận sống với nó ba tháng nhưng đằng này lại không vì bất cứ thứ gì cả.... Tại sao? Tại sao lại bắt cậu chia tay Thiên Kỳ, người cậu yêu để đến với một con nhỏ không quen biết mà không được một chút quyền lợi nào cho gia đình cậu???

Mãi suy nghĩ, cậu đã đứng trước cửa nhà mình. Vẫn vẻ mặt bất cần đời, cậu ngạo nghễ bước vào nhà, giờ này, ông nội và pama đã về và...cậu muốn nghe lời giải thích.

- Lâm Duy, Lam Bình sao rồi? – Ông nội hỏi.

- Cháu muốn biết...tại sao lại là cô ta? – Lâm Duy nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của ông mà bây giờ cậu đã đủ can đảm để nhìn vào.

- Cô ta? Cháu muốn biết gì? – Ông nội nhăn mặt.

- Con nhỏ đó được ông rước từ nhà tình thương về. Cho sống đã là làm việc thiện rồi, vì sao cháu lại phải cưới cô ta? – Lâm Duy bộc mạch.

-.....

- Ông có biết vì cuộc hôn nhân này mà cháu đã phải hy sinh rất nhiều không? Cháu ko có ý chê gia cảnh cô ta nghèo nhưng ông làm vậy là không công bằng với cháu.

- Ta không công bằng với cháu sao? Ông nội nó là bạn thân của ta. Ta và ông ấy đã lập hôn ước. Nếu ông ấy sinh con ra là con gái, ta sinh con ra là con trai thì hai nhà sẽ làm thông gia hoặc ngược lại. Nhưng rốt cuộc ta và ông ấy đều sinh con trai nên hôn ước này được giáng xuống đời cháu. Ta không muốn là kẻ thất hứa. Khi nghe tin gia đình con bé mất trong một vụ tai nạn, ta đã rất hoảng hốt. Suốt bao nhiêu năm nay, ta đi tìm con bé, mong được bù đắp phần nào và cuối cùng lúc ta tìm thấy con bé cũng chính là lúc gia đình ta phải thực hiện hôn ước đó. Cháu hiểu chứ, Lâm Duy? – Ông nội ôn tồn giải thích. Lần đầu thấy ông nói nhiều vậy.

- Cháu không cần phải hiểu. Ông bắt cháu bỏ rơi bạn gái chỉ để thực hiện một lời hứa thời trẻ thôi ư? Ông thật là quá đáng. – Lâm Duy hét lên. Trong lòng cậu trỗi dậy những nỗi lo, những điều buồn bực.

- Đúng, cháu không cần phải hiểu, nhưng kể từ cái lúc con bé có mặt trên cõi đời này, nó chính là cháu dâu của ông. Nếu cháu không muốn, ta cũng không ép, chỉ cần cháu thừa nhận cháu ko phải cháu ta, cháu sẽ không cần cưới con bé.

Ông nội nói rồi bước lên phòng. Lâm Duy cúi gầm mặt, cậu bỏ ra ngoài ngay sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa của ông.

Sao chứ? Hôn ước từ lúc mới chào đời sao? Vậy sao mọi người còn để cậu ra ngoài, sao không nhốt cậu ở trong nhà mãi mãi, để rồi cậu gặp Thiên Kỳ, yêu cô ấy, mọi người mới nói cậu phải lấy một con nhỏ khác mà là lấy chứ ko phải chỉ sống với nó ba tháng. Ông nội lừa cậu ư? Sao ông nỡ. Ông có lời hứa hôn quan trọng nhưng còn cậu? chẳng phải đã có cái bản hợp đồng đó sao? Ba tháng sau, nó sẽ phải rời xa cậu. Ba tháng thôi mà.... Làm sao ông có thể giữ lời hứa còn cậu thì không cơ chứ?

“If you wander off too far, my love will get you home.

If you follow the wrong star, my love will get you home.”

- Alo – Nó nhắc máy.

- – Đầu dây bên kia im phăng phắc.

- Alo, nói nhanh không tôi tắt máy đây! – Nó hét lên và nhìn tên người gọi.

- – Giọng Lâm Duy đầy rẫy sự đe dọa.

- Nhớ gì? – Nó ngạc nhiên và dường như cái cảm giác lạnh lạnh lại xuất hiện.

- < những=“” gì=“” đã=“” ký=“” kết.=“” ba=“” tháng=“” và=“” không=“” được=“” nuốt=“” lời=“”> – Vẫn cái giọng đó, kết thúc sự hăm dọa là một chuỗi tiếng “tút....” kéo dài.

Nó gấp máy mà mồ hôi rịn ra cả tay. Anh ta có ý gì? Có bao giờ nó quên đâu cơ chứ? Nó cũng chẳng có gì để ở lại cả. Ừ thì cái lần Lâm Duy cứu nó, nó có hơi cảm động chút xíu nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi. Chẳng có gì cả. Làm sao nó lại thích một người như Lâm Duy? Không...không thích....

=====

Người ta thường cô đơn bởi chỉ biết xây tường chứ không quan tâm đến việc xây dựng những cánh cửa. Chính vì vậy, họ lạc lõng, bơ vơ trong chính thế giới mà họ tạo ra để che giấu cái bản thân của mình.

Các bạn nghĩ sao về một nàng công chúa không có trái tim dành cho tình yêu? Không hẳn là không có mà chính xác hơn là trái tim yêu thương của công chúa đã bị bà phù thủy có cái tên là SỞ MỆNH phù phép, giờ vẫn đang ngủ say trong chuỗi ngày đau khổ tưởng chừng như vô tận.... Làm sao để khiến cho trái tim nàng tan chảy mà không cần phải đun nóng trên ngọn lửa đang sôi sùng sục vì lửa có thể làm bỏng nàng. Làm sao để khiến nàng công chúa không biết yêu có thể cảm nhận được vị ngọt của tình yêu bởi vị đắng nàng có lẽ đã nếm thử một lần và một lần là quá đủ.... Có phải chăng sẽ giống như bao câu chuyện cổ tích, một chàng hoàng tử sẽ xuất hiện và sẽ dùng trái tim ấm áp, bao dung của chàng để cảm hóa trái tim hóa đá kia? Và sự xuất hiện của hoàng tử sẽ làm trái tim nàng công chúa nhỏ sống lại hay sẽ lại một lần nữa khóa chặt trái tim nàng với chốn địa ngục của tình yêu?

45. Chương 45

Băng Di, một cô gái có một trái tim được tạc từ hổ băng ở Nam Cực và mang một vẻ đẹp buồn, u tối của một Thiên sứ địa ngục. Nàng không bao giờ tin vào những câu chuyện cổ tích nhưng luôn ước ao có một ngày, chàng hoàng tử sẽ đem đến ánh nắng trên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của nàng...

Jun bước đi trên dãy hành lang rợp bóng, thoang thoảng hương hoa sữa. Những chùm hoa trắng tinh khôi lay động đón gió.

“Rầm” Một tiếng động kéo dài không quá 3s, tưởng như nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho ai con người ngã sõng soài dưới nền đất cứng vương *** những cánh hoa mỏng manh.

Tiếp đó, những tờ giấy bay lả tả, phủ lên người Jun và che tầm mắt của cậu. Tiếng giấy rơi loạc xoạc tô điểm âm thanh và điệp màu sắc cho cái không gian vốn đã tĩnh lặng kia.

Giấy ngừng rơi cũng vừa lúc hai người bị nạn định thần lại. Nhìn đối tượng ở trước mặt mình và dường như là người lúc này va vào mình, Jun thoáng ngạc nhiên vì cô gái này cậu chưa từng gặp .

Luống cuống đứng dậy, khác với mọi hành động bình thường của một người bị rơi giấy tờ hay những xấp tài liệu.... ko biết có quan trọng không, cô nàng chỉ tiến lại gần Jun và buông lời nói với vẻ bình thản vốn có:

- Tôi thấy cậu quen quen.... – Một tia nhìn dò xét rượt ngang qua khuôn mặt tên con trai.

- Muốn làm thân với tôi cũng không cần phải giả vờ vậy chứ? – Jun nhếch mép đầy vẻ khinh bỉ vì ngỡ như cô nàng đang muốn tiếp cận mình vì...tiền và cái vẻ ngoài hào nhoáng. Bởi vậy khi nghe xong vẻ sau của câu nói, Jun đã shock vô cùng.

-.... nhưng hình như tôi chưa gặp bao giờ. – Nói rồi, cô gái bước đi, bỏ lại sau lưng đồng giấy rơi ngổn ngang mà chẳng thèm nhặt lên lấy một tờ.

Chỉ đến khi cô gái kia khuất khỏi tầm mắt, cơ mặt của Jun mới hoạt động trở lại bình thường. Từ vẻ hoảng hốt, ngạc nhiên ban nãy chuyển sang tức giận rồi lại nhanh chóng hiện lên nét vui sướng.

Thật ra cô ta là ai? Và sao lại có những hành động kỳ quặc như vậy? Nhưng phải công nhận rằng cô gái ấy rất đẹp, một nét đẹp buồn...

Mùi hương hoa sữa len lỏi vào tâm hồn của tên con trai, hẳn ta cười một mình rồi lại lúi húi nhặt lại mớ giấy lộn không phải là của mình....

Trong lúc đó, ở một góc khuất nào đó, cô gái ban nãy ngẩng ngó mình trong tấm kính của ô cửa sổ rồi tự hỏi tại sao, tại sao mình không thể cười? Nhưng bằng một trực giác nào đó, cô có thể cảm nhận được bước chân hoàng tử đã đến với trái tim của cô? Liệu hoàng tử sẽ làm gì với trái tim đó? Ôm nó để sưởi ấm hay nhấn tâm đâm đập một lần nữa trái tim đầy những vết chấp vá? Và liệu chàng trai ban nãy – người học sinh đầu tiên làm cho cô mở miệng một cách đầy ấn tượng – chính là chàng hoàng tử mà cô đang tìm kiếm hay chỉ là một anh chàng hầu cận, đến bên để báo cho cô biết trước về sự hiện diện của chàng hoàng tử trong mơ!?!
=====

Hôm nay nó xuất viện. Mọi người đều vây quanh nó. Còn nó, nó đưa mắt tìm kiếm một dáng hình của ai đó và dĩ nhiên cái kết quả mà ai-cũng-biết-là-gì đó, người nó đang tìm sẽ không xuất hiện.

- Thăng này thật là, Lam Bình ra viện mà cũng không thèm qua đón nữa. – Key vừa bực Lâm Duy lại muốn trên nó.

- Lam Bình có muốn ăn gì không? Bọn anh “bắt cóc” em thêm một lúc nữa! – Nguyên Hoàng cười.

Nó cũng cười. Nó muốn ăn gì à? Không biết nữa, có thể đói vẫn là tốt nhất.

- Không sao, em không đói! !

Mọi người đều dễ dàng nhận thấy hôm nay, Jun trầm hẳn ra, anh chàng không tham gia vào các cuộc trò chuyện đã đành, dáng này khuôn mặt cứ như muôn hình vạn trạng. Nhiều khi, một đường cong vát ngang trên trán đầy đầm chiêu, nhiều lúc lại bật cười một mình mà ai nấy đều khó hiểu.

- Này Jun ơi, về chuẩn bị hành lý giúp cậu nhé? – Nguyên Hoàng gọi chuyện.

Jun ngơ ngác nhìn tên bạn thì Key đã chen vào giải thích:

- Ý nó là muốn chuyển cậu vào...bệnh viện tâm thần đấy!
- Anh vào đó em nhớ anh lắm á! – Nó chọc quê Jun rồi cười khanh khách.
- Đừng tưởng đau ốm là anh tha nhé! Em út thế đó, uống công ta yêu thương em mà giờ phản bội ta hả? – Jun nhìn nó chằm chằm rồi mắng yêu. Nó chỉ biết lè lưỡi trêu nhìn đáng yêu cực. Nhảy tốt lên xe, nó đưa tay vẫy vẫy mà quên mất một điều...
- Nhà em ở đâu? Sao sáng nào cũng thấy Lâm Duy chở em đi học hết vậy? – Key hỏi nó khi đang lái xe làm nó nhớ ra cái điều mà đáng lẽ nó nên nhớ lâu rồi.
- Giờ sao đây? Không lẽ mới đánh một xú đã khai? Còn bản hợp đồng yêu quái kia nữa? Nó phải nói sao bây giờ?
- Nhà em... nhà em.... à... nhà tình thương Đông Thanh. – Nó chợt nhớ ra ngôi nhà đã gắn bó với nó suốt bao năm nay, có lẽ đây là một cơ hội tốt để nó về thăm chốn xưa ấy.
- Cả ba anh chàng sức nhớ ra và không tra hỏi gì nó về vụ Lâm Duy chở nó đi học mỗi ngày nữa.
- Nhà tình thương Đông Thanh là một khu nhà rộng với sức chứa khổng lồ. Nhìn bề ngoài đã choáng ngợp với cái vẻ nhộn nhịp nơi đây.
- Mấy anh về đi! – Nó nói cứ như nài nỉ khi vừa bước xuống xe.
- Không, nào chúng ta cùng vào thăm nhà em gái nào! – Nguyên Hoàng hớn hở, cậu nhấn mạnh từ EM GÁI như để khẳng định lại một lần nữa rằng cậu đối với nó, một tình anh em thiêng liêng và cao quý.
- Nó chỉ biết lắc đầu ngao ngán rồi lủi thủi bước vào, lòng nơm nớp lo sợ.
- Mama Nguyệt, người đã chứng kiến từng bước trưởng thành của nó mừng rỡ nắm lấy tay nó, nước mắt chảy dài trên khóe mi giờ đã nhiều nếp nhăn:
- Lam Bình, con về rồi sao? Con vẫn sống tốt chứ? Ta và mọi người nhớ con quá Lam Bình à!
- Về mặt bà Nguyệt vui sướng đến tận cùng, về mặt nó thì xanh tái đầy lo sợ, còn ba chàng trai kia thì ngơ ngác, không lý nào chỉ nằm viện có mấy ngày mà lại bày tỏ cảm xúc mãnh liệt như vậy được. Bất giác, bà Nguyệt hướng mắt về ba chàng trai sau lưng nó:
- Trong ba người này, ai là chồng con? – Tìm nó rút ra ngoài theo lời nói ban nãy của mama, nó chẳng dám quay mặt lại để nhìn ba chàng trai khô ngô tuấn tú phía sau mình nhưng nó có thể đoán được rằng cả ba đôi mắt kia đều mở to hết sức và quan trọng là đều nhìn về phía nó như chờ đợi một lời giải thích.
- Lam Bình à! – Mama Nguyệt khẽ lay vai nó, kéo nó ra khỏi những mơ tưởng về cái bí mật kia rồi nhẹ nhàng lặp lại câu hỏi ban nãy – ba cậu đây, ai là con rể ta đây?
- Nó mong Trái Đất nứt đôi ra để nó có thể kịp thời chui xuống đó. Ai đây? Phải trả lời mama sao đây? Nó e rằng còn đứng lại đây thêm một giây nào nữa thì cái bí mật của nó rốt cuộc cũng phải hé mở bởi mama nó là người rất thân thiện, lại hiếu khách nữa.
- Cả ba á! – Nó cười rõ tươi hay ít ra là làm bộ cười như vậy rồi nhanh chóng kéo ba chàng trai đang đứng trơ ra như ngỗng ra khỏi đó.
- Khu sau lúc này trống vắng, nó bị ép sát vào chân tường đồng nghĩa với việc không thể trốn chạy được nữa.
- Chuyện này là sao? – Nguyên Hoàng mở lời, hai tay cậu đè mạnh lên bức tường và giữa vòng tay đó, nó thoi thóp thở như người sắp chết.
- Em...em – Nó đang cố tìm một cái cớ nào đó cho hành động lúc này.
- Bà ấy hỏi vậy là sao? – Jun bất ngờ đẩy Nguyên Hoàng và chiếm lấy nó hỏi, trong giọng nói chỉ là sự ngạc nhiên và một ít là giận vì nó không nói thật cho người anh trai như Jun.
- À... mama... – Nó chuyển đối tượng và mặt mày nhợt nhạt hơn.

Lập lại giống Nguyên Hoàng lúc này, Jun bị loại ra khỏi vòng thi đấu và giờ đây, người đang đối mặt với nó là chàng trai còn lại – Key. Không tỏ thái độ quá trớn như hai bạn, Key bình tĩnh và thản nhiên đến bất ngờ. Cậu nói chậm rãi như sợ nếu nói nhanh quá, gió sẽ cuốn những lời nói đó đi khi chưa kịp lọt qua tai và chui vào đầu óc đang hoảng loạn của nó:

- Em lấy chồng rồi?

- Không...em không... – Nó định nói gì đây? Chính nó cũng không biết.

“If you wander off too far, my love will get you home.

If you follow the wrong star, my love will get you home.”

Tiếng điện thoại cứu tinh của nó đây mà!

Với cái cơ nghe điện thoại, nó thoát khỏi cái vòng vây kia với khuôn mặt còn đọng lại một vài giọt mồ hôi dưới những sợi tóc đen thanh mảnh.

- Alo! – Nó nhỏ nhẹ.

- – Cái giọng lạnh lẽo tựa như băng kia càng làm nó toát mồ hôi lạnh nhưng dường như có phần dịu hơn hôm qua!

- Anh đến ngay đây đi, nhà tình thương Đông Thanh. – Thật là kỳ lạ bởi đây là lần đầu tiên trong lịch sử, cái tiếng “tút...” dài ngoằng kia là do nó tạo ra.

Tuy vậy nhưng để kéo dài thời gian, nó giả vờ như vẫn còn nghe điện thoại, miệng nói nói mà mắt cứ liếc nhìn về phía ba người kia, cười trừ.

“Cái tên chồng hắc ám kia, bao giờ anh mới tới!”

Dòng suy nghĩ vừa dứt, nó nhận ra cái hình dáng quen thuộc lấp ló đằng xa. Nó vội vã gấp máy, ngưng ngay cái cuộc trò chuyện giả kia.

- Lâm Duy? – Cả ba người trong BF ngoác miệng, tự hỏi tại sao cậu ta lại có mặt ở đây.

- Sao lại đông đủ vậy? – Lâm Duy cất giọng hỏi, mắt nhìn nó như tìm kiếm một lời giải thích.

- Mấy anh nói chuyện nha! Em...

Nó chưa dứt câu thì Key đã kéo nó lại, cười nhếch mép:

- Ít nhất trước khi đi, em cũng phải nói cho bọn anh biết... chồng em là ai chứ?

Nghe xong câu đó, Lâm Duy sững người. Tuy bề ngoài vẫn tỏ ra không thêm quan tâm nhưng lòng cậu như lửa đốt.

Sau khi nghe Jun kể mọi chuyện, cậu nhìn nó bằng một ánh mắt lạnh băng nhưng chứa sâu xa những ý nghĩa khó hiểu.

Có nên nói không? Hay là cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, đến lúc biết ắt phải biết? Lâm Duy nghĩ thầm và đang phân vân. Còn nó, vốn ương bướng, bỗng nhớ đến những cái lần xung đột của hai người và cuộc điện thoại đe dọa hôm qua của Lâm Duy, nó hít một hơi thật sâu.

- Cô ta là... – Lâm Duy định khai thật thì bị nó cắt ngang.

- Chồng em à? Anh ta chết rồi! – Nó bình thản đáp trước sự ngạc nhiên của BF.

- Em đang nói gì vậy? – Key hỏi lại như không tin vào tai mình.

“Cô trù ẻo ai vậy hả? Con nhỏ kia?” – Lâm Duy kiềm chặt nỗi giận dữ mà vẫn làm bộ bất cần.

- Em đã cưới một người chết! Người chết lạnh băng, khuôn mặt chẳng thể hé nở một nụ cười, khuôn miệng chẳng thém mấp máy nói lời nào. Nói thật, lúc cưới, em đã mong anh ta vào quan tài cho em đỡ sợ vậy mà ngày nào anh ta cũng ám em cả. Đúng là... chắc linh hồn chưa siêu thoát ấy mà! – Nó nói một mạch mà ai cũng ngỡ nó đang nói một người xa lạ chứ ko phải là chồng mình.

Ai nấy đều được thể rợn người, mặt tái xanh vì thương cảm và cũng vì sợ, chỉ duy một kẻ là mặt nóng bừng bừng với cơ giân cao ngút. Nó cũng biết mà, bởi mọi chuyện nó nói đều dựa trên căn cứ có thật cả.

Xong ngày hôm đó, chẳng ai trong BF dă động đến chuyện chồng con với nó nữa, nó cũng thấy đỡ và ít ra thì mọi người cũng quan tâm đến nó nhiều hơn, dĩ nhiên là.... trừ Lâm Duy.

=====

Ngày thứ năm rồi! Ngày thứ năm Hân Hân không ghé thăm Thiên Bảo như thường lệ và đó chính là việc trước đây nó phải làm với cái lý do “kích thích trí nhớ”. Nó còn làm cái điều ngốc nghếch ấy làm gì khi mà dù nó có cố gắng bao nhiêu vẫn chỉ là một đứa con gái bình thường. Bình thường không hơn không kém trong lòng Thiên Bảo. Ừ thì nó đau nhưng chỉ cần Thiên Bảo vui, cảm thấy thoải mái thì nó sẽ không tiến gần cậu nữa. Ừ thì nó không tiến gần cậu nhưng đâu có ai cấm nó đứng từ xa quan sát cậu? Nhìn cậu từ một khoảng cách xa như vậy, phải chăng chỉ mình nó cảm thấy khó chịu và.... phải.... nó đau!!!!

Thiên Bảo – chàng trai nổi tiếng thay bồ như thay áo – đang cảm thấy như thiếu một cái gì đó quen thuộc lắm nhưng chẳng thể nhớ nổi đó là thứ gì.

Trên nền gạch hoa của dãy hành lang, hai cái bóng dài và đậm in rõ, bước đi chậm rãi như thể chẳng có gì đáng quan tâm.

- Hình như tớ sống đầy đủ quá nên giờ cứ cảm thấy thiếu một cái gì đó – Thiên Bảo mở lời bằng một câu nói vu vơ nhưng dường như rất đúng với tâm trạng.

- Thiếu? Cậu đang tìm kiếm thứ đó hả? – Thiên Minh hỏi như cái cách mà Thiên Bảo gợi chuyện nhưng dường như đã lờ mờ đoán ra điều gì đó đang diễn biến trong tâm trạng của tên bạn đang song song bên cạnh.

- Có lẽ... Và hình như tớ biết đó là gì rồi! – Thiên Bảo nhếch mép.

Thiên Minh không đáp nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ như một cậu hỏi bằng thị giác vậy.

- Mấy ngày nay bận bịu với việc của hội, tớ đã vô tình quên mất những cuộc chơi của mình. Có lẽ... umk... đêm nay tớ sẽ đến bar xả stress, cậu đi cùng chứ? – Thiên Bảo hỏi và dường như là tự trả lời – Khỏi nói cũng biết, tớ đi đây, chắc là có nhiều trò vui đang đợi tớ.

Nói rồi, Thiên Bảo chạy vụt đi. Còn lại một mình trên hành lang trống vắng, Thiên Minh lắc đầu và tự nhủ.

“Cậu sai rồi! Thứ mà cậu cảm thấy thiếu đã bị cậu vô tình bỏ đi rồi....”

(Ba chấm) +_+

Ngày hôm sau, vẫn là một câu nói vu vơ khởi đầu nhưng lần này, người nói lại là Thiên Minh:

- Tớ tin chắc là sau một cuộc ăn chơi đêm qua, cậu vẫn chưa tìm ra được thứ mà cậu đang thiếu phải không?

Thiên Bảo ngẩn người, hôm qua chỉ một câu nói chơi như vậy cũng khiến thẳng bạn thân bạn tâm. “Cuộc ăn chơi đêm qua” ư? Sao chẳng có chút dấu ấn gì khi nhắc đến cụm từ này nhỉ?

- Có lẽ. – Thật ra mà nói, đêm qua đối với cậu như nước chảy nhẹ qua kẽ tay vậy. Đã không nhắc thì thôi, Thiên Minh nhắc lại làm lòng cậu trời dậy cái “cảm giác thiếu thiếu” đó!

- Mong rằng cậu sẽ tìm ra nó và đừng để nó biến mất khỏi cuộc đời cậu. Nếu không, cái cảm giác đó không còn là “thiếu thiếu” nữa mà là “ân hận và tiếc nuối”. – Người mở đầu cũng là người kết thúc cuộc trò chuyện. Thiên Minh lặng lẽ bước đi để lại sau lưng một ánh nhìn đang dõi theo cậu, một ánh nhìn khó hiểu...

“Ân hận và tiếc nuối ư? Cậu ấy biết mình thiếu gì sao?”. Thiên Bảo thầm nghĩ rồi lắc đầu nguây nguây vì cậu tin dù đó là gì thì một tên con trai như cậu sẽ lấy lại cho bằng được mặc dù đã mất đi...

Bất chợt, cậu cảm thấy lạnh lạnh sau gáy. Bằng sự tỉnh tể và tất cả những trải nghiệm của mười bảy năm có mặt trên cõi đời này, cậu biết rằng mình đang bị theo dõi. Là ai chứ? Trên đời này, bạn cậu thì chỉ có một (Thiên Minh) mà kẻ thù thì không thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thiên Bảo dáo dác tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn khoắc ngoài cái vẻ lạnh lùng. Cậu không sợ, đó là sự thật bởi chẳng ai dại gì lại ra tay vào cái chốn mà chắc rằng sau khi động thủ sẽ không thể thoát nổi.

Nhưng... có một điều Thiên Bảo không biết, người đang theo dõi cậu lại sợ hãi vô cùng...

Thiên Bảo đưa mắt về một góc khuất bên dãy phòng đối diện và một tia nhìn của đôi mắt giao nhau. Là Hân Hân, cô bạn đang nhìn cậu với một tâm trạng không được bình thường.

Cái “chạm nhẹ” của đôi mắt cũng kéo Hân Hân về với thực tại. Nó quay mặt lại một cách bối rối.

Không biết bao lâu rồi Thiên Bảo không nhìn thấy Hân Hân. Những tưởng rằng cô nhóc kia sẽ không buông tha cho cậu cho đến khi cậu nhớ lại nhưng những cái “tưởng như có...” lại thật khó để thành sự thật....

46. Chương 46

- Chà, mày bị đá rồi hả Hân Hân? Mới mấy ngày trước còn hẹn hò với Hoàng tử mà giờ đây thui thủi một mình thế sao? – Một girl trong canteen nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ.

- Một đứa như nó chắc cũng chỉ là ham muốn nhất thời của chàng thôi. – Girl khác đồng tình.

- Tau cứ tưởng nó sẽ bị đá ngay từ ngày đầu tiên. Trụ được bên chàng trên một ngày, mày dùng chiêu gì vậy, “quỷ cái” – Cô ta nhún mạnh hai từ cuối khiến máu nóng dồn lên tận đầu mặc dù vẫn cố kiềm chế.

“Lam Bình không ở đây. Mình phải bình tĩnh, gây sự với bọn đó chẳng có kết cục tốt đẹp gì” – Nó tự trấn an. Cô bạn thân của nó hiện giờ vẫn còn đang tỉnh dương ở nhà sau vụ mất tích trong rừng đó.

- Mấy ngày qua, mày kiếm được bao nhiêu tiền? Đừng nhìn tau với ánh mắt đó, suy cho cùng mày đến với Thiên Bảo cũng chỉ vì tiền của cậu ta chất đồng mà thôi! – Cái giọng nói mỉa mai, giễu cợt. Cô ta có thể miệt thị, hạ nhục nó nhưng nhất quyết không được coi thường, chà đạp tình yêu mà nó dành cho Thiên Bảo. Không được phép!

Thế là với cái suy nghĩ đó, nó như một con mèo nhỏ ngoan hiền bị người ta bắt ép phải xù những cái lông mềm mại của mình chống trả.

Nó tiến gần cô gái vừa phát ra câu nói lúc nãy, tay vẫn cầm ly sữa nóng đặc rồi thản nhiên đổ lên đầu cô ta. Chính nó cũng không tin rằng nó có thể làm được một điều “phi thường” như vậy.

- Ahhh! Nóng quá! Dơ quá! – Cô ả hét lên những tiếng kêu thảm thiết. Những vệt trắng đục chảy dài từ mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ xuống khuôn mặt kia, làm phai đi những vết son phấn nguy trang mà có lẽ ả đã mất khá nhiều thời gian để tô tô vẽ vẽ. Bộ quần áo đồng phục cũng thấm dần nước, bết chặt vào da thịt cô ta.

- Mày... mày dám.... mày rồi mày sẽ phải trả giá.... cho những gì mày gây ra.... con nhỏ kia.... nhớ mặt tau để sau này gặp lại không phải kinh ngạc. – Cô ta ngúng nguẩy bỏ đi sau những lời nói dứt quãng.

Mọi người trong canteen trở lại với bữa ăn của mình. Chỉ có mình nó là đứng yên bất động. Rồi nó ngồi thụp xuống sàn, đôi vai nhỏ bé run bần bật. Đến giờ nó vẫn không thể nào tin nổi mình lại làm điều đó. Nhưng nó không hối hận vì như đã nói. Người khác có thể lăng mạ nó, nó có thể chịu nhưng tuyệt đối đừng bao giờ xúc phạm đến tình yêu mà nó dành cho Thiên Bảo.

Được một hồi thần thờ, nó lững thững bước về lớp. Nhưng những ánh nhìn khó chịu của học sinh BFM cứ nhắm vào nó. Họ chỉ chỉ về phía nó, rồi thì cười khúc khích với nhau trong khi mắt vẫn dán vào nó. Linh cảm mách bảo rằng nó đã đụng phải một con hổ dữ, con hổ đó không cho phép ai làm ướt những sợi lông vàng óng của mình.

Giờ ra về, chiếc xe mang màu xanh của đại dương dừng lại bên cạnh cô nhóc đang mãi miết suy nghĩ về tất cả những gì đã qua. Mặc cho tiếng còi xe inh ỏi, Hân Hân vẫn chẳng mấy may để ý.

Bất giác, một bàn tay ai đó nắm lấy tay nó và kéo tuột lên xe khiến nó chẳng kịp la lên tiếng nào. Bằng hoàng nhìn sang bên cạnh và suýt chút nữa nó đã thốt lên cái tên quen thuộc ấy nếu cậu không chặn họng bằng cái giọng lạnh băng:

- Ngồi yên!

Nó lẳng lặng làm tròn bổn phận của mình. Đã lâu rồi nó không được nghe cái giọng nói của Thiên Bảo!

- Bạn có biết bạn làm tôi khó chịu không? – Thiên Bảo vẫn dăm chiêu lái xe, vừa lái vừa nói nhưng cơ mặt không hề biểu lộ một sắc thái tình cảm nào.

- Minh... – Nó lên tiếng thanh minh nhưng nhớ ra rằng chính nó cũng không biết tội của mình để giải oan.

- Tôi ghét phải mang theo một đứa con gái trong tất cả các buổi hẹn hò. Tôi ghét có người kè kè bên cạnh với cái lý do ngốc xít là giúp tôi nhớ lại. Tôi ghét phải nhớ lại tất cả vì nếu cái ký ức đó đẹp đến vậy thì tại sao trước đây tôi lại phải tự hành hạ mình để rồi mất trí. Tôi ghét nhìn thấy con gái khóc. Tôi ghét ngày nào cũng đi cùng với một cô nàng khờ khạo, ngốc nghếch đến tội nghiệp. Tôi ghét bị theo dõi từ xa. Cái cảm giác mọi hành động của mình đều được thu lại bằng đôi mắt của một ai đó làm tôi khó chịu. Và vì những lý do đó nên.... tôi ghét bạn! – Thiên Bảo nói rõ và nhấn mạnh cụm từ cuối cùng. Mọi việc đã quá sức chịu đựng của cậu và dường như mọi lời nói bây giờ đối với tâm trí cậu là “kiểm soát” nhưng với con tim, nó là điều ngược lại.

Chiếc xe dừng lại sau khi câu nói đó kết thúc. Nhưng Thiên Bảo vẫn chưa chịu buông tha cho nó, cậu lại một lần nữa cất giọng, lại một lần nữa tạt gáo nước lạnh vào lòng nó, lại một lần nữa làm nó đau.... :

- Tôi thích cuộc sống hiện tại của mình. Tôi không cần biết trước đây giữa chúng ta đã từng có những gì dù là hạnh phúc hay đau khổ thì hãy xem như bây giờ là một dấu chấm đi. Tôi muốn chia tay với bạn mặc dù bạn và tôi chưa từng bắt đầu. Tôi muốn.... bạn đừng bao giờ bước vào cuộc đời tôi. Thế giới của tôi không chứa những cô gái ngây thơ, trong sáng và... umk... ngốc nghếch như bạn.

Nó đang nghe thấy gì thế này? Có phải là Thiên Bảo của nó không? Không, đây không phải là Thiên Bảo mà nó từng biết bởi Thiên Bảo của nó không bao giờ làm nó đau... Nó không nhìn cậu, mặt cúi gằm, hai tay đan vào nhau và vò mạnh chiếc váy đồng phục.

- Bây giờ thì...xuống xe và tạm biệt! – Thiên Bảo nói rành mạch từng từ một.

Lòng tự trọng của nó bị tổn thương nặng nề. Có vẻ như đã vượt quá giới hạn mà Thiên Bảo được phép chạm vào. Nó cảm thấy mặt mình nóng ran. Cái gì chứ? Xuống xe? Tạm biệt? Ừ thì xuống xe và... umk.... Nó mở cửa thật nhẹ nhàng như cái phong cách của nó từ trước đến giờ nhưng thực ra đầu phải nhẹ nhàng như người ta vẫn thấy, nặng nề thì đúng hơn.

- Mình sẽ xuống xe nhưng không phải là tạm biệt mà là... umk... vĩnh biệt! – Câu nói cuối cùng của nó dành cho tình yêu của mình mà lại khó nói đến vậy ư? Khó thật nhưng nó đã thốt lên được lời đó. Là Vĩnh biệt! Nó đã nói vậy! Vĩnh biệt.... tình yêu đầu đời...

Thiên Bảo hơi bất ngờ trước câu nói cuối cùng của người con gái khờ đó nhưng chính cậu cũng mong không gặp lại nó nữa thì... câu chào đó không phải là không đúng. Nhưng, sao thế này, sao cậu lại cảm thấy khó chịu và bức bối, lại tiếc nuối khi nhìn cái dáng nhỏ bé đó dần dần rời xa mình? Tại sao chứ? Không phải, chỉ là... là cậu ghét nước mắt con gái, cậu ghét vô cùng nên khi nhìn thấy vậy cậu cảm thấy khó chịu và bức bối còn tiếc nuối, có lẽ cảm xúc của cậu đã nhầm. Thiên bảo đã ngụy biện như vậy trong suy nghĩ của mình.

Bóng nó xa dần, nhỏ dần và nhạt dần.....

Hụt hẫng....

Cảm giác hụt hẫng đang bao vây lấy cậu....

Nhưng thực ra đầu phải là hụt hẫng mà còn hơn thế nữa cơ....

Có lẽ Thiên Bảo đã sai với cái lời ngụy biện ở trên. Cậu bảo nhìn thấy nó khóc nên mới khó chịu và bức bối nhưng thực ra... nó đâu có khóc...

Hân Hân rẽ vào một con hẻm nhỏ đủ bóng tối để che đậy đi cơn giận dữ cũng như chính cái sự yếu đuối sâu thẳm trong lòng nó. Bất lực ngồi xuống đường, nó gục mặt xuống và bắt đầu....khóc.

Chính nó cũng phải ngạc nhiên vì với cái tính cách mít ướt đó, nó lẽ ra phải khóc khi Thiên Bảo nói rằng ghét nó. Đầu óc nó giờ đây trống rỗng, tai ù ù và chỉ vang lên quanh nó cái âm thanh lạnh buốt:

“Tôi ghét bạn!”

“Tôi ghét bạn!”

Nó nghĩ rằng Thiên Bảo đã bắt đầu có chút tình cảm gì đó với nó từ cái lần cậu cứu nó khỏi quán bar. Nó ngốc thật! Nó thừa nhận rằng mình ngốc. Ngay cả khi nghe đoạn đối thoại mà Uyên Vân ghi lại tỉ mỉ, nó vẫn không tin đó là sự thật. Nó mong rằng đó chỉ là lời nói vô thức của Thiên Bảo. và nó thật khờ khi đã mong như vậy.... Bởi hơn ai hết, nó hiểu rằng... Thiên Bảo chẳng bao giờ nói đùa!

- Mình ghét cậu! Ghét vô cùng! Hức.... Tại sao chứ? Tại sao cậu cứ làm ình hy vọng rồi lại thất vọng như một con nhò ba tuổi đại khờ xây ngôi nhà cát rồi cuối cùng đành thẩn thờ nhìn ngôi nhà biến thành cát biển mềm mại.... Tại sao chứ? Nếu mình là con nhò ngốc nghếch đó thì cậu... Hoàng Thiên Bảo... cậu chính là làn sóng tàn nhẫn và lạnh lùng. Mình ghét cậu... Mình ghét cậu.... mặc dù mình yêu cậu nhiều lắm... hức.... – Nó để mặc cho nước mắt ướt đầm khuôn mặt. Nó phải khóc, khóc cho thỏa cho đến khi nào nó hết yêu... nó hết đau, nó mới có can đảm ngưng khóc và đối mặt để gượng dậy đi tiếp. Nhưng nó biết nếu đợi đến lúc ấy thì có lẽ nó chẳng còn nước mắt để khóc thương nữa rồi!

Vẫn biết yêu là đau....

Đó là một quy luật không đời nào thay đổi....

Nhưng tại sao con người ta vẫn bảo là yêu không hối tiếc....

Vậy có thể hiểu rằng người ta chấp nhận “đau” không hối tiếc hay không???

47. Chương 47

Như thường lệ, nó bước lên xe đi học. Ngồi cùng với một tài xế mặt mày “tối súa” thì mặt nó chắc cũng chẳng thể “sáng súa” hơn được.

- Quả là không sai, anh chẳng khác nào cái xác cả. Một cái xác vô hồn! – Nó bắt đầu trêu chọc nhưng Lâm Duy chẳng xem lời nó đáng giá kí lô nào, cậu vẫn thản nhiên lái xe.

- Anh xem tôi là không khí đấy hả? – Nó hơi bực.

- Biết vậy thì ngồi yên! – Lâm Duy nãy giờ mới cất giọng nhưng cái điệu đó là nó phát ón.

- Tôi quên mất một điều! – Nó cúi mặt, mím môi.

Chẳng đợi Lâm Duy hỏi, nó nói tiếp:

- Điều kiện của tôi...tuần trước! – Nó ko thể nhịn cười nổi nhưng nụ cười có vẻ tế nhị hơn.

- Muộn rồi! – Lâm Duy nhếch mép.

Nó tức anh ách mà chẳng làm gì được. Đâu phải nó cố ý quên đâu cơ chứ? Chỉ là quá nhiều chuyện làm nó không nhớ nổi thôi mà! Nhưng nó đâu phải là hạng thường, nó quay ngoắt sang Lâm Duy.

- Vậy thì anh nghe cho rõ điều kiện tuần này đây! – Nó hạ giọng và nhấn mạnh – Tôi muốn.... anh cười...

- Được rồi! – Lâm Duy cắt ngang lời nó, rồi cũng nở nụ cười trên môi, nụ cười mà vừa nhìn qua cũng tràn đầy nét giả tạo và gượng ép.

- Chưa hết, tôi đã nói xong đâu! Tôi muốn anh cười.... suốt tuần này! – Vừa nói xong, nó lên cơn cười man dại, còn Lâm Duy vừa nghe xong đã lệch tay lái, chiếc xe suýt nữa thì đâm cột đèn.

- Cô hâm à? – Lâm Duy gắt, cậu vẫn chưa tưởng tượng được hình ảnh của mình khi đứng cười như một tên điên mà lại đóng vai tên điên đó suốt tuần.

- Giờ anh mới biết sao? – Nó lè lưỡi trêu rồi bước xuống xe – Cứ cười đi nhé!

Lâm Duy tức giận đâm vào vô lăng.

“Cô ta nghĩ mình là ai?”

- Hân Hân, mình nhớ bạn quá à! – Nó chạy đến chỗ Hân Hân rồi ôm chầm lấy cô bạn.

- Mình cũng vậy! – Hân Hân đáp trả bằng giọng điệu và cái xiết tay mệt mỏi.

- Bạn... sao vậy? – Nãy giờ, nó mới để ý đến “nhan sắc” của cô bạn. Đôi mắt thâm quầng, đỏ hoe có lẽ đã khóc rất nhiều.

- Không sao! Mình ổn! – Hân Hân trấn an bằng một nụ cười nhưng ai mà tin cho được khi mà nụ cười đó chẳng ánh lên chút sức sống nào.

Trong giờ học, một mảnh giấy nhỏ được chuyển đi từ bàn này sang bàn khác, hầu hết những học sinh trong lớp đọc xong đều khúc khích cười rồi chuyển cho đứa khác.

Bất ngờ thật khi mảnh giấy kia rơi vào tay nó, cơ mặt tối sầm lại khi vừa đọc. Đủ mọi nét chữ, đủ mọi màu mực trộn lẫn trong cái mảnh giấy kia. Nó đưa tay vò thành một cục rồi mím chặt môi. Hân Hân nhìn nó, mặt mày lo sợ nhưng dường như nó biết cô bạn đang nghĩ gì.

- Hân Hân, bạn yêu hân nhiều lắm đúng không? – Nó hỏi nhỏ khi chỉ còn hai đứa trong lớp.

- Bạn đang nói gì vậy? – Hân Hân hốt hoảng.

- Hoàng Thiên Bảo. – Nó nhấn mạnh nhưng lại vô tình làm cô bạn thân đau, Hân Hân muốn quên cái tên đó đi mà!

- Không! Mình chẳng có tư cách gì để nói yêu cậu ấy cả! – Hân Hân cười, một nụ cười phảng phất nỗi buồn.

Nói rồi, cô bạn đứng dậy, bước ra khỏi lớp. Nó ngơ ngác nhìn theo.

“Mình phải làm gì để giúp bạn đây?”

=====

Băng Di – nàng công chúa đến từ Nam Cực – thả tay xé bức thư tình thứ x (x thuộc N^* và $x > 10$). Những bó hoa hồng đỏ thắm cũng được nàng ban cho đặc ân nằm gọn gọn trong sọt rác. Chính vì thế mà cô nhóc được bọn kẹp nơ trong trường ghép cho tội “Chảnh”.

- Nó tưởng nó là ai cơ chứ? – Girl 1 lên tiếng và cố ý nói lớn khi cô nhóc

đi ngang qua.

Cô nhóc cần gì để tâm đến những lời đó bởi như người ta nói “nghe hoài cũng chai”. Lại im lặng và lướt ngang bọn “buôn dưa lê, bán dưa chuột” đó nhưng không ngờ thái độ bất cần đó càng biến cô nhóc thành cái gai trong mắt bọn kia một cách nhanh chóng.

Vốn dĩ không định đi thăm quan trường mới đâu nhưng dù sao cũng nên tìm một nơi nào đó cô lập, yên tĩnh đúng với tính cách của nàng.

- Mày nghĩ mày giỏi à? Mày đụng vào tau thì không yên ày rồi! – Một giọng nói đánh đá vang lên ở khu sau của trường. Hình như chỉ có cô ta độc thoại vì chẳng ai đáp lại những lời đó cả.

- Chắc mày không biết tau là ai đâu nhỉ? Tau là Thái Huyền Kim, là thiên kim tiểu thư của nhà họ Thái. Cả đời này mày là đứa duy nhất sỷ nhục tau giữa bản dân thiên hạ như vậy nên mày sẽ phải trả giá cho hành động hỗn xược đó – Tiếng nghiêng răng ken két.

Cô nhóc chẳng thèm đếm xỉa gì đến cuộc hỗn loạn và những lời nói mang đầy tính đe dọa đó. Bởi vốn dĩ người bị đe dọa đầu phải là cô và chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô cả, việc gì phải nhúng tay vào. Chuyện người khác để người khác xử.

Nghĩ vậy, cô nàng quay lưng bước đi nhưng bước chân đó bị níu lại bởi sự tò mò. Tại sao “nạn nhân” vẫn không rên la tiếng nào? Hay là không thể rên được nữa?

Quay lại hiện trường, cô nhóc đứng lấp ló sau bụi cây quan sát tình hình. Cô ả đánh đá đó tay cầm một ly nước vấy đục rồi rót từ từ xuống người con gái đang khuyu dưới đất kia. Cô gái kia không phải là người câm chứ? Tại sao không nói gì? Không phản kháng? Bao nhiêu suy nghĩ bủa vây quanh đầu cô nhóc và chỉ thực sự chấm dứt khi hai đứa con gái khác đem đến một bao bột mì trắng và hai hộp nhỏ mà hình như là sơn thì phải.

Mắt tròn tròn, cô nhóc nhìn ả tiểu thư kia từ từ nghiêng hộp sơn trên đầu cô gái nhỏ.

“Cốp”

Hộp sơn bay văng lên không trung, hạ cánh xuống mặt đất một cách “êm đẹp”. Sơn đỏ bắn tung tóe, bạm chặt lấy những đầu tóc nhuộm vàng, uốn cong và những chiếc đồng phục màu đỏ tươi. Nhưng nạn nhân không phải là cô nhóc và cô bạn dưới đất kia, cú đập ngoại mục có mục tiêu chuẩn xác được cô nhóc thực hiện một cách điêu luyện và mục tiêu đó tất nhiên không phải là chính cô và người cô muốn cứu.

- Ahhh! Xem đầu tóc mới của tau nè! – Một đứa hét lên kinh hoàng.

- Thế này thì tối nay làm sao đi chơi được.

Cô ả đầu đàn xoáy ánh nhìn ghê sợ về phía Băng Di nhưng mặt cô nhóc lạnh băng, chẳng tỏ ra hối hận vì những việc đã làm.

- Mày là đứa nào? Sao lại dám đụng vào tao? – Đôi chân mày dao động, cô ả bất ngờ cầm lấy bao bột trắng ném thẳng vào người cô nhóc. Vì bất ngờ và bột lại đựng trong bì ni lông khó kiểm soát nên dù có tránh, cô nhóc vẫn bị dính một ít bột trắng trên người.

Rồi cả đám con gái nhào nhào lao về phía “người phá đám”. Không giận sao được khi mà “nhân sắc” bị hủy hoại thế kia cơ chứ? Nhưng với một đai đen karate như nàng mà để thua thì thật nhục nhã quá!

1 phút 35 giây, cả đám con gái gục dưới chân cao thủ rồi hoảng hốt đứng dậy bỏ chạy toản loạn, trong đó có cả cô thiên kim tiểu thư Thái Huyền Kim.

Cả khu sau hoang vắng giờ chỉ còn mỗi hai cô gái nhỏ. Người ngồi thì ướt đầm trong sữa đục. Kẻ đứng thì nhuộm trắng bởi bột mì. Cô gái nhỏ ngược đôi mắt to tròn nhìn vị ân nhân của mình. Đôi mắt đó lạnh thật, sâu thật cứ như tất cả mọi nỗi buồn trên thế gian đều được ghi nhận bởi đôi mắt đen láy và sâu thẳm kia.

Khoảng 5 phút sau, cô gái thứ ba xuất hiện. “Nạn nhân” nhìn thấy bóng cô gái kia mà sững sờ.

- Hân Hân! Bạn làm mình lo quá! Sao lại ra nông nổi này? – Cô gái thứ ba vừa thở hổn hển, vừa nói và cũng vừa ôm chăm lấy cô bạn đang ngồi bệt dưới đất, mặc ùi sữa nồng nặc truyền dần sang người.

- Lam... Lam Bình! – Hân Hân òa khóc nức nở khi nhìn thấy bạn. Chỉ có ở bên cô bạn, Hân Hân mới khóc thoải mái như vậy và cũng chẳng để ý đến bóng dáng ân nhân đang đứng bên cạnh, nhìn hai người bằng đôi mắt khó hiểu, chan chứa nỗi giận dữ và căm kích.

Không nói không rằng, Di quay lưng bước đi một cách hững hờ, quả thật không muốn chứng kiến cảnh này thêm chút nào nữa.

48. Chương 48

- Này bạn! – Lam Bình đứng bật dậy sau khi biết đó là người đã cứu Hân Hân.

Băng Di đứng lại nhưng vẫn không quay lưng.

- Cảm ơn! – Nó mỉm cười.

Lại một lần nữa cô nàng bước đi một cách hững hờ. Và một lần nữa nó gọi giật lại:

- Này bạn!

Mặc dù trong đầu luôn nghĩ chẳng việc gì phải đứng lại nhưng cái giọng nói lạnh lạnh kia cứ bám víu vào chân cô nhóc.

- Mình cảm ơn bạn lần nữa và bạn cầm lấy này! – Nó nói rồi dúi vào tay cô nhóc một chiếc khăn tay màu trắng.

- Vì sao lại cảm ơn tôi? Tôi đâu có cứu bạn? – Chính cô nhóc cũng ngạc nhiên không kém vì lần thứ hai có người làm cô nhóc lạnh lùng này mở miệng đầy khó chịu.

- Vì đó là bạn của mình! – Nó cười tươi.

- Bạn ư? Thật nực cười! – Cô nhóc nhếch mép rồi bỏ đi thẳng. Nó và Hân Hân nhìn nhau khó hiểu rồi lại cùng nhìn bóng dáng cô bạn nhỏ đã đi khá xa.

“Bạn ư? Thật nực cười! Bạn ấy có ý gì nhỉ?” Nó lắc đầu rồi chạy lại dìu Hân Hân đi thay đồ.

- Lam Bình, sao bạn không vào thay? Chẳng phải lúc nãy mình làm dây sang người bạn rồi sao? – Hân Hân nín tay nó.

- Bạn cứ thay đi! Phòng giám hiệu hết đồ để mượn rồi! – Nó đẩy Hân Hân vào trong rồi thông thả bước ra hành lang hít thở không khí vương đầy mùi hoa sữa.

- Hey! Lâm Duy! – Nó vẫy tay gọi khi thấy bóng cậu lướt ngang.

Lâm Duy đứng lại nhìn nó khoảng 3s rồi quay đi. Nhưng bất ngờ là 3s sau đó, cậu lại quay lại đưa ánh mắt khó hiểu chĩa vào người nó rồi làm một động tác khiến nó què một cục. Đó là... lấy một tay bịt mũi và tay kia phe phẩy trước mặt.

- Bộ nhà tôi hết sữa tắm hay sao cô còn lấy sữa uống để tắm thể này?

Nó ngượng chín, biết vậy đừng kêu cho rồi!

Rồi nó mỉm cười tinh nghịch. Sau đó nhướn người lên và vòng tay ôm lấy Lâm Duy. Choáng! Cậu đứng hình và hơi ngã người về phía sau nhưng vẫn để yên cho nó ôm!

- Giờ thì anh cũng vậy nha! – Nó thủ thỉ vào tai Lâm Duy rồi từ từ buông tay ra.

Hình như vẫn chưa “thích nghi” được, cái buông tay bất ngờ của nó làm cậu thấy.... tiếc!?!

Như bình tĩnh sau một vỏ bất ngờ, Lâm Duy vội vã bước đi, vừa đi lại vừa lấy tay cốc vào đầu mình cho tỉnh táo.

Nó nhìn theo một cách thích thú. Không hiểu sao cái phản ứng của Lâm Duy lại làm nó cảm thấy chồng mình thật... dễ thương!

Ra về!

Nó lóng ngga lóng ngóng đứng chờ người ra “rước” nhưng mãi chẳng thấy Lâm Duy đâu nên đành cuộc bộ về.

“Kít” con SH phanh gấp và chắn ngang trước mặt nó làm nó khiếp đảm giật lùi!

Tên tài xế từ từ gỡ chiếc mũ bảo hiểm trên đầu xuống để lộ đầu tóc rối bời và khuôn mặt không thể lẫn vào đâu được. Là Thiên Minh!

- Lên xe! – cậu ra lệnh rồi ném chiếc mũ bảo hiểm còn lại cho nó.

- Nhưng... – Nó e ngại, sợ rằng Lâm Duy tìm không thấy nó thì chắc sẽ tức điên lên mất!

Như hiểu được diễn biến suy nghĩ của nó, Thiên Minh vừa nói vừa kéo nó về phía cậu:

- Lâm Duy có hẹn với Thiên Kỳ rồi, không đón cô được đâu! – Dứt lời, cậu chụp luôn cái mũ lên đầu nó rồi cài chốt cứ y như là ba của nó vậy.

Xe chạy với tốc độ giảm hơn so với mức chạy bình thường của cậu nhưng mà nó thì cứ la oai oái phía sau làm người đi đường đều chĩa mắt về con SH đang chạy đua với gió.

- DỪNG LẠI! TÔI CHƯA MUỐN CHẾT! CÓ DỪNG LẠI KHÔNG THÌ BẢO!

Thiên Minh chỉ khẽ cười, nó càng la lớn, cậu càng siết chặt tay nó rồi vòng tay qua người cậu. Tình trạng bây giờ là nó đang ôm cứng lấy “tài xế”, miệng thì hét lên không ngừng.

Cuối cùng thì chiếc xe quái ác kia cũng dừng lại. Nó loạng quạng, bước đi như người say.

- Tôi thề sẽ không bao giờ giao tính mạng của mình ột tên điên như anh nữa! – Nó thề thốt đủ điều rồi bỏ đi nhưng bị bàn tay ai kia kéo lại.

- Đến đây rồi sao phải về? – Một câu hỏi không cần trả lời bởi chưa kịp nói gì thì nó đã bị Thiên Minh kéo vào nhà hàng trước mặt.

Thiên Minh ấn người nó xuống ghế rồi cười cười:

- Cô ăn hết thì tôi sẽ cho về! – Cậu vừa nói vừa chỉ tay vào đồng thức ăn được bày biện trên bàn.

- Anh nghĩ tôi là heo chắt? – Nó sững sờ.

- Thi thoảng cũng nghĩ vậy! – Cậu cúi xuống ăn và đó cũng là một cách để che dấu nụ cười của cậu.

Nó ăn cho đến khi không thể nhét nổi bất cứ một thứ gì vào. Vừa đưa tay xoa bụng, nó vừa nhăn mặt:

- Cho tôi về đi!

- Cô phải đứng lên mới về được chứ? – Thiên Minh nói rồi bước ra khỏi nhà hàng.

Trong lúc đó, một cặp tình nhân cũng đang thông thả lái xe ngắm cảnh dọc đường. Thiên Kỳ và Lâm Duy, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người ở một tầng mây. Chợt, Thiên Kỳ quay sang hỏi:

- Cậu yêu tớ, phải không?

- Tất nhiên! Sao hỏi vậy? – Lâm Duy nheo mắt nhìn Thiên Kỳ.

- Tớ không muốn mất cậu, nhất là mất cậu bởi tay một người không xứng đáng. – Cô tiểu thư nhỏ hạ giọng.

-....

- Cô ta không đáng để tớ phải ghen, nhỉ? – Mỉm cười chua chát.

- Umk!

- Chỉ là ba tháng thôi mà, tớ sẽ đợi cậu! – Thiên Kỳ nói và bước xuống xe.

- Cảm ơn!

Nhìn bóng dáng Thiên Kỳ mệt mỏi bước vào nhà, lòng cậu cũng chẳng khá khẩm gì nhiều.

“I’ll be running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will,

You’ve got a friend!”

Điện thoại lại vang lên những hồi chuông quen thuộc.

- Alo, ông ạ!

- – Ông nội cười vang tỏ ý hài lòng.

- Cháu ko cười cô ta. Cháu chỉ sống với cô ta ba tháng thôi! – Lâm Duy phản đối.

- – Ông bắt đầu giận dữ.

- Cả cô ta cũng vậy mà, ông có thể hỏi.

- – Ông có vẻ bênh nó chăm chăm.

- Cháu không...

-

Tút...tút....tút...

Lâm Duy giận dữ ném chiếc điện thoại lên chiếc ghế bên cạnh, ngọn lửa đang sục sôi trong lòng cậu.

“Tại sao mình lại phải là người lãnh cái hôn ước đó? Mình là con nít sao? Ông và pama có thể lừa mình dễ dàng vậy?”

Chiếc xe lại lăn bánh và dừng lại trước một quán bar. Cậu lại hòa mình vào rượu, vào những điệu nhạc điên cuồng, giật gân. Hễ cứ đưa con gái nào đến gần là thần nhiên ăn hai cái tát rồi ngã lăn ra sàn.

49. Chương 49

Nó đứng lên đứng xuống, gọi điện này giờ mà cậu không bắt máy.

“Cậu ta hẹn hò với người yêu thì làm gì có thời gian mà nghe điện thoại của mình cơ chứ? Mà hẹn hò gì vào lúc 2h sáng?”

Lăn qua lăn lại một hồi, không hiểu sao lại lo cho Lâm Duy như vậy nữa. Trước giờ có khi nào nó để ý xem cậu về nhà lúc mấy giờ đâu? Ngủ đi vẫn là tốt nhất nếu không muốn là con gấu trúc xổng chuồng vào ngày mai với đôi mắt thâm quầng.

“Tĩnh...tĩnh”

Tiếng chuông cửa.

Nó phốc nhanh xuống mở cửa. Đập vào mắt nó là hình ảnh của một tên say rượu đang đứng tựa lưng vào tường.

- Là anh hả? – Nó rón rén bước lại gần tên kia rồi hốt hoảng khi nhận ra “tên chồng hắc ám” của mình. Có bao giờ nó thấy Lâm Duy như vậy đâu?

- Anh điên à? – Nó giận dữ rồi từ từ dìu Lâm Duy bước vào. Thật là khó khi mà cậu cao hơn nó cả một cái đầu.

Ban đầu, Lâm Duy dùng dằng không chịu và cứ luôn miệng nói thứ ngôn ngữ của người say. Nhưng dần dà, cậu như một con cún con đã được thuần hóa, gục hẳn đầu lên vai nó. Những lọn tóc lòa xòa xất nhẹ lên má nó làm mặt nó nóng ran! Dưới ánh đèn mập mờ, khuôn mặt cậu hiện lên những mảng tranh sáng tranh tối nom thật hấp dẫn.

Chợt, Lâm Duy bám chặt tay vào vai nó, xoay mạnh và ấn vào cánh cổng trắng. Cú va chạm mạnh làm nó đau buốt nhưng nó còn giận hơn. Quay lại phía Lâm Duy và lườm nguýt đủ kiểu:

- Anh làm cái gì.... ưm...ưm...

Lâm Duy cúi thấp người và hôn lên môi nó. Nó chết đứng, đôi mắt đang hình viên đạn giờ lại mở to, căng tròn hết cỡ. Vị ngọt của nụ hôn hòa vào cái mùi nồng nồng, cay cay của men rượu làm tim nó đập trật nhịp. Một nụ hôn đầy tính bạo lực!!! Cường hôn ư?

Nó cố sức đẩy Lâm Duy ra xa nhưng cậu ngày càng xiết mạnh đôi vai nhỏ của nó và ấn người nó vào cổ. Sự chống cự càng làm vai và lưng nó nhói đau.

2 phút 15 giây

Lâm Duy từ từ buông nó ra và ngã lún ra sân. Nó choàng tỉnh, đưa đôi mắt đờ đẫn nhìn xung quanh – một màu đen – rồi lại nhìn tên say xỉn đang nằm dưới chân mình.

Rồi nó vụt chạy ngay vào nhà, đóng sập cửa lại, trùm chăn kín và... khóc òa.

“Cậu ta vừa làm cái gì vậy? Ồi, không!!!! Là lần thứ hai rồi!” Nó lại khóc và ngày một lớn hơn. Nó không can tâm để người khác cướp đi hai nụ hôn yêu quý một cách dễ dàng và đầy bạo lực như vậy. Lâm Duy! Ồi, cái tên đáng ghét, may mà nó chỉ sống với cậu ba tháng! Nó nghĩ hoài rồi cũng thiếp đi.

3h30 sáng.

Nó choàng tỉnh khi vừa mơ thấy cái cảnh tượng lúc nãy. Như nhớ ra điều gì, nó chạy vụt xuống sân.

Nó thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Lâm Duy vẫn nằm đó, hai tay ôm lấy người như để chống chọi lại cái lạnh căm căm. Nhanh chóng, nó tiến tới rồi đỡ cậu dậy!

“Mạng người là quan trọng, cậu ta mà chết thì lấy ai để mình trả thù!” Nó nhủ thầm rồi cẩn thận dìu cậu về phòng.

- Giờ thì ngủ đi, sáng mai dậy biết tay tôi! – Nó phủ tay sau khi “đôi” cậu xuống giường không thương tiếc. Cũng may là giường nệm chứ không thì chắc cậu cũng không thể ngủ ngon lành vậy được.

Nhưng thật không may cho nó, vừa “dời gót vàng” thì lại vấp phải cái cạnh giường khiến nó ngã đè lên người Lâm Duy

Tim nó một lần nữa đập trật nhịp.

“Nhìn cậu ta ngủ dễ thương thật! Giá mà cậu ta cứ ngủ mãi thế, đừng tỉnh nữa nhỉ? Ồ mà cậu ta không tỉnh thì mình làm sao mà bắt đền cậu ta được. Nhưng cũng phải công nhận khi không có đôi mắt lạnh lùng kia thì cậu ta đúng là một thiên thần. Hi!” Nó nghĩ thầm rồi đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt cậu.

Nhận ra hành động quá trớn của mình. Nó luống cuống ngồi dậy rồi đi thẳng về phòng.

Đêm đó nó không ngủ.

=====

Sáng nay, nó phải cố gắng lắm, nắn nỉ gãy lưỡi, pama chồng mới cho tài xế riêng chở nó đi học. Nó chẳng muốn gặp Lâm Duy xúu nào. Vốn định “tính toán” nhưng chưa gặp đã ngại ngùng thì làm được gì cơ chứ? Nó thở dài náo nê.

“Rầm” Nó va phải một học sinh đi ngược chiều rồi cả hai ngã lún ra.

- Xin lỗi, xin lỗi! – Nó rối rít rồi ngẩng mặt lên nhìn tên học sinh xấu số bị nó đụng phải.

Là Lâm Duy!

Nó Á một tiếng rồi quay lưng vắt chân lên cổ mà chạy. Không hiểu sao nó lại chẳng muốn gặp mặt cậu tẹo nào. Nó không muốn đứng nói chuyện với cậu. Vừa gặp mà tay chân nó đã quơ loạng quạng rồi.

Nhưng thật không biết là xui xẻo cho nó hay là do số trời định, tay nó bị níu lại một cách bất ngờ.

- Tại sao gặp tôi là chạy vậy? – Lâm Duy gần như hét lên rồi kéo mạnh tay bắt nó quay lại mặt đối mặt với cậu.

Không chỉ mình nó thấy lạ về hành động của mình mà cả Lâm Duy cũng vậy. Lúc sáng đi học trước cậu rồi còn không đi cùng xe nữa chứ? Giờ thấy mặt cậu mà cứ như gặp ma vậy, định co giò bỏ chạy là sao?

Nó cúi gầm mặt, nóng ran, nó chẳng biết nói gì hay chính xác hơn là chẳng thể nói gì. Tim nó cứ nhảy trong lồng ngực từ lồng ngực bên trái sang phải rồi lại từ phải chạy sang trái.

Có vẻ như chờ đợi quá lâu ột câu trả lời, lại còn cái hành động của nó nữa, Lâm Duy đưa tay còn lại nâng cằm nó lên rồi thoáng sững sờ. Hai gò má nó đỏ ửng lên cứ y như một thiếu nữ e thẹn trước người yêu vậy.

Nó không dám nhìn vào đôi mắt sâu và lạnh của cậu, cố tránh đi ánh nhìn đang xoáy vào mình. Nhưng là tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa, nó chạm tia nhìn vào bàn tay nó đang nằm gọn trong tay ai kia. Thực chất nó chẳng thích thực trạng hiện tại của mình chút nào khi mà Lâm Duy vẫn chưa có ý định bỏ tay nó ra.

- Lâm Duy! – Một tiếng gọi vang lên kéo hai tâm hồn đang lơ lững tận mây xanh về với thực tại.

Lâm Duy lúng túng buông tay nó ra và quay về phía vừa cất lên tiếng gọi.

- Thiên Kỳ. – Lâm Duy cười.

Thiên Kỳ tiến lại vào ôm lấy cánh tay Lâm Duy rồi trao cho nó một ánh nhìn dò xét.

Còn nó vừa bừng tỉnh sau giấc mộng mị nên cũng không để ý đến cách nhìn kỳ lạ của Thiên Kỳ.

- Lâm Bình nè! – Thiên Kỳ nhỏ nhẹ.

- O... hả? – Nó ngu ngơ.

- Tối nay nhà tôi có tổ chức party, bạn đến dự nha! – Thiên Kỳ cười tươi.

- À, chuyện này... – Nó gãi đầu.

- Đừng từ chối, hôm nay là sinh nhật tôi mà!

- Vậy được! Thôi, hai người nói chuyện, tôi đi đây! – Chỉ đợi có vậy, nó phóng như tên bay rời khỏi cái nơi quái quỷ đó để lại Lâm Duy với một lô một lốc dấu chấm hỏi trong đầu.

“Có lẽ mình điên thật rồi!”

Vừa đi, nó lại dùng tay ký vào đầu mình.

Hân Hân và nó lại ngồi với nhau ở ghế đá sau trường. Mặt nó đăm chiêu thấy rõ, thi thoảng lại lắc đầu rồi xua tay khiến Hân Hân thắc mắc ghê lắm!

- Bạn sao vậy? – Hân Hân không kìm nổi sự tò mò.

- Không sao, à mà có sao! – Nó nín tay cô bạn.

Hân Hân nheo mắt khó hiểu. Nó liền hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng tỏ vẻ nghiêm trọng:

- Hân Hân này, nếu mà đứng trước một người... mà... mà... Ahhhh! – Nó ấp úng đủ rồi hét lên, đưa tay vò vò mái tóc tội nghiệp.

- Bình tĩnh! – Hân Hân gốt hoảng trước điệu bộ của nó rồi từ từ lấy lại sự nhẹ nhàng vốn có – Nào, kể lại nha! Đứng trước một người rồi sao nữa?

-.... mà mặt nóng ran, chân tay lóng ca lóng cóng, tim đập lộn xộn rồi còn vô vàn biểu hiện khác nữa thì có phải là... – Nó hoang mang.

- Là bạn đã thích người đó rồi! – Hân Hân điềm đạm.

- Không thể nào! Chỉ là... – Nó phản kháng.

- Không có gì là không thể cả! Mà tên nào may mắn vậy? – Hân Hân lại tò mò.

- Không phải thế đâu! Mình nghĩ là mình nên đi khám sức khỏe tổng thể. Có thể là... mình điên rồi Hân Hân à! – Nó nói câu này thì đúng là điên thật rồi.

- Điên vì tình à? – Hân Hân mỉm cười.

- Bạn trêu mình hoài thế? – Nó nhăn mặt rồi bỏ đi thẳng vào phòng vệ sinh.

“Mình thích cậu ta ư? Không phải thế? Làm gì đến nỗi như vậy chứ? Không lẽ chỉ vì một, à không hai nụ hôn mà mình thích một tên lạnh lùng như tượng băng vậy ư? Nhưng mà những biểu hiện đó là sao? Trời ơi, trái tim phản chủ, tái ao mào có thể rung động sớm như vậy? Không được! mà nếu mình thích cậu ta thì... thì bản hợp đồng ấy sẽ kết thúc! Ôi mình đang nghĩ cái gì thế này?” Nó cốc đầu lần thứ n!

50. Chương 50

Chợt, nó nghe thấy một tiếng nấc nhỏ. Vì tò mò nên nó mở cửa bước ra xem thử. Mắt nó tròn xoe chăm chú nhìn một cô gái với mái tóc xõa dài rũ xuống bao lấy thân hình bé nhỏ. Đôi vai run lên bần bật nhưng tuyệt nhiên không hề nghe thấy một tiếng khóc thút thít nào. Có chăng cũng chỉ là tiếng nấc nghẹn bị kìm chặt ở cổ họng.

Nó chạnh lòng bước đến, đặt tay lên vai cô gái kia. Ngay tức khắc, cô nhóc quay ngoắt lại và trốn mắt nhìn nó:

- Sao bạn ở đây? – Là cô nhóc đã cứu Hân Hân.

- Tại sao bạn lại kìm nén mình không được khóc. Tại sao không thể cho người khác biết được hình ảnh của bạn lúc yếu lòng? – Nó hỏi ngược lại và nhìn vào đôi mắt đang trốn tròn kia.

- Ra khỏi đây đi! – Cô nhóc đứng bật dậy và đẩy nó ra phía cửa nhưng nó đã nhanh nhẩu đưa bàn chân vào giữa khe cửa khiến cô nhóc không tài nào đóng được cánh cửa đó.

- Bạn không cần phải tỏ ra cứng rắn và lạnh lùng như vậy đâu! Nó sẽ làm bạn đau đấy! – Nó chạy theo vào trong phòng và đặt tay lên vai cô nhóc.

Bất ngờ cô nắm chặt lấy tay nó và xoay người thật mạnh. Nó cũng đâu phải hạng vừa, người nó xoay theo chiều của cô nhóc và kéo cô nhóc về phía mình.

- Oh! Gặp đối thủ rồi! Mình thích bạn rồi đấy! – Nó mỉm cười tinh nghịch rồi xà chân xoay một vòng sát đất. Bất kịp, cô nhóc tung người rồi lộn nhào trên không và hạ cánh sau lưng nó, nói một cách lạnh lùng:

- Còn tôi thì không thích bạn!

Tiện đà, cô nhóc dơ cùi chỏ vào gáy nó nhưng nó đã nhanh chóng cúi thấp đầu xuống hơn so với tầm với của cô nhóc. Đó là một tình huống dễ lường nhưng lại là một cái bẫy nguy hiểm. Khi nó đang chú ý tránh đòn thì cô nhóc lại thực hiện một cú đâm nhẹ vào đối phương từ sau lưng. Như đã nói, nó không phải là hạng thường, nó khê lách người để tránh cái bẫy đó rồi lại nở một nụ cười thường trực.

Cuộc tranh tài một chín một mười diễn ra giữa hai con người với hai sắc thái biểu cảm khác nhau hoàn toàn trong căn phòng vệ sinh nhỏ bé. Nó thì luôn luôn cười, mặt tươi hơn hớn. Còn cô nhóc thì ngược lại.

Cuối cùng hai con người sau khi đã thấm mệt thì lại ngồi bệt xuống sàn. Chợt cô nhóc cúi gầm mặt, vai lại run lên. Nó mon men bò tới, vòng tay ôm lấy cô nhóc.

- Tôi không cần ai thương hại! – Cô nhóc hất tay nó ra.

- Mình không thương hại bạn. – Nó khẳng định rồi lại vòng tay ôm lấy cô nhóc đang mở to đôi mắt ngạc nhiên và cái chau mày đầy nghi ngờ.

- Tôi không tin. – Cô nhóc gạt phăng.

- Bạn có thể không tin mình nhưng bạn phải tin vào cảm nhận của bạn chứ? – Nó cười hiền.

Băng Di – Một cô nhóc đã cố tạo ình một cái vỏ ốc lạnh lùng rồi chui vào đó trốn tránh. Xung quanh cô nhóc không hề có lấy một người bạn. Người ta bảo rằng “Không nên tin ai ngoài mình”. Với cô nhóc thì không chỉ có vậy, cô trung thành với chủ nghĩa: “Không được tin vào con tim mà chỉ nên tin vào trí óc của

mình”. Bởi vậy, cô ghét tất cả những tình cảm mà con người có kể cả tình yêu lẫn tình bạn và tình người. Nhưng lại có tình cảm đặc biệt đối với... con nít.

- Tại sao lại tốt với tôi?

- Vì chúng ta là bạn.

- Bạn ư? Thật...

- Thật nực cười! Bạn định nói vậy đúng không? Nhưng không có gì là nực cười cả. – Nó nhớ lại cái câu nói khó hiểu lần gần đây nhất cô nhóc nói với nó.

“Cô bạn đang ôm mình là người học sinh thứ hai nói chuyện với mình hay đúng hơn là làm mình nói chuyện. Có nên tin vào cô gái ấy hay không? Chưa bao giờ tin vào cảm nhận của trái tim nhưng không có nghĩ là không bao giờ tin vào nó. Với lại, 17 năm từ chối “kiến nghị” của con tim có lẽ là quá thiết thòi cho nó phải không nhỉ? Mình sẽ thử, ít nhất là một lần để một lần con tim được cất tiếng nói” – Cô nhóc nghĩ thầm rồi để mặc cho những giọt nước mắt rơi lã chã ướt đầm vai áo nó.

- Nước mắt có ma lực ghê lắm! Nếu bạn kìm *** dòng chảy của nó ra ngoài, nó sẽ chảy ngược về tim. – Nó vỗ vai cô bạn.

- Hức...hức... – Cô nhóc khóc như trẻ con.

Đợi cho cô bạn hết khóc, nó nhẹ nhàng thủ thủ vào tai cô nhóc:

- Chúng ta là bạn, nhé?

- Umk!

Rồi cả hai cũng cười. Lần đầu tiên, cô nhóc tin vào cái thứ tình cảm thiêng liêng mang tên TÌNH BẠN bởi nó... làm cô cười tươi hơn bao giờ hết!

=====

Tối hôm đó, nó lại tiếp tục công cuộc trốn tránh Lâm Duy bằng cách nằm lỳ trong phòng.

“Cộc cộc cộc” Chuỗi tiếng động vừa kết thúc là cái giọng Lâm Duy vang lên:

- Lam Bình, cô có ra đây không thì bảo?

Nó nửa muốn ra vì sợ nửa lại không muốn nên chân nó không biết bao nhiêu lần đặt xuống nền rồi lại thụt lên.

- Cô quên hôm nay cô được mời đi dự sinh nhật Thiên Kỳ rồi à? – Một lần nữa, cái giọng nói ấy vang lên.

Vừa nghe đến đó, nó đã phóng ngay ra mở cửa. Thực sự là nó đã quên bég mất chuyện này. Lâm Duy nhìn nó từ trên xuống dưới với tất cả sự ngạc nhiên của mình.

- Cô chưa chuẩn bị sao?

Chưa đợi cậu hỏi hết câu, nó đã lao ngay vào phòng, lật tung đồ đạc trong tủ rồi lại còn làm rơi vỡ hết bao nhiêu thứ linh tinh “cản bước tiến” của nó.

Lâm Duy chau mày nhìn nó. Cậu cũng cảm thấy tiếc và đau lòng thay cho những vật dụng bị nó phá tan tành mà không một lần quay mặt nhìn lại hối lỗi, những bộ quần áo được xáo trộn bị ném xuống nền nhà một cách không thương tiếc. Bất đắc dĩ, cậu chạy lại phía nó và bế thốc nó lên mặc cho nó la hét rồi “hành hung” cậu.

- Nếu cô không yên, tôi sẽ thả cô xuống đó. – Lâm Duy đe dọa.

Nó cũng là một đứa biết nghĩ nên đành lặng yên mà “hưởng thụ” cái cảm giác như đang... bay này.

Lâm Duy bế nó ra xe rồi nổ máy phóng nhanh trên đường. Nó quay sang nhìn Lâm Duy rồi tự hỏi không lẽ cậu không nhớ gì về chuyện tối hôm qua hay sao?

- Nhìn đủ chưa vậy? – Lâm Duy vẫn đang lái xe.

Nó bối rối quay người lại rồi hướng mắt nhìn ra cửa xe.

Chiếc xe *** phanh và dừng lại ven đường. Lâm Duy nghiêng người sang chỗ nó, nhìn thẳng vào mắt nó làm nó sững người và nhắm tịt mắt lại, hai tay nắm chặt vào nhau.

- Xuống xe thôi! – Cậu mỉm cười rồi kéo nó xuống xe.

Mọi người qua đường đều nhìn nó chằm chằm và đầy soi mói. Lúc này, nó mới nhìn lại mình. Trên người mang bộ quần áo ngủ màu hồng phấn, đi chân trần, đầu tóc rối bù. Híc! Nó mỉm cười chữa ngượng nhưng bất ngờ bị Lâm Duy lôi vào trong một shop hàng super big!

Đầu tiên là ghé shop trang phục. Thật kỳ lạ khi mà Lâm Duy là người chọn đồ. Cậu đi từ dãy trang phục này sang dãy khác, ngắm nghía đủ kiểu với khuôn mặt đắm chiêu. Nó tò tò theo sau nhìn cậu bằng ánh mắt... “cảm phục”

- Có vẻ anh hay đi chọn đồ cho con gái nhỉ? Anh rành quá mà! – Nó vô ý chọc vào ổ kiến lửa.

Lâm Duy không nói gì, chỉ nhìn nó bực tức rồi ném cho nó bộ váy ngắn hai dây màu đen tuyền lấp lánh. Nó la lên đầy kinh hãi:

- Không, có chết tôi cũng mang cái bộ đồ quái gở này đâu!

- Bước vào thay đồ đi! – Lâm Duy không thèm để ý đến lời van xin của nó.

- Không! – Nó suýt khóc.

Lâm Duy thì thầm với chị phục vụ rồi chị ý chạy lại lôi nó vào phòng thay đồ. Nó vẫn cố níu lấy cánh cửa, thảm thiết:

- Không, tôi không vào! Chị ơi buông em ra đi mà!

Chị ta cười nham hiểm rồi cũng dùng sức lôi nó vào bên trong. Vừa chờ cái bóng nó khuất, khoe miệng cậu nhếch lên còn nham hiểm hơn cả chị phục vụ ban nãy.

Lát sau, nó bước ra với một chiếc váy dài không quá gối màu trắng tuyết với một lớp lụa mềm mỏng che kín cổ và phủ cuống phần tay áo. Phần hông có một dải ruy băng thắt nơ màu hồng đậm.

Thật ra đó là chiếc váy ban đầu Lâm Duy chọn cho nó nhưng sau khi nghe câu nói châm chọc có chủ ý của nó thì cậu đã vợ luôn cái bộ đồ bên cạnh đưa cho nó cho bỏ tức.

Lâm Duy mỉm cười hài lòng rồi lại kéo nó đi sang hàng khác.

Những đôi giày với đủ loại, đủ màu được bày biện đẹp mắt. Nó choáng ngợp nhìn xung quanh.

- Nhìn gì nữa! Mang vào. – Cậu đưa cho nó đôi guốc cao phải đến 10 phân màu trắng.

Nó há hốc rồi xua xua tay:

- Tôi không mang được giày cao gót đâu!

- Cô nhanh lên nào, lâu quá đấy! – Cậu nhìn đồng hồ rồi giục. Chắc là sắp trễ giờ rồi.

Nó cũng biết thân biết phận, cúi người xuống loay hoay với đôi guốc. Nó mỉm cười ngượng ngùng khi một chị phục vụ giúp nó mang đôi guốc “quái gở” vào chân.

Đang đứng dậm dậm vài bước đầu tiên để quen dần, cậu đã vội kéo tay nó đi. Nhưng lần này không giống những lần trước, chân nó đang mang guốc cứ vướng vướng và khó chịu, lại đau nữa chứ.

- ANH LÀM CÁI GÌ VẬY! ĐAU TÔI! Tôi sẽ nguyên rửa anh! – Nó hét lên rồi nhò dầm và loạng quạng khi cậu thả tay ra.

- VẬY thì cứ việc đứng đó mà nguyên rửa. Tôi đi! – Nói là làm, Lâm Duy quay bước ra cửa.

Nó hốt hoảng gỡ cái “cửa nợ” bám ở chân ra và xách trên tay chạy đuổi theo cậu.

51. Chương 51

Một lần nữa, chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự lớn náo nhiệt với tiếng nhạc và tiếng người cười nói rôm rả. Sinh nhật của tiểu thư có khác.

- Chẳng phải Thiên Minh và Thiên Kỳ là anh em sao? Nhưng biệt thự này chẳng giống ngôi biệt thự của Thiên Minh tẹo nào – Nó thối mả.

- Họ là anh em nhưng Thiên Minh không sống cùng với gia đình cậu ta. – Lâm Duy giải thích rồi quay sang nó, nhăn mặt – Mà sao cô biết? Cô đến biệt thự của tên đó rồi sao?

- Tất nhiên! Tôi còn qua đêm ở đó nữa mà. – Nó ngu ngơ khai báo.

- Cái gì? Cô điên à? Sao lại qua đêm ở nhà con trai? – Lâm Duy phát cáu và gần như hét lên làm nó sợ hãi nép mình lại.

- Thì.. thì là cái hôm anh để lại tôi với chiếc xe đạp đó, tôi bị lạc, anh ta cho tôi ngủ nhờ để rồi sáng hôm sau tôi mới có thể mò về nhà cho người ta tha hồ mắng nhiếc chứ? – Nó dùng cái giọng ám chỉ.

- À... ờ! Xuống xe thôi! – Cậu kéo nó xuống

Nhìn nó mà xem? Chân trần trong khi đôi giày thì rách trên tay. Lâm Duy cúi thấp xuống rồi lấy đôi giày trên tay nó đặt xuống đất. Cứ y như truyện cổ tích vậy, cậu mang từng chiếc giày vào chân nó.

- Đây, làm cái gì vậy? – nó kéo kéo áo cậu.

- Tôi sợ tôi không mang giúp thì đến sáng mai cô vẫn còn ở đây với đôi giày. – Cậu mĩa mai.

- Hai người đến rồi à? – Thiên Kỳ đứng ở cổng từ nãy giờ để đợi Lâm Duy và vô tình chứng kiến cái cảnh rất chi là tình tứ đó.

- Hi, chào! – Nó vẫy vẫy tay.

- Umk! – Lâm Duy chạy lại chỗ Thiên Kỳ rồi hai người cùng đi. Vậy nhưng chưa xong, cậu còn quay lại nháy mắt với nó – Nè, lát nữa đợi tôi cùng về kéo lạc đường bây giờ. Còn bây giờ thì đi vào đi nha!

Trời ơi, nó đứng sững vì cái nháy mắt đó. Có lẽ vì thế mà nó cũng để lỡ cái ánh mắt ghen tức Thiên Kỳ trao cho.

Hai người đó hòa vào đám đông. Nó đứng một mình, chấp chững những bước đi đầu tiên cứ y như em bé lên ba mới tập đi vậy.

- Lam Bình. Cô không vào à? – Thiên Minh bước lại phía nó, nở nụ cười quen thuộc.

- À... umk, tôi chuẩn bị vào – Mặt nó hiện lên sự đau khổ.

Thiên Minh nheo mắt nhìn nó khó hiểu rồi toan bước đi.

- Đây anh! – Nó gọi lại.

Cậu quay lại nhìn nó như muốn hỏi.

- Anh cho tôi mượn vai anh một lát được không? – Nó nhăn nhó cầu xin Thiên Minh. Nếu không phải là bất đắc dĩ thì đời nào nó chịu hạ mình như vậy nhỉ?

Thiên Minh tròn xoe mắt nhìn nó nhưng cũng bước lại gần cho nó mượn vai.

Nó bám vào vai Thiên Minh như người chết đuối túm được phao. Hai người bước chậm chậm vào trong. Vừa đi, Thiên Minh vừa ghé vào tai nó, thì thầm:

- Mượn xong có trả không vậy?

- Tất nhiên! Sao? Muốn lấy luôn hả? – Nó vênh vênh.

- Không. – Thiên Minh cười xòa rồi thủ thủ vào tai nó – Nhưng hôm nay trông cô rất xinh đấy.

May mà đèn không sáng lắm nên cậu mới không thể thấy được hai gò má nó đỏ ửng lên. Một người như Thiên Minh mà cũng biết khen người khác cơ đấy?

- Cảm ơn! – Nó cười.

- Không sao. – Cậu nói một câu xã giao thông thường rồi bước đi.

Nó lại một mình.

Quay góc nhìn về với sân sau của căn biệt thự. Chiếc xích đu có gắn những trái tim hồng kim lấp lánh trong ánh đèn mờ mờ và ánh sáng của ông trăng huyền hoặc đọng đưa theo nhịp chân của hai con người.

- Tớ biết là cậu yêu tớ. Tớ cũng biết mình không nên ghen tuông với vẫn với cô ta nhưng Lâm Duy à, tớ không làm được. – Thiên Kỳ thở dài.

- Thiên Kỳ à. – Cậu nói này người ta vẫn thường dùng khi không biết nên làm thế nào để an ủi đối phương.

- Nhìn hai người nói chuyện với nhau rất hợp. Cách cô ta nhìn cậu làm tớ cảm thấy tủi. – Lại thở dài.

- Không có đâu, cô ta ghét tớ còn chưa hết nữa là. – Lâm Duy thanh minh.

- Cậu ngốc thật! Cô ta thích cậu lắm đấy. Cậu không biết điều đó sao? – Thiên Kỳ nhìn xoáy vào mắt cậu. Bằng một giác quan đặc biệt nào đó, cô có thể cảm nhận được rằng nó chính là người có thể thay đổi hoặc thậm chí là chiếm lấy người con trai cô yêu từ tay cô.

- Không có chuyện đó đâu. Làm sao có thể. – Cậu mỉm cười tự trấn an mình và cô bạn gái.

- Tại sao cậu không hỏi thẳng cô ta? Coi như đó là món quà sinh nhật cậu dành cho tớ. – Thiên Kỳ ngả đầu vào vai Lâm Duy rồi cả hai người cùng nhìn vào một điểm vô định trên bầu trời nhiều sao kia.

Nó chán ngấy cái cảnh ngồi yên một chỗ vì dù sao nó cũng là con người ưa vận động. Nghĩ đi nghĩ lại, nó tin rằng mình có thể xoay sở với đôi giày này nên lại loạng choạng bước đi. Vừa đi được vài bước đã bị nú tay lại khiến nó suýt ngã.

Giận dữ quay lại nhìn cái tên dở hơi đang nú tay nó nhưng mắt nó đã hóa tròn xoe khi nhìn thấy Lâm Duy. Cậu đang nú tay nó, còn Thiên Kỳ lại ôm lấy cánh tay kia của Lâm Duy.

- Cô thích tôi phải không?

52. Chương 52

- Cô thích tôi phải không?

Nó đứng hình ngay sau câu hỏi đó. Mắt nó dán chặt vào Lâm Duy, toàn thân đóng băng bởi ánh nhìn của cậu.

Mọi người xung quanh nhìn chăm chú vào nó đầy soi mói. Dĩ nhiên vì hai nhân vật đang đứng trước mắt nó có thể coi là quá nổi. Thiên Kỳ nhìn nó, đôi mắt ánh lên niềm thương hại, sự ghen tức, và một chút ít hài lòng. Nhưng trong mắt nó, những hình ảnh đó, Thiên Kỳ và cả mọi người vây quanh dường như mờ nhạt hẳn. Chỉ có Lâm Duy, chỉ có đôi mắt lạnh và cương quyết của cậu là rõ hơn tất, sáng hơn tất và tất nhiên là nó sợ hơn tất.

Nó vẫn đứng yên bất động.

“Không phải vậy! Tôi không thích anh!” – Đó là một câu nói với tất cả sự nỗ lực, gượng ép và có thể xem là câu trả lời đầy hợp lý trong hoàn cảnh này. Nhưng câu nói đó đã bị nó kìm nén, ứ đọng trong cổ họng và không thể thoát ra được. Tại sao nó không thể nói? Chỉ một câu nói đơn giản thôi mà? Nhưng câu nói

đó lại không dễ với nó. Bởi đó là cả sự lừa dối, còn nó...nó không thể lừa dối chính con tim mình. Phải, nó thích Lâm Duy

Mọi người nhìn nó, nó chẳng thèm để ý. Thiên Kỳ nhìn nó, nó coi như không. Còn Lâm Duy nhìn nó, nó lại thấy ngộp thở và hơi đau. Ít nhất đây không phải là tình huống mà nó mong muốn sẽ xảy đến.

Không gian im lặng dường như để chờ đợi câu trả lời từ nó. Nhưng nó không thể đáp ứng nhu cầu ấy được.

Chợt, tay nó bị kéo đi thật mạnh trong khi tay kia vẫn nắm gọn trong tay Lâm Duy vẫn còn vương hơi ấm. Nó ngoảnh mặt nhìn lại mà không chỉ một mình nó, tất cả thấy các con mắt đều nhìn vào “kẻ xen ngang kia”.

- Thiên Minh? – Nó thốt lên kinh ngạc.

- Đi thôi! – Ánh mắt cậu hiện lên nỗi giận dữ và cậu kéo nó đi.

Sự bất ngờ đó khiến Lâm Duy cũng buông tay nó ra và cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng một à không hai con người....

“Rắc” tiếng động nhỏ vang lên và ngay lập tức là giọng nói nhỏ của nó chỉ kịp Á lên một tiếng ngăn ngửi rồi ngã quỵ.

Đơn giản, nó đang mang giày cao gót và với những bước chân dài của Thiên Minh khiến nó không theo kịp mà ngã xuống một cách bất ngờ.

Đã có một người đứng sau định chạy đến đỡ nó dậy nhưng.... “kẻ xen ngang” lúc này đã nhanh chóng bế thốc nó lên rồi rời khỏi hội trường, mang theo hàng ngàn ánh mắt trầm trồ, ngạc nhiên, và tức giận.

Em đi rồi sao anh còn đứng đó?

Sao người cạnh em không phải là anh?

< xen=“” vào=“” mấy=“” câu=“” này=“” cho....=“” đẹp=“” trang=“” giấy=“” thôi=“” chứ=“” mình=“” không=“” giới=“” mấy=“” vụ=“” này=“” lắm!!!=“”>

Lâm Duy nhìn thấy Thiên Minh bế nó – vợ của cậu – khuất lẩn vào đám đông. Có phải chẳng, cậu đã sai? Lúc này khi hỏi nó, cậu đầu suy nghĩ nhiều, chỉ muốn biết sự thật. Nhưng đôi mắt nó tròn xoe nhìn cậu... Ôi cái đôi mắt đó.... Nếu cậu không hỏi nó thì có lẽ nó vẫn còn cười đùa vui vẻ. Nếu lúc Thiên Minh kéo nó đi, cậu giữ lại thì có lẽ cảm giác có lỗi này không lan chiếm trái tim cậu như vậy. Nếu lúc nó ngã, cậu chạy lại nhanh hơn thì có phải...có phải chẳng bây giờ, bên cạnh cậu là nó và bên cạnh nó chỉ có cậu mà thôi! Nhưng nghĩ lại mà xem, tất cả đều là “nếu” và “nếu” nhưng “nếu” thời gian có quay trở lại đi chẳng nữa thì chưa chắc cậu đã đủ can đảm để làm những điều đó bởi trong mắt cậu, ko chỉ lo cho nó mà còn cả Thiên Kỳ – người con gái cậu đã hứa rằng sẽ yêu suốt đời....

Nó không nói gì cả mặc dù chân nó đau nhói. Nó tin rằng nỗi đau thể xác có thể phần nào giúp nó xóa đi được nỗi đau trong tim. Rồi nó rục đầu vào Thiên Minh mà khóc. Nước mắt thấm qua áo cậu và cậu cảm nhận được nó, những giọt nước mắt nóng hổi.

“Cô đúng là ngốc thật!”

- Tôi xin lỗi! – Thiên Minh thì thầm.

Nó lau vội nước mắt đang chảy dài rồi mỉm cười:

- Xin lỗi? Vì cái gì?

- Lúc này vì tôi mà cô bị ngã rồi ra nông nỗi này đây. – Thiên Minh thở dài.

- Hơ, tôi phải cảm ơn anh mới đúng, nhờ anh mà tôi không phải đi bộ, mỗi chân lấm rồi! – Nó lại cười mặc dù chân đau gần chết.

Thiên Minh bế nó đi dưới ánh trăng huyền hoặc. Trăng không đủ sáng để soi rọi khuôn mặt đau khổ của nó và vẻ đăm chiêu chau mày giận dữ vậy mà lại vô vùng bình yên của Thiên Minh nhưng cái không gian tĩnh lặng này càng làm hai con người cảm nhận rõ ràng diễn biến tâm trạng của đối phương...

“Kít” Chiếc xe dừng lại bên cạnh nó và Thiên Minh. Người cầm lái ló đầu ra và cười:

- Lên xe đi, đừng làm người ta tưởng hai người là diễn viên phim Hàn! – Thiên Bảo.

Thiên Minh nhếch mép rồi đỡ nó vào xe.

- Giờ đi đâu thưa quý ông, quý bà! – Thiên Bảo đùa.

- Cậu... ưm có thể đưa tôi đến nhà Hân Hân được không? – Nó đề nghị. Có hai nguyên do để dẫn đến lời đề nghị này. Một là nó không muốn về nhà trong tình trạng này. Và hai là vì cô bạn của nó, Hân Hân.

Thiên Bảo thoáng giật mình nhưng rồi cũng mỉm cười chấp thuận. Chiếc xe đến nhà Hân Hân thẳng tiến.

“Tĩnh...tĩnh” Chuông cửa vang lên một hồi lâu mới thấy Hân Hân chạy ra. Cô bạn vừa nhìn thấy nó trên tay Thiên Minh đã thoáng thốt kêu lên:

- Lam Bình, bạn sao vậy?

- Không sao. Chỉ một sự cố nhỏ thôi mà! – Nó trấn an rồi quay lại nhìn chàng trai vừa bước ra từ cửa xe.

- Chào! – Thiên Bảo bước đến trước mặt Hân Hân.

Cô bạn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn con người vừa cất ra câu nói đó và lắc đầu để tin chắc mình không lầm tưởng.

- Ch...chào! – Hân Hân sau một hồi cũng chịu đáp rồi quay sang nó – Vào nhà đi!

Nó được đặt xuống chiếc ghế sofa ở phòng khách.

- Bạn bị trật chân rồi. – Hân Hân nhìn nó phán đoán.

- Chắc vậy! – Nó nhăn mặt.

Thiên Minh khẽ nâng bàn chân đau của nó lên cân nhắc một hồi rồi dùng sức...bẻ để hai khớp xương khớp vào nhau.

“Rắc”

- Ahhhhhhhhhh! – Tiếng hét kinh thiên động địa của nó vang lên làm ai nấy đều bật tai lại.

- Hàng xóm thức hết bây giờ! Híc! – Hân Hân hét lên để lấn át cái volume của nó.

- Thế nào rồi? – Thiên Minh nhìn nó lo lắng.

- Bẻ chân người ta xong rồi hỏi sao rồi à? – Mắt nó rơm rớm nước.

Thiên Minh bật cười trước bộ dạng của nó. Còn nó, sau một màn nước mắt sắp rơi, nó lại tiếp tục quan sát cử chỉ của Hân Hân và Thiên Bảo.

Có một điều rất chi là rõ ràng rằng hai người này đang cố tránh mặt nhau. Chợt Thiên Bảo nhìn thấy trên chiếc bàn nhỏ cạnh phòng khách một bức ảnh đã được lật úp xuống. Nổi tò mò trĩu dậy, cậu bước đến và cầm nó lên xem.

Một cô gái và một chàng trai đang ngồi trên một cánh đồng hoa bạt ngàn và họ cười rất vui vẻ. Chàng trai đó là cậu, Hoàng Thiên Bảo và cô gái đó chính là cô chủ của căn nhà này, Hân Hân. Nhưng tại sao trong tiềm thức cậu chưa bao giờ nhớ rằng mình đã từng tới đó và nụ cười đó... không phải của cậu bây giờ.

Cái khung ảnh màu bạc có trái tim lớn lấp lánh màu hồng và trong hình trái tim khắc một dòng chữ, một dòng chữ khó hiểu: “Dù có chuyện gì đi nữa cũng không được buông tay mình ra. Hứa nhé! Yêu bạn, cô bé gốc của mình – Hoàng Thiên Bảo”

- Tầm ảnh đó mình định vất đi lâu rồi nhưng dạo này bạn quá chưa vất được. – Hân Hân hốt hoảng chớp lấy khung ảnh trên tay Thiên Bảo rồi bước vào trong phòng và đóng cửa lại.

Phía sau cánh cửa, một cô gái đang khóc, những giọt nước mắt nhỏ dài xuống những góc cạnh và tấm kính của khung ảnh nở trong tay cô gái. Cô khóc vì một quá khứ đã qua, khóc vì một quá khứ không bao giờ trở lại....

Nhưng cô gái đó lại không hề biết rằng ở bên ngoài cánh cửa kia, một chàng trai lặng người tay toan gõ cửa nhưng lại thôi. Thiên Bảo quay mặt lại, ngồi xuống sàn, tựa lưng vào cánh cửa gỗ, đầu óc cậu trống rỗng và không hiểu tại sao tìm cậu đau nhói.

Hai con người đó, chỉ cách nhau một cánh cửa thôi mà cứ như là cả một vòng trái đất...

- Sao cậu lại ở đây? – Hân Hân bước ra và ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Bảo ở ngoài phóng mình. Khóe mắt cô đỏ hoe và hẳn ai cũng biết là vừa khóc xong.

- Không, đi ngang qua thấy mệt thì ngồi lại thôi! Phòng vệ sinh ở đâu vậy? – Một lời nói dối không thể vụng về hơn được nữa. Phòng Hân Hân ở trên gác mà cậu thì có việc gì phải đi lên đó cơ chứ.

- Xuống cầu thang, đi thẳng xuống bếp, nằm ở bên tay trái ý. – Hân Hân chỉ tay rồi bước đi xuống lầu.

Còn lại một mình, tên con trai bồng đầu đâm đầu vào tường, tay đâm mạnh vào cánh cửa

- Lam Bình, tối ngủ lại luôn chứ? – Hân Hân ngồi cạnh nó, hỏi han.

- Chắc để hôm khác, mình không về thể nào cả nhà cũng lo lắm! – Nó cười.

- Vậy để tôi đưa cô về. – Thiên Minh đỡ nó dậy rồi quay sang tìm Thiên Bảo, nhắc thấy bóng cậu uể oải xuống lầu, Thiên Minh hỏi luôn – Thiên Bảo, cậu có về không hay ở lại đây? – Đây là một câu hỏi thực sự vì trước đây, trên một lần cậu bạn ở lại nhà Hân Hân.

- Tổ... – Thiên Bảo giật bản mình, ngạc nhiên vì câu hỏi quá sức vô duyên của Thiên Minh nhưng sao lại thấy câu hỏi đó...quen quen.

- Cậu ấy ở lại đây làm gì? Cậu ấy cũng có nhà mà! – Hân Hân cắt ngang.

- Bạn nói cũng phải! – Thiên Bảo chép miệng rồi bước thẳng ra cửa.

Khi cả ba đã leo lên xe đi khuất, Hân Hân thở phào rồi tựa luôn vào cửa, mắt nhắm nhìn bầu trời đêm mà tâm trí thì phiêu lạc nơi nào.

53. Chương 53

Không khí trên xe yên lặng, chẳng ai nói với ai câu nào. Nó cũng chẳng thiết nói nhưng vẫn luôn suy nghĩ về thái độ của Hân Hân.

Trong khi họ chạy xe trên đường trong sự căng thẳng thì chúng ta hãy cùng quay lại buổi tiệc sinh nhật của Thiên Kỳ nhé!

Sau khi Thiên Minh cùng nó rời khỏi, buổi tiệc lại quay về quỹ đạo của nó nhưng với hai con người thì có lẽ mọi chuyện đã khác hẳn...

- Lâm Duy, lấy dùm tổ ly rượu nho. – Thiên Kỳ kéo tay Lâm Duy rồi đẩy cậu về phía bàn tiệc.

Một lát sau, cậu quay lại, về mặt đồ dẫn.

- Rượu nho của tổ đâu? – Thiên Kỳ nhú mày.

- Rượu nho? – Lâm Duy như choàng tỉnh – À, tổ quên mất – Nói rồi cậu lại bước về phía bàn tiệc.

- Đây ko phải là rượu nho. – Thiên Kỳ ngạc nhiên với thái độ của cậu bạn trai rồi cô nàng đứng dậy, nhăn mặt nói – Hôm nay cậu lạ thật!

Lâm Duy thần thần nhìn bóng dáng Thiên Kỳ khuất hẳn rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đâm mạnh bàn tay vào bàn.

“Lâm Duy, mày làm sao vậy nè?”

Tiệc đã tàn, mọi người khách lục đục ra về sau khi đã chìm trong men say và những điệu nhạc cuồng nhiệt. Lâm Duy cũng vội vàng lấy xe nhưng chợt khựng lại ở cánh cổng bạc của ngôi biệt thự, suy nghĩ mông lung rồi lắc đầu nhủ thầm:

- Con nhỏ đó giờ đã được người ta đưa về nhà rồi, làm gì có thời gian đứng chờ mình đón cơ chứ?

Cậu nhớ trước lúc vào, cậu đã dặn nó là chờ cậu ở cổng để rước về, vậy mà giờ, nơi cánh cổng bạc có rất nhiều người nhưng không phải là nó....

- Cảm ơn! – Nó cười rồi chào tạm biệt hai chàng trai để đi vào nhà. Chân nó đã đỡ hơn sau khi thoa thuốc và băng bó, nó có thể tự đi vào nhà mà ko cần ai phải đỡ.

- Umk! Ngủ sớm đi! – Thiên Minh vẫy tay rồi quay lại vỗ vai Thiên Bảo – Đi thôi!

- Tớ thấy cậu có vẻ lạ lắm, chuyện gì đã xảy ra ở nhà Hân Hân? – Đợi khi không khí xung quanh trở nên căng thẳng, Thiên Minh mới xua tan.

- Ko có gì! – Thiên Bảo mệt mỏi.

- Umk! – Cậu cảm thấy rằng đến lúc nào Thiên Bảo thực sự muốn nói, cậu ta sẽ tự khắc nói ra.

- Vào trước đi nhá, tớ đi có công chuyện! – Thiên Bảo chào tạm biệt cậu bạn rồi cho xe đi.

Thiên Minh nhìn theo đầy lo lắng nhưng rồi cũng bước vào nhà.

Nó cố lắm mới lết được lên phòng. Căn phòng tối om, chỉ có ánh trăng hắt vào ban công rọi thứ ánh sáng mờ mờ.

“Tách” Nó đưa tay bật công tắc điện.

“Cốp” Đôi guốc trên tay nó rơi xuống đất, mặt lấm la lấm lét nhìn cái khối đang nằm trên chiếc giường yêu quý của nó.

Nó tiến lại gần và nhận ra Lâm Duy. Suy nghĩ ngu ngốc của nó lúc đó là chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi phòng để tránh khỏi bị tra hỏi. Nhưng không kịp nữa rồi, cái giọng nói kia lại cất lên làm tim nó ngừng đập vì hoảng sợ:

- Về rồi à?

-.....

Không thấy trả lời, Lâm Duy ngồi bật dậy và nhìn chăm chăm vào nó. Vẫn cái kiểu cũ, đôi guốc xách trên tay, chân xỏ dép màu hồng phấn hình thỏ. Nhưng.... ở cổ chân trái thì có sự xuất hiện của một miếng cao dán.

- Chân cô? – Lâm Duy nhìn nó.

- À, ko sao! – Nó cười trừ.

- Lại đây. – Cậu dõ giọng ra lệnh vậy mà nó lại rằm rắp nghe lời mới khổ. Quả thực ko hiểu nguyên nhân gì mà giờ đây nó cảm thấy rất sợ cậu.

Nó ngồi xuống giường một cách miễn cưỡng, mặt nhăn nhó như chú khỉ.

Bất ngờ, Lâm Duy cúi xuống và nâng chân phải của nó lên, trên tay đã thủ sẵn một miếng cao dán màu trắng nhỏ xinh.

Nó đã định nói gì đó nhưng cứ y như thần, cậu biết được mọi ngôn ngữ của nó nên đã ra lệnh trước:

- Ngồi yên!

“Tại sao tôi phải nghe lời anh cơ chứ? Lam Bình, mày điên rồi à?” Nó thầm nghĩ.

Gót chân nó ửng hồng. Tất cả đều tại cái đôi giày cao gót đó. Và nhắc đến đôi giày cao gót là phải kể tội Lâm Duy.

Cậu đặt chân nó về vị trí cũ, tất nhiên là có xê dịch vài xen-ti-mét rồi bước thẳng ra ban công ngắm trăng.

Nó sau một hồi lưỡng lự cũng chạy ra đứng bên cạnh. Trời đêm nay nhiều sao thật, những ngôi sao lấp lánh.

- Xin lỗi! – Lâm Duy thì thào và tai nó đủ thính để nghe được câu nói đó.

Nó mở to mắt nhìn Lâm Duy, khều khều vào tay cậu:

- Anh... làm ơn nhéo má tôi một cái đi.

Lần này đến lượt cậu nhìn nó, ngạc nhiên. Không đợi cậu hỏi, nó giải thích luôn:

- Anh mà cũng biết nói xin lỗi à? Tôi có nằm mơ ko? Nhéo đi xem nào – Nó đưa tay chỉ vào má mình.

Lâm Duy bật cười rồi đưa hai tay nhéo má nó làm nó la lên vì đau.

Nó nguýt cậu một cái thật dài rồi lẩm bẩm:

- Muốn thức tỉnh người ta hay muốn bóp chết vậy? Người gì đâu mà mạnh thế.

- Xin lỗi! – Cậu xin lỗi thứ hai được thốt nên bởi Lâm Duy.

Giống như lần trước, nó đưa con mắt to trong nhìn cậu. Cậu cũng nhìn nó với nụ cười thật tươi và đôi tay đã đặt lên má nó từ bao giờ.

- Cần tôi nhéo má giống lần trước ko? – Lâm Duy hỏi.

- Ko ko, cảm ơn! – Nó nói rồi cười thật tươi, hai mắt lấp lánh ý như những vì sao trên trời.

Lâm Duy sững người trước nụ cười của nó rồi vội vàng quay mặt đi hướng khác mặc cho nó ngạc nhiên.

- Làm ơn đừng cười kiểu đó. – Cậu vẫn ko nhìn vào mắt nó.

Nó cũng ngạc nhiên ghê lắm nhưng vẫn muốn sống yên bình nên đã lấy tay quay mặt cậu nhìn thẳng vào nó rồi đưa đôi tay lên hai khoe mắt, nhẹ nhàng kéo xệch xuống trông ngộ ơ là ngộ, miệng vẫn cười nhưng vì cơ mặt bị kéo xuống nên nụ cười méo xệch:

- Vậy cười theo kiểu này được chứ? – Nó ngu ngơ hỏi.

Cậu không nói gì, chỉ cười rồi lại đưa đôi mắt lên bầu trời đêm. Vầng trăng sáng vàng vạc, chiếm lĩnh một khoảng không rộng lớn. Trăng như là bá chủ của bầu trời nhưng trăng đơn độc....

Còn xung quanh, những vì sao san sát nhau và cùng tỏa ra ánh sáng như nhau. Nhìn vào khó mà phân biệt được vì sao nào sáng nhất, chúng sống chen chúc trong không gian màu đen vô tận nhưng chúng cùng nhau tỏa sáng, chúng không hề cô đơn...

- Mẹ tôi bảo rằng mỗi người đều có một vì tinh tú là thần hộ mệnh. – Nó hạ giọng khi nhắc đến người mẹ đã khuất của mình.

Lâm Duy nhìn nó đầy thương cảm, vậy mà cách đây vài ngày, chính cậu đã dám coi thường xuất thân của nó.

- Anh có nhìn thấy ngôi sao kia ko? Ngôi sao duy nhất được ở gần mặt trăng ý. – Nó đưa tay chỉ chỉ.

Cậu hướng mắt theo hướng tay chỉ của nó rồi gật đầu.

- Đó chính là ngôi sao hộ mệnh của tôi. Tên ngôi sao đó là Lam Bình. – Nó ngây thơ chia sẻ. – Sao anh lại cười? – Nó quay sang Lâm Duy.

- Không, cô thật giống trẻ con đấy, cô cũng mê tính dị đoan nhĩ? – Lâm Duy xua tay.

- Đâu có, đó là sự thật, mẹ tôi bảo vậy mà! – Nó vênh vênh. Bất cứ điều gì mẹ nó nói, nó đều tin đó là sự thật.

Lâm Duy xoa nhẹ đầu nó rồi chỉ lên ngôi sao mà theo nó có tên là Lam Bình, nói nhỏ:

- Cô ko thấy ngôi sao đó đơn độc lắm sao? Bạn bè nó ở xung quanh mà nó lại cứ nằm ở đó một mình.

- Nó đâu có nằm ở đó một mình, nó ở cùng mặt trăng. Mặt trăng là của ngôi sao và ngôi sao cũng là của mặt trăng – Nó phân bua.

Lâm Duy vỡ lẽ, cậu nhìn ngôi sao nhỏ rồi lại nhìn vầng trăng huyền hoặc bên cạnh, ngôi sao là của mặt trăng? Mặt trăng là của ngôi sao? Phải, ko biết đến bao giờ nó mới tìm được mặt trăng của mình...

Trăng vẫn rải ánh sáng mờ ảo xuống trần thế, ban phát hơi lạnh se se cho những con đường, và gọi nên thứ tình tình cảm kỳ lạ trong mỗi tâm hồn nhỏ bé...

Bên cạnh ông trăng, một vì sao nhỏ vẫn tỏa sáng, nhưng ánh sáng yếu ớt hơn. Liệu trăng có bao giờ biết rằng Ngôi sao là của mặt trăng và mặt trăng là của ngôi sao?!?

54. Chương 54

Hai con người, hai suy nghĩ cùng đứng nhìn về một hướng cho đến khi chàng trai quay lại cốc đầu cô gái:

- Đồ trẻ con, ngủ sớm đi, tôi về!

- Đồ người lớn, về đi, tôi ngủ! – Nó nhướn người cốc đầu trả đũa Lâm Duy.

Cậu định nói gì đó rồi lại thôi.

“Cô thích tôi phải ko? Chắc là ko đâu nhỉ? Vì nếu thích tôi thì làm sao cô có thể đứng ngắm trời đêm này giờ!?” Lâm Duy lắc đầu rồi bước đi.

“Anh ko biết phải ko Lâm Duy, chính tôi cũng vậy, cũng ko biết là mình thích anh từ bao giờ nữa nhưng mà quả thật tôi rất khâm phục bản thân mình đấy! Cười cười nói nói mặc cho cơn đau cứ xuyên suốt trong lòng...” Nó thở hắt ra, quỳ xuống rồi tựa đầu vào lá chắn ban công.

=====

Sáng hôm sau, nó đang loay hoay soạn sửa đến trường thì một vật gì đó trong túi áo rơi ra ngoài.

Ánh nắng chiếu vào làm vật đó lóa lên, nó liền chạy lại nhặt và nhận ra chiếc đồng hồ gia bảo của Tiểu Tiên. Từ hôm đó đến giờ, cô bạn ko nói với nó câu nào, chẳng thèm hỏi thăm nốt, ko biết có chuyện gì ko?!?

- Lát nữa chắc phải đem đến lớp trả cho bạn ấy thôi! – Nó nhủ thầm rồi cất chiếc đồng hồ vào túi áo.

Lon ton chạy vào lớp với cái chân đã bết đau hơn, nó tiến thẳng đến bàn Tiểu Tiên.

- Hey! Trả cho bạn nè, mình quên mất! – Nó cười tươi hơn hở.

Tiểu Tiên tròn xoe mắt nhìn nó như là một người ngoài hành tinh vậy, lắp bắp:

- Bạn...bạn...

- Mình trả đồ cho bạn mà, lần sau ko được làm mất đâu nhá! – Nó dúm chiếc đồng hồ vào tay Tiểu Tiên.

- Hứ! Bạn đóng kịch làm gì? Muốn gì thì nói đi! – Cô bạn nhếch mép, giọng lạnh băng.

- Muốn gì ư? – Nó nhăn mặt khó hiểu – Mình chỉ muốn trả đồng hồ cho bạn thôi mà! – Nó ngơ nghe.

Tiểu Tiên thu hết sự chú ý về vẻ mặt thành khẩn của nó, rụt rè hỏi:

- Bạn...ko trách gì tôi à?

- Ko, hôm đó bạn làm mình lo quá, mà sao bạn về được nhà vậy? Bạn đã đi đâu? – Nó hỏi tới tấp.

- Mình.... à.... mình thấy bạn lâu về quá, chạy đi tìm nhưng mãi ko gặp được bạn. Lát sau mình quay lại chỗ cũ ngồi đợi rồi ngủ thiếp đi, tỉnh dậy thì thấy đang ở nhà, chắc pama mình đi tìm. – Tiểu Tiên kể một mạch rồi cười trừ.

Nó tin ngay lời cô bạn rồi nháy mắt:

- Xin lỗi đã để bạn chờ lâu.

- Bạn ko sao là tốt rồi!

Lúc nó vừa vào chỗ, Tiểu Tiên rút điện thoại ra rồi nhắn tin ột ai đó.

“Chị à, con nhỏ đó ko nghi ngờ gì cả? Em vẫn còn trong vòng chơi phải ko chị?”

Send. Một nụ cười đầy nham hiểm nở trên môi cô bạn nhỏ.

Ra về.

Trên sân trường vắng ngắt có hai cái bóng in dài đang di chuyển. Khoảng cách là khá xa giữa hai cái bóng và giữa hai con người cũng vậy.

- Anh Key! – Hoài An gọi theo.

-.....

- Đợi em với! – Cô nhóc vừa thở hổn hển, vừa chạy theo.

- Xin em đừng đi theo anh nữa! – Key ko ngoảnh mặt lại nhìn cô bé lấy một lần.

- Nhưng em thích anh. – Hoài An khẳng định.

- Nhưng... anh thích....chị gái em! – Key nói nhỏ dần rồi bước đi nhanh hơn.

- Ahhh! – Cô bé ôm lấy bụng rồi hét lên.

Key quay lại thì thấy Hoài An đang ngồi trên sân, hai tay ôm lấy bụng, môi mím chặt vì đau.

- Em sao vậy? – Key chạy lại.

- Đau quá, ko đi nổi nữa rồi! – Cô bé nhìn Key cầu cứu.

- Để anh đưa em đến bệnh viện. – Key hốt hoảng bế thốc cô bé lên mà ko để ý đến đôi mắt xoe tròn đen láy của cô bé đang nhìn cậu chăm chăm.

Hoài An ko còn kêu la nữa, chỉ ngoan ngoãn nằm im. Bỗng cô bé bật lên một tiếng cười trong trẻo:

- Được anh bế thích thật! Biết anh tốt bụng vậy, em đã dùng cách này sớm hơn. – Hoài An vòng tay ôm lấy cổ Key nhưng bất ngờ, anh chàng trừng mắt nhìn cô gái đang nằm trên tay mình làm Hoài An sợ hãi.

Key thả Hoài An xuống đất một cách mạnh bạo rồi bước đi thẳng với vẻ mặt hậm hực. Nói thực, Key ghét ai lừa dối cậu dù người đó....có là người cậu yêu thương nhất.

Key đã đi được một đoạn khá xa, nhưng lại ko hề nghe thấy cái giọng nói líu lo của cô bé ban nãy, một nỗi lo lắng trĩu nặng trong lòng.

Cậu ngoảnh mặt lại và hốt hoảng nhận ra cái thân hình nhỏ bé đó vẫn nằm sõng soài giữa sân trường đầy nắng. Liệu có phải Key đã quá mạnh tay?

- Này, ko sao chứ? Muốn nằm vạ hả? – Key đứng dút tay vào túi quần, đứng nhìn Hoài An nằm dưới đất. Cậu ko muốn bị cô bé lừa thêm một vố nào nữa.

- Anh đi nhá! – Key dợm bước nhưng hình như vẫn chẳng nhận được phản ứng gì của cô bé. Cậu hốt hoảng cúi xuống, nâng đầu Hoài An lên với vẻ lo lắng thực sự.

- Có nghe anh nói gì ko vậy? Này.... – Key vỗ vỗ vào má cô bé nhưng cũng ko ai trả lời.

- Thôi được rồi, xem như anh chấp nhận để em lừa thêm một lần nữa, và đây là lần cuối cùng nhá! – Key nhếch mép rồi lại công Hoài An đi.

Trên lưng cậu, Hoài An nở một nụ cười hài lòng.

“Em yêu anh nhiều lắm! Nhưng xin lỗi vì có lẽ đây ko phải là lần cuối cùng như anh mong ước đâu! Nhất định anh sẽ phải yêu em như em đã từng yêu anh.... nhất định là vậy!!!”

55. Chương 55

- Mày dám ăn cắp tiền của một bà già ư? – Một tên con trai vừa nghiêng răng, vừa luôn tay đánh thùm thụp vào người tên trộm đang nằm lăn dưới chân cậu thanh niên kia.

- Anh ơi....xin anh tha cho em... em trót dại anh ơi... – Tên trộm nói ngút quãng và hét lên những tiếng thét kinh hoàng.

Máu từ vết thương chảy loang dài trên đường, áo tên nằm dưới đất thấm đỏ và dính bết vào người, tay cậu thanh niên kia cũng đầy máu, những giọt máu...không phải của cậu.

- Tha ày để mày tiếp tục hại người à? – Người kia vẫn không buông tha, nắm thẳng vào mặt tên đó làm một luồng nước màu đỏ tuôn ra từ miệng.

- Đủ rồi đấy? Muốn giết người để vào tù bóc lột hả? – Tên bên cạnh đang đứng yên quan sát thì vội vàng lên tiếng.

- Mặc tở. Hắn ta đáng vậy. – Vẫn tiếp tục bạo lực mặc tên trộm khóc lóc thảm thiết, kêu gào khảm cổ.

- Thiên Bảo! Cậu hãy xem lại mình đi. Có thật sự cậu muốn đánh tên kia chỉ vì hắn ăn cắp tiền của bà già ko? Hay... hay cậu cần ai đó để trút giận? Cậu cần ai đó để đánh, vì thấy người khác đau, cậu nghĩ rằng mình sẽ bớt đau hơn? – Cậu nói cuat Thiên Minh đâm trúng tim đen của Thiên Bảo, cậu ta ngừng tay và đứng dậy, lững thững bước đi...

“Thiên Bảo, tở phải làm gì? Làm gì để kéo cậu ra khỏi giấc mộng ko đáng có này?” – Thiên Minh nhìn theo cậu bạn, lắc đầu rồi quay lại nói với tên nằm dưới đất:

- Biến đi trước khi cậu ta quay lại. – Chỉ là một lời đe dọa thôi bởi cậu biết Thiên Bảo sẽ không bao giờ quay lại.

Trên vỉa hè, bóng một thằng con trai lững thững bước đi, những bước chân mệt mỏi, những bước chân vô định vì thằng con trai đó thậm chí còn chẳng biết mình đang ở đâu và mình sẽ đi về đâu...

Những lời nói của Thiên Minh lại ong ong trong đầu cậu. Có thực sự là chỉ vì thấy chuyện bất bình mới đánh? Đừng biện minh bởi đã trên một lần, cậu bỏ qua các vụ cướp đường sau lưng mình với ánh mắt vô can. Có thực sự khi thấy nỗi đau của người khác, cậu sẽ bớt đau hơn? Phải, Thiên Bảo đau nhưng lại chẳng biết vì sao lại đau, chẳng hiểu vì sao lại bị bực bội, chẳng hiểu vì sao phải cầu khẩn, chẳng hiểu vì sao thấy cô đơn mặc dầu từ trước đến nay cậu vẫn luôn vậy, chẳng hiểu thấy trống vắng, chẳng hiểu vì sao thấy thiếu một điều gì đó và chẳng hiểu vì sao...chẳng hiểu vì sao cứ luôn nghĩ về người ấy, một người con gái luôn xuất hiện trong những giấc mơ của cậu, một người con gái mà đến chính khuôn mặt của cô ấy cậu cũng không thể nhớ ra, một người con gái mà cậu có cảm tưởng đã ở bên mình lâu lắm rồi. Rốt cuộc người đó là ai?

“Dù có chuyện gì đi nữa cũng không được buông tay mình ra. Hứa nhé! Yêu bạn, cô bé ngốc của mình – Hoàng Thiên Bảo”

Dòng chữ đó cứ ám ảnh Thiên Bảo suốt và buộc cậu phải nhớ đến một ai đó, một ai đó mà cậu đã bỏ rơi... Tần suất cô gái ấy xuất hiện trong tâm trí cậu ngày càng nhiều. Cậu càng cố xua đuổi, nó lại càng cứ bám riết.

- Cậu chủ, mời cậu xuống dùng cơm. – Bác quản gia gõ cửa phòng.

- Tôi xuống bây giờ đây. – Thiên Bảo vừa nói vừa bước ra khỏi phòng.

Cậu sống cách ly với gia đình. Từ khi bị mất trí, cậu trở nên xa lánh mọi người xung quanh, mai danh ẩn tích suốt trong giới báo chí nhưng lại rất nổi trong giới dân chơi.

Căn nhà này rộng lắm, rộng đến nỗi cậu cảm thấy mình lọt thỏm và lạc lõng giữa nó. Những món ăn được bày biện trên bàn ăn....chỉ có mình cậu.

Khẽ thở dài, Thiên Bảo kéo đĩa cơm gần nhất lại gần và ăn nó. Nhưng bỗng dừng, mắt cậu sáng lên, đứng bật ra khỏi ghế. Đĩa cơm này... mùi vị này... cậu thấy quen, quen lắm.

- Nhất định sau này mình sẽ lấy bạn, lúc đó ngày nào cũng được ăn cơm bạn nấu.

- Thật ko? Cậu sẽ không chán cơm của mình chứ?

- Không bao giờ. Mình sẽ lấy bạn và bạn không được nấu cho ai khác ăn ngoài Hoàng Thiên Bảo.

Những đoạn hội thoại chấp vá tạo thành những mảng kí ức ko toàn diện. Thiên Bảo ôm đầu, cố nhớ ra người con gái ấy thì một giọng nói vang lên, một giọng nói cũng rất quen:

- Cậu có sao ko?

Thiên Bảo giật mình quay lại thì nhận ra người đó, người cậu đã nhấn tâm nói lời chia tay.

- Hân Hân? Sao bạn đến nhà tôi? Chẳng phải...chúng ta đã nói rõ rồi sao? – Thiên Bảo nhấn mắt.

- Phải, đó là chuyện của chúng ta, chuyện của cả mình và cậu nhưng mình đến nhà cậu là chuyện của mình và...một người, mình đã hứa sẽ giúp cậu hồi phục thì mình phải giữ lời hứa. Còn... sau khi cậu khỏe lại, mình sẽ đi, ko bên cạnh cậu nữa – Hân Hân vừa nói vừa đặt cốc nước xuống bàn.

Thiên Bảo nhìn Hân Hân với đôi mắt tròn xoe. Cô bạn này thật kỳ lạ. Sao có thể thay đổi nhanh như vậy? Nhưng thôi, mặc kệ, cái trí nhớ đó khi muốn nó sẽ tự quay về.

=====

Hôm nay là ngày 14/2/xxxx. Ngày 14/2, ngày valentine, ngày lễ dành cho những đôi tình nhân...

Các bạn đã, đang và sẽ có một ngày valentine vui vẻ chứ? Hãy mỉm cười dù ngày valentine có một mình hay hai mình vì dù sao, vào ngày này, mọi người quanh bạn đang cười thì không lý gì lại phải ủ mình ở nhà cả. Các bạn có ngày valentine cho riêng mình và nhân vật trong truyện này cũng sẽ có ngày valentine chỉ riêng họ mà thôi...

~*~*~*~*

- Hai đứa dẫn nhau đi chơi nhé? – Ông nội ôn tồn nói khi cả nhà đang xem ti vi ở phòng khách.

- SAO Ạ? – Cả hai đồng thanh rồi nhìn nhau và cùng nâng ly trà của mình lên, chuẩn bị uống thì...

- Hôm nay là lễ tình nhân mà. – Ông nói nhỏ nhẹ nhưng đáp lại là tình trạng ho sặc sụa của hai đứa cháu.

- Hai đứa này, uống có ngụm trà mà cũng để sặc nữa. – Mẹ Lâm Duy lắc đầu nhìn hai con người trẻ tuổi mặt đỏ bừng vì ho.

- Ông... ông cũng biết ngày này à? – Lâm Duy cố bình tĩnh.

- Mà xem thường ông mà đấy à? – Ông nội mắng yêu.

- Có ai nghĩ ông lại có suy nghĩ của teen như vậy chứ ạ – Lâm Duy thì thầm chỉ để ình nghe.

- Cháu nói gì đó? – Ông nội nhìn Lâm Duy đầy dò xét khiến cậu hốt hoảng xua tay. Ông chuyển sang nghiêm mặt nói – Hai đứa đi nhanh, chưa qua 12h ko được bước chân vào nhà.

- Ông ơi, làm gì cho đến 12h hả ông? – Nó nhấn nhó.

- Cái đó là tùy hai đứa, liên quan gì đến ông? – Ông nội thản nhiên đáp rồi thản nhiên đưa tiễn hai đứa nó ra cổng.

Cánh cổng đóng sập lại trước mũi hai đứa mà chẳng biết nên làm gì cả.

Nó ngồi ăn vạ trước cổng, mặc cho Lâm Duy đi qua đi lại dò xét xem có cái lỗ hổng nào để vào không.

- Này, anh định làm gì vậy? – Nó hỏi khi thấy cậu đã bám trụ vào thành tường.

- Nhìn ko thấy sao? Trèo vào nhà chứ làm gì nữa? – Lâm duy cau và tiếp tục công việc giống khi.

Rồi thì bỗng một cây gậy phăng vào chân khi cậu đã trèo lên được trên đỉnh thành.

- Ah, ai vậy? – Cậu la toáng lên.

- Cho cháu chờ, ko đi mà trèo vào nhà làm gì? Nhớ là về sau 12h đấy. – Ông nội từ trong nhà nói vọng ra. Ông lão tài thật, biết trước cả những chuyện này nữa cơ đấy.

- Haha, đáng đời! – Nó cười toe toét mặc cho cái mặt tức tối, sát khí ùng ùng của ai đó chĩa vào nó.

- Lẹ lên. – Lâm Duy quay lưng gọi nó vẫn đang đứng cười như con hâm sau khi đã đi được một đoạn khá xa.

Nó trơ mắt ếch nhìn thì Lâm Duy nhăn mặt:

- Cô muốn ở đó làm thức ăn uối à?

Nó lắc đầu nguầy nguậy rồi theo chồng lên đường.

Đường phố về đêm lung linh những ánh đèn hoa rực rỡ. Những đôi tình nhân kéo nhau đi dạo trên vỉa hè và ngồi ung dung ngắm mặt hồ trên ghế đá. Tay trong tay, mắt nhìn mắt, trông họ thật là hạnh phúc. Có thể người cạnh họ không phải là một nửa thực sự nhưng vào cái giờ phút thiêng liêng đó, họ tin rằng họ sinh ra là để dành cho nhau...

Nó mỉm cười với những suy nghĩ vẩn vơ rồi hít hà cái không khí trong lành. Làm gì cho qua 12h đây? Nó thì có rất rất nhiều thứ để làm nhưng giờ đây ko chỉ mình nó thích là được.

“I’ll be running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will,

- Alo! – Lâm Duy nhắc máy.

- – Là Thiên Kỳ.

- Ngày.... à ngày. – Cậu sực nhớ ra cô người yêu thực sự của mình đang cần cậu nhất trong cái ngày lễ mà ai cũng có cặp đôi của riêng mình này.

- – Thiên Kỳ giục.

- Chúc cậu một valentine ấm áp nhé! – Lâm Duy thở dài.

-

- Chỉ thế thôi! Và tới yêu cậu.

- – Thiên Kỳ tò mò.

- Tớ... – Lâm Duy nhìn nó ngần ngại – Tớ ko có gì cả. Chỉ alf bạn thôi. Cậu ko giận tớ chứ?

- Ko, tất nhiên! Thôi, cậu cứ quay lại với việc đang bận cậu đi nhé. – Nói rồi, Thiên Kỳ cúp máy, lòng cô trĩu nặng một mối nghi hoặc. Kể từ lúc quen nhau, lúc nào vào ngày này, Lâm Duy cũng dẫn cô đi chơi đủ nơi, vậy mà hôm nay... Vì cái gì chứ?

Lâm Duy lại thở dài. Đã có những lúc, cậu nghĩ rằng sẽ bỏ mặc nó đi chơi một mình và cậu sẽ quay về với Thiên Kỳ. Nhưng... một thứ gì đó đã ngăn cản cậu, một thứ gì đó ở sâu thẳm trong lòng và cậu ko thể bỏ mặc nó.

- Ăn kem đi! – Nó kéo cậu đi về phía hàng bán kem tự động.

Lâm Duy bị kéo nên phải đi theo. Nhìn nó loáy hoáy mãi mà kem vẫn ko ra, cậu lấy làm thương cảm, bày cho nó cách làm rồi cả hai cùng nhâm nhi kem socola màu nâu óng.

- Đây Lam Bình, tôi tặng cây cho cô nha! – Lâm Duy nẩy ra ý tưởng quái dị khi cả hai ngang qua dãy hàng cây.

- Huh? Chỉ nghe người ta nói tặng hoa chứ ko ai nói tặng cây hết à. – Nó ngu ngơ nhưng vẫn đi theo Lâm Duy.

Cậu ko nói gì, chỉ cười bí hiểm rồi kéo tay nó về phía một dãy hàng xa nhất, dãy hàng bán các loại cây sống....ở nước.

Nó thắc mắc lắm nhưng vẫn muốn chờ xem cậu định giở trò gì?

- Tặng cô! – Lâm Duy nhin cười rồi vớt một cây ở dưới cái hồ nhân tạo tặng cho nó. Nó vẫn ngây thơ ko hiểu, nhìn cái cây bèo nhỏ bé đang nằm trong tay mình. Phải, Lâm Duy tặng nó một cây bèo nhỏ và ôn tồn giải thích nữa chứ.

- Tên cô là Lam Bình, Lam là xanh. Bình là bèo. Lam Bình có nghĩa là Bèo xanh đầy ngực ạ! – Đường như ko nhìn được nữa, cậu bật cười giữa chốn đông người qua lại.

Nó vẫn đang thuộc dạng chết lâm sàng. Ko thể nói nổi điều gì nữa. Lát sau, khóe miệng cử động tạo thành nụ cười nhạt. Cây bèo trên tay nó nhỏ nước xuống giày. Sau nụ cười nhạt đó, mắt nó chuyển sang hình viên đạn à ko, phải là đại bác mới đúng:

- ANH MUỐN CHẾT HẢ? ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TÔI! – Nó chạy rụt theo Lâm Duy này giờ đã biết thân biết phận mà vọt trước. Trên tay nó, cây bèo nhỏ tội nghiệp bị cách ly khỏi nước vẫn đang mơn man theo từng hơi thở của gió....

- Bạn có cần phải làm vậy ko? Bạn đâu phải là osin của mình? – Thiên Bảo phát bực khi thấy Hân Hân đang loay hoay rửa chén trong bếp.

- Cần chứ! Mình nấu thì mình phải dọn. Đó là nguyên tắc rồi! – Hân Hân nói vọng ra.

Thiên Bảo đành lắc đầu chịu thua với cô gái cứng đầu này. Cậu đang chăm chú để cố nhớ lại cô gái ấy, cô gái mà chính cậu đã hứa sẽ lấy làm vợ sau này. Khuông mặt, mái tóc, đôi mắt, tất cả chỉ là những hình ảnh hết sức trừu tượng, là ảo ảnh, mà đã là ảo ảnh thì thật khó để nắm bắt...

- Này, cậu ngủ thật à? – Hân Hân hươ tay trước mặt Thiên Bảo.

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô chỉ biết thở dài rồi ngồi xuống ghế nhìn cậu. Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn con người ấy nhưng trái tim ấy thì đã không còn có khoảng trống nào để cô chen chân vào nữa rồi. Cậu đã hoàn toàn thay đổi, cậu đã không thuộc về cô nữa, cậu quá xa vời mà bàn tay nhỏ của cô không thể với tới. Thôi vậy, dù sao cô cũng nên từ bỏ nhưng từ một góc ngách nào đó, cô vẫn luôn ảo ước rằng có một ngày, Thiên Bảo sẽ nhớ ra cô, nhớ lại tất cả những kỷ niệm mà cả hai thật có, khoảng thời gian ấy mới thật hạnh phúc làm sao...

- Bạn ko có vấn đề gì chứ? Sao lại ngồi cười một mình thế kia? – Tiếng Thiên Bảo làm Hân hân sức tỉnh. Cô bạn lại cười và định chào tạm biệt thì bị Thiên Bảo chặn họng bằng lời đề nghị mà đúng hơn là ép buộc:

- Ngồi xuống xem cùng tôi.

- Xem gì? – Hân Hân ngược nhìn cậu đầy tò mò.

- Xem mới biết chứ tôi có biết gì đâu. – Thiên Bảo nhún vai. Lúc chiều, thằng đàn em phát cho hai đại ca của FM mỗi người một cái đĩa và dặn xem vào đêm valentine cùng với người yêu. Lúc này nhớ ra nên muốn xem thử xem sao.

“Tách” Đĩa tra vào đầu.

Thiên Bảo lại chỗ và ngồi cạnh Hân Hân.

1s 2s 3s và màn hình hiện lên.

-Ahhhhhhhhhhhhhh! – Hân Hân hét lên nghe điếng người và ôm chầm lấy cổ người con trai bên cạnh.

Ngay cả Thiên Bảo, dù muốn hét lắm nhưng cũng họng, không thể cất lên tiếng nói được. Nhìn cái đầu nhỏ bé đang núp vào người cậu, cậu mới hiểu vì sao cái này phải xem cùng với người yêu trong ngày valentine.

Những âm thanh rộn người vang vọng khắp phòng khách với màn hình ti vi cứ y như thật. Những cái xác rũ rượi treo lơ lửng trên ngọn cây cao đu đưa theo làn gió tử thần. Máu, máu chảy thành một dòng suối hay đúng hơn là dòng suối nhuộm một màu đỏ của chết chóc. Và tiếp đó là những bóng ma với khuôn mặt trắng bệch, tô rõ thêm đôi mắt sâu hoắm với cánh mũi cao và hai răng nanh nhọn hoắc.

Âm thanh kéo dài bỗng dừng lại tắt ngấm và không gian rơi vào trạng thái không trọng lượng đối với hai người...

“Đại ca”

Tiếng gọi từ đâu đó phát ra làm Hân Hân hoảng sợ nhưng ngay sau đó thì trấn tĩnh được, hình như là nhờ...Thiên Bảo.

Màn hình ti vi tối đen như mực, chỉ vang lên tiếng nói của một tên đàn em, chính là chủ nhân của đĩa ma này.

“Chúc đại ca và chị dâu một valentine vui vẻ. Chị dâu ơi, đừng ôm đại ca nữa, ngại thở bây giờ” Kèm theo đó là điệu cười “man rợn”.

Nghe đến đó, Hân Hân đỏ mặt quay lưng lại. Có phải nó muốn ôm đầu cơ chứ? Thiên Bảo chỉ khẽ cười. Tên đó là người mà cả cậu lẫn Thiên Minh đều quý nên chắc chắn ko thể trừng phạt được rồi. Nhưng cái cậu cười ko phải vì cái trò ngốc nghếch kia mà là vì điệu bộ của Hân Hân.

- Mình về đây! – Hân Hân vẫn ko nhìn cậu mà đứng dậy đi thẳng.

- Suýt nữa thì quên hôm nay là valentine, tiêu tốn thời gian của bạn rồi, chúc valentine vui vẻ nhé! – Thiên Bảo cho tay vào túi và nói. Trong lòng cậu dường như, một đốm lửa nhỏ nào đó đã được nhóm lên.

Trong lúc đó, tại một căn nhà lớn, trong một căn phòng nhỏ ấm áp, trên một chiếc giường màu hồng xinh xắn, một cô bé đang mân mê chiếc điện thoại màu hồng với nụ cười luôn thường trực trên môi.

“Anh Key, chúc anh một valentine ngọt ngào và dĩ nhiên là anh không cô đơn vì bên anh vẫn còn có Hoài An mà! *Nháy mắt*”

Send...

Tin nhắn được gửi đi nhưng không nhận được hồi âm. Đó là điều mà Hoài An đã đoán trước bởi nếu có một tin nhắn được gửi lại cho cô bé với nội dung không làm tổn thương cô thì người mà cô gửi tin không phải là Key mà cô thích nữa rồi.

“Nhớ là em đang theo đuổi anh và đó là quyền của em. Anh có thể tránh mặt em nhưng không thể tránh cả đời đâu!”

Send...

=====

Sáng sớm, lại lịch trình cũ, lại lên xe, lại đến trường cùng Lâm Duy. Nó tiu nghỉu ngồi dựa đầu vào thành xe nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Lâm Duy lại réo rắt:

- Cô thấy cây bèo đó đẹp không, Lam Bình? – Rõ ràng là cô ý nhấn mạnh tên nó mà. Nó mím môi chịu đựng.

- Hôm nào chắc xin ông nội về quê để ôm lên cho cô một đồng bèo xanh nhỉ? – Lại tiếp tục, lại chịu đựng.

- Mà bèo thì sống trong môi trường thế nào nhỉ? Lát phải tra để dạy cô cách chăm sóc mới được, cô hậu đậu quá! – Lần thứ n Lâm Duy lên tiếng và cũng là lần thứ n nó chịu đựng.

Nhưng lần thứ n cũng là lần cuối cùng. Nó quay phắt lại, hai mắt long lên:

- Sức chịu đựng của con người có hạn thôi nhé! Anh đừng có mà được đăng chân lên đăng đầu, lát nữa đến trường anh sẽ biết tay tôi!

Hai con người với hai tâm trạng khác nhau hoàn toàn đang sánh bước cùng nhau trên hành lang.

- Hôm nay đến sớm nhỉ Lam Bình – Key chạy đến vỗ vai Lâm Duy và khoác vai nó.

Nó cười hì hì. Một lát sau, cả Jun và Nguyễn Hoàng đều đến và chưa đầy một phút sau thì cả một đoàn kiến lại chạy đến bu quanh 4 cây kẹo ngon. Riêng nó, nó mờ nhạt...

- Họ đẹp trai thật!

- Hôm qua không thấy ai trong số họ ở bar.

- Đi chơi với người yêu rồi mà!

- Bla...bla...bla...

Bốn chàng trai BF cố xô đẩy để chọn đường đi, nó thì bị kéo xoành xoạch y như búp bê vậy.

“Bụp” Cái bóng đèn nổ lên trong đầu nó, một ý tưởng kỳ quái vụt chạy qua suy nghĩ. Nó mỉm cười nham hiểm và bước lại chỗ Lâm Duy, phải cố chen lấn lăm lăm mới rờ tới được cậu.

- Cười đi nào! Điều kiện đấy, chưa thực hiện đâu nha! – Nó thì thầm và cười thật tươi mặc ặt Lâm Duy biến sắc.

- Mọi người ơi, nếu tôi làm hoàng tử của quý vị cười thì mọi người có thể dọn đường cho tôi vào lớp được ko? – Nó chỉ chỉ về phía Lâm Duy.

Cả đám đông im lặng nhìn nhau, nổ bí quá mới nghxi ra tuyệt chiêu, Nếu ko dùng cách này, thể nào cũng ko nguyên vẹn mà chui ra.

Rồi tiếng vỗ tay đôm đốp.

Đáp lại là tiếng Á của Lâm Duy. Lúc này, nó dẫm lên chân cậu ra hiệu bảo cười ý mà.

Cậu tức lăm nhưng chẳng làm được gì. Dù sao cũng kí rồi, cũng hứa rồi, nếu ko thực hiện thì còn đâu là danh dự nữa hả trời?

Lâm Duy hít một hơi thật sâu trong khi “khán giả” nín thở. Ba chàng trai còn lại đơ ra một lúc rồi cũng tùm tùm cười theo.

Cuối cùng thì nó đã trả thù được vụ trên xe hồi sáng và kết quả sau nụ cười sáng giá với hàng loạt máy ảnh, điện thoại làm việc hết công suất là nó đường đường chính chính rời khỏi đám đông mà tóc và áo quần ko hề bị xộc xệch mặc dù lúc này có xô xát vài cái.

Bỏ lại sau lưng đám hỗn loạn và bước vào lớp, nó khoái trí mỉm cười....

56. Chương 56

Ra về, nó nghiễm nhiên là đoán trước được tình hình khi mà lúc sáng đã chọc tức Lâm Duy như vậy. Hân Hân thì không thấy mặt mũi đâu và nó biết là cô bạn đang ở bên cạnh người mà cô thích.

- Này này Băng Di, chờ với! – Nó chạy hốt hải ra cổng trường.

Con nhóc đứng lại một hồi, nhìn nó ngạc nhiên. Nó không nói gì, chỉ kéo tay con nhóc bước đi một cách ung dung.

- Bạn không bạn chứ? – Nó hỏi vu vơ.

- Không.

- Vậy đi chơi với mình nha? – Mắt nó sáng lên.

- Chơi? Tôi chưa thử bao giờ.

- Yên tâm, mình hứa sẽ làm bạn vui mà! – Nó nháy mắt nhưng đúng là nhân tính không bằng trời tính, vừa đi được một đoạn, bài nhạc chuông quen thuộc lại vang lên.

“If you wander off too far, my love will get you home. If you follow the wrong star, my love will get you home...”

- Alo – Nó hí hửng.

- – Jun ngập ngừng.

- What?

- – Jun than thở.

Nó thở dài, đoán ra được ý của anh chàng.

- Anh muốn em qua nhà dẫn bé Jen đi chơi?...

- – Jun búng tay cái tách mà nó có thể nghe rõ qua điện thoại.

- Chưa hết, còn anh thì tha thân ở mấy quán bar hay... lại đánh nhau trận gì? – Nó tọc mạch.

- – Jun dỗ ngọt.

- Thôi thôi, đừng giở bài đó, lát nữa em sang rước cô công chúa nhà anh, được chưa? – Nó nói rồi gập máy. Thật bực mình mà, muốn đùn đẩy trách nhiệm cho nó đây mà. Mặc dù nó rất quý bé Jen nhưng mà không thể để ông anh trai lộng hành vậy được? Nó quay sang con nhóc cầu cứu rồi cả hai cùng thẳng hướng nhà Jun mà tiến.

Bé Jen là một bé gái có ngoại hình dễ thương, lém lỉnh, lại rất hay cười. Nó quý con bé từ lần gặp đầu tiên, vả lại, Jen là em gái độc nhất của Jun nên nó xem Jen như em gái mình vậy.

Lúc nó và Băng Di dừng lại trước cổng thì một bé gái chừng 6 hay 7 tuổi chạy lại ôm chầm lấy nó, cười rạng rỡ để lộ cái răng khểnh thật xinh:

- Chị Lam Bình! Anh Jun bảo chị sẽ dẫn Jen đi chơi. – Nói đoạn, con bé quay sang Băng Di nãy giờ đứng nhìn Jen với vẻ thích thú hiếm có – Chị này là...

- Chị ấy là bạn của chị, Jen làm quen nha! – Nó xoa đầu con bé.

- Em chào chị ạ, em tên là Jen, năm nay em 7 tuổi, em học lớp 1B trường Wayfair, đường XYZ. – Con bé xỏ một tràng dài làm cho nó và Di đứng nhìn nhau ngơ ngác.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Di khẽ cười rồi cúi xuống xoa đầu Jen, nói nhẹ:

- Chị là Băng Di, năm nay chị 17 tuổi, chị học lớp 11A3 trường BFM, đường ZYX.

Nó nhìn cô bạn đi cùng với vẻ ngạc nhiên, hiếm khi thấy cô nàng thân thiện với ai như vậy, nhưng nó không hề biết rằng cô bạn đó rất có tình cảm với trẻ con, đặc biệt là đối với đứa bé như Jen.

Cả ba người cùng leo lên xe và cười nói rôm rả.

- Anh Jun đi đâu vậy Jen? – Nó cố gắng moi tin tức.

- Em ko biết ạ, chỉ thấy sáng giờ ảnh bạn lắm. – Jen thành thật – Chị ơi, Jen muốn chơi trò kia – Con bé chỉ cỉ tay về phía những vòng quay.

Đáp lại là một cái xoa đầu nhẹ và một nụ cười thật tươi, bé Jen được nó và cô bạn thân dẫn vào trong một hộp khối màu hồng nhạt. Con bé khoái chí lắm, hét thật lớn mặc cho gió cứ tát đều vào mặt. Cả ba chị em xuôi dạt và ngã nhào về bên góc theo quán tính mỗi khi vòng quay đến bước ngoặt.

- Jen bám kỹ vào đấy! – Nó kéo áo con bé đang mãi miết la ầm ĩ.

- Vâng ạ! – Con bé hét lên để những lời đó không bị gió cuốn trôi.

Cô bạn đi cùng nó – Băng Di – nãy giờ cười rất tươi. Cô không hề hay biết rằng có một người đang nhìn mình bằng đôi mắt ngạc nhiên. Tại sao lại có thể cười tươi như vậy?

- Jen, ăn kem đi! – Di rủ rê.

- Chị Di ơi, mua bóng bay! – Jen cất giọng trong veo.

- Jen Jen ơi, lại đây chụp ảnh nào, cười lên nhóc. – Di cười tươi kéo tay con bé về phía mình.

Thế đấy, chẳng mấy chốc, hai chị em đã làm thân với nhau, chẳng mấy chốc, nó bị cho ra rìa. Nó giờ không còn tồn tại trong mắt hai con người ham vui kia rồi, nó giờ cứ như người dưng, dù có nói gì, có dùng biện pháp nào đi chăng nữa cũng không có cách nào ngăn cản cái máu ăn chơi của một con bé 7 tuổi và một con nhóc 17 tuổi.

11h, nó hét toáng lên làm mọi sự chú ý đổ dồn về mình:

- KHUYA LẮM RỒI! VỀ THÔI.

- Hơ...hơ...về thôi Jen – Di tỏ ra sợ hãi. – Không chị lại mang danh là bắt cóc trẻ em.

Cả ba cùng leo lên chiếc xe. Hai cái mặt hả hê, thích thú, nói luyên thuyên. Một cái mặt thì hậm hà hậm hực, tức giận vì chỉ sống chưa không tồn tại.

- Hôm khác chị Di tới nhà Jen chơi nha! Jen cho chị xem nhiều thứ đẹp lắm – Jen mời mọc hay đúng hơn là dụ dỗ.

- Uk, được mà.

Nó giờ đây cũng hòa được vào câu chuyện không đầu không cuối của hai con người này nên thỉnh thoảng cũng đệm được vài câu.

Từ đằng xa, một khuôn mặt đờ đờ sát khí bước đến, tay lăm lăm con dao sắc bén.

Tội nghiệp cho ba chị em, mãi mê nói chuyện chẳng để ý gì xung quanh cả, chẳng để ý mối nguy hiểm đang đến gần.

Ánh sáng của lưỡi dao phản chiếu, hắt vào mắt Di, con nhóc lập tức quay về phía con người cầm dao, giọng dọa dẫm:

- Ai đó? Muốn gì? – Con nhóc nheo mắt bởi phe mình ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối.

- LAM BÌNH!!!!!!!!!!!! – Tiếng hét phát lên từ bóng đêm với cái giọng kinh rợn và tức giận cực độ. Xem ra còn có người tức giận hơn nó lúc này. Nó đang cố nhớ ra xem có ai hận nó đến độ cầm cái vật sáng sáng, sắc lẹm kia đe dọa nó hay không.

Tiếng bước chân tiến gần. Di nhanh chóng kéo bé Jen về phía sau mình. Con bé biết điều cũng tỏ ra sợ hãi nhưng lại ngạc nhiên hơn khi nghe thấy tên đó hét lên.

Khuôn mặt kẻ đó phơi bày rõ mồn một dưới ánh sáng. Cả ba cặp mắt ech trở ra nhìn.

- Anh... anh Jun?!? – Nó và bé Jen ngạc nhiên.

- Là...là anh à? – Con nhóc cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra tên con trai đầu tiên làm con nhóc chủ động nói chuyện.

- ĐI ĐÂU GIỜ NÀY VỀ? – Jun không để ý gì đến hai người còn lại, chỉ lao vào nó mà chực ăn như một con hổ đói lâu ngày – SUÝT NỮA THÌ BÁO CẢNH SÁT RỒI ĐÓ NHỎ KIA.

- Hơ...anh bảo em dẫn bé Jen đi chơi mà! – Nó thanh minh.

- Chơi mà 11h30 mới về, có biết trẻ con đi chơi đêm nguy hiểm lắm không? – Jun hơi hạ giọng.

- Anh Jun... anh sao lại cầm con dao lăm lăm thế kia? Jen sợ... – Jen nín thở nhìn Jun.

- Tại nhóc hét đó! Đang gọt trái cây ăn thì bị pama đuổi ra khỏi nhà để tìm nhóc. – Jun xoa đầu Jen rồi quay sang cô gái bên cạnh, chết đứng khi nhận ra cô gái đó.

Nó hươ hươ tay trước mắt Jun, ghé vào tai rồi...thì thầm:

- Hai người quen nhau hả? Chuyện tình sét đánh sao?

Bé Jen tủm tủm cười làm hai nạn nhân trong cuộc bối rối.

- Chào! – Di đánh trống lảng, tránh ánh mắt soi mói của nó và bé Jen.

- Thật ko ngờ lại gặp bạn ở đây! – Jun gãi đầu.

- Về thôi Lam Bình – Kéo tay nó – Chị chào Jen nhá! – Nháy mắt với bé Jen nhưng với Jun thì chỉ một câu cùn lùn như lúc nãy – Chào!

Không hiểu sao, anh chàng lại thấy thất vọng cực kỳ. Ít ra ấn tượng về cô nàng này cũng không thể phai nhanh đến vậy được!?!

- Hôm nay rất may là em không bị mắng, tất cả là nhờ ai đó – Nó đá lông nheo rồi nghiêng đầu về phía Băng Di, cô bạn không nói gì, chỉ lẳng lặng leo lên xe.

Jun nhìn theo chiếc xe màu vàng chanh khuất dạng rồi cũng nhanh chóng dẫn cô em gái nghịch ngợm vào nhà, trên tay vẫn lăm lăm cây dao gọt hoa quả...

=====

- Băng Di, Hân Hân, đi ăn nào! – Nó khoác tay hai cô bạn rồi kéo xuống canteen.

Không biết là cố tình hay chỉ là vô ý, nó lôi bạn mình ngồi ở cái bàn khuất đằng sau mà lúc bấy giờ đã có bốn chủ sở hữu. Là BF.

- Có nhất thiết phải ngồi bàn này không? – Lâm Duy nhăn nhó.

- Có, nhất thiết phải là bàn này! – Nó nháy mắt rồi ngồi xuống.

Thức ăn dọn ra và điều đặc biệt không hiểu sao bữa ăn trưa này toàn những món...cay. Nhìn vào là một màu đỏ chói lóa. Nó mặc kệ, nó biết ai là người bày trò nhưng mà nó đâu phải là con người dễ bị hạ gục đến vậy. Hít một hơi thật sâu, nó húp lấy húp tô canh đây ớt.

Hân Hân làm quen với những món cay từ lúc mới bước vào công việc nội trợ nên việc ăn những món này là không hề quá sức đối với cô.

Nhưng còn một người, một người ngồi cạnh nó thì mồ hôi rịn cả trên trán, răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, hai tay xiết vào nhau và lâu lâu lại run lên.

- Di, bạn không ăn được cay sao? – Nó quay sang hỏi.

- Lớn thế rồi mà đến món cay cũng không ăn được. – Jun vừa gấp lấy gấp vừa lên tiếng mỉa mai.

-..... – Con nhóc nhú mày nhìn chàng trai vừa nói.

- Tôi nói không đúng sao? Bạn ko ăn được cay còn gì? Mà hình như con nít mới sợ cay như vậy? Mồ hôi chảy đầy trên mặt rồi kìa – Anh chàng vẫn không tha.

-.....

- Người không ăn cay sao lúc đầu còn đi chung đêr ăn cơ chứ? – Jun, quả thật chính cậu cũng không hiểu sao mình lại nói những lời thế này?

“RẦM” Tiếng đập bàn làm những chiếc đĩa thức ăn trên mặt bàn rung chuyển. Con nhóc đứng dậy rồi bước ra khỏi canteen.

Nó và Hân Hân cũng vội chạy đuổi theo, không quên ném cho Jun một ánh nhìn nãy lửa.

- Jun, cậu sao vậy? – Lâm Duy lay vai Jun.

- Trước giờ có thấy cậu ta nói cô gái nào nặng lời vậy đâu? Dân sát gái mà! – Nguyên Hoàng khó hiểu.

Chỉ có Key là im lặng, anh nhìn theo con nhóc đang bỏ chạy rồi lại nhìn gương mặt thần thờ, dờ dẩn của Jun, khẽ lắc đầu...

Ra về, nó lại “cặp kè” cùng chồng. Trên xe cứ thở dài mãi, nó lo cho Bằng Di, không hiểu vì sao phản ứng ghê vậy? Chắc là lòng tự trọng cao ngất và không muốn ai trêu là con nít. Mà Jun cũng quá đáng thật, hôm qua còn tưởng hai người này sẽ là một cặp trời sinh, ai ngờ hôm nay lại như nước với lửa.

“I’ll e running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will,

Điện thoại Lâm Duy réo. Không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy ămtj câu tái nhợt rồi đành lại về giận dữ. Cậu đột ngột quay xe mà không hề để ý trên xe còn có một người khác ngoài cậu...

Xe chạy với tốc độ kinh hoàng. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhưng nhìn mặt Lâm Duy, nó vẫn thấy sợ, rất sợ...

Chiếc xe phanh gấp làm nó chúi người về phía trước theo quán tính. Nó nhận ra nơi này, chính là nơi lần trước Lâm Duy đánh nhau bị thương và gọi nó đến nhưng sao lại đến đây? Không lẽ lại sắp phải đổ máu?

- Chúng mày là bọn nào? Sao lại dám làm loạn ở địa bàn người khác vậy? – Lâm Duy gào lên làm cả đám người kia quay lại nhìn và kéo nó ra khỏi đồng suy nghĩ mà đến Lâm Duy xuống xe lúc nào cũng không biết.

- Sao đến đây? – Nguyên Hoàng và Key chạy lại đẩy Lâm Duy đi.

- Các cậu hay nhĩ? Có phúc cùng hưởng còn có họa tự chịu phải ko? – Lâm Duy tức giận ra mặt.

Nguyên Hoàng và Key lặng người rồi không hện mà gặp, cả hai cùng đâm dúi vào người Lâm Duy:

- Cái thằng, thông tin nhạy phết. Lại làm quen đi! – Rồi kéo cậu vào trước mặt tên cầm đầu kia.

- Mày là? – Lâm Duy ngờ ngợ.

- Quên nhanh tao vậy? Thắng, thằng Thắng mấy năm trước vào tù vì bọn mày đó, nhớ chưa? – Tên kia cười khinh bỉ. Trên mặt hằn, một vết sẹo dài kéo từ mắt xuống tận khóe miệng.

- Thắng? – Lâm Duy lặp lại, cậu dường như đã nhươt được ít nhiều về tên này.

Mấy năm trước, đàn em BF trong một chuyến đi chơi tự ý mà không có sự cho phép của thủ lĩnh hội đã gây ra họa lớn. Vô tình dính vào vụ buồn bán ma túy gì đấy và bị giữ lại tìm kẻ cầm đầu. Tên Thắng chính là kẻ đã lãnh đạn thay cho cả lũ và hần bị tống vào trại huấn luyện trẻ vị thành niên, còn cả bọn thì an toàn.

- Nhớ chưa, đại ca? Năm đó biết tau bị oan mà chẳng ai trong số 4 đứa công tử nhà giàu tụi bây nghĩ cách cứu tao ra. Tụi bây đúng là một lũ chó mà! – Hần ta chỉ thẳng tay về phía 4 chàng BF.

- Tụi tau đã nghĩ cách... – Key chưa nói hết câu thì hần đã nhảy vào.

- Nghĩ ư? Cách của tụi mày là ngồi đợi cho đến khi tau ra à? Tụi mày nghĩ cách ư? Nếu mà trong lòng còn nghĩ đến tau vì tụi mày mà phải chịu bị mất tự do thì cái vết sẹo xấu xí này có xuất hiện ở đây ko? – Hần ta đưa tay lên mặt, chỗ vết sẹo đang hoành hành – Sao? Ghê tởm lắm hả? Kinh dị alúm hả? Tụi mày sướng ko? Sướng ko khi nhìn tao bị vậy? – Hần tiếp tục nói, tiếp tục mắng.

Dù sao thì cả bọn cũng có lỗi, lúc đó còn nhỏ dại, đâu ai nghĩ lại ra nông nổi này huống hồ lần đó là bị oan? Lâm Duy lắc đầu:

- Tau xin lỗi mày đã để mày chịu vất vả.

- Xin lỗi? nếu xin lỗi có thể giải quyết được tất cả thì trên đời này cần gì pháp luật hả? – Hần ta bắt đầu lên cơn điên loạn, tưởng như có thể giết ngay tất cả ở đây.

Tình hình hiện nay là quân số không chênh lệch là bao. Nhưng tên Thắng kia thời đó còn được mệnh danh là sát thủ, chỉ cần hần muốn giết, ko ai có thể cản được. Ko chỉ vô công thâm hậu mà cái đầu đa mưu của hần cũng khiến ọi người sợ hãi tránh xa. Hần đã chịu khổ một thời gian dài và chẳng có lý gì hần lại bỏ qua cho những người đã khiến hần chịu khổ cả.

- Mày muốn gì? – Nguyên Hoàng đi thẳng vào vấn đề.
 - Tao muốn... bọn mày, bốn đứa bọn mày và nhất là tên đó – chỉ thẳng về Lâm Duy – phải chịu những nỗi đau còn đau hơn những gì tau đã cần phải chịu đựng.
 - Thử chút xem bọn mày có tiến bộ gì không. – Hấn phẩy tay và lập tức cả đám đàn em hấn xông ra trận. Lực lượng đồng đều nhưng không thể không cẩn thận với tên này bởi những mưu mô của hắn. Hắn có thể làm bất cứ điều gì chỉ cần đạt được mục đích.
 - Ổn chứ? – Lâm Duy hỏi ba tên bạn đang đứng xung quanh mình.
 - Ok! – Đồng thanh.
- Chưa được một nửa của trò chơi, thì một cái giọng đã vang lên phá đám:
- DỪNG NGAY!!!!!!!!!! – Nó hét lên rồi chạy đi tìm kiếm Lâm Duy trong lũ người này.
 - Cô điên à? Ra đây làm gì? Có biết là nguy hiểm không? – Lâm Duy quát vào mặt nó. Cuộc chiến vì nó mà tạm dừng.
 - Lam Bình, đi đi, mặc kệ bọn anh – Jun kéo nó đi nhưng nó đã dằng co để thoát khỏi bàn tay của anh. Tên cầm đầu bên kia đã lỡ mớ đoán ra được nó có vị trí quan trọng như thế nào đối với những chàng trai kia.
 - Lâm Duy, anh nghe tôi nói – Nó hạ giọng – Không còn thời gian để anh ở đây tiếp tục trò này đâu, đến bệnh viện với tôi, ông nội vào viện rồi. – Nó hăng say nói mà không hề biết phía sau lưng mình đang có nguy hiểm. Còn Lâm Duy, cậu đang choáng nặng vì lời nó thì đã vội nhìn liếc qua phía sau lưng cô gái trước mặt mình. Tên Thắng cầm cây mã tấu đang lăm le như con thú dữ.
 - Cẩn thận! – Lâm Duy ôm chặt lấy nó đẩy sang bên rồi lăn mấy vòng trên đất. Cậu nằm trên người nó, tay vẫn ôm chặt lấy nó. Môi không chạm môi nhưng... trái tim chạm trái tim....

57. Chương 57

- Cẩn thận! – Lâm Duy ôm chặt lấy nó đẩy sang bên rồi lăn mấy vòng trên đất. Cậu nằm trên người nó, tay vẫn ôm chặt lấy nó. Môi không chạm môi nhưng... trái tim chạm trái tim....
- Có biết chăng nếu cho cậu một điều ước, cậu sẽ ước thời gian đọng lại ngay lại ngay lúc đó nhưng thời gian không phải là thứ dễ điều khiển, thời gian không chấp nhận điều ước của con người.
- Cuộc chiến lại tiếp tục nhưng nó và Lâm Duy lại bị cho ra rìa từ lúc nào. Tiếng hét như tiếng hát, tiếng lưỡi kiếm, vũ khí chạm vào nhau như tiếng nhạc đệm và những con người đang bán sống bán chết kia cứ như những vũ công, những ca sĩ không chuyên.
- Bất ngờ, tên lúc nãy cầm dao tiến về phía hai con người đang sống trong cái thế giới màu hồng kia. Nhưng cũng bất ngờ không kém, con dao trên tay hắn bay lên không trung và cắm phập vào bãi đất trống.
- Mày muốn giở trò à? Không dễ đâu! – Key thúc vào bụng hắn sau khi đá con dao nguy hiểm kia.
- Rồi hai người lao vào nhau như hai con thú. Lâm Duy toan nhảy vào thì bị nó níu lại, lắc lắc đầu. Cậu bỗng thấy thương nó vô cùng, không muốn nhìn nó buồn.
- Anh phải đi với tôi đến bệnh viện. – Nhắc đến đây, nó bật khóc. Ông nội – người thương nó và đối xử với nó chẳng khác nào cháu ruột – đang trong tình trạng nguy kịch. Bằng mọi giá, nó phải dẫn được cậu cháu yêu quý của ông đến gặp ông bởi có thể đây là lần cuối nó làm được điều gì đó vì ông.
- Ông nội, sao giờ này cậu mới nhớ ra. Nhưng bạn cậu? Ông và bạn? Cậu bóp đầu suy nghĩ.
- Hai người còn đứng đó hả? – Jun giận dữ nhìn Lâm Duy vò đầu bứt tai.
 - Nhưng....

- Bọn tớ lo được, đừng xem thường bạn bè như vậy, phải có lòng tin. Chúng tớ và anh em BF ko muốn sau này cậu phải hối hận vì hôm nay phải ở lại đây đâu. – Nguyên Hoàng vỗ vai Lâm Duy rồi lần luôn vào đám đông để rèn luyện chân tay.

Lâm Duy nhìn quanh và nắm lấy tay nó lôi lên xe. Bởi cậu không muốn bỏ qua người ông đã hết mực yêu thằng cháu trai bất hiếu như cậu. Bởi cậu không muốn ông vì không thấy thằng cháu của mình mà buồn. Và một phần nào đó...cậu không muốn nhìn nó khóc, vợ tương lai 3 tháng của cậu...

- Mày đánh lén tau à? Tiến bộ rồi đấy. – Thắng tránh đòn của Key.

- Học tập mày thôi, nếu không tiến bộ thì tau đâu còn là đại ca của mày? – Key nhếch mép.

Bỏ lại đi, bỏ lại đằng sau trận hỗn chiến, cậu tin tưởng bạn bè và giờ đây, chỉ còn cậu và nó, yên bình như chỉ có một mình, căng thẳng như đang trong một cuộc thi trắc nghiệm thần kinh.

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện. Nó phóc nhanh xuống xe rồi dẫn Lâm Duy vào tìm phòng bệnh của ông. Lâm Duy cứ như một bức tượng thật sự, mặc nó muốn kéo đi đâu thì kéo. Trong đầu cậu, một mớ những suy nghĩ mông lung, một mớ thông tin cần cậu giải quyết.

- Đây rồi! – Nó hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

Phía sau cánh cửa đó, ông cậu đang nằm, ông cậu đang mong cậu biết nhường nào.

Những bước chân không đủ nhanh, đủ dài để tiến gần ông hơn làm cậu cảm thấy 1s cứ như 1 năm vậy. Pama nhìn thấy hai đứa nó tới thì mỉm cười trấn an, nụ cười buồn rầu.

Sao xung quanh lại u tối thế này? Ông nội nằm đó, mặt không còn nét thanh thần như ngày thường.

Lâm Duy tiến lại giường ông. Bao lâu rồi cậu mới được thấy ông ngủ nhỉ?

- Ông chờ cháu lâu lắm đúng không? Ông lo cho cháu nhiều lắm đúng không ông? Ông... cũng buồn vì cháu nhiều lắm, phải không ông? Là tại cháu, từ nhỏ đã làm ông phiền lòng rồi. Ông à... cháu... cháu xin lỗi ông, cháu đúng là chẳng làm nên trò trống gì, cháu đúng là bất hiếu, cháu xin lỗi ông nghe ông. – Lâm Duy xiết lấy bàn tay còn hơi ấm của ông nội và... những giọt nước long lanh hiện hữu trên khóe mắt. Tượng băng đang khóc, khóc thật sự...

Nước mắt mặn chát rơi xuống và đọng lại trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông lão đang nằm trên giường bệnh.

Nó cũng khóc, liệu có phải vì nó cũng khóc nên nó nhìn ai cũng thấy họ khóc không? Hay Lâm Duy đang khóc thật chứ ko phải là ảo ảnh?

- Ừm...ừm...

Ông nội trở mình và không gian chìm vào im lặng, ai nấy đều chờ mong một điều gì đó.

- Ông... – Lâm Duy xiết mạnh bàn tay hơn nữa.

- Cháu đến rồi à? Lam Bình đâu? – Ông lão tươi cười, vẫn cái vẻ lạc quan đó, ông làm không khí trong phòng bình yên lạ.

Nó bước đến trước mặt ông, đứng cạnh Lâm Duy nhưng ko quên lau đi những vết tích trên khóe mắt.

Ông Lâm đủ thông minh để hiểu này giờ đã có chuyện gì và ông cũng đủ thông minh để biết được sức khỏe mình nhưng trên một khía cạnh khác, ông còn thông minh hơn.

- Ta.... có lẽ không thể chờ đến lúc hai con bước vào lễ đường và trao nhẫn cho nhau nữa rồi. Ta xin lỗi. – Giọng ông trầm lắng như chạm khắc vào lòng người.

- Ông ơi, ko sao đâu mà ông, ông sẽ ko sao đâu. – Nó vỡ òa trong nước mắt. Nó ko chịu được xúc động và nó không thể nghe tiếp những lời nói bi quan của ông.

- Ta xin lỗi cháu. – Ông lắc đầu.

- Chúng cháu sẽ cưới vào... hai ngày nữa. – Lâm Duy nhấn mạnh từng chữ một như khẳng định tính chính xác của câu nói.

Bất cứ ai có mặt ở đó đều ngược nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên tột cùng. Con người đã thề có chết cũng không chịu sự sắp đặt của số phận giờ lại một mực tuân theo nó.

- Chúng cháu sẽ cưới, bởi vậy... ông nhất định phải khỏe mạnh, ông nhất định phải ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong lễ đường để nhìn cháu trai của ông bước vào con đường mới, con đường mà cháu sẽ đi cùng với một người nữa. – Cậu bỗng nắm tay nói kéo về phía mình rồi cúi chào ông và ra khỏi phòng, ko để nó và mọi người thăm vắn thêm câu nào.

Nó mở miệng định hỏi thì Lâm Duy đã cắt ngang.

- Đừng hỏi tôi bất cứ điều gì, việc của cô là im lặng và đi cạnh tôi.

Nó hiểu, nó hiểu cậu muốn tiếp thêm niềm tin cuộc sống cho ông, cậu muốn ông sống vui và không phải bận tâm việc gì, cậu muốn ông cậu có mục đích để khỏe mạnh, cậu muốn ông ở bên cậu và chắc rằng cậu... không hề muốn lấy nó mặc dù đối với nó, tin này quả thật làm nó cảm thấy hơi hạnh phúc.

Một bầu trời, một không gian, một bãi cỏ, hai con người và hai suy nghĩ.

Lâm Duy ngược nhìn lên bầu trời đen khịt kia, không có trăng và đồng nghĩa với việc, ngôi sao nhỏ kia sẽ không xuất hiện. Rốt cuộc cậu đã nghĩ gì khi nói ra những lời đó, cậu đã nghĩ gì khi thốt lên rằng cậu muốn cưới nó. Cậu đã nghĩ gì? Nhiều lúc phủ nhận chỉ là vì ông nội, vì sức khỏe của ông nhưng sự thật có phải chẳng chỉ đơn giản vậy. Không biết tự bao giờ, cậu lại ước được ở bên nó, cậu đã ước thế giới này chỉ có mình cậu và nó. Rồi cũng lắm lúc đi cạnh Thiên Kỳ cậu đã ước một điều ước điên rồ rằng người sát cạnh cậu lúc đó là nó chứ không phải là Thiên Kỳ.

Nếu... nếu nó không có hôn ước với cậu, không phải là con nhỏ mà ông chọn và nếu... nếu cậu gặp nó trước cả Thiên Kỳ thì liệu có phải cậu sẽ yêu nó không?

Lâm Duy nhếch mép vì suy nghĩ điên rồ của mình. Cậu đã hứa là sẽ ở cạnh Thiên Kỳ, cậu đã hứa sẽ chăm sóc và bảo vệ cô gái đó, vậy mà giờ đây, trong tim cậu, trong mắt cậu lại là hình ảnh của một cô gái khác.

Có một điều mà chính Lâm Duy cũng không thể lí giải nổi rằng cậu không hề hối hận với quyết định của mình và nếu thời gian có quay lại một lần nữa, cậu vẫn sẽ làm như vậy, sẽ nói như vậy và vẫn ước ao được mãi như vậy...

- Anh sẽ làm thế thật sao? – Nó đưa tay ngắt những cây cỏ non dưới đất và hỏi.

Lâm Duy nhìn nó rồi bật cười.

- Cô không trách tôi vì tự ý quyết định chứ? – Lâm Duy cười chua chát vì nghĩ rằng nó không muốn sẽ kết hôn vào hai ngày nữa hoặc chí ít là không muốn kết hôn với cậu.

- Không, tùy thôi – Nó định nói gì nhỉ? “Bởi tôi cũng muốn vậy và tôi thích anh”. Nhưng nó đã không nói vậy, nó hươ hươ mấy gọng cổ trước mặt, mỉm cười tinh nghịch – Thời gian là bao lâu?

- Thời gian? – Lâm Duy thắc mắc.

- Không lẽ anh muốn sống với tôi suốt đời. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh còn có một cô người yêu và chúng ta... chúng ta còn có bản hợp đồng ba tháng – Nó ậm ự.

Ừ nhỉ? Cậu đã suýt quên đi chuyện này, quên mất rằng còn có Thiên Kỳ và hợp đồng sống chung ba tháng. Vậy mà cậu lại nghĩ rằng cưới nó và sống cả đời như vậy cơ đấy. Có lẽ nó không muốn vì nó chẳng thích cậu.

- Umk... Hãy làm vợ tôi cho đến khi hợp đồng kết thúc. Cô hài lòng chứ? – Lâm Duy chậm rãi.

Ý gì đây? – Nó nhủ thầm – Về đầu thì được rồi nhưng “Cô hài lòng chứ?” là sao? Nó thở dài.

- Ngủ thôi! – Lâm Duy ngả người ra phía bãi cỏ rồi nói như ra lệnh cho nó.

- Ngủ? – Nó nhìn quanh.

- Sao? Không được à? Hay cô không thích nằm trên cỏ? – Lâm Duy nhăn mặt.

- Không không. – Nó xua tay rồi nằm luôn xuống đám cỏ mát rượi. Cỏ cọ xát vào người, cảm giác này thật tuyệt nhưng hơi tối... mà nó thì lại rất sợ bóng tối.

- Vậy lẽ cưới thì sao? – Nó hỏi để xua đi cái cảm giác sợ hãi này.

- Cô ko cần lo, chỉ tin và nghe theo tôi, hiểu không? – Lâm Duy đáp, mắt vẫn nhắm.

- Umk... – Tiếng đáp của nó lọt thỏm vào không gian.

Một lát sau, nó vẫn mở mắt trừng trừng.

- Sao cô không ngủ? – Lâm Duy quay sang nhìn nó, hai tay nó chắp trước ngực cầu nguyện.

Nó không đáp và nó... khóc. Nó sợ lắm, nó sợ nếu nhắm mắt lại, nó sẽ lại mơ, nó sẽ lại bị kéo vào những cơn ác mộng không bao giờ dứt.

- Có chuyện gì vậy? – Lâm Duy bắt đầu lo.

Nó lắc đầu, nước mắt bắt đầu dần giụa. Không hiểu sao lúc ở trong bóng tối, nước mắt nó cứ rơi.

- Cô không tin tôi? Ở cạnh tôi làm cô sợ đến vậy sao? – Lâm Duy tức giận với suy đoán của mình và đứng thẳng dậy toan bước đi.

- Đừng đi mà! Xin đừng để tôi một mình! – Nó vừa khóc vừa níu tay cậu. Nó sợ cậu cũng sẽ giống như họ, cũng sẽ bỏ nó mà đi trong một không gian tràn đầy màu đen với sự cai quản của Chúa tể bóng đêm.

Cậu quỳ xuống và ôm lấy nó. Hành động kỳ quặc của Lâm Duy chỉ làm mình cậu để tâm vì chẳng có lí gì phải làm vậy cả. Nó vẫn khóc nhưng đã đỡ hơn vì cậu vẫn bên nó mà!!!

- Họ đi rồi... họ bỏ rơi tôi... họ không cần tôi... họ đi trong đêm, lúc đó tối lắm. Họ đi trên cao... lúc đó cao lắm, choáng lắm!!! – Những câu nói ngắt quãng của nó bị cắt bởi những tiếng nấc nhưng Lâm Duy lại chẳng nghe thiếu câu nào.

- Cô đã từng yêu ai à? À, phải là “những” ai à? Họ, cô yêu họ sao? – Lâm Duy lái câu chuyện sang hướng khác hoàn toàn.

- Yêu... yêu nhiều lắm! Nhưng họ ko yêu tôi, họ bỏ tôi mà không cho tôi theo cùng. – Nó gạt nước mắt.

- Đó là ai vậy? – Quả thật, nhìn nó, chưa bao giờ cậu nghĩ nó đã từng yêu ai tha thiết đến vậy mà không chỉ là một người.

- Anh sướng thật, có biết tôi ganh tị với anh lắm không? Tôi cũng ước có một gia đình, có ba, có mẹ, có cả ông nội như anh vậy nhưng... hức... hức – Nó lại tiếp tục khóc.

Dường như đã hiểu ra điều gì đó, Lâm Duy hiểu “họ” là ai. Cậu nhẹ nhàng vỗ vai nó:

- Cô quên thời gian qua, cô đã gọi ai là pama, gọi ai là ông nội ư?

Nó giật mình. Quả thật nó quên sao? Pama nó, ông nội đang nằm trong kia nữa.

Nó vòng tay ôm lấy Lâm Duy, lúc này chỉ cần thế là đủ mặc dù cơn đau của quá khứ vẫn cứ bám riết lấy nó không buông.

- Nhưng họ chỉ là pama của tôi ba tháng, cả ông nội cũng vậy, phải ko? – Nó mỉm cười cay đắng rồi thoát khỏi vòng tay của Lâm Duy.

Cậu nhìn nó, cậu đã muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Cậu muốn ôm lấy nó nhưng lại sợ nó không thích, cậu muốn an ủi nó nhưng thiết nghĩ người nó cần chắc gì đã là cậu.

- Chuyến bay tử thần đã cướp đi của tôi tất cả người thân. Nếu hôm đó pama và ông tôi ko lên chiếc máy bay đó thì đến giờ hẳn tôi đã được như những đứa trẻ khác, có ba, có mẹ, có ông, có cả một gia đình hạnh phúc với những tiếng cười vui vẻ. – Nó tạo ra trước mắt một viễn tưởng rồi tự mỉa mai mình với cái viễn tưởng ko có thật đó.

-.....

- Họ bỏ tôi đi khi tôi mới chỉ là con nhóc 5 tuổi. Một con nhóc 5 tuổi chưa hiểu gì về sự đời đã khóc rống gọi tên những người thân yêu của mình. Lúc đó tôi hận họ lắm vì ko cho tôi theo cùng. Chắc có lẽ giờ họ đang vui cười ở Thiên Đường, liệu họ có nhớ đến tôi không nhỉ? Tại sao năm đó ông trời lại nỡ để tôi ở lại trần gian này? Nhưng tôi... tôi yêu họ lắm! – Nó cúi mặt.

- Nếu năm đó ông trời cũng cướp cô đi thì... thì lấy ai kể cho tôi nghe câu chuyện về mặt trăng và ngôi sao nhỏ có tên là Lam Bình, lấy ai hôm nay đến kêu tôi về với ông nội, lấy ai để cùng tôi sống nốt gần hai tháng nữa? – Lâm Duy nói mặc cho ánh mắt ngạc nhiên của nó đang nhìn chăm chăm vào cậu.

Cậu lấy tay quạt nước mắt cho nó rồi lại lặn ra bãi cỏ và tránh mắt nó. Có phải vì vậy mà nó không nhìn thấy mặt cậu đang đỏ ửng lên?

Nó mỉm cười, ít ra bây giờ gia đình của nó là gia đình của Lâm Duy và ít ra bây giờ, cậu không bỏ nó mà đi, cậu vẫn nằm cạnh nó.

Ngày mai sẽ là một ngày mới!!!!

Sáng hôm sau, nó bị ánh nắng đánh thức. Nó nhắm mắt tìm kiếm một ai đó và một ai đó vẫn đang còn chìm đắm trong giấc ngủ.

Nó thích thú cầm cây cỏ trên tay và cọ nhẹ vào mặt Lâm Duy. Tiếng cười giòn tan hòa vào không gian im ắng của buổi sáng. Lâm Duy giật mình thức giấc, nhìn thấy hành động kì quặc của nó, cậu khẽ cười, cười chứ ko phải là giận dữ.

- Ngủ ngon chứ? – Cậu muốn hỏi đến những giấc mơ.

Nó gật đầu cái rụp rồi kiễng chân đánh “chục” vào má cậu.

- Cảm ơn anh, Lâm Duy! – Nói rồi, nó bỏ chạy vào bệnh viện thăm ông. Nó nghĩ rồi, dù sao nhưng ngày còn lại, nó vẫn là nó và nó sẽ sống hạnh phúc dù chỉ là một ngày ngắn ngủi.

Hành động này... dễ thương thật! Lâm Duy thầm nghĩ và mỉm cười khi tưởng tượng những ngày tháng sau này sống với nó... liệu có bình yên, hạnh phúc và cười nhiều như bây giờ?

Hai ngày nữa là cưới, cậu nhất định phải làm rõ một chuyện và chuyện này phải đặt lên vị trí hàng đầu.

“Thiên Kỳ, cậu rảnh không? Tối nay cho tớ ít thời gian nhé! 7h sang đón cậu – Lâm Duy”

Send...

Màu đen lại chiếm hữu bầu trời, những ánh sao le lói, và đèn đường lại bật sáng. Đêm xuống rồi! Lâm Duy bấm chuông và chờ đợi người ra mở cửa.

- Cậu chờ tớ lâu ko? – Thiên Kỳ nhí nhảnh.

- Không sao, đi thôi! – Lâm Duy lắc đầu.

Thiên Kỳ nhìn quanh và thắc mắc:

- Đi bộ?

- Ừ, đi bộ. – Nói là làm, cậu rảo bước đi.

Thiên Kỳ mặc một chiếc váy màu tím nhạt ca rô màu trắng. Trông cô nàng thật cá tính. Điều đó khiến Lâm Duy nghĩ như có thể chết ngay tại đây. Cậu thật là một kẻ xấu xa, một đứa ích kỷ, một người không thể xứng với cô gái đẹp tựa thiên thần kia.

Dao đã cầm trong tay, lẽ cậu có đủ can đảm để đâm vào tim Thiên Kỳ? Cậu hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói:

- Thiên Kỳ, tớ sắp kết hôn.

Mặt Thiên Kỳ đỏ bừng, cô thoáng bối rối và cúi mặt y như cô thiếu nữ.

- Nhưng... nhưng tớ chưa chuẩn bị tinh thần. Vả lại chúng ta còn phải ra mắt ba mẹ tớ và cậu. Sao... sao phải vội vậy?

Lâm Duy sững người nhìn Thiên Kỳ, cô vừa nói cái gì vậy? Cậu là một kẻ vô tâm, một đứa tồi tệ, bởi vậy hãy tồi tệ cho đến cùng.

Lâm Duy chống hai tay lên thành tường và để Thiên Kỳ giữa vòng tay đẩy rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

- Tớ sắp kết hôn nhưng... người tớ sẽ cưới... không phải là cậu!

Im lặng.

Lặng như tờ.

Có phải chẳng chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ phá tan bầu không khí ấy?

- Cậu đùa tớ? – Thiên Kỳ mỉm cười chua chát sau khi lấy lại bình tĩnh.

- Không – Lâm Duy dứt khoát.

- Là ai?

- Người mà cậu cũng biết đấy – Lâm Duy quay mặt và dứt tay vào túi.

- Vậy thì tớ biết rồi!

- Xin lỗi. – Lâm Duy thở dài.

- Tớ yêu cậu. – Nói rồi Thiên Kỳ quay lưng bước đi. Một khoảng cách đủ xa để Lâm Duy không nghe thấy về sau của câu nói hoặc có chăng cũng là do tiếng còi xe hiem hơi vang lên ở con đường vắng – Và tớ sẽ không để mất cậu dễ dàng vậy đâu bởi tớ là Thiên Kỳ.

58. Chương 58

Tua nhanh qua tiết học ngày hôm đó bởi trong sáng đó, nó chẳng để được chữ nào vào đầu cả. Trong đầu nó chỉ có mỗi Lâm Duy, Lâm Duy và... lẽ cưới.

- Đi ăn chứ? – Hân Hân vỗ vai nó – Hôm nay có chuyện gì sao?

- Chuyện gì là chuyện gì? – Nó giật mình.

- Thấy bạn chẳng chú ý gì cả, suốt buổi cứ nhìn trời ngắm mây. – Hân Hân ngược nhìn ra cửa sổ.

- Không đâu, đi ăn! – Nó kéo Hân Hân và nhân tiện kéo luôn cả cô bạn mới quen – Băng Di.

Ba đứa con gái bước vào canteen, ko hẳn là gây sự chú ý như những hot girl nhưng lại tạo sự chú ý đối với bốn con người ở bàn khuất. Điểm danh, những chàng BF đang ngồi nhâm nhi tách trà để xem Thiên Minh và Thiên Bảo khi bị vây quanh sẽ thế nào.

Nó nhìn quanh, canteen đông nghẹt người, họ đang xếp hàng đứng quanh hai cái đầu cao lều nghều. Một người làm mặt lạnh, ko chú ý, một người lâu lâu lại cười xã giao nhưng cả hai vẫn chẳng ai tìm được đường đi để thoát khỏi đó.

Nó nhìn ngắm thích thú nhưng ko mấy quan tâm. Hân Hân thì tất nhiên, đang nhìn Thiên Bảo đầy suy tư. Duy chỉ có con nhóc, nhếch mép cười khinh rồi thản nhiên tìm ình một chỗ ngồi thích hợp.

- Người cũng như tên. – Jun lên tiếng khi con nhóc lướt ngang qua bàn.

Con nhóc không nói gì, chỉ nhìn rồi lại đi.

- Đúng là một tảng BĂNG DI động. – Nói rồi, Jun bước đi luôn.

Con nhóc chẳng nói được gì, chỉ thấy hơi tức. Tại sao anh ta lại có thể trêu như vậy? Hôm đó, thức ăn vào miệng như nước lọc, chẳng có mùi vị gì.

Lớp 11A3, giáo viên còn chưa vào nên lớp học cứ y như ong vỡ tổ, ồn ào không thể chịu nổi. Con nhóc đeo headphone và hát nhảm theo, mặc kệ xung quanh có xảy ra chiến tranh đi chẳng nữa.

- LAM BÌNH! – Tiếng gọi của ai đó quen thuộc vang lên ngoài cửa lớp. Nó ngược mặt nhìn ra, cả bọn trong lớp cũng ngược mặt nhìn ra. Lâm Duy đứng tựa vào thành cửa với cái phong thái lãng tử, tay khoác chiếc cặp màu đen vắt ngang vai.

Nó đang lơ ngơ chưa hiểu gì thì cả bọn đã ủa ra vây quanh cậu.

- Xin lỗi, tôi ko muốn gây sự, làm ơn tránh ra cho – Lâm Duy tiến về phía nó và kéo nó đi mặc cho bọn kia mắt chữ A, mồm chữ O nhìn theo chỉ trỏ. Nó chỉ kịp gọi với lại:

- Hân Hân, làm ơn... cái cặp mình!

Cậu nói ngất quăng ở đoạn ngoặt hành lang. Trên xe, cả hai cũng chỉ im lặng cho đến khi nó mở lời:

- Anh quên rồi sao?

- Quên? – Lâm Duy nhú mày.

- Bản hợp đồng ý, chẳng phải bảo sẽ ko cho ai biết quan hệ giữa hai chúng ta sao? Thế mà lúc này, lúc này... – Nó định nói thêm nhưng cậu đã cho xe rẽ bất ngờ làm nó nghiêng người và quên luôn cả câu định nói. Biết cậu đang giận, nó chẳng dám hó hé nữa.

Cậu quên sao? Ừ thì quên, quên mất cậu và nó là không thể bởi... bản hợp đồng. Ba tháng thôi nhưng đến giờ này thì chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa, nó sẽ rời xa cậu. Quả thật là chẳng dám nghĩ tiếp. Cậu đang làm cái gì thế này? Không thể thích nó, ko thể yêu nó nhưng rõ ràng trong tim cậu, một phần nào đó đã bị hình ảnh của nó chiếm giữ rồi. Là một phần hay là cả trái tim?

Xe dừng lại trước cửa hàng áo cưới. Lúc này, nó mới sực nhớ ra ngày mai, nó sẽ trở thành cô dâu, một cô dâu... umk nếu ko nói là giả tạo thôi bởi đám cưới này, chỉ nó yêu mà thôi!

- Woa! Tuyệt thật! Cả đời tôi chưa bao giờ mang váy cưới! – Nó thốt lên kinh ngạc làm mọi người xung quanh nhìn nó rồi... bùm miệng cười, cậu nói đó kỳ cục nhất từ trước đến giờ.

- Đi với cô làm tôi xấu hổ chết mất! – Lâm Duy ghé vào tai nó thì thầm rồi cũng cười.

- Cô vẫn chưa chọn được sao? – Lâm Duy ngồi chờ thật lâu rồi nhìn nó đang chạy lăng xăng từ hàng này sang hàng khác.

- Cái nào cũng đẹp, cái nào tôi cũng thích hết à! – Nó xụ mặt.

- Vậy ôm hết về đi! Lấy một cái ngày mai mang thôi, còn lại xem như quà tôi tặng để sau này cô có thể mang – Lâm Duy chỉ chỉ.

- Anh nói gì vậy? Làm gì có cô gái nào mong mang váy cưới nhiều lần bao giờ? – Nó chun mũi.

- Thì tại lúc này tôi nghe ai đó bảo cả đời chưa mang váy cưới, chắc muốn mang nó cả đời nhỉ? – Lâm Duy ngớ lơ làm nó ngượng chín. Chỉ là buột miệng thôi mà!

Nó bước ra bước vào phòng thử đồ nhiều lần nhưng Lâm Duy vẫn chẳng thể hình dung được một đứa con gái phá phách như nó mang váy cưới sẽ như thế nào mặc dù cậu đi cùng nó. Lý do đơn giản rằng nó không muốn cậu nhìn thấy cho đến ngày mai.

- Cô không mang được giày cao gót? – Lâm Duy hỏi câu hỏi mà dường như chính cậu cũng biết câu trả lời.

- Umk! – Nó gật đầu.

- Vậy mang giày thể thao vậy. – Lâm Duy đùa nhưng nó tưởng là thật. Hình ảnh cô dâu mang giày thể thao, cũng tuyệt, có thể chạy nhảy tùy thích. Nó cười khoái chí:

- Ok! Tôi muốn màu trắng.

- Tôi đùa thôi mà, tưởng thật sao? Cô dâu của tôi thì đâu thể dễ vậy được. – Lâm Duy đưa cho nó một đôi giày búp bê màu trắng tuyết.

“Cô dâu của tôi”? Nó khẽ cười.

- Đưa tay đây. – Lâm Duy ra lệnh.

- Làm gì? – Miệng thì hỏi nhưng tay vẫn đưa.

Lâm Duy luồn chiếc nhẫn có mặt đá hình một nửa trái tim vào tay nó, nó ngượng ngùng toan rút lại nhưng không được.

- Chồng đeo nhẫn cho vợ thôi mà! Có gì mà cô cứ làm như phạm pháp vậy. – Lâm Duy cười.

- Chồng? Vợ? – Nó trở mặt.

- Không phải sao?

- Nhưng... nhưng chỉ là... – Nó ấp úng.

- Tôi biết nên hãy yên phận của cô suốt những ngày còn lại. – Lâm Duy cười buồn.

Nó mân mê chiếc nhẫn trên tay rồi thở dài tiếc nuối. Liệu ngày nó đi, Lâm Duy có đòi nó trả lại nhẫn không nhỉ?

Điện thoại nó bỗng reo tin nhắn, một số lạ hoắc.

“Tôi muốn gặp cô, ngay bây giờ ở phía sau khu vui chơi – Thiên Kỳ”

Thiên Kỳ muốn gặp nó sao? Có chuyện gì nhỉ? Nó cất điện thoại rồi bảo Lâm Duy về trước.

Nó lần mò ra phía sau khu vui chơi. Một cô gái đang đứng đó đón những cơn gió mát rượi. Có lẽ con người đó đã đợi nó lâu lắm rồi. Nó bước đến gần và cố cười:

- Chào, bạn đợi tôi lâu chưa?

- Umk. Tôi vào thẳng chuyện luôn nhé! Lâm Duy bảo cậu ấy sắp cưới, người đó là cô, phải ko Lam Bình?

- Thiên Kỳ cười chua chát. Không cần hỏi cô cũng biết câu trả lời nhưng chỉ cần một tia hy vọng nào đó, chẳng hạn như cậu chỉ muốn đùa, một trò đùa quá trớn.

- Tôi... tôi – Nó ấp úng.

- Vậy tôi hiểu rồi! Tôi yêu Lâm Duy lắm, cô biết không? Nhưng cô, chính cô là người đã cướp mất cậu ấy của tôi. Tại sao cô lại đến cơ chứ? Tại sao lại phải nhất định là Lâm Duy, thế giới này ko còn con trai nữa hay sao? Cô có biết cậu ấy đã thay đổi nhiều lắm ko? Tất cả là vì cô, Lam Bình ạ. Tôi có làm gì có lỗi với cô đâu, tại sao lại cướp đi Lâm Duy của tôi? – Thiên Kỳ không thể nào kìm lòng nữa rồi, cô phải nói ra, phải hỏi rõ.

- Có lẽ bạn hiểu nhầm gì đó rồi! Bạn yên tâm, đến một thời gian nhất định, tôi sẽ rời xa anh ấy và trả anh ấy cho bạn. Lâm Duy.... không hề yêu tôi. – Nó đã đau xót biết nhường nào khi nói ra những lời ấy. Tình cảm không được đền đáp thì có gì đáng nói cơ chứ?

Thiên Kỳ ngược nhìn nó nhưng nó đã rời khỏi vị trí cũ. Nó quay mặt đi và không hiểu sao lại thấy sống mũi cay cay. Nó khóc sao? Phải, nó khóc, nó khóc rồi, khóc vì một người...

=====

Đêm nay bằng mọi giá, nó phải ngủ, nó không thể làm cô dâu với hai đôi mắt thâm quầng được. Nó nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, mở mắt ra lại nhắm lại.

- Bây giờ thì ngủ đi, ngủ đi nào Lam Bình... – Nó tự nói với mình rồi chìm vào giấc ngủ.

- Mẹ ơi, sao mẹ lại nằm đó, sao không dậy hã mẹ? Hức....hức.... mẹ ơi! Sao không ôm con nữa, lạnh lắm mẹ ơi, mẹ ơi! – Một con nhóc 5 tuổi khóc rống lên thảm thiết và tiếng khóc chìm vào không gian hiu quạnh.

- Lam... Bình.... con gái. – Người phụ nữ nằm dưới nền thềm thào.

- Mẹ ơi, con gái nè mẹ. Mẹ dậy chơi với con đi. – Nó bầu víu vào người mẹ, hương hoa từ người mẹ và hơi ấm từ người như sưởi ấm lòng nó nhưng nó thấy lạnh lắm, cái cảm giác mà những người thân yêu nhất sắp bỏ rơi nó mà đi...

Mẹ nó cười, nụ cười hiền hậu mà dưới thứ ánh sáng mờ ảo, nó có thể thấy được, cảm nhận được mẹ đang cười với nó. Mẹ cười nhưng đó là nụ cười cuối cùng, mắt người phụ nữ nhắm lại và từ từ chìm vào giấc ngủ ngàn thu. Nụ cười vụt tắt trên đôi môi ấy. Không cười nữa, mãi mãi không thể cười với nó nữa.

- Mẹ ơi... hức.... hức.... – Nó ôm lấy mẹ mình nhưng máy bay đột ngột nghiêng sang bên làm nó bị xô dạt vào một góc tường và ở đây, nó gặp ba mình, ba nó giờ chỉ là một thi thể lạnh ngắt. Khuôn mặt nghiêm nghị ấy, nó sợ lắm nhưng lúc này, nó càng sợ hơn khi đôi mắt ấy ko nhìn nó, ko dõi theo bước nó nữa rồi.

- Ba... ba đừng dọa con, con biết lỗi rồi mà, con sẽ ngoan, ko quậy phá nữa. Ba tỉnh dậy đi ba, ba cầm roi đánh con đi ba, đừng nằm vậy mà ba... hức... ba ơi. – Nó ôm trọn khuôn mặt của ba vào vòng tay nhỏ bé của mình rồi bỏ lồm cồm vào đồng hành lý rơi vung *** sau khi bị bọn người lạ lực soát.

- Đây rồi! – Nó cầm cây roi và bỏ lại gần ba mình rồi cố nhét cây roi vào bàn tay lạnh của ba – Ba cầm đi, con xin ba đấy.... cầm đi ba, ba vung roi đánh con đi... sao ba ko đánh? Con nằm xuống rồi nè – Nó luống cuống cầm tay ba và tự đánh vào người mình, vừa đánh, nó vừa khóc, nước mắt rơi ôm trọn lấy khuôn mặt nhỏ – Ba ơi, con ko trêu cậu bạn lớp trưởng nữa, con ko trèo lên cây chơi cùng đám bạn nữa, ba đánh con đi, con không làm ba buồn nữa, không tránh những trận đòn của ba sau lưng mẹ và ông nữa, ba tỉnh dậy đi ba... hức... – Nó lắc đầu rồi nấc lên đau khổ. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, nó loạng quạng đứng dậy, gọi lớn:

- Ông ơi, ông đâu rồi?

Ông của nó, ông của nó đâu rồi? Nó nhìn quanh. Tối thật, nó tiến lại gần ô cửa sổ để lấy chút ánh sáng rồi giật mình khi nhìn thấy ông thân yêu đang ngồi tựa vào tường, đối diện với cửa sổ. Ông bất động, ông cũng giống như ba mẹ nó, ông ko trả lời nó nữa rồi.

- Ông... – Nó hy vọng sẽ được nghe thấy giọng nói ấm áp ấy, ông sẽ nhìn nó mà cười, rồi nó sẽ ngã vào lòng ông, sống trong vòng tay che chở và bảo vệ của ông nhưng... nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng, là ảo tưởng mà thôi!

- Ông mở mắt nhìn cháu đi ông, ông cũng bỏ cháu đi rồi sao? Ông ko thương cháu nữa sao ông? Ba ko đánh cháu nhưng cháu vẫn cần ông, cần ông bên cháu ông ạ... hức... – Nó sà vào lòng ông, ôm lấy ông nhưng ông không thể ôm nó nữa rồi.

Nằm trong tay ông, nó nhìn trời đêm qua ô cửa nhỏ. Ngôi sao bên cạnh mặt trăng sáng lấp lánh.

- Mẹ cháu nói đúng rồi ông nhỉ? Ngôi sao Lam Bình vẫn chỉ có một mình, cháu cô đơn...

Máy bay lướt nhẹ qua những đám mây bông bênh. Trên đó chở một cô nhóc 5 tuổi không ngừng khóc và ba người thân của cô nhóc... không bao giờ có thể khóc nữa rồi!

Số trời đã mặc định từ đó, nó sợ độ cao và ghét bóng đêm. Độ cao và bóng đêm, chính hai thứ đã cướp đi của nó tất cả...

Người ta bảo rằng ba người họ hít phải quá nhiều khí độc mà chết. Tại sao nó không có ở đó để lên trên kia cùng ba mẹ và ông? Giờ thì nó hiểu tại sao mẹ nó lại bắt nó phải vào phòng lái xem chú phi công điều khiển máy bay. Giờ thì nó hiểu tại sao suốt cả hành trình, chú phi công luôn nhìn nó cười chua chát trong khi nó thì toé toét với những ý nghĩ ngộ nghĩnh. Nó chỉ ko hiểu tại sao mọi người biết trước như vậy mà vẫn muốn lao đầu vào. Nó chỉ ko hiểu tại sao đám người lạ sang từ một chiếc máy bay khác ngang nhiên mở cửa làm bao nhiêu thứ đồ bay ra ngoài.

Lúc đó nó cũng suýt đi theo tiếng gọi của gió nhưng... nhưng mẹ nó đã cố ôm nó lại, ôm thật chặt. Nó nằm trong vòng tay mẹ, lắng nghe tiếng thở khò khè của mẹ rồi chứng kiến những người kia lực tung đồ đạc nhà nó và bỏ đi. Cánh cửa đóng lại, tất cả chìm vào màu đen. Và mẹ nó buông nó, và mẹ nó cười, và mẹ nó bỏ nó, và mẹ nó... đi... đi mãi mãi...

Nó bật khóc, nó khóc thương cho số phận của nó, khóc thương cho số phận của ngôi sao...

Nó ngồi bật dậy, mồ hôi chảy ròng, nó nhìn quanh với ánh mắt đầy hoảng sợ.

- Sao tối thế này? – Nó run lên và mò mắt cái công tắc đèn.

3h sáng rồi, nó phải ngủ. Nó phải ngủ.

- Mẹ ơi, ba ơi, ông ơi, Lam Bình bé bỏng mai sẽ mang áo cưới. Mọi người vẫn sống vui, phải ko ạ? – Nó thì thầm rồi ngủ đi trong ánh sáng đèn. Nó ghét bóng tối, ghét cảm giác chìm mình trong màn đêm tối tăm.

59. Chương 59

Ngày cưới, Lâm Duy dậy từ sớm, cậu đi cùng ông nội và bố đến lễ đường trong khi nó vẫn còn ngủ.

Có ai đó đã nói rằng “Sống trọn vẹn từng ngày và đừng để cuộc sống trôi nhẹ qua kẽ tay” thì từ bây giờ, nó sẽ sống như vậy, sống trọn vẹn từng ngày, bên cạnh người mà nó yêu nhưng người đó lại không hề yêu nó.

Đặt chân xuống giường, hít hà cái không khí trong lành của buổi sớm, nó khẽ cười và nhanh nhẹn chuẩn bị ột ngày bận rộn.

- Lam Bình, đi với mẹ nào! – Mẹ chồng nó gọi và dẫn nó đi xuống phòng.

Tại đây, nó sẽ được chính mẹ chồng trang điểm, làm tóc,... Những đường lược cà nhẹ vào tóc nó, bên tai nghe tiếng nói êm ru của mẹ , nó thấy chạnh lòng, nếu mẹ nó còn sống, hẳn người đang chải tóc cho nó lúc này sẽ là bà.

Hội trường lễ cưới trang hoàng với những dải băng màu hồng phấn xen màu trắng điểm nhẹ.

Lâm Duy ngồi tựa vào ô cửa sổ, đưa mắt nhìn ra khoảng không bao la rộng lớn ngoài kia. Đây có phải điều mà cậu muốn? Có hơi hận chăng? Cậu lắc đầu. Có những thứ tình cảm rất khó gọi tên, nhất là thứ tình cảm khi cậu ở cạnh nó... yên bình lạ... hạnh phúc lạ... nhẹ nhàng lạ...

- Chúng ta nói chuyện được ko? – Một giọng nói cất lên phía bên tai. Lâm Duy giật mình quay lại và bàng hoàng nhận ra Thiên Minh đang đứng cách cậu ko xa, hai tay cho vào túi với dáng vẻ kiêu ngạo.

- Chúng ta có chuyện gì để nói? – Lâm Duy quay mặt ra ngoài bầu trời kia.

- Sẽ có nếu cậu ko phiền. – Thiên Minh đáp chắc nịch.

Hai tên con trai dẫn nhau ra phía sau hội trường, những cơn gió nhẹ thổi làm bay bay mái tóc của hai con người, làm tôn thêm vẻ lạnh lùng cũng như làm cuộc chạm trán càng thêm phần nhẹ tựa như gió...

- Cậu yêu cô ấy? – Thiên Minh mở lời.

Lâm Duy thoáng sững sờ. Đây là chuyện cần nói sao? Cậu những tưởng chuyện giữa Thiên Minh và cậu có chỉ là những ân oán, những mối thù nhưng giờ đây có một người con gái đã chen vào mớ chuyện đó, xen vào giữa hai tên con trai – là nó, cô dâu của cậu.

- Phải. – Lâm Duy đáp.

- Thế còn Thiên Kỳ? Cậu yêu nó ko? – Thiên Minh ko tỏ vẻ gì là giận dữ.

- Yêu. – Lâm Duy lại thản nhiên đáp.

- Cậu đang bắt cá hai tay? – Thiên Minh nhìn thẳng vào mắt cậu, hai tia nhìn xoáy vào nhau như hai dòng điện.

- Tôi yêu Thiên Kỳ nhưng đó là chuyện của hai ngày trước. Bây giờ, người tôi yêu chính là người lát nữa sẽ bước vào lễ đường cùng tôi. – Lâm Duy nói rồi bỏ đi. Cậu ko muốn bị con người kia dò xét hay thẩm tra thêm bất cứ một điều gì nữa vì như đã nói. Có những thứ tình cảm rất khó để gọi tên...

Thiên Minh nhìn theo Lâm Duy, cười buồn. Không cần phải giả vờ vậy đâu Lâm Duy, bởi anh biết người con gái ấy sẽ làm thay đổi trái tim cậu. Nhưng sao lại cảm thấy khó chịu thế này? Sao lại đau? Phải, hình như ko chỉ mỗi Lâm Duy, trái tim anh cũng đã bị thay đổi bởi chính người con gái kia.

Lễ cưới bắt đầu với tiếng nhạc du dương của bài “Lover’s Concerto” . Tiếng nói cười rôm rả vang rộn cả khán phòng.

Cánh cửa chính bật mở, một cô gái nhỏ với mái tóc đen xõa dài bước vào, thu hút mọi sự chú ý. Lâm Duy tiến về phía đó, nở một nụ cười thân thiện, quen thuộc nhưng lại xa vời:

- Chào cậu, Thiên Kỳ!
- Chúc mừng. – Thiên Kỳ cười đau xót.
- Cảm ơn.

Những câu xã giao quen thuộc tưởng chừng như quá ngắn đối với hai người đã quen biết từ lâu nhưng lại quá dài để làm đau nhói cả con tim ai đó...

Tất cả lại trở về với nhịp điệu bình thường vốn có cho đến khi cánh cửa kia mở ra một lần nữa và cô dâu bước vào.

Từ trên bục xa xôi, Lâm Duy nhìn nó trong bộ váy cưới màu trắng thanh thoát với khăn voan trên đầu. Mỗi bước đi của nó, nặng nhẩy nhót theo cùng, chiếu sáng khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của một cô bé 17 tuổi. Trong một thoáng bàng hoàng, Lâm Duy không thể nào nhận ra nó, người con gái đang tiến về phía cậu là một con nhóc hay nghịch và tiêu những trò đùa, một con nhóc luôn làm cậu bực mình mỗi lần đấu võ mồm, một con nhóc luôn làm cậu cáu vì những điều kiện chát ngất. Con nhóc đó, trong bộ váy cưới thật khác và đó, hôm nay là cô dâu của cậu, cô dâu của riêng cậu mà thôi.

Nó muốn bước thật nhanh về phía đó, bước thật nhanh về con người đó. Nó đã mong chờ đến giờ phút này mặc dù nó biết có những thứ không thể thì có cố gắng đến mấy cũng vẫn là không thể, là vô ích thôi.

Nó đứng cạnh Lâm Duy, bàn tay nằm gọn trong tay cậu run run nhưng nó đang rất hạnh phúc và nó ao ước được tắm trong niềm hạnh phúc đó mãi mãi.

- Lâm Bình, con có đồng ý lấy Lâm Duy làm chồng, – Giọng nói trầm của người chủ hôn vang lên, vọng đều khắp căn phòng.
- Con... con... con đồng ý. – Nó hít thật sâu, biết rằng đây chỉ là một cuộc hôn nhân ép buộc có thời hạn thôi nhưng sao nó vẫn cứ thấy sợ.
- Lâm Duy, con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ..... – Giọng nói này lặp lại một lần nữa.

Lâm Duy bình thản lắm, ít ra thì bề ngoài là vậy còn tận sâu trong lòng, cậu vẫn bị nhảm lẫn giữa cái gọi là kết hôn ảo và thực.

- Con....
- DỪNG LẠI! – Tiếng nói ở những dãy ghế dưới vang lên.

Cả nó và Lâm Duy đều quay lại nhìn, Thiên Kỳ từ từ đứng dậy và tiến về phía hai người. Khán phòng yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô gái nhỏ dẫm đều lên mặt sàn trải thảm đỏ.

- Cậu ko hề yêu cô ấy. – Thiên Kỳ khẳng định và chỉ tay về phía nó.

Nó biết điều cô nói là đúng nhưng lòng nó như có ngàn mũi kim đâm vậy. Đau lắm!

- Sai rồi, tớ yêu cô ấy. – Lâm Duy trả lời đồng dạc, trong cậu lúc này cứ như lửa đốt, cậu sợ nó sẽ đau.
- Người cậu yêu là tớ. – Thiên Kỳ nhấn mạnh một lần nữa và một lần nữa, lời nói của cô làm nó đau.
- Đó là trước đây. – Lâm Duy thấy nghẹn ở cổ, cậu phải làm gì trong tình huống này? Nó hay Thiên Kỳ?
- Bây giờ cũng vậy và mãi mãi là vậy. – Thiên Kỳ nhìn thẳng vào mắt Lâm Duy để tìm câu trả lời.

- Bây giờ là vậy và mãi mãi như vậy, tớ yêu Lam Bình. – Lâm Duy nói rồi kéo nó về phía mình, đặt lên môi nó một nụ hôn. Khán phòng lại yên lặng chứng kiến.

Nụ hôn đó làm Thiên Kỳ đau nhói, làm Thiên Minh quặn lòng, làm tim nó vỡ òa, và cho Lâm Duy một lần được sống thử với thứ tình cảm khó gọi tên.

Thiên Kỳ vừa khóc vừa bỏ chạy ra ngoài nhưng hành động của cô lúc đó chẳng thể khiến Lâm Duy bỏ nó hay quay lưng lại với lễ cưới để đuổi theo. Cậu nhìn đôi mắt đang mở to vì ngạc nhiên của nó rồi quay lại người chủ hôn, trả lời:

- Con đồng ý.

Ông nội và pama Lâm Duy mỉm cười hài lòng. Mọi việc sau đó cũng như tiến trình của lễ cưới liệu có quan tâm đến khi mà tất cả giờ đã ko còn quan trọng trong mắt nó, trong mắt Lâm Duy? Từ giờ phút câu nói của cậu cất lên, nó và cậu là vợ chồng, nó và cậu là một, nó và cậu sẽ cùng bước trên một con đường cho đến một ngã rẽ nhất định của 3 tháng kể từ khi bản hợp đồng được ký. Sẽ có ngã rẽ riêng cho nó và ngã rẽ riêng cho cậu...

60. Chương 60

- Có cần phải thế ko ạ? – Lâm Duy nhăn nhó nhìn hai chiếc vé máy bay trên tay ông nội.

- Cái thằng này, có cặp vợ chồng nào là ko đi hưởng tuần trăng mật đâu? – Ông dúi hai chiếc vé máy bay vào tay cậu nên bất đắc dĩ cậu phải đón lấy và kéo nó ra sân bay ngay lập tức.

Trên xe, nó cứ nhìn hai chiếc vé đó mãi ko thôi.

- Ko đi có được ko? – Nó hỏi.

- Muốn chết thì hãy ko đi. – Lâm Duy đe dọa rồi nhìn nó thắc mắc – Ko lẽ cô sợ đi với tôi đến vậy ư?

- Ko ko, tôi ko có ý đó! – Nó xua tay.

- Vậy thì ngồi yên đi.

Tại sân bay, nó bước đi một cách khó nhọc. bao lâu rồi ko quay lại cái nơi gọi là “Sân bay” này?

Nó nhìn quanh rồi thở dài. Lâm Duy đi làm một vài thủ tục nhỏ, để nó lại trên hàng ghế xanh dài. Hai tay nó cứ bám vào nhau, mồ hôi đã bắt đầu vã ra trên trán.

Bỗng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó, với ánh mắt cương quyết, nó nhìn về phía Lâm Duy.

Cậu quay lại và chẳng thấy nó đâu cả. Nó đã biến mất. Đầu óc cậu trống rỗng, rốt cuộc nó đã đi đâu? Xoay mắt đi mọi hướng để tìm kiếm nhưng dường như vô ích. Cậu ngồi xuống ghế và lôi điện thoại ra cùng lúc một âm báo tin nhắn vang lên:

“Xin lỗi anh nhưng anh đi chơi một mình được ko? Tôi... tôi ko thể bước lên máy bay được. Tha lỗi cho tôi nha? Tôi sẽ đi đâu đó và đến cuối tuần hẹn gặp anh ở trước sân bay, cả hai chúng ta sẽ cùng đi về nhà!”

Một tin nhắn quá hoàn hảo, chẳng hề biết nó ở đâu. Những lời nói của nó đêm hôm đó hiện về rõ mồn một trong tâm thức cậu:

- Họ đi rồi... họ bỏ rơi tôi... họ không cần tôi... họ đi trong đêm, lúc đó tối lắm. Họ đi trên cao... lúc đó cao lắm, choáng lắm!!!

Lý do mà nó không thể đi máy bay. Cậu lắc đầu rồi đưa tay xé đôi cặp vé máy bay và đi ra xe. Chiếc xe chuyển bánh và cậu tự tin rằng nó vẫn chưa đi được xa.

“Kit” Chiếc xe dừng lại bên cạnh nó. Cánh cửa kính hạ xuống, để lộ khuôn mặt quen thuộc của ai đó. Nó há hốc mồm.

- Sao anh chưa đi?

- Đi đâu? – Lâm Duy nhú mồm.

- Đi... hưởng tuần trăng mật. – Nó đứng ngơ người.

- Cô xem bộ ko hiểu cụm từ “hưởng tuần trăng mật” nhỉ? Cô dâu bỏ trốn rồi thì mình chú rể đi ra sao? – Lâm Duy giải thích rồi mở cửa đẩy nó vào trong xe.

- Sao anh biết tôi ở đây? Nhờ tôi đi taxi rồi nơi này rồi sao? – Nó thắc mắc.

- Cô đi taxi rồi về nhà họ làm oxin trả nợ à? Cô chạy vội đến nỗi bỏ quên cả túi xách kia. – Lâm Duy nhếch mép rồi đưa cái xách chéo màu trắng cho nó.

Lúc này nó mới vỡ lẽ, hèn gì lúc nãy cứ thấy thiếu thiếu cái gì đấy.

- Tôi biết vì sao cô ko muốn đi máy bay nhưng tại sao ko nói cho tôi biết. – Lâm Duy không nhìn nó những vẫn nói.

- Tôi xin lỗi. – Nó cúi đầu.

Cậu ko nói gì và bất ngờ rẽ vào con đường lạ, ko phải con đường về nhà.

- Đi đâu đây? – Nó lấy làm lạ.

- Đi hưởng tuần trăng mật. – Lâm Duy khẽ cười làm ra vẻ bí hiểm.

Xe dừng lại trước một cánh đồng lau phủ trắng xóa như màu tuyết. Nó bước xuống xe, chưa kịp định thần trước cảnh đẹp này thì Lâm Duy đã kéo nó lên lối sâu hơn vào giữa đám lau.

Những cây lau cao hơn đầu nó và cậu, cà nhẹ vào mặt nó và để lại trên tóc cậu những chấm điểm trắng xóa.

Nó vẫn bước theo Lâm Duy một cách vô thức. Bất ngờ Lâm Duy quay lại phía nó, cười nham hiểm:

- Nhắm mắt lại. – Cậu ra lệnh.

Nó nhắm mắt trong vô thức rồi lại tiếp tục được kéo đi. Chân nó gượng gạo, nó sợ vấp ngã.

- Bây giờ thì mở mắt ra đi! – Lại là cái giọng ra lệnh đó.

Nó lại như một con mèo nhỏ nghe lời, hai mi mắt nhấc lên và đồng thời với việc đưa tay lên ôm trọn lấy mặt đầy thích thú.

- Đẹp quá! – Nó gần như hét lên rồi chạy nhanh vào giữa không gian đó. Không gian đầy màu trắng.

- Đây là trung tâm của cánh đồng lau lại là nơi đón gió nên thoáng đãng và đẹp tuyệt với những cánh lau.

- Lâm Duy tiến đến cạnh nó.

Nó mãi mê ngắm nhìn quang cảnh quanh mình, quang cảnh này đã lâu lắm rồi nó ước ao được chìm đắm ở đó.

Những luồng gió mát rượi cứ thổi qua, mang theo vô vàn cánh lau trắng bay nhẹ nhàng trong không gian như những bông tuyết ở đới lạnh.

Nó dang rộng đôi tay như muốn ôm trọn cả không gian này nhưng nó nhỏ bé quá, nhỏ bé như một cái chấm nhạt trong xứ trắng thanh cao.

Nó yêu màu trắng! Nó ghét màu đen!

- Làm sao anh tìm được nơi này? – Nó ngồi xuống cạnh Lâm Duy.

- Một lần tình cờ. – Lâm Duy nháy mắt.

Nó chẳng hỏi thêm điều gì nữa. Được sống giữa không gian bát ngát bất tận của đôi lau bên cạnh người nó yêu liệu có phải ông trời đã quá ưu đãi với nó? Nếu vậy thì hãy sống đi, hay sống vì nó và vì tình yêu chớm nở của nó, tình yêu của một con nhỏ 17 tuổi. Cái tuổi 17, ko tròn nhưng đẹp làm sao!

- Cảm ơn anh! Xem ra tôi không hề nhầm khi quyết định lấy anh. – Nó nheo mắt.

Lâm Duy sượng sùng vì câu nói của nó. Cậu cúi mặt ko đáp mà dù có đáp thì cũng ko biết sẽ nói gì.

“I’ll e running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will,

- Alo! – Lâm Duy ra xa để nghe điện thoại.

-

- Điều tra rõ cho tôi. Cậu chưa biết tôi là ai à? Những người ấy có là gì đi chẳng nữa đối với tôi cũng ko hề hấn gì, họ sẽ ko dám đụng vào người thừa kế của tập đoàn nhà họ Lâm đâu. – Lâm Duy mỉm cười hài lòng.

- – Giọng con trai thăm dò ý kiến.

- Tùy cậu nhưng tôi muốn biết cụ thể tất cả. Làm được ko?

-

Lâm Duy cắt máy ngay sau câu nói đó rồi lại tiến về phía nó, bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Cô thích nơi này đến vậy sao? – Cậu nhìn về mặt rạng ngời hạnh phúc của nó.

- Umk. Thích. – Nó cười tươi. “Ở nơi này, tôi còn ở bên cạnh một người”

- Vậy mà tôi cứ tưởng chỉ mình tôi thích nó bởi sự yên bình cơ đấy. Chẳng còn những mối oán thù cần giải quyết, chẳng còn những lo sợ luôn đe dọa con người. – Lâm Duy ngả lưng ra bãi cỏ.

- Cuộc sống chỉ là một kiếp luân hồi. Ko gây sự với ai thì đâu có mũi nhọn của sự trả thù nào hướng về phía mình đâu! – Nó nhún vai.

- Suy nghĩ của cô đơn giản thật. – Lâm Duy nhếch mép.

- Cứ hồn nhiên rồi sẽ bình yên. – Nó lại cười và đưa tay đón những cánh lau đang bay về phía mình.

- Rồi một ngày cô sẽ hiểu, một ngày cô sẽ phải đưa mình vào thế giới “ko phải là kiếp luân hồi”, ko phải “hồn nhiên – bình yên” như cô nghĩ. Ngày đó... ko xa đâu! – Lâm Duy khép đôi mi mắt và chìm vào những suy nghĩ của riêng cậu.

=====

- Anh Key! Em... em có cái này nhưng... – Hoài An ấp úng trước mặt Key.

Cậu nhìn cô bé khó hiểu. Đây là lần đầu tiên thấy vẻ mặt của Hoài An như vậy nhưng công nhận dễ thương thật!

- Anh... phải ăn hết nhé. – Hoài An đưa ra trước mặt Key một chiếc hộp màu xanh dương.

Cậu lại nhìn Hoài An khó hiểu. Lúc đầu định sẽ lạnh lùng cho tới cùng nhưng nhìn về cún con của cô bé, mặt xụ xuống đầy thất vọng, cậu lấy làm thương cảm, đưa tay đón lấy hộp đồ ăn.

- Anh ăn đi. – Hoài An cười tí.

- Bây giờ? – Key mở to mắt.

- Vâng, em biết anh chưa ăn gì mà. – Cô bé tỏ vẻ biết tuốt.

Bất đắc dĩ, Key phải mở hộp đồ ra để ăn cho thỏa lòng mong ước của cô gái nhỏ.

Nhưng cái nắp hộp vừa mở ra, hai mắt Key đã chuyển hướng từ hộp cơm sang Hoài An. Cô bé lại cúi mặt ra vẻ ngượng ngùng. Trong hộp chỉ có độc nhất một khối cơm hình trái tim và những hạt đậu xanh xếp vòng trên khối cơm.

- Em xin lỗi... em chỉ biết nấu mỗi món đó thôi à. – Hoài An suýt khóc khi nhìn về mặt của Key.

- Ko. Ko sao, ăn được mà! – Key an ủi.

- Thật hả? – Hoài An quay phắt 180 độ. – Vậy anh ăn đi.

Giờ Key mới thấm thía câu nói “cái mồm làm hại cái thân”. Cậu khó nhọc nuốt cơm vào bụng. Híc!

- Em biết là nó mãi mãi ko thể ngon bằng cơm của chị Hoài Anh. – Cô bé nói rồi quay lưng bỏ đi. Hình như khi nhắc đến chị, Hoài An đã khóc.

Trong phút giây nào đó, Key đã muốn đuổi theo và lau nước mắt cho cô bé nhưng lại thôi. Cái suy nghĩ Hoài An là em gái của Hoài Anh làm cậu ko thể nào đứng lên đuổi theo.

=====

Từ hôm valentine đến giờ, Hân Hân lại trở về làm “bảo mẫu” của Thiên Bảo. Hai cái con người như hình với bóng làm ngứa mắt ko biết bao nhiêu fan.

- Này này, đi chậm thôi, đợi mình nào! – Hân Hân chạy đuổi theo Thiên Bảo trên sân.

- Sao cứ bám riết lấy tôi vậy? – Thiên Bảo khó chịu.

- Thầy thuốc ko được rời bệnh nhân nửa bước. Lương y như từ mẫu mà. – Hân Hân thuyết giảng đạo.

- Tôi ko phải là bệnh nhân và bạn cũng ko phải là thầy thuốc – Thiên Bảo bực tức.

- Thôi được. Bạn ko phải là bệnh nhân, mình ko phải là thầy thuốc nhưng vì bạn là bạn của mình và hơn nữa, mình đã từng yêu bạn, rất yêu. – Hân Hân những tưởng sau câu nói đó, nó sẽ khóc nhưng may thay, nước mắt cũng lặn lúc rất biết nghe lời.

-.....

- Giờ đứng lại đi, mình ko đi nổi nữa rồi! – Hân Hân chống tay vào đầu gối, thở hổn hển.

Một bóng người xuất hiện trước mặt nó, đồng phục nam sinh, nó đang cúi mặt nên ko nhìn được mặt con người đó nhưng cảm giác quen thuộc thì có thừa.

- Mệt hả? – Giọng nói đó cất lên.

- Umk. Cảm ơn đã đứng lại. – Hân Hân ngược mặt nhìn Thiên Bảo, cậu đứng đó, gần thôi nhưng ko biết có bao giờ cậu sẽ bước về phía nó một lần nữa ko.

~~*

Hôm nay đến phiên Hân Hân và Lam Bình trực nhật. Nhưng Lam Bình đã biến mất sau khi để lại đơn xin phép nghỉ học 1 tuần. Hân Hân chỉ biết nó là người đang sống ở nhà họ Lâm chứ vẫn chưa mấy may biết gì về việc nó đã cưới Lâm Duy và lúc này đây đang hưởng tuần trăng mật.

Có lo vì nghỉ những 1 tuần liền nhưng vì nó bảo ko sao nên cô bạn vẫn cứ đinh ninh như vậy.

- Trực nhật một mình sao? – Giọng nói nữ ở cửa lớp vang lên làm Hân Hân rợn tóc gáy.

Hân Hân quay mặt lại nhìn.

- Bạn là.... Uyên Vân? – Hân Hân nhúm mày.

- Trí nhớ ko tồi. – Cô gái búng tay cái “tách” rồi thẳng hướng Hân Hân mà tiến.

- Có chuyện gì sao? – Hân Hân hơi sợ. Những lời cô gái kia nói vào ngày hôm đó chưa lúc nào phai trong tâm trí nó.

- Có chứ. Bạn tưởng tôi rảnh hơi đến độ ko có chuyện gì mà lại đến tìm một đứa con gái như bạn sao? – Uyên Vân nghiêng răng, hai mắt long lên.

- Một đứa con gái như tôi sao? Bạn có ý gì? – Hân Hân lấy làm khó chịu.

- Một đứa con gái lúc nào cũng bám riết lấy Thiên Bảo, chẳng rời cậu nửa bước. Bạn đã quên bạn là ai và Thiên Bảo là ai rồi ư? – Uyên Vân nhếch môi mỉa mai.

- Ko quên nhưng cũng ko đến nỗi nhớ lắm về điều đó. Bởi cả tôi và Thiên Bảo đều là học sinh BFM, đều là người như nhau cả. – Hân Hân cũng cười nhại lại làm Uyên Vân diên tiết.

- Bạn quên đoạn ghi âm ấy ư? Trong lòng Thiên Bảo, bạn chẳng là gì cả. – Uyên Vân cười đắc ý.

- Bạn ko nói thì suýt nữa tôi đã quên. Có thể trong lòng cậu ấy tôi chẳng là gì cả nhưng làm sao bạn biết được trong lòng tôi, cậu ấy là gì cơ chứ? – Nó cố trấn tĩnh, nó ko thể để Uyên Vân thấy nó đau lắm khi nói ra những lời ấy.

- Bạn...

- Bạn thích cậu ấy? Tại sao ko đi nói với cậu ấy mà phải nói với tôi? Bạn sợ tôi cướp cậu ấy của bạn sao? – Hân Hân tiếp tục nói.

“Bốp” Năm ngón tay in lên má của Hân Hân.

- Mà nghĩ mà đủ tư cách lên mặt dạy đời tao sao? – Uyên Vân dường như hiện nguyên hình như một con quỷ vậy.

-.....

- Mà sẽ ko bao giờ có được Thiên Bảo. Ko bao giờ. Cậu ấy là của tao. Mà nhớ đấy, là của tao, của Uyên Vân này, mãi mãi. – Uyên Vân nghiêng răng ken két.

- Tôi là của bạn khi nào? – Một giọng nói thứ ba xen vào cắt ngang dòng suy nghĩ của hai cô gái.

- Thiên Bảo? – Hân Hân và Uyên Vân đồng thanh.

Tên con trai đứng tựa vào cửa lớp từ từ tiến lại về phía hai cô gái. Khoảng không lặng im dường như Uyên Vân có thể cảm nhận được tiếng trái tim đập thình thịch trong lồng ngực.

- Nói đi, tôi là của bạn khi nào? – Thiên Bảo xiết mạnh cổ tay Uyên Vân đưa lên cao, chĩa ánh nhìn vào cô gái đang run cầm cập.

- Mình... mình.... chỉ là mình thích cậu. – Uyên Vân lắp bắp, cô cúi mặt và quay ánh nhìn đi chỗ khác.

- Thật nực cười. – Thiên Bảo nhếch mép. – Ko lẽ chỉ vì vậy mà bạn khẳng định tôi là một vật chỉ cần bạn thích là có được sao? Bạn xem tôi là gì? Và tại sao lại đánh Hân Hân?

- Tại sao lúc nào cũng bảo vệ cô ta? Cô ta có là gì của cậu đâu? Chính cậu đã nói vậy với Thiên Minh còn gì? Cô ta chỉ là một cô gái qua đường đến rồi đi trong tim cậu thôi mà! Tại sao chứ? – Những giọt nước mắt của Uyên Vân bắt đầu rơi. Lúc này có lẽ cô đã đủ can đảm để nhìn vào đôi mắt của người con trai cô thích. Cô muốn biết tại sao dù cô có làm gì thì trong mắt cậu ấy vẫn ko hề có cô.

Thiên Bảo giật mình. Ko lẽ cô gái kia đã nghe trộm được cuộc đối thoại đó. Và ko lẽ chính Hân Hân cũng biết? Ko hiểu sao lúc này đây, cậu lo sợ vô cùng. Nếu Hân Hân biết được cuộc đối thoại kia rồi thì tại sao vẫn bên cậu, tại sao ko mắng hay thậm chí là cắt đứt mọi liên lạc với cậu. Thiên Bảo nhìn Hân Hân với ánh mắt đau khổ. Đáp lại cậu, Hân Hân cũng vậy, dù ko khóc nhưng cậu biết nó đang đau.

- Vì... cô ấy là người tôi yêu. – Thiên Bảo buông tay Uyên Vân và tiến lại chỗ Hân Hân, kéo nó đi khỏi đó trước sự hụt hẫng của Uyên Vân.

Trên hành lang vắng người, Thiên Bảo vẫn nắm tay nó kéo đi. Hân Hân mỉm cười thích thú.

- Mình... là người bạn yêu à?

- Bạn ngốc đến mức ko biết được đó là câu nói đùa à? – Thiên Bảo đỏ mặt nhưng về đang quay lưng với nó nên nó ko thể thấy được bộ dạng đau khổ của cậu lúc này.

Dù cậu có nói gì đi nữa thì ko thể phủ nhận rằng Hân Hân đang rất hạnh phúc. Lâu lắm rồi nó ko được nghe câu nói này từ Thiên Bảo mặc dù đó chỉ là một lời là dối gian.

Nó cùng Thiên Bảo leo lên xe. Thiên Bảo luôn là thế, đôi lúc nó chẳng thể hiểu nổi những suy nghĩ gì đang xuất hiện trong đầu cậu.

- Tại sao bạn lên lớp tìm mình vậy? – Hân Hân mở lời.

- HẢ? – Lúc này Thiên Bảo mới nhớ ra. Cậu lên lớp tìm nó làm gì nhỉ? Chỉ là ngồi trong xe thấy vắng, tự dưng chiều nào cũng chờ nó đi loanh quanh, hôm nay đúng một cái nó biến mất nên thấy lo, chạy lên lớp tìm. Cậu sẽ giải thích với nó như vậy sao? Ngượng chết mất!

- Vì sao? – Hân Hân chăm chú nhìn cậu.

- Vì... đi ngang qua thấy thế thôi, ai bảo tôi tìm bạn? – Thiên Bảo lảng tránh.

- Thế à? – Hân Hân xụ mặt rồi ngồi yên để mặc cho không khí yên lặng bủa vây quanh.

- Hân Hân này. – Thiên Bảo hạ giọng.

Nó quay sang nhìn Thiên Bảo.

- Bạn đã biết những gì? – Thiên Bảo làm vẻ nghiêm trọng.

Hân Hân hiểu cậu muốn nói gì. Nó cười rạng rỡ hoặc chí ít là cố cười như vậy.

- Biết hết rồi! Hi! Mình biết trong lòng cậu, mình là ai.

- Vậy tại sao bạn vẫn ở bên mình, vẫn giúp mình. Tại sao ko đi thật xa, đến một nơi ko có mình như bạn vẫn nói? – Thiên Bảo ko nén nổi sự tò mò.

- Lắm lúc cũng nghĩ vậy lắm chứ, cũng muốn đi lắm chứ. – Hân Hân cười nhạt.

- Tại sao ko làm?

- Mình đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi nhỉ? Có cần phải nhắc lại ko Thiên bảo, mình yêu cậu! – Hân Hân nói rồi đánh trống lảng – Oh! Mát quá, hôm nay trời nổi gió rồi, chắc sẽ có mưa đấy!

Nhưng Thiên Bảo ko còn để ý nói gì nữa rồi. Cậu chỉ cần biết nó yêu cậu, thế là đủ còn mưa hay ko có quan trọng đến vậy ko?

Thiên Bảo nhìn Hân Hân, cười hài lòng.

=====

- Lâm Duy, bóng bay! – Nó kéo áo Lâm Duy, không nhéo như một đứa trẻ.

- Làm ơn đi, tôi ko phải là ba cô! – Lâm Duy hét lên ôm đầu nhưng vẫn mua cho nó.

- Hi, làm ơn đi, tôi muốn là con anh! – Nó cười rồi chộp lấy chùm bóng bay trong tay cậu và bỏ chạy.

- CÔ ĐỨNG LẠI CHO TÔI. – Lâm Duy đuổi theo.

Hai đứa nó chạy vòng vòng trên vỉa hè. Chùm bóng bay trong tay nó thổi ngược lại chiều gió. Cả những tiếng cười trong trẻo vang lên như khúc nhạc đệm cho khúc ca chào mùa.

Chợt, nó khựng lại một cách bất ngờ.

- Cô đừng hòng chạy thoát – Lâm Duy chạy đến cạnh nó, thở hổn hển rồi ra giọng đe dọa.

- Suyt! – Nó đưa ngón tay chạm môi cậu.

Lâm Duy tròn mắt nhìn nó nhưng nó ko để ý đến cậu nữa, nó tiến bước từ từ đến bên một cái bóng nhỏ nhẵn đang gục đầu ủ rũ cạnh thành hồ.

- Này nhóc! – Nó đặt tay lên vai cậu bé.

Cậu nhóc ngẩng mặt lên nhìn nó, tập vé số trong tay nhóc rung rung theo gió.

- Chị bày cho nhóc cách bán hết vé số này nhé? – Nó mỉm cười thân thiện.

Mặt cậu nhóc bán vé số chuyển hẳn sang sắc thái khác, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt ngây thơ nhưng đầy sự khắc khổ của cuộc đời đó.

- Ghé tai lại đây! – Nó ghé sát vào tai cậu bé thì thầm điều gì đó.

Một lát sau, nhóc nọ đứng dậy tiến về phía Lâm Duy, chìa tập vé số ra trước mặt cậu:

- Anh mua giúp em đi ạ.

- Anh.... ko chơi mấy thứ này –Lâm Duy nhìn cậu bé đầy tội lỗi.

- Anh ko chơi hay là anh hết tiền rồi nhóc ạ? – Nó dở giọng mỉa mai.

Chạm tự ái, Lâm Duy rút tiền ra với vẻ mặt hậm hực.

- Đây nhóc, cầm lấy, ko cần trả lại đâu.

- Ko cần anh nói nó cũng ko có tiền trả lại cho anh đâu. Ngủ ngon nhé nhóc. – Nó vẫy tay chào tạm biệt rồi nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc cậu nhóc nọ chạy thật xa.

- Sao cô biết nó là nhóc bán vé số dạo, nhớ trên tay nó ko phải là vé số hoặc nó chỉ mua giúp người ta thôi thì sao? – Lâm Duy thắc mắc nhìn nó.

- Vì... giữa những người cùng cảnh ngộ luôn có một thứ đồng cảm. – Nó nhìn lên khoảng không vô định trên bầu trời.

- Đây, ko phải cô định bảo tôi mua hết những thứ này đấy chứ? – Lâm Duy nhẩn nhó nhìn nó sau khi nó mang đến trước mặt cậu “vô vàn” những đứa trẻ với những thứ cần bán trên tay.

- Tự anh nói chứ tôi có nói gì đâu nà! – Nó mỉm cười lém lỉnh.

- Sao có thể.... – Lâm Duy trở mắt nhìn nó.

- Sao lại ko thể? Bộ công tử nhà giàu cũng có lúc hết tiền à? – Dù biết là đang bị nó trêu nhưng Lâm Duy vẫn thấy tức để rồi giờ đây, chính cậu lại trở thành nạn nhân. Một tay cầm bong bóng, xách theo lẵng hoa quả. Tay kia thì ôm tập báo và vé số. Còn chân thì co lên trên ghế, nhường giầy cho cậu nhóc bên cạnh cà cà đánh đánh. Tình cảnh này khiến cậu ko biết nên khóc hay nên cười.

- Tôi thật là sai lầm khi chọn đi chơi với cô. Kiểu này ko phải là đi chơi mà đi đây thì đúng hơn. Híc! – Lâm Duy thở ngắn than dài.

- Tôi có ép đâu! Là tự anh muốn đấy chứ. – Nó lại cười toe toét.

- Xử lý đồng đồ này sao đây? – Cậu lắc đầu ngao ngán.

- Chuyện nhỏ như con thỏ. – Nó nói rồi đứng bật dậy cầm lấy chùm bóng trên tay Lâm Duy thả lên bầu trời.

- Anh ước gì đi! – Nó nheo nheo mắt.

- Ước gì là sao? – Cậu nhìn nó khó hiểu.

- Là ước điều gì đó anh mong muốn, có thể chùm bong bóng kia sẽ gửi ước mơ của anh lên Thượng đế. Biết đâu ngài có thể giúp được thì sao? – Nó giải thích rồi chấp tay lẩm bẩm điều gì đó.

Ko hiểu vì sao cậu lại tin vào những lời nói nhảm nhí của nó. Cậu cũng nhắm mắt lại và bắt đầu đeo đuổi những ước muốn của riêng mình.

Ước muốn chỉ có Thượng đế thấu hiểu và như nó nói biết đâu một ngày nào đó những ước mơ ko chờ mà đến, đến một cách bất ngờ....

61. Chương 61

- Thiên Bảo, cậu có chuyện gì vui sao? – Thiên Minh vỗ vai cậu bạn đang ngồi cười một mình.

- Ko, à mà có. – Thiên Bảo lại cười.

Thiên Minh nhìn bạn khó hiểu rồi chậm rãi nói:

- Thôi được, cậu ko muốn nói thì cũng chẳng ai ép cả nhưng tớ là bạn của cậu, tớ hiểu.
- Chính vì tớ biết cậu hiểu nên ko cần nói làm gì phải ko? – Thiên Bảo nháy mắt rồi bước ra khỏi phòng, để lại một mình Thiên Minh.

Có lẽ khi ở một mình, con người ta sẽ bình thần suy nghĩ được nhiều điều hơn, thấu đáo hơn. Và có lẽ khi ở một mình, tâm tư người ta cũng “loạn lạc” hơn, trái tim vượt lên trên cả lý trí những chính lý trí lại kiểm soát con tim.

Từ cái ngày đó, cái ngày mà nó bước vào lễ đường cùng Lâm Duy, trong tim cậu như bị một đám mây mù che kín, ôm trọn lấy con tim và tạo ra những nỗi đau không rõ nguyên do.

Hơn ai hết, cậu hiểu rõ mình thích nó và cũng hơn ai hết, cậu biết rằng nó thích Lâm Duy. Nhưng ai bảo yêu là muốn người mình yêu được hạnh phúc và cũng ai đó đã bảo tình yêu ko cần sự ích kỷ nhưng nêu ko có sự ích kỷ thì ko phải là tình yêu.

~~*

- Ko có chuyển biến gì sao? – Người con gái trẻ với bộ đồ đen toàn tập đưa ánh mắt sắc lẹm về phía cô gái đang ngồi đối diện.
- Em sẽ cố, nhất định sẽ thực hiện đúng yêu cầu của chị. – Cô gái run run bảo.
- Năm ngày, hạn cuối đấy! – Cô gái “đen” nghiêng răng và vẻ mặt đầy suy tư.
- Vâng. – Cái giọng vỡ òa như sắp khóc. – Nhưng... có cần thiết phải....
- Cô quên cái chết của người đó thảm thương như thế nào rồi ư? – Người kia quát lên.
- Ko ko, em chưa bao giờ quên điều đó ngày cả trong mơ.... – Cô gái bỏ lửng câu nói rồi tiếp bằng giọng nói đầy nước mắt – Nhưng.... có thể điều đó ko thành thì sao? Người con trai kia ko thể....
- IM NGAY! Bằng mọi giá phải làm hấn phải đau khổ, nỗi đau khổ mà người đó đã phải chịu cho đến khi nhắm mắt – Tầm ảnh trong tay cô bị nhàu nát rồi bỗng cô quay lại nhìn chăm chăm soi mới cô gái nhỏ tầm 16, 17 tuổi – Hay là.... cô yêu hấn?
- Ko ko có chuyện đó! Chỉ là.... – Cô gái xua tay phản bác.
- Vậy thì đi đi, 5 ngày nhớ đấy!

Nắng chiều liềm nhẹ nhàng trên làn da trắng xinh của một người con gái đi trên lễ đường. Nắng chiều làm khóe mắt cô long lanh ngấn nước. Nắng chiều rọi sáng những làn mây mù vây quanh cô gái. Và nắng chiều làm cô gái nhận ra một điều mà đáng lẽ phải nhận ra sớm hơn rằng trái tim cô đã có chủ, nó đã mãi mãi thuộc về một người. Cô muốn mỉm cười, cô muốn vui vì điều đó nhưng cái giờ khắc nụ cười nở trên đôi môi kia thì câu nói đành thếp đầy tính khăng định lại hiện về trong miền kí ức.

“Nhất định phải làm cho hấn đau khổ, hấn phải chịu nỗi đau khổ như nỗi đau mà người đó đã chịu cho đến khi nhắm mắt”

Tình yêu của cô với “hấn” lớn lắm nhưng nó ko đủ lớn để che khuất, để xóa đi nỗi hận thù trong cô. Rốt cuộc thì cô đang làm gì? Làm “hấn” đau khổ và rồi chính cô cũng sẽ đau khổ? Tim người con trai ấy đau liệu tim cô có tốt lành hơn chẳng? Nhưng có đủ sức không? Cô có đủ sức để cầm dao đâm vào tim người ấy ko? Mọi chuyện có lẽ đều đã được định sẵn.

- Có biết ko? Em yêu anh nhiều lắm và nếu có đau thì hãy nhớ rằng em cũng đang cùng anh cuốn vào vòng xoáy đó....

~oOo

- Chị Di đến chơi với Jen hả? – Bé Jen chạy đến vòng tay ôm cổ con nhóc và cười toe toét.

- Cho Jen nè! – Con nhóc chìa gói bánh ra trước mặt bé Jen rồi mắt con bé sáng rực lên.

Jen kéo con nhóc vào nhà bằng mọi giá rồi nhả nhó:

- Chị Di! Jen đói bụng.

- Người nhà em đâu cả rồi? Người giúp việc cũng ko nấu cơm sao? – Con nhóc thắc mắc nhìn quanh.

- Họ đi hết rồi, hôm nay Jen ở nhà với anh Jun mà anh Jun ko biết nấu cơm.

Con nhóc xoa đầu bé rồi xông xả vào bếp. Tuy là ít tiếp xúc nhưng nấu nướng là nghề tay trái của con nhóc nên hôm nay cũng muốn trở tài.

- Ngồi ngoài kia chơi nha! Đợi chị nấu xong rồi hai chị em cùng ăn. – Con nhóc nói vọng ra từ bếp.

Jun vừa bước chân vào nhà, đôi giày màu trắng trước thềm đập vào mắt cậu.

- Ah! Anh....

- Suyt! – Jun đưa tay làm hiệu.

- Sao vậy Jen? – Di hỏi khi nghe thấy tiếng con bé mừng rỡ.

- Ko sao ạ! Đồ chơi đẹp mà. – Jen cười lém lỉnh.

Jun bước vào bếp, mùi thơm nức tỏa ra khắp gian phòng. Con nhóc vẫn xào xào nấu nấu mà chẳng biết gì cả.

- Bạn có biết đang xâm phạm bất hợp pháp nhà của người khác ko? – Jun tựa vào cửa bếp và phán một câu hùng hồn.

- Huh? – Con nhóc nhìn Jun khó hiểu.

- Làm gì ở nhà tôi?

- Bạn muốn đuổi tôi? – Con nhóc nhú mày.

- Tôi... – Cậu chưa kịp nói hết câu thì bé Jen đã chạy đếnn cắt ngang.

- Anh Jun, em mời chị Di đến nấu ăn mà!

- Anh cũng nấu được mà bé? – Jun biện minh.

- Vâng, anh nấu được mà ăn xong là em nhập viện gần tháng trời luôn à. – Jen mĩa mai làm Jun đỏ mặt.

- Jen! – Jun hạ giọng sau khi lấy lại được bình tĩnh – Anh là anh hai em hay chị ấy là chị hai em vậy? Sao lại đi bênh vực người ngoài?

- Người ngoài đâu, một nhà mà! Thôi, anh em mình ra ngoài để chị Di nấu ăn. – Jen kéo ông anh trai ra ngoài để lại con nhóc khúc khích cười trong bếp. Quả thật mỗi lần Jen xuất hiện, con nhóc luôn có thể cười như chưa bao giờ được cười. Con bé Jen đúng là một thiên thần.

- Ngon thật! – Jen suýt xoa.

- Bình thường! Chẳng là gì so với nhà hàng. – Jun nhếch mép phán làm con nhóc hơi tức.

- Jen thấy ngon là được. – Jen cười cười.

- Ăn ít thôi , kéo nhà hết thuốc đau bụng rồi! – Jun liếc xéo con nhóc.

- Này sao bạn cứ thích gây với tôi hoài vậy? – Con nhóc nhìn Jun khó chịu rồi quay sang cười với Jen – Ăn đi nhóc!

- Chị ở lại đây luôn đi! – Jen nín áo con nhóc ko buông.

- Jen ngoan, chị về kéo ở lại ko khéo đêm nay có kẻ ám sát chị ko chừng.

- Bạn nói ai đấy? – Jun khó chịu.

- Trúng ai thì trúng! – Con nhóc vẫy tay chào rồi bước lên taxi.

- Sao lại nhìn anh hai như vậy? – Jun nhìn cô em gái khó tính đang lờm nguýt đủ kiểu.
- Tại anh hai mà chị Di về rồi kìa, bữa sau ko cho anh vào nhà luôn. – Con bé ngúng nguẩy bỏ lên phòng.
Jun chép miệng rồi thở dài nãy nê. Ko hiểu sao cứ muốn chọc tức con nhóc thế ko biết.

==~==~==

- Hắt xì!
- Anh cảm nặng rồi! – Hoài An ngồi xuống cạnh Key.
- Sao em lại ở đây? – Key giật mình.
- Vì ở đây có anh. – Hoài An cười tinh nghịch. Nặng đùa giỡn trên mái tóc màu hạt dẻ của cô bé. – Nè!
- Gì đây? – Key hỏi.
- Thuốc cảm. – Cô bé nhún vai rồi dúm lọ thuốc vào tay Key. – Lần sau cẩn thận nhé, ko phải ai cũng tốt bụng đưa thuốc cảm cho anh như em đâu – Nháy mắt rồi bỏ đi.

~~*

“Anh đỡ hơn chưa?”

Send.....

Hoài An cắt điện thoại rồi thở dài. Bỗng âm báo tin nhắn vang lên, chữ KEY to đùng giữa màn hình làm cô bé vui sướng đến tột cùng.

“Cũng khá rồi!”

“Cảm ơn anh!”

Send....

“Why? Anh có làm gì đâu?”

“Vì đã trả lời tin nhắn của em”

Send...

Ở một nơi nào đó, có một cô gái đang thích thú với những mộng mơ của tuổi mới lớn, trên tay cô bé, một nhành hoa sữa trắng tin khôi đang lay động nhẹ dưới ánh nắng chiều.

Và cũng một nơi nào đó, một chàng trai sống sót nhưng rồi cùng thản nhiên để một nét vui thoáng qua khuôn mặt. Trên môi cậu xuất hiện một nụ cười.

=====

Nó và Lâm Duy bước chân vào nhà cũng là lúc ánh nắng tắt hẳn ở phía tây chân trời.

- Chào ông! Chào pama ạ! – Cả hai đồng thanh.

- Chào hai cháu! Vui chứ? – Ông nội ân cần hỏi.

- Vâng. – Cùng cười trừ rồi cùng bước về phòng.

Nó mệt lử và nằm bẹp ra giường.

- Ôi chiếc giường yêu quý, tau đã nhớ mày đến chừng nào! – Nó rên rỉ rồi chìm luôn và giấc ngủ ngon lành.

Một tuần quá ngắn ngủi cho những cảm giác hạnh phúc đã trôi qua, những chuỗi ngày mới lại bắt đầu và bắt đầu từ một giấc ngủ, một giấc mơ, mơ về một cánh đồng lau trắng xóa....

=====

- Em muốn anh giúp một việc! – Hoài An từ đâu chạy đến níu tay Key.

- Việc gì? – Cậu bắt đắc dĩ đáp lại.

- Đứng yên! – Nói rồi, cô bé nhướn người và nghiêng đầu, cười thật tươi bên cạnh Key.

“Tách”

Ánh sáng nhỏ xoẹt qua khuôn mặt ngơ ngác của cậu.

- Cảm ơn nha! Anh rất ăn ảnh đấy! – Hoài An nói rồi vẫy chào tạm biệt và bước đi.

~~*

12h30.

Trắng có lẽ ko ngủ được, vẫn sáng vàng vạc . Hoài An cũng vậy, cô bé khẽ cười nhìn ngắm ông trăng trên cao, tay mân mê chiếc điện thoại màu trắng xinh.

Bất giác, những ngón tay chạm nhẹ vào bàn phím điện thoại.

“Đang gọi Key”

- – Đầu dây bên kia, giọng con trai mệt mỏi.

- Ko, chỉ muốn nghe thấy giọng anh thôi. – Hoài An cười.

-

- Anh.

- <.....>

- Chúc ngủ ngon!

Tút...tút...tút.....

Cô bé thở dốc, khuôn mặt đượm nét buồn.

Ko biết từ bao giờ, trạng thái này lại đến với cô bé như một người bạn, người bạn đó luôn gõ cửa ngay cả trong những giấc mơ....

=====

Đầu đông những ngày có nắng, có gió, trên chiếc xe màu xanh dương quen thuộc, khoảng không im lặng vẫn kéo dài.

- Hân Hân, điện thoại kìa! – Thiên Bảo nhắc khẽ.

- Umk! – Hân Hân gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, vớ lấy chiếc điện thoại.

- Anh Jun? Có chuyện gì vậy ạ? – Hân Hân nhỏ nhẹ.

- – *Jun lên giọng. Chịu hết nổi với anh chàng này, ai cũng “em gái yêu”.*

- Stop! Anh muốn nhờ vả gì hả? Ko cần phải tâng bốc vậy đâu, em vốn tốt bụng rồi nên anh có nói cũng ko thay đổi được gì đâu ạ! – Hân Hân cười vang, ko để ý một ánh mắt nhìn cô khó chịu.

- – Jun dụ.

- Em lớn rồi anh ạ! Hi!

- – Jun ngập ngừng.

- &*^\$%&. OK?

- – Jun vui sướng.

- Thôi được rồi! Em cũng yêu anh mà! – Hân Hân trêu nhưng trò đùa hơi quá trớn rồi thì phải. Bằng chứng là khuôn mặt ai đó đã đỏ bừng bừng bên cạnh cô.

Càng ngày Hân Hân càng ko hiểu ông anh Jun này. Chẳng biết trong lòng nghĩ gì nữa nhưng mà thôi, giúp thì giúp cho trót. Nó khẽ cười rồi cất điện thoại vào túi.

Bỗng chiếc xe phanh gấp bên lề đường làm nó ngã người về phía trước.

Quay sang Thiên Bảo, khuôn mặt cậu hơi chuyển sắc, ko biết có chuyện gì đây?

Đến trước cổng trường, nó vừa đặt chân xuống xe thì nghe thấy giọng nói có vẻ đầy đe dọa của Thiên Bảo vang lên bên tai.

- Ra về, bạn lên sân thượng gặp tôi!

Nó chưa kịp hỏi gì thì chiếc xe đã khuất bóng ở nhà xe trường.

Khẽ lắc đầu, nó bước nhanh về lớp.

Ra về, sân trường vắng lặng, thưa thớt người và có lẽ sân thượng còn vắng hơn.

Những bước chân nặng nề cứ đeo bám nó trên lối lên cầu thang để đến sân thượng. Phía sau cánh cửa kia chính là Thiên Bảo, là người mà nó yêu nhưng mà cái cảm giác lúc này thật lạ, chưa bao giờ nó cảm thấy áp lực như thế này trước khi gặp cậu.

Nó đẩy cửa bước ra ngoài, đằng hắng khẽ ra dấu sự có mặt của mình nhưng dường như Thiên Bảo vẫn ko để ý đến.

Cậu đứng đó, cách nó mười bước chân thôi nhưng sao mà xa thế.

- Cậu gọi mình? – Nó lấy hơi rồi hỏi khẽ.

Ko có tiếng trả lời, Thiên Bảo cứ ý như một pho tượng đứng. Cà vát ca rô đen trắng tung bay trong gió chiều. Nắng chiều nhuộm màu tóc cậu và nhuộm luôn cả tâm hồn cậu.

Một tiếng thở dài nào nề mà dù Thiên Bảo có cố nén nó vẫn nhận ra.

- Hân Hân này! Tôi nghĩ đến lúc kết thúc trò chơi phục hồi trí nhớ này rồi. – Cậu nói chậm rãi, chậm hết mức có thể để tai nó có thể nghe và tim nó có thể đau theo những lời đó.

-.....

Thiên Bảo quay lại phía nó. Ánh mắt cương quyết của cậu xoáy vào tia nhìn của nó. Đôi mắt đó.... sao lại nhấn tâm nhìn nó như vậy.

- Vì... dù ở quá khứ hay hiện tại, hình như tôi đã yêu bạn mất rồi!

Ánh nắng chiều ngọt lịm quện vào mùi hương thoang thoảng. Ko hẳn là một câu tỏ tình nhưng nó là một bắt đầu, bắt đầu của một kết thúc.

Đôi mắt nó và cậu, chạm nhau ở một điểm nào đó, bất định trên không trung. Trái tim nó và cậu, kể từ giờ phút ấy lại bắt đầu chung nhịp đập hay có phải chẳng trước giờ đã vậy, chỉ là có ai đó cố gắng phủ định điều ấy mà thôi!

62. Chương 62

Jun ngồi bên cửa sổ trong phòng hội BF, bắt giác cậu cười vang. Vừa xin Hân Hân số điện thoại của ai đó nhưng lại chẳng hiểu mình xin làm gì.

Đã xin chắc phải gọi thử máy một lần. Nghĩ là làm, Jun bấm bấm điện thoại.

Tiếng tút dài kéo dài như hơi thở của cậu. Đợi chờ, cái cảm giác đợi chờ từng phút một sao mà đau tim đến vậy?

- – Giọng con nhóc lạnh lùng vang lên.

- Ch...chào! – Câu duy nhất Jun có thể nói mà nói cũng ko liền mạch nữa.

- - Con nhóc hỏi, giọng đờm chút buồn.

- Là tôi. Tăng băng di động. - Jun trên.

- Vừa định đập máy thì cái giọng đầy chất mĩa mai của Jun lại vang lên.

- Lạ thật! Sao ko phải là Băng Tượng mà cứ phải là Băng Di nhỉ?

-

- Ko gì cả, tôi đang tưởng tượng xem tình yêu sau này của một con nhóc lạnh lùng hơn cả băng như bạn sẽ thế nào. - Jun cười tươi.

- - Con nhóc cười nửa miệng rồi đập máy và đôi cái điện thoại sang một bên.

Nhưng có lẽ đó là một hành động tượng trưng cho thần định mệnh. Con nhóc có biết rằng nó vẫn chưa kịp đập máy, chỉ là một cái bấm hụt thôi. Con nhóc có biết rằng có một chàng trai ở đầu dây bên kia vẫn còn cầm khư khư cái điện thoại trong tay để nghe thầm tiếng khóc của một cô gái. Con nhóc có biết rằng những điều nó nói với con gấu bông trắng to đùng đã bị người thứ ba biết được. Đó chính là chàng trai đang cầm điện thoại trên tay.

- Băng Di! Xuống nhà ăn cơm nào con. - Hình như là mẹ con nhóc. Bà gõ nhẹ cửa.

- Con ko đói. Ba và mẹ ăn trước đi ạ. - Con nhóc nói vọng ra.

Và rồi ko thấy tiếng người phụ nữa đáp trả. Và rồi không gian chìm vào im lặng. Và rồi bắt đầu xuất hiện những tiếng nấc cố nén trong cổ họng. Và rồi tiếng khóc lớn dần, lớn dần.

Đầu dây bên kia, Jun cảm thấy tim mình nhói theo tiếng khóc của ai đó. Jun ko hiểu gì về con nhóc cả. Ngoài cái tên, tuổi, giới tính, lớp và điện thoại thì Jun chẳng biết gì về con nhóc cả. Jun đứng như phỗng cầm điện thoại trong tay, dường như cậu muốn bóp nát luôn cả điện thoại như Trần Quốc Toàn bóp nát quả cam.

Con nhóc gạt nhẹ dòng nước mắt, quay sang ôm con gấu bông vào lòng, nhủ thầm:

- Mà có biết ko? Tao là một đứa trẻ đáng bị nguyên rủa. Lẽ ra tao ko nên xuất hiện trên cõi đời này...

- Băng Di, ba vào được ko? - Giọng nam trầm vang lên ngoài căn phòng.

- Vâng! - Con nhóc xóa vết tích của những giọt nước long lanh.

Ba con nhóc bước đến ngồi cạnh nó, trên môi ông, nụ cười hiền hậu vẫn luôn thường trực.

- Con khóc à? - Người đàn ông mang giọng nói ấm áp của cái tuổi trung niên nhìn cô con gái yêu quý.

- Ko ạ, có chuyện gì ko ba? - Con nhóc đánh trống lảng.

- Ko có chuyện gì thì ko được nói chuyện với con gái yêu à?

- Con ko có ý đó. Chỉ là hơi lạ. - Con nhóc quay mặt đi hướng khác.

- Sao rồi? Con gái tuổi mộng mơ đã tìm được hoàng tử chưa hả công chúa bé bỏng? - Ba nó lên tiếng đùa.

Con nhóc nhếch mép cười buồn. Ngày gì thế ko biết, sao ai cũng hỏi nó về những chuyện thế này?

- Con lớn rồi vả lại công chúa của ba chưa bao giờ tin vào tình yêu cả.

Người đàn ông nhìn con khó hiểu:

- Ko tin vào tình yêu là sao? Con à... tình yêu là một thế giới màu hồng đối với những người đang yêu. Nó tuy mơ hồ nhưng lại rất hiện hữu. Nó là gia vị cho cuộc sống thêm "ngon" hơn. - Ba con nhóc lên bài giáo huấn nhưng ông càng nói càng khiến con nhóc "ghê tởm" cái thế giới màu hồng đó.

- Vậy... ba cũng từng ở trong thế giới màu hồng đó với một người con gái? - Con nhóc chăm chú đợi câu trả lời.

- Phải. - Ba nó gật đầu.

- Và người đó.... ko phải là mẹ con? – Đây mới thực sự là điều mà con nhóc muốn hỏi. Nó đã băn khoăn lâu lắm rồi.
- Con... – Một thoáng bàng hoàng. Những gì con gái ông vừa nói làm ông sửng sốt. Tại sao con nhóc lại biết điều đó trong khi....
- Ba ko cần phải ngạc nhiên vậy đâu. Từ khi còn là con bé 6 tuổi, con đã biết rồi. Ba mẹ đến với nhau ko phải vì tình yêu mà là vì trách nhiệm. Trước khi cưới, mẹ đã mang thai con hai tháng. Chỉ vì con mà ba mẹ đã phải chôn vùi tình yêu cá nhân của mình để sống quãng đời con lại trong sự u ám và nặng nề của trách nhiệm đang đè trên vai. – Con nhóc kể và mơ màng nhìn ra bầu trời ngoài kia. Ước muốn lúc đó chỉ là được bay lên và thoát khỏi trần thế này.
- Ko phải như vậy đâu con à... – Người đàn ông ra sức thanh minh.
- Mặc dù hai người đã cố tạo nên một gia đình hoàn hảo, cố xây một bức tường thành kiên cố để bao bọc con, trách cho con khỏi những tổn thương nhỏ nhất nhưng... con biết hết, con biết sự ra đời của con là một sợi dây ràng buộc hai con người. Đáng ra con ko nên xuất hiện, như vậy sẽ tốt cho cả ba mẹ và con phải ko ba? – Con nhóc hỏi, câu hỏi ko cần câu trả lời.
- Ba... – Giọng người đàn ông nghèn nghẹn.
- Con biết hết! Biết tất. Ba mẹ chỉ ra vẻ trước mặt con để cho con ảo tưởng rằng mình có một gia đình hạnh phúc nhưng... đáng tiếc thay, ko biết bao đêm con thấy ba mẹ cãi nhau, ko biết bao nhiêu đêm con nhìn thấy ba ôm gối ra phòng sách để ngủ. Rồi... rồi con còn thấy ba đi cùng một cô gái khác ko phải là mẹ. – Con nhóc khóc, lần đầu tiên từ khi biết được sự thật phũ phàng đó, nó khóc trước mặt ba.
- Nhưng ba mẹ thật lòng thương con. – Ba con nhóc cố biện minh.
- Phải, ba mẹ thương con nhưng con... con là kẻ đáng nguyên rủa. Vì con mà ba mẹ ko thể tìm được tình yêu thật sự của đời mình. Có đáng ko? Tại sao ba mẹ lại cứ phải sinh con ra, tại sao khi sinh ra rồi ko gửi vào trại trẻ mồ côi mà nuôi con làm gì? Ba mẹ ko thấy bất công sao? – Con nhóc vỗ ngực, hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng. – Con ko cần cái thứ hạnh phúc ảo đó. B bảo tình yêu là tốt sao? Ba bảo tình yêu là màu hồng nhưng con lại chẳng thấy thế. Tình yêu chỉ là một khối khí màu hồng bị cầm giữa giữa một thế giới màu đen u ám.
- Bằng Di, ba xin lỗi con nhưng con phải biết là ba mẹ phải sinh con ra, ba mẹ phải nuôi con vì con chính là tình yêu của ba mẹ. – ba con nhóc nhìn con gái đầy đau khổ.
- Ba... nhưng ba phải sống vì tình yêu của mình. – Con nhóc nhún mày.
- Phải, sống vì tình yêu của mình và con là tình yêu của ba nên ba sẽ sống vì con. – Người đàn ông mỉm cười chua chát.
- Ko còn bất cứ tiếng động nào nữa. Con nhóc nhìn người cha của mình. Những nếp nhăn lộ rõ trên khóe mắt. Con nhóc thầm trách chính bản thân mình, tại sao nó lại làm đau một người cha mẫu mực như vậy bằng những lời nói ko ra gì?
- Tất nhiên, con yêu ba.... – Con nhóc cười, chất buồn nhuộm đen cả nụ cười u tối.
- Con gái... – Ba con nhóc dang rộng tay, chuẩn bị làm cái hành động mà một người cha vẫn luôn làm để cho con họ hiểu rõ, họ yêu nó đến nhường nào.
- Nhưng vì yêu ba nên con ko muốn ba bị bất cứ điều gì ràng buộc, nhất là khi sợi dây ràng buộc ba, ko cho ba thoát ra khỏi tù ngục lại là con, tình yêu của ba. – Nói rồi, con nhóc bỏ ra ngoài.
- Người đàn ông bất lực cúi đầu, khẽ buông một tiếng thở dài náo nề:
- Ba xin lỗi con, ba ko xứng....
- Câu nói bỏ lửng nữa chừng vì tiếng chuông điện thoại thúc giục bên tai.
- Alo. – Người đàn ông nhắc máy, giọng nói tuy có buồn nhưng cũng ko ít phần vui sướng.

Đầu dây bên này, Jun đã nghe được những lời nói của người đàn ông mà con nhóc gọi là ba ấy. Cậu nhếch mép cười.

- Thì ra, đây mới chính là tình yêu mà ông ta nói.

63. Chương 63

Trời về chiều đêm se lạnh, những cơn gió được thể cứ cuốn tung những chiếc lá bay lên không trung để rồi đáp xuống một cách nhẹ nhàng trên hè phố.

Gió làm chiếc áo choàng xanh phớt nhẹ bay bay. Gió khiến cho dáng hình nhỏ nhắn của cô gái đứng bên hồ như nghiêng ngả và cuốn theo chiều gió. Gió làm cô gái vốn đã nhỏ lại càng nhỏ hơn giữa không gian bao la nhưng cô độc này.

- Người ta sẽ nghĩ bạn điên nếu cứ đứng yên như tượng và... có vẻ là muốn nhảy xuống hồ tự tử đấy. – Jun bước đến bên cạnh con nhóc, hướng mắt về phía dòng nước yên bình kia.

- Tự tử sao? Nếu có thể. – Con nhóc cười chua chát.

- Tại sao cứ phải giấu mình vào vỏ ốc như vậy? – Jun nheo mắt nhìn con nhóc.

- Ý bạn là gì? Tôi ko hiểu!

- Tôi biết bạn hiểu. – Lời khẳng định của Jun làm con nhóc thần thờ, khẽ quay mặt đi hướng khác.

- Phải nhưng vì tôi thích thế. Những người như bạn ko bao giờ hiểu được những người như tôi. – Con nhóc cười mỉa mai.

- Những người như tôi thì sao? Những người như bạn thì sao?

- Đừng cố làm ra vẻ mình hiểu người khác. Điều đó thật tầm thường. – Con nhóc quay lưng bước đi trước sự ngỡ ngàng của Jun.

- Cũng đừng khẳng định người khác ko hiểu mình trong khi mình ko hiểu gì về họ. – Jun gọi với theo, mặc con nhóc có nghe thấy những gì cậu vừa nói hay ko.

Gió lại nổi lên, gió mát dịu chứ ko lạnh căm. Con nhóc buông tiếng thở dài náo nê. Ko biết từ bao giờ, cuộc sống này lại nhiều ưu phiền đến vậy. Ko biết từ bao giờ, cái vỏ ốc con nhóc tự tạo nên ình lại cứ rần rần đến vậy, cứ đến nỗi dù có cố thể nào cũng ko thể thoát khỏi nó để trở về là con người thật của mình.

Một tiếng sét chói tai vạch nên một đường sáng trắng trong đầu óc non nớt của cô gái 17 tuổi. Đầu óc mông lung, hai tai con nhóc như ù đi, trước mắt cô là cái cảnh gì thế này. Người đàn ông kia đang khoác vai một người phụ nữ bước đi một cách hiên ngang trên đường phố đông người. Đông người thì sao chứ? Cũng chẳng thể lẫn át đi cái hình ảnh đáng ghê sợ kia.

“Tình yêu... uk... thì ra đây mới chính là tình yêu!!! Mình vẫn là kẻ đáng bị nguyên rủa và là đứa trẻ đáng ra ko nên sống” – Con nhóc thầm nghĩ rồi ko biết từ lúc nào, những giọt nước lã tăn đã làm ướt cả khuôn mặt buồn.

- Người đó là ba bạn sao? – Jun bước đi sau con nhóc từ nãy giờ mới lên tiếng. Nhìn dáng vẻ sững sờ và những gì đã nghe được, cậu phần nào hiểu được vấn đề.

Con nhóc ko nhìn Jun, lấy lại bình tĩnh và... cười. Nụ cười thật hiếm thấy bởi lúc đó, đứa con nào có thể cười đây?

- Nhưng... người đi bên cạnh ông ta....

- Ko phải là mẹ bạn. – Jun cắt ngang.

- Sao bạn biết? Bạn còn biết những gì về cuộc sống của tôi đây? – Con nhóc tức giận.

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Nhìn bạn khóc thấy ko quen xịu nào. – Jun nhún vai.
- Bạn chưa trả lời câu hỏi của tôi.
- Tôi đã nói với bạn đừng vội khẳng định người khác ko hiểu gì về mình trong khi mình chưa hiểu gì về họ rồi mà. – Jun lặp lại.
- Bằng Di. – Người đàn ông kia chạm mặt con nhóc và Jun một cách tình cờ.
- Con gái anh à? – Người phụ nữ bên cạnh ông ta nín nín cánh tay người kia.
- À...uk.
- Bạn có dám đối diện với nó ko? Bạn là kẻ mạnh cơ mà, ko lẽ vì một nguyên nhân nào đó lại trở nên yếu đuối và sợ sệt đến vậy sao? – Jun thì thầm vào tai con nhóc.
- Ba/ Con – hai cha con cùng nhau lên tiếng để rồi cùng nhau im lặng.
- Bạn trai con à/Bạn gái ba à? – Một lần nữa lại chạm nhau trong lời ăn tiếng nói.
- Cháu chào bác. Cháu là Jun, bạn khác lớp của con gái bác. – Jun nhanh nhẩu làm tăng thêm phần “sinh động” cho cuộc nói chuyện đầy căng thẳng này.
- Chào cháu, cô là...
- Là tình yêu của ba cháu. Cô ko cần nói nữa đâu ạ. – Con nhóc cắt ngang lời người lớn.
- Di, sao lại ăn nói với cô ấy như vậy? – Ba con nhóc cảm thấy hơi tức giận.
- Vì cô ấy là người ba yêu sao? Tại sao ba lại nói dối con? Thà rằng ba mẹ cứ ký vào đơn ly hôn ko phải cả ba, mẹ và cả con nữa sẽ thấy thoải mái và hạnh phúc hơn sao? – Con nhóc nhìn thẳng vào mắt ba nó, đôi mắt ấy sao thật mà lại ảo ghê thế? – Chính vì cả ba và mẹ đều chỉ giấu diếm tình yêu cá nhân sau cái vỏ bọc của gia đình hạnh phúc nên con mới vậy, mới cảm thấy tình yêu mà ngày nào phim ảnh báo chí cũng nhắc đến là một điều thừa thãi. – Nói rồi, con nhóc quay lưng đi, nó ko muốn ai đó nhìn thấy vẻ đau khổ của nó lúc này. Ngày mai sẽ là một ngày mới nhưng ngày mới đâu hẳn là một ngày tốt đẹp cơ chứ?

=====

- Lam Bình, lấy giùm cốc nước đi! – Lâm Duy vừa xem ti vi, vừa sai bảo.
 - Sao lại bắt tôi, anh ko có tay à? – Nó đắp lại ngay.
 - Vợ phải phục vụ chồng mới đúng chứ? – Lâm Duy cười nham hiểm.
 - Cho tôi xin, nghe thấy từ vợ chồng mà nổi cả da gà. – Nó giãy nảy.
 - Vậy đi ngay vào bếp, mang nước ra đây. – Lâm Duy dùng tay chỉ chỉ.
- Nó ngoan ngoãn y như con hổ đã bị thuần phục. Mang nước ra cho Lâm Duy mà cứ muốn đổ cả cốc nước lên người cậu cho hả dạ.
- If you wander off too far, my love will get you home...”
- Alo, Hân Hân à?
 -
 - Chà, dạo này đi chơi với “chàng” nên quên mất bạn bè rồi nhỉ? Đáng buồn thật! – Nó trêu.
 - – Hân Hân vung văng.
 - O..thế ko phải à?
 - – Hân Hân bắt đầu điều tra.
 - Có gì đâu, đi chơi ý mà. Ngày nào cũng ở khách sạn ngàn sao. Hi, khi nào có thời gian rồi dẫn bạn đến đó nghen. – Nó cười trừ.

- - Hân Hân vội vàng dập máy.

Nó khẽ cười. Cô bạn của nó giờ đã có “những mối quan tâm mới” rồi!

64. Chương 64

“Người đó chết rồi... Cái chết thật là đau khổ... Còn cái tên đã gây nên sự đau khổ trong lòng người ấy vẫn còn có thể hiên ngang mỉm cười trên trần gian này.... Hắn nhất định phải chịu hậu quả... Hắn phải đau khổ...”

“Cô phải làm cho hắn đau đớn đến lúc chết.”

Đêm tĩnh lặng, cô gái nhỏ bật dậy sau một giấc mơ khủng khiếp. Cái chết, niềm đau.

- Làm sao bây giờ? Chị ơi, em phải làm sao bây giờ? – Cô gái khóc nức lên rồi nhìn ảnh mình trong gương, mỉm cười ẩn ý.

~~*

Nó và Lâm Duy vừa vào đến cổng trường thì bỗng từ đâu xuất hiện... 3 tên “điên”, tự dưng nhảy ra quàng vai bá cổ, ôm hôn Lâm Duy “thắm thiết” và tha hồ nhéo má nó đỏ lừ.

- Ahhhh! Đau. – Nó hét lên.

- Bọn này làm cái trò gì vậy? – Lâm Duy thét lên nảy lửa, ngay lập tức, trò đùa chấm dứt. Dư âm của nó là một tràng cười dài thật dài.

- Haha...hihi... Chuyện vui mà giấu anh em, muốn phạt gì đây? – Key vỗ vai Lâm Duy và nháy mắt với nó.

Cả nó và Lâm Duy đều thừa hiểu cái “chuyện tốt” của Key là gì nhưng đường chối cãi dù hẹp vẫn phải đi.

- Chuyện tốt gì cơ? – Nó vênh vênh hay cố làm ra vẻ là “ko liên quan”

- Cả tuần qua chàng và nàng làm gì? – Jun chớp mắt, sáng long lanh.

- Làm gì là làm gì? Mà nói vậy là có ý gì? – Lâm Duy gạt phăng.

- Ý gì Nguyên Hoàng nhỉ? Ý gì là sao nhỉ? Nói rõ thể mà cũng ko hiểu. Giờ mới biết ma lực của tình yêu, nó làm người ta có những suy nghĩ mù quáng, làm những người vốn thông minh lại trở nên ngu ngu đần đần. Haha... – Jun ôm bụng.

- Tình yêu gì lúc này? Phải là... – Nguyên Hoàng bỏ lửng câu rồi ba tia nhìn xuyên ngang nhau, cả ba cùng đồng thanh:

- HÔN NHÂN!!! Haha....hehe...hihi – Tiếng cười man rợn làm nó và Lâm Duy mặt đỏ ửng mà ko thể làm gì nổi.

- Đang lảm nhảm cái gì đó? Có im đi ko? – Lâm Duy quát.

- Ko ko, chỉ là có hai kẻ cười mà ko cho bạn bè biết rồi lẳng lặng đi hưởng tuần trăng mật “hai mình” ko à? – Jun ngó lơ.

Key nhìn hai gương mặt khắc khổ của nó và Lâm Duy, chàng động lòng thương cảm, nhẹ nhàng rút ra một tấm thiệp màu trắng viền hồng, bên ngoài dính thêm một chiếc nơ ở góc trái.

- Xem đi! – Key đưa tấm thiệp cho Lâm Duy, được thể và cũng vì tò mò, nó kiễng chân lên xem.

- Ngày cưới của hai người, bọn này đi chơi ko về nhà, sáng lại ngủ dậy muộn nên tấm thiệp được nằm trên bàn từ ngày này sang ngày khác, mấy hôm sau mới phát hiện. – Key giải thích.

- Ông nội Lâm Duy “nhanh tay lẹ mắt” thật! Ko biết danh sách những người nào được gửi thiệp nữa. Mà ko biết chừng tin này lan rộng rồi ý chứ. Tội nghiệp em gái anh – Nguyên Hoàng nhìn nó đầy bí ẩn.

- Mấy anh này! – Nó nhúu mày khó chịu rồi ngúng nguẩy bỏ vào lớp.

Lâm Duy ngăn người nhìn nó bước đi.

“Hợp đồng giữ a tôi và cô.... có kết thúc theo cách này hay chẳng?”

Điều 2: Không được tiết lộ cho bất kì ai về quan hệ giữa hai bên.”

~~*

- Nói chuyện với em một lát được ko? – Hoài An bước đến trước mặt Key.

- Xin lỗi, anh đang bận. – Key tìm cách tăng lờ cô bé.

- Năm phút thôi. – Cô bé nín áo Key mà có vẻ như là van xin.

- Umk.

Trên băng ghế đá dài, Key ngồi im lặng, lâu lâu lại ngược nhìn Hoài An đầy khó hiểu. Cô bé xin cậu năm phút nhưng trên thực tế đã gần năm phút trôi qua, ko hiểu cô bé đang và sẽ làm gì nữa.

- Em hẹn anh ra chỉ để ngồi thế này thôi à? – Key lên tiếng.

- Em biết là chưa qua năm phút phải ko? – Hoài An vẫn ko nhìn Key.

Key nhìn Hoài An chăm chú. Đây dường như ko còn là cô bé của ngày thường. Hoài An mà cậu biết ko hề có những phút giây đầy suy tư và trầm lắng như vậy hoặc ít ra thì những phút giây đó ko phải dành cho cậu. Hoài An nhí nhảnh, tươi vui như ánh nắng mai buổi sáng, còn giờ đây, bên cạnh cậu, cô bé như một nét đẹp hoàng hôn, trầm buồn và... tĩnh lặng đến lạ thường.

- Em sắp đi rồi. – Cô bé bình thản nói.

Thoáng ngạc nhiên trước tin này vì thú thật nó cũng hơi bất ngờ khi cô bé ngày nào cũng bám riết lấy cậu giờ lại chủ động rời xa cậu.

- Vậy hả? – Key cố lấy lại vẻ bình tĩnh với lại trước giờ, cậu vẫn luôn vậy, thản nhiên đến mức vô tâm.

- Em chỉ muốn nói tạm biệt anh. – Vẫn ko nhìn Key lấy một lần.

- Vậy thì chúc em sống tốt. – Key cười nhưng nụ cười lại mang ý nghĩ xã giao thông thường.

- Anh ko có gì để nói với em ngoài câu đó sao? – Hoài An quay lại nhìn Key, ánh mắt cô bé chan chứa sự thống thiết nhưng lạ rằng nhìn vào đôi mắt ấy, ai cũng thấy rõ rằng cô bé đang rất hài lòng.

- Em muốn nghe gì nữa sao? – Key nhúu mày.

- Ko. Tốt thôi! – Hoài An nhẹ nhàng đứng dậy và lướt ngang qua Key như một cái bóng, một cái bóng vô tình nhưng liệu cái bóng đó có vô tình như người ta vẫn nghĩ hay ko?

Sống mũi cay cay, Hoài An đã khóc nhưng hãy tin rằng cô bé khóc là vì mãn nguyện, sung sướng chứ ko phải là vì tiếc nuối, đau khổ...

Chị gái cô bé, Hoài Anh – người yêu cũ của Key – đã chết. Người con gái ấy ra đi trong sự đau khổ tột cùng. Hoài An ngây thơ và trong sáng, Hoài An cả tin và yếu đuối. Chính vì cái chết của chị gái là một cú shock quá lớn ột cô bé lúc ấy mới chỉ 14 tuổi nên cô bé luôn luôn tin rằng người bạn trai cũ của mình chính là người đã đem màu đen đến cho cuộc đời chị gái cô, là người cướp mất “người thân duy nhất” ra khỏi cuộc đời cô.

“Hãy làm cho hấn đau khổ như nỗi đau mà chị Hoài Anh đã phải cắn răng chịu đựng cho đến lúc chết, nếu ko làm được như vậy đừng bao giờ nhận mình là em gái của Hoài Anh..”

Lời nói đó như một lá bùa trời buộc cô bé với số phận nghiệt ngã. Nhưng cô bé yêu Key, đó là điều ko ai có thể phủ nhận. Lắm lúc, giữa những giấc mơ ủa về mang theo hình ảnh chị gái với gương mặt trắng bạch

làm cô bé ko khỏi bàng hoàng. Nhìn Key cười đùa đối với cô bé – một người thâm yêu cậu – là một niềm vui sướng – nhưng còn với Hoài An – em gái của Hoài Anh – lại là một nỗi căm tức đến tận xương tủy.

Rời xa Key... một cách giải thoát ko phải là tốt nhất nhưng làm người mình yêu đau khổ quả là ko nhẫn tâm và lại Hoài An vẫn luôn nghĩ rằng Key chưa hề yêu cô nên có ở lại cũng chẳng ích gì. Chi bằng cứ để thời gian làm mờ đi tất cả... tình yêu và thù hận... có đúng sẽ phai dần theo tháng năm...

Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh nhưng cũng đừng bao giờ bảo hoàn cảnh ko ép buộc con người...

65. Chương 65

- Ahhhh! – Nó hét lên giữa đêm khuya.

Chưa đầy 3s, nó phóng cửa chạy ra ngoài, mặt mày hơi tái, tay chân luống cuống.

- Này, có chuyện gì vậy? – Lâm Duy từ phòng đối diện chạy ra. Cậu hốt hoảng chẳng kém gì nó.

- Lam Bình, con sao vậy? – Pama nó chạy lên.

- Cháu sao vậy? – Ông nội lo lắng hỏi.

Nó lắp bắp chỉ tay vào phòng, chính xác là cái nơi nào ko rõ nữa:

- G...i...gián... Híc. – Nó nhắm tịt mắt.

Vài ba người giúp việc chạy vào phòng xem xét. lát sau, họ chạy ra thông báo:

- Có lẽ đạo nọ cô chủ đi vắng, người giúp việc lại được nghỉ phép nên ko dọn phòng được.

Nó đau lòng chỉ thiếu nỗi muốn khóc lên thôi. Thế này thì thức trắng đêm là cái chắc. Híc!

- Thôi, khuya rồi, hai đứa vào phòng ngủ đi. Mai rồi tính. – Ông nội cười nham hiểm rồi vẫy tay cho người dìu xuống cầu thang.

- Phòng cháu... – Nó gọi với theo.

- Phòng chồng cháu ý! Haha – Ông cười sảng khoái rồi khuất dần trong bóng đêm.

Nó nhìn Lâm Duy và bất gặp ánh mắt cậu cũng đang nhìn nó. Ngay lập tức, cả hai quay ngoắt về hai phía, mặt đỏ ửng lên.

Khoảng không gian đọng lại, chìm dần vào sự im lặng đến rợn người.

- Đi vào thôi, cô muốn ngủ đúng à? – Lâm Duy bước vào phòng. Nó cuống quýt chạy theo. Nó ko muốn tối nay đứng ngoài thế này đâu!

Nó ôm cái gối đi qua đi lại trong phòng. Nghĩ được điều gì đó rồi lại lắc đầu nguây nguây.

- Chóng mặt quá. Cô có biết mấy giờ rồi ko? Ko muốn ngủ thì cũng cho người khác ngủ chứ? – Lâm Duy cần nhẫn.

Nó giật mình rồi quay lại nhìn Lâm Duy, ra vẻ thính câu:

- Này, phòng anh ko còn bộ chăn nào nữa sao?

- Cô qua giường cô mà lấy chăn. – Lâm Duy nhún vai.

- Đâu được, bên đó có gián. – Nó giãy nảy.

- Vậy thì tôi chịu. – Nói rồi, cậu nằm luôn xuống giường và... ngủ.

- Ô, thế anh ngủ thật à? – Nó hoảng.

Ko có tiếng đáp lại, nó càng cuống hơn.

- Ô...thế tôi ngủ ở đâu? – Nó nhìn quanh trong phòng.

- Leo lên giường mà ngủ. Còn ko thì nằm dưới đất. – Lâm Duy đáp gọn.

- Anh điên à? – Nó hét lên nhưng như lần trước, Lâm Duy ko trả lời làm nó tức điên lên. Vốn cứng đầu và bướng bỉnh đến lạ thường, nó thả gối xuống nệm nhà và nằm xuống đó đánh một giấc, miệng vẫn ko thôi nguyền rủa cái tên đang tận hưởng giấc ngủ ngon lành trên giường.

- Con trai mà ích kỷ... đúng thật là!!! Tạm một đêm thôi, hôm sau có chết tôi cũng phải đưa thợ mộc về sửa cái giường kia làm hai nửa. – Nó lầm bầm.

- Hắt...xi!!! – Nó hắt hơi liên tục. Tiết trời chuyển lạnh dần và có thể cảm nhận thời tiết qua...sàn nhà.

- Đầu cô tặc từ đá hay sao mà cứng ghê vậy? Muốn cảm lạnh mà chết à? – Lâm Duy vừa nói dứt câu thì nó có cảm giác như đang bay trong không trung rồi thả rơi một cách “ko mấy êm ái” xuống nệm ấm và mềm. Cậu vút cái chần trùn lên cả trên đầu nó.

“Con trai gì mà chẳng gallang tẹo nào. Đến cái chần mà cũng ko đắp cho đằng hoàng” Nó nhủ thầm rồi sửa lại cái chần. Đúng là ấm thật, sướng thật, ko khổ công nó...chịu lạnh này giờ.

Thời gian trôi đi thật chậm, cảm giác như chưa bao giờ thời gian trôi chậm như thế này. Một giây mà như cả ngàn thế kỉ. Nó mong trời sáng thật nhanh, nó sẽ ra khỏi căn phòng này. Mọi thứ ở đây ko muốn nhớ để làm gì khi mà nó biết rằng sau này dù có muốn hay không, những thứ này đều phải như là “xa lạ”.

- Lam Bình, cả cô và cả tôi đều đã vi phạm một điều trong bản hợp đồng. – Lâm Duy chậm rãi nói.

Nó có cảm tưởng như tim mình ngừng đập ngay lúc đó. Vi phạm? Thế có nghĩa là bản hợp đồng sẽ chấm dứt và điều đó cũng có nghĩa là nó sẽ phải rời xa cậu trước thời hạn – điều mà chẳng bao giờ nó mong.

- Điều gì? – Nó cổ vớt vát.

- Điều hai! Chẳng phải như đã bảo sẽ ko ai được biết về mối quan hệ giữa hai chúng ta rồi sao? Giờ thì...cô thấy đấy, dường như ai cần biết cũng biết cả rồi. – Lâm Duy giấu một tiếng thở dài nào nề phía dưới vẻ ngoài bình thản.

Nó bàng hoàng nhận ra điều đó. Số phận thật muốn trêu ngươi con người mà. Những phút giây tưởng chừng như hạnh phúc sẽ ko bao giờ là “vĩnh cửu”.

- Vậy à? Vậy là vi phạm hợp đồng. Vậy là ko còn thời hạn ba tháng và vậy là tôi sẽ xa anh, xa nơi này? – Nó hỏi câu hỏi dường như đã tự tìm được câu trả lời cho chính mình.

- Nhưng tôi muốn ký một hợp đồng khác, hợp đồng khuyết điều khoản thứ hai. Có nghĩ là ko ai vi phạm hợp đồng. Có nghĩa là vẫn còn thời hạn ba tháng. Và có nghĩa là cô sẽ ở lại bên tôi, ở lại nơi này, được chứ? – Lâm Duy hỏi ý kiến nó nhưng dường như việc làm đó là thừa vì dù câu trả lời của nó là có hay ko thì cậu vẫn đã quyết rồi. Một khi đã quyết, thật khó để ngăn cản một người như cậu.

Nó quay sang nhìn Lâm Duy ngạc nhiên. Những gì nó vừa nghe liệu có phải là sự thật và nếu là sự thật thì có phải là một trò đùa của Thần số mệnh nữa hay ko?

- Umk. Lại một hợp đồng nữa. – Nó đáp trả kèm theo một nụ cười mà có lẽ Lâm Duy ko nhìn thấy, nụ cười vui sướng nhưng chưa hẳn là mãn nguyện vì trước sau gì một tháng rưỡi nữa sẽ trôi nhanh thôi.

- Ngủ đi, tôi ko muốn ngày mai lại bị gọi là nhân viên của sở thú khi chở một con gấu trúc đến trường đâu.
– Lâm Duy cười xoa và xoa đầu nó. Phát hiện ra hành động của mình thật ngố và lằng xẹt, cậu quay mặt và giả vờ ngủ, còn nó lại cười thầm một mình. Chìm vào giấc ngủ sau một câu nói đùa vu vơ và một cái xoa đầu ngốc xít.

~~*

Canteen ở khu vực mệnh danh là “cấm địa” vốn yên ắng giờ lại trở nên rộn ràng với tiếng pha trò và cười đùa vui vẻ của bốn à ko chính xác là ba chàng trai và hai cô gái. Ko biết từ bao giờ, nó và Hân Hân luôn gắn liền với hội BF như những người thân vậy.

- Bạn em ko xuống à? Tưởng mấy đứa thân nhau lắm. – Jun hỏi.
- Bạn em? Ai vậy nè? – Hân Hân giả bộ ngây thơ ko biết gì chứ cô thừa biết “bạn em” ở đây là ai.
- Cái tăng băng di động ý. – Jun thành thật khai báo.

Ngay lập tức cả nó và Hân Hân đồng thanh “À” một tiếng rồi cùng cười khúc khích làm khiêu khích trí tò mò của những chàng trai.

- Hân Hân, sao bạn lại ngồi ở đây? – Từ đâu lại xuất hiện thêm một gương mặt lạnh lùng đầy tức giận của một chàng trai với vẻ bề ngoài quá đủ để thu hút sự chú ý của phái nữ.
- Thiên Bảo? Hôm nào mình chẳng ngồi đây? – Hân Hân nhún vai.
- Hân Hân, ôi, em tài thật, lại có chàng bám đuôi mà chàng đó lại là “Hoàng tử bí ẩn” của FM “kiêu hãnh” nữa chứ!!! – Jun làm vẻ mỉa mai hơn là khen ngợi. Dù gì thì giữa BF và FM ngoài thù hận thì khó có thể tìm thấy một thứ tình cảm nào khác.

Thiên Bảo chau mày nhìn Jun, cậu lại sức nhớ đến cuộc điện thoại hôm nọ lúc ở trên xe nên lòng thù hận lại tăng lên gấp bội.

- Đi thôi! – Cậu kéo Hân Hân ra phía sau canteen, để lại phía sau bao ánh mắt ngỡ ngàng trừ nó. Nó chỉ khẽ cười.
- Cô khoan dung thật đấy, để bạn mình bị kéo đi một cách ko thương tiếc như thế mà vẫn chịu được sao? – Lâm Duy ghé vào tai nó thì thầm.
- Anh cũng có khác gì đâu? Như vậy để anh hiểu rõ suy nghĩ của một người nhìn vào một đứa con trai kéo đứa con gái lôi đi xoắn xoạch như là một món đồ chơi. – Nó nhún vai, giọng thách thức.

Lâm Duy biết nó đang nói móc mình nhưng cậu biết làm gì được khi chính cậu cũng thừa nhận đó là sự thật.

__^^Tại phía sau canteen^^__

- Bạn buông tay mình ra, đau quá! – Hân Hân lên tiếng khi thấy bàn tay Thiên Bảo ngày càng xiết mạnh hơn.
 - Bạn nói đi. – Thiên Bảo thả tay ra và nhìn thẳng vào mắt Hân Hân.
- Cô xoa xoa cái cổ tay còn đỏ ửng rồi nhìn Thiên Bảo khó hiểu:
- Nói gì?
 - Bạn ko có gì để giải thích sao? – Thiên Bảo dần mất kiên nhẫn.
 - Giải thích? – Hân Hân nghĩ ngợi một hồi rồi thẳng thừng đáp – Ko!
 - Bạn ko thấy bạn quá đáng sao? Tại sao lại đi cười nói với tên con trai khác trước mặt mình như vậy? – Thiên Bảo tỏ vẻ ko hài lòng.
 - Bạn thì sao? Chẳng phải trước đây bạn cũng làm thế với người con gái khác trước mặt mình hay sao? Mình chỉ là cười nói còn bạn... – Hân Hân bỏ lửng câu.
 - Nhưng đó là khi mình chưa yêu bạn. Còn bây giờ thì mình... mình yêu bạn thật rồi! – Thiên Bảo đỏ mặt thú nhận. Hân Hân dù rất muốn bật cười ngay lúc đó vì cái vẻ mặt cún con ngoan hiền của Thiên Bảo. Thật ko ngờ Hoàng tử FM vốn oai nghiêm, lạnh lùng là vậy mà cũng có những phút giây như thế này.
 - Vậy thì sao? – Hân Hân hờ hững đáp.
 - Hân Hân...bạn có biết bạn đang nói gì ko? Chẳng phải bạn bảo rằng bạn yêu mình hay sao? – Thiên Bảo nhún mày.
 - Mình bảo mình đã từng yêu bạn. Là ĐÃ TỪNG YÊU đấy! – Hân Hân nhấn mạnh ba chữ “đã từng yêu”.
 - Nghĩa là bây giờ bạn ko còn yêu mình nữa?

- Ko, mình yêu Hoàng Thiên Bảo, chỉ là mình ko biết bạn có còn là Hoàng Thiên Bảo mà mình yêu nữa hay ko. Hãy làm mình yêu bạn dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai như cách mà mình đã khiến bạn yêu mình dù là tương lai, hiện tại hay quá khứ. – Hân Hân nháy mắt đầy khó hiểu rồi chạy nhanh vào lớp, để lại Thiên Bảo đứng ngẩn ngơ một mình. Cậu thấy mình giờ còn ngốc hơn cả Hân Hân. Lúc nào cũng gọi cô là ngốc nhưng chắc vì yêu cô nên cậu cũng ngốc nốt. Sao lại chẳng thể nào hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Yêu dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai sao?

Ở một góc hành lang nào đó, Hân Hân đang khẽ mỉm cười. Nhiều lúc cũng muốn đón nhận cái tình yêu mà chính cô cũng hằng mong ước lắm chứ nhưng chỉ vì cái gọi là trò chơi tình yêu và cái gọi là sự trả đũa nên tình yêu cá nhân đành lùi xuống vị trí Á quân vậy. Hân Hân đang tay ôm lấy bầu không khí trong lành.

- Xem ra Hân Hân ko ngốc như ai đó vẫn nghĩ nhỉ? – Nó bước đến bên cô bạn, cười sung sướng và một ít giấu cợt.

- Tất nhiên, con người cần phải trưởng thành chứ. Ngốc như trẻ con mãi sao được?

Rồi cả nó và Hân Hân cùng cười, tiếng cười giòn tan, làm gãy vụn những nhánh cây khô vương *** trên sân trường nhuộm vàng màu nắng.

~~*

Thói quen là một chuỗi hành động lặp lại của con người. Con người thực hiện theo thói quen như là một bản năng bắt buộc. Key cũng là con người, và cậu đã bắt đầu hình thành những thứ có thể gọi là “thói quen”.

Mỗi ngày kiểm tra hộp thư trên một lần phòng trường hợp để sót một bức thư nào đó. Chuông điện thoại reo là nghe ngay, ko để người gọi kịp đổi ý và ngắt máy. Rồi cậu còn biết ngoái đầu nhìn lại thật lâu mỗi khi có ai đó gọi tên mình. Biết nhìn những tia nắng mai đùa nghịch và mừng tượng về một cô bé nào đó để rồi lác đác xa đuổi. Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó chỉ là con người có đủ dũng cảm để đối diện với nguyên nhân đó hay ko mà thôi.

- Lâu rồi ko thấy cô bé ấy bám theo cậu. – Nguyên Hoàng vỗ vai khi Key đang bồn thần bên cửa sổ.

- Cậu đang nói Hoài An sao? – Key cười xòa nhìn bạn.

- Có lẽ vậy. Tên cô bé là Hoài An à? Sao trông giống... – Nguyên Hoàng định thốt ra một cái tên nhưng lại ngập ngừng ko dám nói.

- Cô bé là em gái của Hoài Anh. – Key cười buồn.

- Ra thế. Cậu vẫn chưa quên được sao? Đừng tự hành hạ mình nữa. Sự thật là Hoài Anh đã... – Lại bỏ lửng câu, lúc nào cũng sợ Key buồn.

- Tố biết. Hoài Anh ko thể về bên tớ được nữa. – Key quay lưng ngồi xuống chiếc bàn dành riêng cho cậu.

- Đó ko phải lỗi của cậu. – Nguyên Hoàng phân bua.

- Nếu hôm đó tớ ko uống đến say xỉn. Nếu ko lầm tưởng cô gái phục vụ là Hoài Anh thì đã ko nhẫn tâm lướt ngang qua cô ấy một cách tàn nhẫn cùng với cô bồi bàn như vậy. Tớ đâu biết đó là lần cuối cùng, tớ đâu biết đã vô tình làm cô ấy đau đớn rồi rời xa tớ bởi bàn tay của tử thần. – Giọng Key nghèn nghẹn. Những cảnh tượng hãi hùng của đêm định mệnh đó lại hiện về khi cậu đang ở trong trạng thái say xỉn và nhìn thấy cái đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Các bác sỹ bước ra với câu nói quá quen thuộc: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức rồi!”

- Ko Key, nghe tớ nói. Là tại tớ. Nếu hôm đó tớ ko gọi cô ấy tới vì thấy cậu say thì cô ấy đã ko đến đó làm gì. Nếu cô ấy ko đến có lẽ sẽ ko phải nhìn thấy và nghe thấy những gì cậu nói với người-bị-tưởng-là-Hoài-Anh. Nếu tớ kịp giải thích và kéo cô ấy lại, ko để cô ấy chạy đi trong tâm trạng như vậy thì chiếc xe đó đã ko có cơ hội đâm vào Hoài Anh. – Nguyên Hoàng giải thích.

- Hai người làm gì vậy hả? Đổ lỗi cho nhau là tốt sao? Vui lắm sao? Vậy thì cứ nói tiếp đi, tại người này người kia. Cho dù các cậu có nhận lỗi hết về mình thì Hoài Anh sẽ sống lại sao? – Lâm Duy đứng ở cửa ra vào, lặng lẽ nghe hết câu chuyện từ nãy giờ.

- Quá khứ vẫn chỉ là quá khứ. Hãy sống vì hiện tại và tương lai. – Jun ra dáng một nhà triết học rồi bỗng nghiêm giọng – Giải tán, ai về bàn nấy nào. Chẳng phải trước giờ chúng ta đã sống rất vui vẻ hay sao? Chiều nay phải làm một trận để lấy lại tinh thần anh em nào.

- Trận gì? – Key nhú mày khó hiểu.

- Ý, nói nhảm, ở đây toàn người có gia đình cả, vậy mà lại định rủ mấy người này qua đêm ở ngoài. Vợ mấy người đến tìm ta đây ko có gì để trả. – Jun chêm vào một câu châm chọc nhưng hậu quả là nhận nguyên ba cuốn sách phang vào đầu. Tội nghiệp ghê! Có lòng tốt muốn khuấy động không khí mà.

~~*

- Lam Bình, bạn có người gặp đấy! – Nhỏ lớp trưởng chạy đến bàn nó thông báo.

Lạ nhỉ? Ai lại muốn gặp nó cơ chứ? Chắc lại là cái tên chồng hắc ám. Nó bước ra phía ngoài hành lang vắng ngắt.

- Bạn đến rồi à? – Thiên Kỳ bước lại gần nó. Về mặt phờ phác, hai hố mắt sâu hơn và trũng xuống, có lẽ cô nàng đã khóc rất nhiều.

- Có chuyện gì sao? Tôi ko nghĩ giữa chúng ta có chuyện... – Nó chưa kịp nói hết câu thì Thiên Kỳ đã cắt ngang.

- Có đấy! Bạn sướng nhỉ? Được sống chung nhà, được làm vợ hợp pháp trên giấy tờ của Lâm Duy. Bạn làm vậy thì được cái gì? Tiền à? Tôi sẽ cho bạn tiền chỉ cần bạn buông tha và tự động rời khỏi Lâm Duy. – Mặt Thiên Kỳ long lên, chưa bao giờ, nó thấy cô nàng đáng sợ như vậy.

Tiền ư? Nếu cần tiền thì việc gì nó phải ký cái hợp đồng quái quỷ đó. Nếu cần thì nó cứ làm vợ cả đời của cậu chứ có cần phải chỉ là ba tháng thôi ko?

- Bạn xem thường người khác quá rồi đấy! Tôi biết bạn giàu nhưng điều đó ko có nghĩa là bạn được quyền chà đạp danh dự và lòng tự trọng của người khác như vậy. Xin bạn cẩn trọng với lời nói của mình. – Nó nhếch mép rồi bước thẳng về lớp.

- ĐỨNG LẠI! – Thiên Kỳ hét lên ra lệnh.

Nó vẫn cứ đi.

- TÔI BẢO BẠN ĐỨNG LẠI! – Thiên Kỳ lặp lại câu lệnh.

- Nếu bạn bảo tôi hãy rời xa Lâm Duy thì tôi muốn nói với bạn rằng tôi đã thuộc lòng câu nói đó của bạn lắm rồi và hình như tôi nhớ mình cũng đã trả lời bạn rồi đúng ko? – Nó hạ giọng rồi bước thẳng về lớp, mặc ánh mắt hình viên đạn đầy đau khổ của Thiên Kỳ cứ chia vào nó.

Đứng lại một mình trên dãy hành lang vắng, Thiên Kỳ cảm thấy tim mình như vỡ ra thành nghìn mảnh. Làm sao một con bé như nó mà lại dám nói cô như vậy. Cô là một tiểu thư danh giá, ko cho phép ai được lên mặt dạy đời mình trừ anh trai và người yêu. Vậy mà nó lại dám giáo huấn cô sao? Nó là gì cơ chứ? Trong mắt cô, nó chẳng là gì cả.

Cầm điện thoại trong tay, Thiên Kỳ đưa ánh mắt cảm phần nhìn theo dáng nó đang rẽ vào lớp.

- – giọng Thiên Minh ở đầu dãy bên kia.

-.....

- – Cậu bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Anh hai... Tại sao lại vậy hả anh? – Thiên Kỳ khóc nức lên làm Thiên Minh hoảng hốt.

-

- *(&^#%^\$@% – Thiên Kỳ kể trong làn nước mắt – Một con nhóc như nó mà dám nói em gái anh như vậy. Anh có biết em đau lắm ko? Lâm Duy... cậu ấy đã chọn nó, ko phải em. Anh à, anh có thể giúp em cho nó một bài học giống như lần trước được ko? – Thiên Kỳ chuyển giọng.

- <.....> – Đầu dây bên kia im lặng.
- Anh hai. Anh có nghe em nói gì ko đấy?
- – Nói rồi Thiên Minh gặp máy mà có cầm tiếp cũng chẳng biết phải nói gì.

Thiên Kỳ sững sốt sau lời nói của anh trai. Phải, anh trai cô cũng đã chọn nó, ko chọn cô!!! Thù hận, đôi mắt một cô nàng 17 tuổi tràn đầy thù hận, cô căm ghét một người con gái đã cướp đi của đời cô hai người con trai quan trọng nhất và bằng mọi giá, nó sẽ phải trả giá.

Ở một căn phòng lớn, một chàng trai tựa lưng vào thành ghế, theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Có thể đối với Thiên Minh trước đây, em gái là quan trọng nhất. Cậu quyết ko để cho ai làm tổn thương em gái mình và người đã lỡ làm em cậu đau thì cũng gián tiếp châm ngòi chiến tranh với cậu. Nhưng với Thiên Minh của hiện tại, một nửa trái tim dường như đã bị san sẻ cho ai đó, ai đó đang làm em gái cậu đau. Nếu đặt lên bàn cân, cậu ko thể nào biết được người nào “nặng ký” hơn trong lòng cậu. Nằm ở giữa hai người con gái, thật khổ! Phải, Lâm Duy chọn nó, ko chọn Thiên Kỳ và nó, nó cũng chọn Lâm Duy, ko hề chọn cậu!!!

66. Chương 66

Nó lê thân thể mệt mỏi vào nhà. Một ngày ko đâu vào đâu với một chuyện cũng chẳng đâu vào đâu.

Điện thoại reo, nó mới biết mình đã quên mất một điều quan trọng. Chưa kịp thay quần áo, nó phóng ngay ra ngoài.

- Hân Hân, mình ko đến muộn chứ? – Nó thở dốc.
- Muộn 5 phút nhưng ko sao, đi thôi! – Hân Hân kéo tay nó dẫn đi.
- Hai cái bóng đổ dài trên vỉa hè. Mồ hôi chảy quanh khuôn mặt.
- Sao tìm hoài ko thấy? – Nó lau mồ hôi, nhăn mặt vì nắng.
- Ko biết nữa, mệt chết mất! – Hân Hân thở hổn hển rồi bắt chợt reo lên. – Ah, hình như là đây này. – Cô bạn chỉ vào một căn nhà hai tầng với nước vôi màu xanh dương.
- Có chắc là nhà này ko? – Nó nghi ngờ.
- Chắc mà! – Hân Hân gạt đầu rồi tiến lại nhấn chuông cửa.
- Người mở cửa là một người phụ nữ chừng 30 đến 35 tuổi. Bà có chất giọng cao, thanh tựa như tiếng suối nơi vách đá chứ ko ồm và trầm như những người phụ nữ ở độ tuổi này.
- Các cháu tìm ai?
- Chúng cháu là bạn của Băng Di, bạn ý có nhà ko ạ? – Nó nhanh nhẩu hỏi và nhìn vào bên trong.
- Bạn? – Người phụ nữ nọ nhíu mày. Dường như chưa một lần nào bà thấy con gái mình có bạn.
- Vâng ạ, bạn ý đâu hả bác? – Hân Hân cười tươi.
- Hai cháu vào nhà đi, nó cũng sắp về rồi! Ta là mẹ của nó. – Người phụ nữ cười.
- Cháu cảm ơn bác ạ! – Cả hai đồng thanh.

Nó và Hân Hân theo chân người phụ nữ. Gia đình này cũng thuộc dạng khá giả nhưng lại có nét gì đó rất giả tạo. Nó lặng lẽ nhìn xung quanh, ko hề có một bức ảnh gia đình nào mà đáng lẽ ra phải treo trong nhà chứ.

Phòng của con nhóc là một căn phòng với gam màu lạnh làm chủ đạo. Ko như những đứa con gái khác, căn phòng ko được trang trí gì đặc biệt nếu ko gọi là quá sơ sài.

- Đây là phòng của Di, hai đứa vào ngồi đợi bạn nhen! – Người phụ nữ nhẹ nhàng.

- Vâng ạ! – Cả hai dạ ran.

Cảm giác hơi lạnh cứ mơn man trên làn da nó, nó khều Hân Hân, hỏi khẽ:

- Thấy sao?

- Đây ko phải là gia đình, chỉ đơn giản là nhà mà thôi. – Hân Hân nhìn quanh.

Cánh cửa phòng bật mở. Con nhóc bước vào, nét ngạc nhiên thấy rõ trên khuôn mặt đó. Nó khẽ cười:

- Tụi mình đến thăm nhà bạn nè, bạn vui chứ?

- Sẽ vui hơn nếu mấy bạn ko đến đây. – Con nhóc nói đầy khó chịu.

Nó sững người, định ôm con nhóc một cái nhưng sao tay ko còn đủ can đảm để thực hiện nữa, nó ko biết điều gì sẽ xảy ra nếu tự ý ôm bạn mình.

- Nhà Di đẹp thật! – Hân Hân vẫn ko thôi nhìn quanh.

- Umk, đẹp, vẻ đẹp bên ngoài. – Con nhóc cười trừ.

Cả nó và Hân Hân đều hiểu cô bạn ko muốn nhắc đến quá nhiều về chuyện của mình nên cả hai đều cố lảng tránh khiến cuộc nói chuyện giữa ba đứa ngày càng bị gò bó, căng thẳng.

- Các bạn đến đây làm gì? – Mặc dù biết là các bạn mình có lòng tốt nhưng ko hiểu sao con nhóc luôn cảm thấy khó chịu khi nhận cái lòng tốt đó.

- Tụi mình... chỉ là... – Hân Hân ấp úng giải thích.

- Có vẻ bạn ko thích bọn mình đến đây nhưng biết làm sao được nhỉ? Từ nay sẽ phải ghé nơi này thường xuyên thôi. Hi, bọn mình về đây, Di nhớ phải mở cửa khi lần sau tụi này đến nhé, sẽ ko lâu đâu! – Nó nháy mắt tinh nghịch rồi kéo Hân Hân ra cửa. Nó cảm thấy cuộc nói chuyện nếu tiếp tục cũng chỉ làm sút mẻ tình bạn mà cố lắm nó mới xây dựng được mà thôi!

Con nhóc gục mặt xuống bàn. Ko khóc nhưng mà cảm thấy có lỗi vô cùng. Nó cũng biết là Lam Bình và Hân Hân chỉ muốn những điều tốt cho nó, nhiều lúc cũng muốn nhận nhưng có lẽ nó cần phải bình tĩnh, cần có thời gian để chấp nhận cuộc sống theo hướng “mở” này.

~~*

- Cô đi đâu giờ này mới về? Lại còn ko xin phép ai cả nữa chứ? – Lâm Duy đứng đợi nó trước cổng nhà.

- Umk, có chút chuyện, ở nhà có gì sao? – Nó mệt mỏi.

- Ko, chỉ là bảo cô vào ăn tối kéo cả nhà đợi thôi. – Cậu bước nhanh vào nhà, mặc nó đang khổ sở lết theo sau.

Bữa ăn bình thường như bao gia đình khác, càng cảm thấy hạnh phúc và ấm cúng bao nhiêu thì lòng nó lại quặn thắt bấy nhiêu. Ko hẳn là vì nhớ về gia đình trước kia của mình mà là nhớ về “nhà” của Băng Di. Nó tự hỏi liệu giờ đây cô bạn có đang trải nghiệm những phút giây tuyệt vời bên mâm cơm cùng ba, mẹ hay ko?

- À, suýt nữa thì quên thông báo, hai đứa chịu khó dùng chung phòng một thời gian nhé! – Ông nội hùng hồn làm cả hai đứa nó đang ăn cơm suýt chút nữa thì sặc.

- SAO Ạ? – cả hai đồng thanh.

- Ko trắng sao gì hết, ông quên gọi người đến diệt gián rồi. – Ông nội cười trừ.

- Thì bây giờ gọi đi ạ. Người ta làm cả ca đêm nữa mà. – Lâm Duy phân bua.

- Nhưng giờ tối rồi, tội nghiệp người ta đường xá xa xôi, tối tắm mệt mụ. – Ông đánh lưỡi thương tiếc để phụ họa cho câu nói.

- Ông biết “tội nghiệp người ta” từ bao giờ vậy ạ? – Lâm Duy lăm bắm trong miệng chỉ mình cậu nghe thấy.

- Thằng này, nói gì vậy? – Ông nội quát lên.

- Có gì đâu ạ. – Cậu nhún vai bỏ qua.

- Ko nói nhiều nữa, để mai sáng sửa ta gọi người đến. Ăn xong, ko có việc gì thì lên phòng đi, đừng xó rớ dưới này vương chân người giúp việc dọn dẹp. – Ông lên tiếng kết thúc câu chuyện. Ko ai bảo ai, mọi người đều hiểu tốt nhất là ko nên chêm vào thêm câu nào nữa.

Đêm thứ hai dùng chung phòng, ko còn việc ôm gối đi qua đi lại như đêm đầu tiên, nó phóng luôn lên giường để ngủ, một ngày trôi qua thật mệt mỏi...

“I’ll e running, to see you again

Winter, Spring, Summer or Fall,

All you’ve got to do is call,

And I’ll be there, yes I will...”

Điện thoại Lâm Duy đang reo. Nhưng tình hình bây giờ là cậu đang ở trong nhà tắm và nó thì lại đang ở đây. Vốn dĩ định sẽ ko nghe máy, chờ người gọi tự động tắt nhưng người gọi lại “dai như đĩa”, gọi hoài gọi mãi khiến nó ko thể nào tập trung...ngủ được. Bực mình, nó chồm người vớ lấy cái điện thoại và nghe.

- Alo. Chủ nhân của máy đang bận, phiền bạn lát nữa gọi lại. – Nó thỉnh cầu mà cứ như đe dọa người ta ko bằng.

- – Giọng nữ nhẹ nhàng cất lên phía đầu dây bên kia, có lẽ đang trong trạng thái ngạc nhiên cực độ.

- Lâm Duy? Anh ta đang ở trong phòng tắm. – Nó ngây thơ đến nỗi ngu ngơ.

- – Những lời mắng nhiếc vang vang trong không gian phòng. Đơn giản, nó quen bật loa ngoài mỗi khi nhận cuộc gọi mà.

-..... – Nó ko thể điều khiển được suy nghĩ của mình nữa rồi.

-

- Alo, Thiên Kỳ. Tổ... Lâm Duy đây! – Lâm Duy dứt phăng cái máy điện thoại trên tay nó. Nãy giờ đứng ở cửa phòng tắm, cậu đã nghe được cả những điều cần nghe và những điều ko nên nghe.

- – Những tiếng khóc lại bắt đầu.

- Uk, nhớ, nhớ để cậu gọi điện đến và mắng... umk... vợ tớ như thế à? – Lâm Duy ko hiểu sao cậu lại nói như vậy nữa, chỉ đơn giản cậu mong Thiên Kỳ sẽ hiểu và đừng có những hành động làm tổn thương lòng tự trọng người khác như thế nữa.

Nó ngược nhìn Lâm Duy, dường như mắt nó ươn ướt.

-

- Cậu... là bạn tớ. – Lâm Duy khó nhọc phát âm.

-

- Là người yêu...cũ của tớ.

-

- Chỉ thế thôi.

- – Thiên Kỳ cười nửa miệng.

- Tớ cũng vậy, thật sự thất vọng về cậu. Sao cậu lại có thể nói ra những lời như vậy được nhỉ? Bảo người ta đến bar hay vũ trường sao? Đó là nơi duy nhất cậu nghĩ được để bảo vợ tớ “ghé thăm” à? Thiên Kỳ mà tớ từng quen hình như chưa từng phát ngôn một cách như vậy. Là chưa từng chứ ko phải là ko bao giờ. – Nói rồi, cậu cất máy, để lại cho Thiên Kỳ sự hụt hẫng cùng với những tiếng kêu dài như bất tận...

Bực bội ném chiếc điện thoại lên nệm, cậu vội quay xuống nhìn nó. Nó ngồi bần thần trên chiếc giường rộng, vai khẽ run run và khóe mắt ngấn lệ.

Như một hành động bình thường, Lâm Duy đặt tay mình lên vai nó, cố điều khiển để nó có thể nhìn thẳng vào mắt cậu. Như cậu đoán, nó đang khóc. Mọi động tác đều thực hiện trong yên lặng.

- Đừng bận tâm, sẽ ko sao đâu! – Lâm Duy an ủi và cười hiền với nó.

- Anh đang thương hại tôi? – Nó nhìn cậu, ánh mắt dò xét.

- Nhìn tôi giống người thích thương hại người khác lắm sao? – Lâm Duy cố tỏ ra nghi ngờ mình.

- Mọi người chắc cũng đều vậy nhỉ? Vì thương cho hoàn cảnh của tôi nên mới rước tôi về nhà này. Tôi ko cần anh phải bố thí cho tôi bất kì một thứ gì, kể cả tình yêu. – Nó hất tay Lâm Duy ra khỏi vai mình, bất ngờ đứng bật dậy và chạy ra ngoài.

Cậu thở dài rồi cũng chạy theo nó.

- Cô định đi đâu?

- Mặc kệ tôi. – Nó đi trong vô thức, con đường này nó đã đi qua rồi thì phải.

- Nghe tôi nói này, có cần phải tự hành hạ tai và đầu óc mình bằng những lời nói đó ko hả? Cô làm thế khác nào khẳng định những gì Thiên Kỳ nói là đúng nên cô mới như thế này? – Lâm Duy kéo tay nó lại.

Bất ngờ, nó ôm lấy cậu rồi khóc, nó cà đầu vào vai cậu:

- Tôi ghét được người ta thương hại. Mặc dù tôi biết từ ngày cái tai nạn đó giáng xuống gia đình mình, tôi đã nhận rất nhiều sự bố thí của người ta.

- Vậy việc cô giúp những trẻ em đường phố hôm nọ cũng đang trao tình thương cho người khác đó thôi. Theo cô thì đó cũng là “bố thí” à? – Lâm Duy chỉ trích.

- Ko! Tôi cũng ko tỏ ra ngây ngây thơ thơ hay gì gì đấy! – Nó giải thích.

- Chuyện đó ko cần phải nói. Cô đâu có ngây thơ, nhí nhảnh gì đâu. Chỉ cứng đầu và đánh đá thôi à. – Lâm Duy chọc quê nó.

- Đây... – Nó nhìn thẳng vào mắt cậu, nhẹ nhàng xin phép – Cho tôi yên tĩnh... một đêm nhé? Tôi hứa ngày mai sẽ về nhà, chỉ đêm nay thôi. – Nó nũng nịu.

Cậu suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu chấp thuận, trước lúc nó leo lên xe, cậu con kịp cốc đầu nó một cái rồi bảo:

- Một đêm thôi, mai phải về nhà đấy!

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh! – Nó cười tươi.

Lâm Duy lững thững bước về nhà. Trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ, về những gì Thiên Kỳ nói... về Thiên Minh. Anh ta bảo vệ nó sao? Và anh ta cũng yêu nó sao? Cậu lắc đầu nguầy nguậy, điều đó chẳng liên quan gì đến cậu cả. Nhưng nó hiện tại đang là vợ cậu, dù chỉ là ba tháng thôi nhưng giờ đây, nó vẫn là vợ cậu và ko ai được phép... có tình ý với vợ cậu

Con nhóc mơ màng ngồi bên cửa sổ, đưa tay chạm nhẹ chiếc chuông gió thủy tinh. Những âm thanh lanh canh cứ vang đều đều nghe thật vui tai.

Bỗng có tiếng chuông cửa, theo bản năng, con nhóc vội xuống nhà để xem vị khách giữa đêm khuya là ai?

Cánh cửa mở ra và nụ cười ban chiều của người bạn thân lại hiện về.

- Bạn đến đây là gì? – Băng Di lấp bắp.

- Mình trốn nhà đến đây... ngủ nhờ nhà bạn đấy. Lạnh quá, ình vào nhà đi. – Nó vờ run và ôm lấy vai.

Con nhóc tặc lưỡi rồi dẫn nó lên phòng.

- Ôi, mới đến lúc chiều giờ lại đến, phiền bạn ko? – Nó hỏi và nhảy lên giường.

- Phiên. – Con nhóc thẳng thắn.
 - Thế hả? Nhưng làm sao đây? Làm phiên bạn là biệt tài của mình rồi. – Nó cười trừ làm con nhóc cũng bật cười theo. – Nhìn bạn cười duyên thế, sao bạn lại ít cười thế nhỉ? – Nó nheo mắt khó hiểu.
 - Vì ko thích. – Con nhóc nhún vai hờ hững rồi ngồi xuống cạnh nó.
 - Bằng Di nè! Hình như làm bạn giận và cười cũng là một biệt tài của mình đấy! – Nó nháy mắt đầy ẩn ý rồi đề cô bạn ngã lăn ra giường và... cù. Híc!!!
 - Ý... dừng lại...híc! Haha... hihi.... – Con nhóc cười chảy cả nước mắt.
 - Ôi, tay mình ko thể điều khiển được nữa rồi. – Nó tiếp tục trò chơi quái ác.
 - Đã thế...híc... cho bạn chữa nè!.... hihi....
 - Nè, bạn định chơi trả đũa nhau à? Ahhh. Buồn cười quá à!!! Híc....hahaha – Nó dùng tay tránh con nhóc đang hăm he.
- Một lúc sau, khi cả hai đã mệt nhoài thì đều lăn ra giường, miệng vẫn ko ngớt cười, hai bên mắt còn đọng lại dấu tích của những vệt nước mắt.
- Ngủ đi! Mai còn đi học! – Con nhóc dỗ nó như mẹ dỗ con.
 - Mình nằm trong nha, sợ ma lắm! – Nó lẩn vào trong.
 - Ko.... mình quen nằm trong góc rồi. Híc.... Lam Bình. – Con nhóc bò đến kéo nó ra nhưng ko được, nó ngủ mất rồi còn đâu. Thôi thì nhường nhịn vậy, con nhóc nằm xuống cạnh nó và cả hai đều chìm vào giấc ngủ.

67. Chương 67

Nắng mai đến nhẹ nhàng. Những tia nắng buổi sớm làm căn phòng lạnh lẽo bỗng trở nên ấm lạ. Nó vươn vai và quay sang vỗ má cô bạn:

- Di ơi, dậy thôi!
 - Ừm....ừ.... – Con nhóc hãy còn ngái ngủ.
 - Dậy đi mà, mình là con sâu ngủ mà xem ra có người còn ngủ nhiều hơn cả mình. – Nó trêu.
 - Bạn đến trường luôn à? – Con nhóc hỏi.
 - Ko, ghé qua nhà lấy sách vở và đồng phục, lúc tối mặc nguyên bộ đồ ngủ mà trốn đi. – Nó cười trừ.
- Con nhóc chở nó về nhà lấy đồ.
- Nhà bạn? – Con nhóc trầm trồ.
 - Umk! – Nó gật đầu. Là nhà chồng chứ?
- Nó bước vào trong nhà, để lại mình con nhóc đứng ngẩn ngơ.
- Cô về rồi à? – Lâm Duy chạm mặt nó ở cửa phòng.
 - Hi, ko về rồi sao đứng đây? – Nó bắt bẻ rồi chạy nhanh vào trong lấy cặp sách.
 - Tôi đợi dưới xe. – Cậu toan bước đi thì đã bị nó gọi lại.
 - Anh đi trước đi, tôi đi cùng bạn. Nhớ nha, đừng đợi đó. – Nó dặn dò.
 - Biết rồi. Cô nghĩ mình là ai mà bảo tôi đợi cô cơ chứ?
 - Thì lúc này ai đó bảo đợi tôi dưới nhà xe cơ mà. – Nó nhún vai rồi chạy.

Lâu rồi nó ko thử chạy chậm như thế này để ngắm nhìn quang cảnh trên đường đến trường.

- Bạn nặng thật. – Con nhóc than thở.

- Đã bảo đưa mình chở rồi mà ko chịu. – Nó chun mũi.

- Xin bạn, mình chưa muốn vào viện sớm đâu. – Con nhóc trêu rồi cười. Lại thêm một “thiên thần” nữa làm cô bạn cười.

Những tiết học trôi qua nhẹ nhàng và dễ vào. Nó và con nhóc trở nên thân thiết hơn, hay cười đùa vu vơ với những câu chuyện ko đầu ko cuối.

- Đây, hai bạn, mình đói. – Nó xụ mặt rồi kéo cả Di và Hân Hân xuống canteen.

Canteen vẫn nhộn nhịp như thường. Cái bàn khuất gọi là “cắm địa” vẫn yên lặng như thường. Nhưng yên chí vì chính tụi nó sẽ là người khuấy động ko khí.

- Mọi người đông đủ quá. – Nó bắt chuyện và ngồi xuống bàn một cách vô tư.

- Có chuyện gì vui à? – Nguyên Hoàng hỏi.

- Hỏi làm gì? Cưới xong ngày nào chẳng vui nhĩ? – Jun nháy mắt làm đầu nó và ai đó bốc khói.

- Cưới? – Con nhóc và Hân Hân nhìn nhau rồi lại nhìn nó dò xét.

- Ko có gì đâu! Mấy người đó nói sảng ý mà. – Nó xua tay làm Jun và Nguyên Hoàng bụm miệng cười.

Tuy rất muốn hỏi thêm để lấy thông tin nhưng nhìn gương mặt khổ sở của nó, con nhóc và Hân hân cũng tạm lắng.

- Anh Key! – Nó kéo áo.

- Hả? À... ờ... – Key lơ đãng.

- Anh sao vậy? – Nó ngạc nhiên.

- Bám đuôi ngày nào đuổi ngày ấy, giờ hết rồi lại thấy nhớ thương ý mà. – Jun thở dài rồi như lần trước, cú cốc đầu được dành tặng riêng cho cậu.

- Cho em xin số điện thoại của cô bạn “bám đuôi” anh đi. – Nó trêu.

- Ko liên lạc được. – Key thở dài.

- O..thế ra anh có liên lạc thử rồi à? Chà, đáng lo thật! – Nó ra vẻ ngạc nhiên rồi chặc lưỡi.

Biết mình bị hố, Key chỉ ngồi im thính thích mà chịu đựng tràng cười vô duyên của những người “có duyên”.

Thực ra thì ko biết từ bao giờ, cái cô bé đáng yêu ấy lại cứ khiến Key nhớ mãi. Ko có tin nhắn và những lần đuổi theo cậu sát nút, cậu lại cảm thấy thiếu, rất thiếu. Cái cảm giác đó liệu có phải vị trí ai đó trong tim cậu đã đổi khác?

Điện thoại rung, Key giật mình nhìn người gửi rồi lại nhìn cô em gái yêu quý – Lam Bình – đang ngồi đối diện. Nó nở nụ cười thật tươi và nháy mắt đầy tình nghịch.

“Đừng phủ nhận tình yêu của mình, đó là một việc làm thật ngốc. Mà em tin anh Key chẳng ngốc tẹo nào! Thú nhận với tình yêu dù chỉ một lần thôi, hãy thử làm điều đó anh ạ! Anh yêu cô ấy, là yêu chứ ko đơn giản chỉ là “thích nhìn””

~~*

Hân Hân bước lên xe và đập vào mắt nó là một bao gối ngang nằm ở chỗ ngồi quen thuộc.

Đưa tay ôm trọn gói đồ mặc cho Thiên Bảo đề nghị để ở hàng ghế sau, Hân Hân tò mò muốn xem bên trong là gì.

Mắt xoe tròn, cô nàng bay từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, miệng lẩm bẫm những thứ có trong gói hàng:

- Thuốc bổ trí nhớ, thuốc dành cho người suy giảm trí nhớ, thuốc tăng cường trí nhớ, thuốc bổ não bộ, thuốc phục hồi trí nhớ.... ở người cao tuổi, sách bí quyết giúp nhớ lâu, Thuật tái hiện ký ức, trứng, cá, rau.... – Hàng loạt những cái tên được kể ra nhưng chỉ là một trong số những gì Hân Hân nhìn thấy. Cô bạn quay ngoắt sang “tài xế” – Bạn có bị làm sao ko vậy?

- Mình muốn nhớ lại mọi thứ trước đây... về bạn. Đừng cản mình, chưa bao giờ mình khát khao được nhớ lại như bây giờ đâu. – Thiên Bảo nhún vai rồi đá lông nheo với nó.

- Ôi trời ơi! Bạn muốn đầu độc bằng thuốc và thức ăn à? Bạn có biết uống nhiều loại thuốc sẽ gây phản tác dụng ko? Rồi còn đây là thuốc dành cho người cao tuổi, bạn định uống nó à? Bạn bao nhiêu tuổi vậy?

- Hân Hân lăm lăm trên tay vỉ thuốc.

- Ồ, cái đó mình chưa nhìn kỹ, thôi lát về nhà chọn lại rồi uống cũng được. – Cậu cười, ko uống công cả buổi chiều tìm tòi tra cứu.

- Mình sắp chết vì cậu mất thôi. – Hân Hân kêu trời. Hậu quả của việc muốn trả đũa là vậy đây!!! Híc!!!

~~*

“Rầm” Tiếng đập bàn mạnh đến kinh người.

- Cô có biết mình đã tự ý làm gì ko? Sao lại rời xa hân trong khi chưa có sự cho phép của tôi? – Người con gái trẻ nghiêng răng ken két, nhìn Hoài An bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Chị à.... anh ấy sẽ ko bao giờ yêu em đâu! Bởi vậy nên xin chị tha cho em và cả... anh ấy nữa được ko? – Hoài An quỳ xuống bên chân người con gái kia, nghe tiếng cười man rợn của cô ta mà sởn cả gai ốc.

- Cô đang cầu xin cho kẻ thù đấy à? Nếu biết hân ko bao giờ phải lòng cô thì có gì cô phải rời xa hân? – Cô ta hỏi móc và nhìn cô bé bằng ánh mắt xoi mói.

- Em... em... chị ơi! Híc! Em ko muốn ở bên cạnh anh ấy nữa. – Hoài An bật khóc nhưng dù có hay ko những giọt nước mắt kia thì trước mặt cô bé, con người mang trái tim sắt vẫn ko thay đổi.

- Hoài Anh, cô ấy đã chết như thế nào, nhớ cho rõ đi, khắc ghi cho kỹ đi cô bé. Tình yêu chỉ là một thứ hư vô mà thôi, tình máu mủ chị em mới là thật sự. Hiểu ko? Ta nghĩ ko cần nhắc lại với cô một lần nào nữa. Về đi, đến bên hân và khiến hân yêu cô rồi rời xa hân như cách hân phủ phàng với người chị đã khuất của cô. – Người con gái kia nâng cằm cô bé, bắt cô bé phải nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của mình dù cho cô bé có trốn tránh đi chăng nữa.

- Chị ơi...em.

- Nhìn lên trên trời đi, chị cô ở trên kia đang chờ cô trả thù đấy. Ko nói nhiều nữa, đứng lên và về trường BFM ngay đi. – Cô ta quay lưng đi, để lại cô bé ngồi ôm mặt khóc nức nở.

~~*

Key bị cảm. Ko hiểu sao dạo này cảm cúm cứ ghé thăm cậu thường xuyên như một người bạn. Nhưng ko giống lần trước, lần này chẳng có cô bé nào “tốt bụng như cô bé ấy” đưa thuốc cho cậu. Suy nghĩ vớ vẩn đó khiến Key mỉm cười và nghĩ vu vơ về tin nhắn của nó. Ít ra thì thử một lần chứ nhỉ? Nhưng bắt đầu từ đâu? Nghĩ đến đó, cậu buông tiếng thở dài.

- Anh lại cảm nữa rồi! Em đã bảo là cẩn thận bởi ko phải lúc nào cũng có người tốt như em rồi còn gì? – Một đôi chân nhỏ nhắn bước đến trước mặt cậu. Trong phút chốc, cậu hy vọng đó là thực và khi cậu ngẩng đầu lên sẽ lại nhìn thấy khuôn mặt ấy chứ ko phải là ảo ảnh mà thôi!

Vẫn cúi đầu. Tại sao lại ko đủ can đảm đối mặt cơ chứ?

- Anh Key! – Giọng nói quen thuộc lại một lần nữa cất lên. Người trước mặt cậu vẫn ko rời bước.

Cậu ngẩng mặt từ từ, mắt cậu sáng lên niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Là Hoài An!

Cô bé đang đứng trước mặt cậu.

Cô bé đang nhìn cậu chăm chú và cười tươi như nắng mai.

- Ko cần phải ngạc nhiên vậy đâu! Cho anh nè! – Hoài An đưa vĩ kẹo ngậm trước mặt Key rồi xụ mặt như cún con – Em ko có mang theo thuốc như dạo trước, anh ngậm kẹo đỡ vậy ha?

Key nhìn cô bé trong yên lặng. Cậu muốn lưu giữ hình ảnh này bởi một nỗi sợ hãi nào đó cứ chợt sáng trong đầu cậu rằng cô bé sẽ biến mất như chị gái cô năm xưa.

- Sao anh ko nói gì? Anh ko vui à? Anh vẫn thấy em phiền lắm sao? Haizzz! Thôi, anh ăn kẹo đi. – Hoài An xuôi xì rồi đưa tay điều khiển tay Key bỏ kẹo vào miệng. Híc!

- Bye anh nha! Buổi tối ầm áp. – Hoài An vẫy tay tạm biệt. Cô bé ko cảm thấy buồn khi chỉ độc thoại một mình nãy giờ. Gặp lại Key nhưng sẽ ko lâu đâu... sẽ xa thôi mà!

- Hoài An! – Key kéo tay cô bé.

- Vâng! – Hoài An quay đầu đáp khẽ.

“Thú nhận... thử một lần thú nhận”

- Hình như... anh đã thích em rồi! – Key nói nhỏ.

- Vì em là em gái của chị Hoài Anh? – Hoài An hỏi lại.

“Làm ơn đi Key, xin anh đó, hãy gạt đầu đi, hãy nói rằng vì em là em gái của chị Hoài Anh nên anh mới cảm thấy có tình cảm đặc biệt với em. Xin anh đấy! Xin đừng thích em mặc dù... em yêu anh!” – Hoài An van xin ngay cả trong suy nghĩ.

- Ko. Vì em là Hoài An. – Cậu lên tiếng khẳng định.

Nói ra được suy nghĩ của mình quả là một điều nhẹ nhõm. Cậu cảm thấy những điều cậu vừa nói là sự thật rằng cậu đã thích cô bé và bắt đầu yêu cô. Trong tim Key, Hoài Anh và Hoài An luôn ở hai nửa phân biệt mà ko biết từ bao giờ đã xuất hiện nên đường phân cách giữa hai con người tuy hai mà một này. Rồi cảm nhận hình bóng Hoài An cứ mãi lớn dần làm cậu nhức nhối và khó chịu vô cùng. Nói ra, đơn giản thế thôi nhưng lại khiến mình thoải mái. Thú nhận... phải, thú nhận, thử một lần để thấy rằng phủ nhận là một điều ngốc nghếch.

Riêng Hoài An, cô bé hạnh phúc ko? Có! Có hối hận ko? Có! Sự đấu tranh mạnh mẽ đang hình thành. Giờ thật là bối rối bởi cô bé chẳng biết phải làm gì? Tình yêu và hận thù? Có như đường và nước, trộn lẫn với nhau được ko?

- Cảm ơn anh! Vì đã thích em. – Hoài An cười rồi nhanh như cắt ôm chầm lấy Key. Chỉ có cách ấy mới ngăn ko để cho Key thấy sự xuất hiện của những giọt nước long lanh, ko cho Key nhìn vào mắt cô bé để dễ dàng nhận ra rằng cô ko chỉ khóc vì hạnh phúc mà là vì những cảm xúc hỗn độn trộn lẫn vào nhau....

=====

- Lam Bình lát nữa có về nhà mình ngủ nữa ko? – Con nhóc chạy đến bên nó.

- Xem xét tình hình xem sao đã. – Nó cười trừ. Tối qua là ngoại lệ mà.

Về nhà, nó lao ngay lên phòng mình rồi chưa đầy 10s sau lại chạy ra như ma đuổi.

“Rầm” Nó va vào Lâm Duy đang leo lên cầu thang và cả hai đứa ngã nhào, đầu ê ẩm. Lâm Duy lồm cồm bò dậy, quát tháo inh ỏi vì cái tội hậu đậu của nó:

- Mất cô để ở đâu vậy hả?

- Ồ... trên mặt, dưới lông mày. – Nó đưa tay chỉ chỉ nhưng rõ ràng là muốn chọc tức cậu.

- Đồ hậu đậu! Sau này lấy chồng ko biết cô sẽ thế nào. – Lâm Duy bực bội.

- Thì chẳng phải giờ tôi lấy chồng rồi sao? – Nó chun mũi cãi rồi sực nhớ đến chuyện gì đó, nó hốt hoảng chỉ lên trên lầu – Mà này, sao phòng tôi vừa nãy thấy có con gián chui ra, ông nội chưa kêu người tới diệt sao?

Cậu nghe nó nói rồi bật cười.

- Đồ ngốc! Cô tưởng ông nội “dễ dàng” gọi người tới diệt gián vậy sao?
- Ý anh là... – Nó há hốc mồm.
- Là tôi và cô sẽ dùng chung phòng cho đến khi lay động được lòng hảo tâm của ông nội. – Lâm Duy nghiêng đầu, nhếch mép khẽ cười rồi bước luôn lên phòng.
- Nó cứng họng chẳng nói được gì cả. Làm gì có chuyện dễ dàng lay động được như vậy chứ?
- Ông ơi! Sao ông chưa gọi người đến diệt gián ạ? – Nó nhắc nhở trong lúc ăn cơm.
- Ồ... ông quên! Già rồi, trí nhớ kém. – Ông nội viện lý do. Mặc dù biết là ko lẽ phép nhưng nó chỉ muốn đứng bật dậy mà phản bác cái lý do mà thoát nghe đã biết là bịa đặt đó.
- Vậy giờ còn chiều nè ông! Ông gọi người ta đến nhanh đi. – Nó chỉ tay ra phía ngoài, trời chỉ nhá nhem tối.
- Ồ... lát ông gọi.
- Lát ông lại quên. – Nó dỗi.
- Thì ngày mai gọi là được mà. – Ông nội mồ hôi lấm tấm trên trán. Ông sợ phải đấu võ mồm tay đôi với nó.
- Ông... – Nó xụ mặt. Lâm Duy ngồi bên muốn cười nhưng cố nhìn để ko cười thành tiếng.
- Mà cháu ko hài lòng với cháu trai ông à? – Ông hỏi lại nó.
- O... chỉ là phòng chật chội quá, ngủ ko quen. – Nó viện cớ như ông nội lúc đầu.
- Ko quen rồi sẽ quen. – Ông phán câu xanh rờn rồi rời khỏi bàn ăn trong khi nó chưa kịp nói câu nào nêu ý kiến của mình.
- Cô gan nhỉ? Làm vậy ko ích gì đâu. Cô sống với ông lâu vậy mà ko hiểu tính ông à? – Lâm Duy cười cười.
- Chưa thử sao biết được. – Nó cương quyết.
- Mà cô khó chịu khi dùng chung phòng đến vậy ư? – Cậu nhú mày.
- Thì chẳng phải anh cũng vậy sao?
- Hả? À...ừ. – Lâm Duy đáp gọn rồi bước lên phòng trước. Chỉ còn lại mình nó, nó lại tiếp tục nghĩ cách làm “lay chuyển” ý chí sắt đá của ông nội.
- “If you wanna off too far. My love will get you home...”
- Ko hiểu sao lại “có duyên” đến vậy. Điện thoại nó reo và lần này lại là Lâm Duy bắt máy. Chỉ là vì tò mò bởi tên người gọi: Thiên Minh!!!
- Alo.
-
- Có chuyện gì ko? – Lâm Duy hỏi.
- – Thiên Minh thẳng thắn.
- Sao lại ko liên quan. – Bắt đầu có dấu hiệu bực vì bị đá ra rìa.
- – Thiên Minh nhấn mạnh từng chữ một trong câu nói.
- Vừa lúc đó, nó lảng xăng chạy từ dưới nhà lên, suýt nữa đã ngã vì cái mặt hầm hầm sát khí của Lâm Duy. Cậu đưa cho nó cái điện thoại mà cứ như đưa nó con dao và bắt nó đi giết người ko bằng.
- Alo. – Nó bắt máy.
- – Thiên Minh tỏ vẻ quan tâm.
- Ổn. Dĩ nhiên là ổn. – Nó cười tươi.

- - Thiên Minh căn dặn một tràng dài. Nó tuy là cũng thuộc dạng trí nhớ tốt nhưng bất ngờ quá nên nghe tai này lọt tai kia à.
 - Chưa. - Nó lắc đầu.
 - - Thiên Minh ngạc nhiên vì những gì cậu nói ko phải là quá dài.
 - À... ko! Hình như là rồi! Nhưng có chuyện gì à? - Nó nghi ngờ.
 - - Thiên Minh nói cứ như đe dọa.
 - Làm giống như có người muốn ám sát tôi ko bằng. Hi, gọi cho anh để đến hốt xác tôi về à? - Nó toe toét cười.
 - - Thiên Minh hạ giọng.
 - Thì tôi cũng đùa nghiêm túc mà. Thôi! Ko đùa nữa, tôi hứa sẽ gọi cho anh khi ko cần và cả khi cần nữa.
 - Nó nghiêm giọng.
 - - Thiên Minh nói rồi cắt máy. Nó chẳng hỏi thêm được gì. Chẳng biết vì sao phải “đề phòng” như vậy. Dù sao cũng nghĩ mình chẳng dính líu đến ai nên cũng có chút hời hợt.
- Quay lại với Lâm Duy, cậu nằm bên cạnh, trùm chăn kín mặt vờ ngủ nhưng tai thì nghe ko sót một câu những gì nó nói, cảm thấy hơi tức vì chồng nó là cậu cơ mà. Sao lại đi cười nói với tên khác như vậy?
- Đây, hẳn ta có vẻ quan tâm đến cô nhỉ? - Cậu ngồi bật dậy và hỏi nó. Cảm giác như nếu ko hỏi thì đầu óc cậu sẽ nổ tung ra bởi mớ suy nghĩ rắc rối này mất.
 - Đâu giống như anh. - Nó bĩu môi.
 - Tôi sao? - Lâm Duy cau.
 - Cái đó anh tự hỏi mình chứ sao lại hỏi tôi? Nhìn anh cau chẳng thích xịu nào. Anh mà nhẹ nhàng thì thế nào nhỉ? - Nó chống cằm suy nghĩ mà ko để ý mặt ai kia đã đỏ lên như gấc. - Mà... sao anh hỏi vậy? Đừng nói là anh ghen à nha?
 - Cô mơ à? Có gì tôi phải ghen? - Cậu vội nằm xuống và trùm chăn kín mít.
 - Sao mặt anh đỏ vậy nè? - Nó nhào tới dùng sức kéo tấm chăn ngụy trang ra vốn chỉ định chọc quên cậu nhưng hình như hơi quá đà.
- Lâm Duy bực bội hất tấm chăn trắng muốt ra khỏi người rồi bật dậy khỏi giường làm nó hơi sợ. Trông cậu dữ thật!
- Đừng bắt người khác làm điều mà họ ko muốn. Thử xem khi tôi làm điều mà cô ko thích, cô sẽ cảm thấy sao? - Cậu nói rồi cúi người, hai tay đặt lên vai nó và kiss nhẹ vào má nó.
- Mặt nó nóng ran, giờ chắc nó rất hối hận vì đã trêu cậu khi chính mặt nó cũng đang đỏ ko kém gì mặt cậu ban nãy.
- Lâm Duy dừng lại một lát trên đôi mắt to tròn của nó rồi quay lưng đi ra khỏi phòng.
- Ai nói với anh là tôi ko thích? - Nó chẳng kịp suy nghĩ gì cả, buột miệng nói lớn.
- Lâm Duy sững người, khựng lại một lúc rồi quay lại nhìn nó, ánh mắt ngạc nhiên cộng cái nhúm mày đầy nghi ngờ về những gì mình vừa nghe.
- Nó bàng hoàng. Nó vừa nói cái gì vậy? Tại sao giờ nó mới hiểu thấu được câu “Đánh lười bảy lần trước khi nói” cơ chứ? Nếu sàn nhà nứt làm hai thì nó tình nguyện là người đầu tiên chui xuống đó. Mặt mũi nào mà nhìn cậu bây giờ?
- Cô... vừa nói gì vậy? - Lâm Duy kiểm chứng lại tính xác thực của câu nói.
 - Ô...tôi!!! - Nó ấp úng - Tôi có nói gì đâu! Tôi bảo là.... thích... thích đi ngủ thôi mà! - Nó lấy cái cổ ngu ngốc nhất trên quả đất này rồi kéo chăn nằm xuống giường.

Trong chiếc chăn ấm, một cô nhóc đang tự cốc đầu mình và lẩm bẩm những lời nguyên rửa bản thân. Ngoài chiếc chăn, một tên con trai khê cười, tên đó thầm nghĩ người nằm cạnh mình đúng là... khủng thật!

- Cô lải nhải đủ chưa? – Lâm Duy cần nhẫn vì nghe nó... cần nhẫn.
 - Sao anh biết? – Nó giật mình nhìn sang bên cạnh. – Mà sao anh nằm đây?
 - Cái gì tôi chẳng biết. Tôi ko nằm đây ko lẽ nằm dưới đất?
 - Lúc này ko phải anh đi ra khỏi phòng rồi sao? – Nó cố lục lại trí nhớ.
 - Đó là lúc này. Bây giờ tôi ngủ ở phòng tôi, có vấn đề gì sao? – Cậu nhìn nó chăm chăm.
 - Ko. À. Ko! Chuyện lúc này... lúc này tôi... – Nó lóng nga lóng ngóng giải thích.
 - Lúc này cô chỉ bảo là muốn đi ngủ thôi chứ gì? – Cậu giải thích giùm.
 - À...uk. Thế cũng được. – Nó gật đầu rồi để mặc cho sự căng thẳng cứ bao trùm lấy mình. Nếu cậu mà biết nó thích cậu thì sao nhỉ? Chắc sẽ shock lắm đây? Chắc sẽ châm dứt hợp đồng hay thậm chí còn hơn thế nữa là đuổi nó đi.
- Đang mải suy nghĩ, chợt, một hơi thở ấm áp phả vào một bên má nó. Tim nó ngừng đập theo nhịp thở đều đều của người đó. Lâm Duy lại kiss vào mà nó lần thứ hai trong một buổi tối. Chắc đêm nay nó ko thể ngủ được mất.
- Dù cô có muốn hay ko thì tôi vẫn thích làm... theo ngẫu hứng và theo thái độ của cô. – Lâm Duy ko biết là đang “ngọt ngào” hay là đang “hăm he” nó nữa.
- Chẳng nói gì cả. Nó chẳng thể nào mở miệng được. Cơ miệng cứng đơ. Dây thần kinh vận động ngôn ngữ bị ai đó làm tê liệt mất rồi.
- Sao vậy? Cứng động à? – Lâm Duy nhìn lo lắng khi thấy con nhóc bình thường luyên thuyên như sáo giờ lại im lặng như người mắc chứng trầm cảm.
 - Ko. Ai nói? – Nó giật bản mình. Câu hỏi của cậu kích thích lại giác quan và tim nó trở về hoạt động bình thường. – Kiểu này chắc tôi phát điên bị đánh ghen quá. – Nó đánh trống lảng.
 - Thế sao? Tôi nghĩ cô phải phát điên vì... đi đánh ghen nhiều mới đúng. – Lâm Duy trêu.
 - Anh làm như anh sáng giá lắm ko bằng. – Nó lườm cậu.
 - Có đâu! Thôi ngủ đi, còn lấy sức mà... đi đánh ghen người ta chứ? – Lại trêu nhưng lần này lại khác, mặc cho nó la hét hay tra tấn lỗ tai, Lâm Duy lại chìm vào giấc ngủ ngon lành.

68. Chương 68

Nắng, lại là nắng. Sao lúc nào nắng cũng nhảy nhót trên tóc chàng trai kia? Sao lúc nào cũng đùa giỡn với tình cảm của chàng trai kia?

Hoài An ngồi trong nắng, cô bé thoát nhìn ko có gì nổi bật, bởi cô là nắng, nắng chan hòa và tự nhiên đến mức người ta ko cần phải tìm hiểu nắng từ đâu đến và nắng đang làm gì? Nắng vui hay buồn và nắng đang khóc hay đang cười?

Trên vai cô bé, Key đang ngủ thật ngon lành. Những sợi tóc mai xoa trên khuôn mặt cậu, che khuất đôi mắt đang nhắm nghiền. Trông Key ngủ thật bình yên và Hoài An ước mong cái khoảnh khắc này sẽ mãi mãi kéo dài, đừng bao giờ dứt.

Cô bé đang cố khắc ghi trong đầu hình ảnh của Key bởi một ngày nào đó cậu sẽ rời xa cô mãi mãi giống như ngày và đêm, ko thể cùng nhau trong một thời gian và không gian...

Điện thoại reo, tin nhắn mới.

“Đến lúc rồi cô bé! Dừng cảm lên và hãy nghĩ đến chị cô”

Hoài An giật bản mình. Lại gì thế này? Người đó... theo dõi cô ở mọi lúc mọi nơi sao?

- Em sao vậy? Sao mặt trắng bệch thế kia? – Key thức dậy và ân cần hỏi.

- Ko, ko sao ạ! – Hoài An xua tay rồi hạ giọng, vẻ nghiêm túc – Anh Key! Nếu một ngày em rời xa anh...thì sao nhỉ? Lúc đó anh sẽ làm gì?

- Chẳng làm gì cả. – Key thản nhiên đáp làm Hoài An ngạc nhiên cộng một chút hụt hẫng.

- Sao cơ?

- Vì... ngày đó sẽ ko bao giờ đến. Vì Hoài An sẽ ko bao giờ rời xa anh, phải ko? – Key cười hiền rồi xoa đầu cô bé.

- À... vâng! Nhưng nếu... – Hoài An cười trừ nhưng vẫn ko chịu buông tha.

- Ko có nhưng hay nếu gì cả. Mà sao em hỏi vậy? Em sẽ xa anh một lần nữa sao? – Key nheo mắt nhìn Hoài An nghi hoặc.

- À... ko. Chỉ là em thắc mắc thôi mà. – Hoài An khổ sở.

- Vậy nói cho em biết. Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ bước ra khỏi cuộc đời anh dễ dàng một khi em đã bước vào và để lại một dấu ấn sâu đậm trong đó. – Key đặt tay lên vai cô bé, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia – Bởi... nếu có ngày đó thật thì anh sẽ đi tìm em và nhất định sẽ tìm được em. Hiểu ko cô bé?

- Anh Key! – Cô bé mở to mắt nhìn Key.

- Đừng suy nghĩ nữa. Hãy sống cho thật tốt vì cạnh em còn có anh nữa. – Key cười rồi kéo tay Hoài An đi trên con đường đã ngả bóng chiều tà.

~~*

- Này bạn! Bạn đã nói gì với Thiên Bảo vậy? – Thiên Minh bước đến trước mặt Hân Hân cứ y như một bóng ma.

- Nói gì là nói gì? – Hân Hân nheo mắt khó hiểu.

- Xem cậu ấy bây giờ... – Thiên Minh lắc đầu rồi bỏ đi.

Hân Hân cảm thấy hơi lo. Lúc trước thấy cậu ấy mua một lọ một lốc thuốc và sách như vậy. Liệu có khi nào cậu ấy... bị ngộ độc hay gì gì đó tương tự không?

Suốt buổi học hôm đó, cô bạn đứng ngồi không yên. Chốc chốc lại nhìn đồng hồ, chỉ mong tiết học trôi qua nhanh và mong tiếng trống vang báo hiệu hết giờ.

Ra về, Thiên Bảo không đến đón nó như mọi ngày nữa. Điều này kích thích sự lo lắng trong nó tăng lên cực độ.

Nó leo vội lên taxi rồi đến nhà Thiên Bảo.

“Tĩnh tĩnh” Chuông cửa cứ reo hoài mà chẳng có ai ra mở cửa cả.

Dùng tay đẩy nhẹ cửa thì thấy cửa không khóa. Nó bước vội vào trong.

Đập vào mắt nó là một căn nhà... bỏ hoang. Híc! Không thể dùng từ nào để mô tả sự bề bộn. Nó đã suýt trượt ngã mấy lần bởi những cái vỏ chuối và trứng vương *** trên sàn nhà.

- Hoàng Thiên Bảo. Bạn xuống đây ỳnh. – Nó gần như thét lên đầy lo lắng. Nó hy vọng có tiếng ai đó trả lời.

Nó cẩn thận bước đến cầu thang, lần mò để không bị ngã.

“Rầm”

Người nó đau ê ẩm. Nó nhớ mình đã rất cẩn thận vậy mà vẫn bị ngã.

- Thiên... Thiên Bảo? – Hân Hân quay sang bên cạnh. Thiên Bảo cũng đang nằm bẹp dưới sàn với một tư thế khó coi. Kính gọng đen rơi bên cạnh, tay vẫn cầm cuốn sách.

- À...uk! Bạn đến à? – Thiên bảo lồm cồm bò dậy. Lúc này vì nghe thấy tiếng gọi nên cậu bước xuống. Ngang cầu thang thì bước trật nhịp nên lặn từ trên cao xuống nhưng lạ là chẳng đau xịu nào.

- Bạn làm gì vậy? Sao gọi hoài không thấy?

- Đọc sách thôi. Mà sao ngã lại ko đau nhỉ? – Thiên bảo gãi đầu khó hiểu.

- Mình đau thôi chứ bạn đau gì? Thật là. – Hân Hân nhíu mày – Mà sao bạn không đến trường?

- Bạn lo ình hử?

- Mơ sao? Mình lo cho bạn làm gì? Chỉ là vì bạn không đến trường nên không có ai đưa mình về nhà thôi.

- Hân Hân quay mặt đi hướng khác.

Thiên Bảo tặc lưỡi tiếc rẻ.

- Này, người ta bảo kích thích mạnh và tốt nhất là lặp lại tai nạn thì khả năng phục hồi trí nhớ sẽ rất cao.

- Thiên Bảo chăm chú vào quyển sách.

- Không được! Bạn có điên không hử? Nhớ mà có chuyện gì... – Hân Hân phản đối.

- Càng tốt. Bạn sẽ khóc vì mình.

- Ko. Bạn mà có chuyện gì thì đừng mong mình rơi nước mắt cho bạn. Tốt nhất là yên phận và sống tốt đi.

- Hân Hân vừa nói vừa đưa tay dọn dẹp đồng hồ bện nơi phòng khách.

Thiên Bảo xuôi xị mặt một hồi rồi bỏ lên phòng.

Lâu sau, không có tiếng động gì, Hân Hân tò mò chạy lên xem xét.

- Thiên Bảo, mở cửa. Bạn làm gì vậy? – Đưa tay đẩy nhẹ và một lần nữa, cửa không khóa.

Căn phòng rộng màu xanh dương có ánh sáng chiếu từ ô cửa sổ nhỏ.

Trên giường, Thiên Bảo ngồi lù lù một khối với chăn trùm kín mít.

- Này. – Hân Hân lay nhẹ.

“Đốp...đốp...đốp...” Tiếng động đều đặn vang lên.

- Làm gì vậy? – Nó bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Mình muốn phục hồi trí nhớ càng nhanh càng tốt. – Thiên Bảo trả lời với vẻ mệt mỏi.

Nghe đến đó, Hân Hân đưa tay hất tẩm chăn ra khỏi người cậu. Thiên Bảo đang... đập đầu vào thành giường. Máu đỏ rướn ra trên trán và bám cả vào thành giường.

Hân Hân khiếp đảm nhìn hành động ngu ngốc nghếch của cậu, vừa giận mà lại vừa thương.

- CẬU ĐIÊN HẢ? – Hân Hân bực.

- Uk, điên rồi. – Thiên Bảo vẫn tiếp tục chuỗi hành động ngu ngốc mặc cho cô bạn can ngăn hết mức.

- Dừng lại, mình bảo cậu dừng lại cơ mà. – Mắt nó long lanh nước.

- Không. Chừng nào chưa nhớ ra, mình sẽ không dừng lại. – Thiên Bảo dứt khoát.

- Mình không cần cậu nhớ lại nữa. Chỉ cần cậu sống vui thôi. – Lần này thì Hân Hân bật khóc thực sự.

- Thật chứ? – Thiên Bảo nhìn nó.

Hân Hân gật đầu lia lịa.

- Nhưng không được. Mình sẽ sống vui khi có bạn bên cạnh thôi. – Cậu suy nghĩ rồi lại đập đầu vào thành giường tạo thành những âm thanh vang dội. Hân Hân hoảng hốt.

- TRỜI OI! – Nó dùng tay tách Thiên Bảo ra nhưng không được

- Làm bạn gái mình nha? – Thiên Bảo đột ngột quay lại hỏi.

-..... – Nó chết sững. Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nói những cậu như vậy cơ chứ?

- Nếu bạn không chịu thì hãy để mình nhớ lại, rồi làm Thiên Bảo trước kia bạn yêu. – Cậu đổi rồi quay trở lại chuỗi hành động điên rồ.

“Đốp....đốp....đốp...”

Hân Hân càng ngày càng hoảng. Máu cứ chảy mãi làm nó xót xa. Mà thực ra chính nó cũng muốn mà.

- Được được. Mình đồng ý mà. Thôi ngay đi. – Hân Hân vừa khóc vừa gật đầu cứ như bị ép buộc.

Thiên Bảo quay lại bất ngờ, nhìn vào mắt nó, không tránh nổi xúc động.

- Bạn nhắc lại đi. Lớn lên, mình không nghe rõ.

- MÌNH ĐỒNG Ý. – Nó tăng âm lượng.

- Đồng ý gì? – Cậu chèn ép.

- MÌNH ĐỒNG Ý LÀM BẠN GÁI CỦA HOÀNG THIÊN BẢO. – Nó nhắm tịt mắt rồi hét lên. Nó thề đó là hành động kỳ cục nhất mà nó bị cậu bắt làm.

Thiên Bảo nhìn nó hài lòng rồi bật cười khoái chí.

- Hahahaha... quả là bạn rất ngốc. Hân Hân à!

- Gì cơ? – Nó nhú mày.

- Nhìn này! – Cậu vừa nói vừa cầm tay nó quẹt lên trán mình. Chẳng xây xước gì cả ngoại trừ vết bầm nhẹ chỉ tấy đỏ lên.

Nó đưa ngón tay đầy thứ màu đỏ lên gần mũi.

- Mùi cà chua. Bạn... – Đầu nó bốc khói. Lại bị lừa, vỏ này đau thật.

- Mình không hề nói đó là máu. Chỉ tại bạn hiểu nhầm thôi nha. – Thiên Bảo thanh minh nhưng không kịp, Hân Hân hùng hổ xông đến đánh cậu. Híc!

- Nè! Help me! Bạo lực gia đình. – Thiên Bảo nhảy như con chơi chơi ra khỏi giường.

- Ai là gia đình của cậu hả? – Hân Hân hét lên và đuổi theo.

- Người mà lúc nãy hứa làm bạn gái mình ý. – Thiên Bảo nheo mắt trêu tức.

- Đứng lại! Cái đó không tính, là cậu ăn gian.

- Không cần biết bằng cách nào. Chỉ cần biết từ nay bạn là bạn gái mình. – Thiên Bảo vẫn cứ chạy. Không cần biết cậu đã ngã bao nhiêu lần, chỉ cần biết từ nay, cậu sẽ rất hạnh phúc bởi có nó bên cạnh. Thế là đủ.

~~*

- Gì đây? – Lâm Duy bước lại cạnh nó, nhìn chăm chăm vào hai cái bình trên tay nó.

- Cái này cho anh! – Nó đưa cho cậu một bình. Lúc này, cậu mới rõ đó là hai cái bình thuốc diệt gián.

- Đừng nói là cô định.... làm nhân viên diệt gián không chuyên đấy chứ? – Cậu nhìn nó đầy thắc mắc.

- Không phải chỉ mình tôi mà còn cả anh nữa, Lâm Duy à. – Nó vỗ vai cậu rồi nhanh nhẩu chạy lên phòng.

Cậu bước theo nó đến cửa phòng thì dừng lại. Nó quay người và nháy mắt:

- Vì lợi ích của hai chúng ta. Diệt gián đi nào.

- Lợi ích của hai chúng ta sao? – Lâm Duy đánh chặc.

- Chứ sao? Bộ anh muốn dùng chung phòng với tôi lắm sao? – Nó hỏi, mắt long lanh.

- Cô đang ở tầng mây thứ bao nhiêu để tôi kéo về? – Lâm Duy cốc đầu nó rồi cầm bình xịt xông xả vào phòng.

Nó lắc lắc bình xịt.

- Này, làm gì đấy? – Cậu hỏi.

- Anh ngốc thế. Làm thế này cho nó nhiều bọt bóng. Gián chìm trong bọt bóng chết nhanh hơn chìm trong đám nước chứ? – Nó chống cằm.

- Chưa biết ai ngốc hơn ai. Cô nghĩ đó là nước ngọt hay là bia vậy hả?

- Cả hai. – Nó nhoén miệng cười rồi cúi người xuống phía dưới gầm giường.

Không biết là xui xẻo hay là “duyên số”, lúc ấy, Lâm Duy cũng đang cúi phía dưới gầm giường.

Bỗng, nước từ đâu phun vào mặt cậu, cay xè.

- AHHHHHH! CÔ LÀM CÁI GÌ VẬY?

- Tôi phun nước diệt gián thôi mà. – Nó giọng ngây thơ số tội.

- Không thấy tôi đang ở dưới gầm giường sao? Chỗ nào không phun lại nhằm nơi có tôi mà phun hả? TÔI CÓ PHẢI LÀ GIÁN ĐẤU. CAY QUÁ À. – Lâm Duy luống cuống bò ra rồi chạy vội vào phòng tắm.

Nó hoảng loạn đứng cắn tay, chẳng biết làm gì cả. Chỉ là lỡ tay thôi mà!

Đi qua đi lại một hồi, nó xông thẳng vào phòng tắm, giọng quan tâm:

- Anh sao rồi?

- Muốn hại tôi nhưng mà xui cho cô quá, tôi chưa chết được. Số còn hên chán. – Lâm Duy bực.

- Xin lỗi rồi mà. – Nó nhăn mặt.

- Ủa? Có rồi hả? Sao nãy giờ có nghe ai nói xin lỗi đâu? – Lâm Duy vờ.

- O...thì giờ nói nè. Xin lỗi, được chưa? – Nó đáp, mặt mày bí xị. – Không sao chứ?

- Ồ! May chưa vào mắt, không chắc cô phải...hiến mắt cho tôi quá. – Lâm Duy trêu.

- Hơ! Không có đâu. – Nó đưa tay che mắt lại. – Anh đi đâu đấy? – Nó kéo áo Lâm Duy.

- Về phòng chứ đâu? – Cậu nhún vai.

- O...thế còn gián. – Nó chỉ tay phía giường.

- Một thì sang phòng tôi ngủ, hai thì cứ việc ngồi đây giải quyết rắc rối. Tôi về. – Cậu nói rồi lững thững bước ra khỏi phòng.

Nó đứng ngây người chẳng hiểu mô tê gì hết. Trên tay, bình xịt vẫn còn nặng trĩu.

Một hồi sau, có mấy anh chàng mang đồng phục xanh đi vào phòng nó, cúi đầu chào:

- Mấy anh là ai? – Nó ngu ngơ hỏi.

- Chúng tôi là nhân viên công ty ABC, đến đây theo yêu cầu của cậu chủ nhà này. – Một anh đứng gần nó trả lời rồi nhanh chóng, nó bị đẩy ra làm người thừa. Họ đẩy nó ra ngoài và khóa cửa phòng lại cứ y như chủ nhân căn phòng đó là họ chứ không phải là nó vậy.

- MẤY NGƯỜI LÀM GÌ TRONG PHÒNG TÔI VẬY? – Nó đập cửa và la lên.

-Ồn ào quá! Chả phải cô bảo ko muốn dùng chung phòng và muốn giết hết lũ gián kia sao? – Lâm Duy đứng ngay sau lưng nó.

- À... thế ra mấy người kia là anh gọi đến à? – Nó nhìn cậu dò xét.

- Không phải tôi thế cô nghĩ là ông nội chắc? – Lâm Duy nhú mồm.

- Ô... có đâu. Hi! Chỉ là tôi không ngờ anh cũng có ngày tốt bụng như vậy thôi. – Nó cười mỉa mai.

- Cô... – Lâm Duy cứng họng – Chỉ là vì lợi ích của hai ta thôi. – Cậu nói rồi đóng cửa phòng cái “Rằm” làm nó kết thúc luôn tràng cười.

“I’ll e running, to see you again
 Winter, Spring, Summer or Fall,
 All you’ve got to do is call,
 And I’ll be there, yes I will...”

- Alo – Lâm Duy bắt máy.

- – *Một giọng nam đầy kỳ bí vang lên.*

- Sao? Có tin tức gì sao? – Lâm Duy chộp ngay.

- – Đây đây bên kia ngập ngừng.

- Đừng vòng vo, nói thẳng ra đi. Tôi thuê cậu điều tra chứ không thuê để cậu khuyên ngăn tôi điều này điều kia. – Cậu cắt ngang.

-

- Là ai? – Mắt cậu sáng rực lên, nổi hện thù từ đâu tuôn ra.

- <.....>

Rụp. Ngay lập tức, cậu cắt máy và đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Lâm Duy trời không sợ, đất không sợ nhưng vốn dĩ chỉ sợ một người....

69. Chương 69

“Rằm” Cánh cửa gỗ bật mở sau một âm thanh kinh hoàng.

Lâm Duy từ từ tiến về phía chiếc ghế xoay đối diện cửa sổ.

- Ông. – Cậu hạ giọng, cố kiềm nén mọi cảm xúc để nâng cao hiệu quả của cuộc đối thoại.

- Là cháu sao? Có chuyện gì à? – Ông Lâm quay người nhìn đứa cháu trai yêu quý.

- Vâng, có chuyện. Chuyện của mười hai năm về trước. – Cậu nhấn mạnh mốc thời gian.

Một tiếng sét đánh ngang qua đầu ông Lâm. Ông nhìn cháu mình đầy nghi hoặc:

- Chuyện gì?

- Franki Home. Ông có thấy ấn tượng về tập đoàn này không ạ? – Cậu nhìn ông chăm chú như chờ đợi một câu trả lời.

- Sao cháu biết? – Ông Lâm giật mình khi vừa nghe đến một cái tên quen thuộc.

- Đó là tập đoàn mà ông nội và ba mẹ Lam Bình đã nhọc công gây dựng. Đó là tập đoàn đã từng gắn bó với Fashin, tập đoàn nhà họ Lâm. Và đó cũng chính là tập đoàn đã bị xóa tên khỏi top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới sau cái chết không rõ nguyên nhân của “những vị chủ nhân đích thực” – Cậu kim giọng.

-

- Lại một điều rằng sau khi ba người có quyền sở hữu hợp pháp Franki Home qua đời, cô con gái được cho là quá nhỏ bởi chỉ mới 5 tuổi thì mọi giấy tờ được đưa ra chứng nhận Franki Home thuộc quyền và sát nhập

vào để tạo nên một Fashion lớn mạnh như bây giờ. – Lâm Duy nhìn ông như chờ đợi một lời thanh minh dù chỉ là hy vọng.

- Cháu còn biết những gì nữa? Có lẽ cháu đã biết quá nhiều chuyện không nên biết. – Ông Lâm khẽ đằng hắng.

- Sao lại không nên biết? Biết về xuất thân và quá khứ của vợ mình cũng là không nên sao ạ? – Lâm Duy nhúm mày.

- Cháu muốn ông nói gì đây? – Ông Lâm thản nhiên như chuyện thiên hạ.

Câu hỏi bất ngờ và cũng vì bất ngờ trước thái độ bình thản của ông, cậu ngạc nhiên thấy rõ.

- Nói sự thật. – Lâm Duy vẫn nhìn ông không thôi. Như đã nói, Lâm Duy trời không sợ, đất không sợ nhưng vốn dĩ chỉ sợ mỗi một người và người đó đang ngồi trước mặt cậu.

- Chả phải những gì cháu nói đã là sự thật rồi sao? Franki Home và Fashion từng là một và sau đó tách ra làm riêng. Khi ông nội và ba mẹ Lam Bình mất, ta rất lấy làm tiếc và vì muốn tiếp tục sinh tồn và phát triển, ta đã sát nhập hai tập đoàn này làm một. – Ông Lâm thở dài.

- Giả tạo. – Lâm Duy cười khẩy.

Ông trừng mắt nhìn cậu. Một lời nói quá sức hỗn hào của một đứa cháu trai đối với một người ông đáng kính.

- Cháu.... vừa nói gì? – Ông nhìn cậu không thôi.

- Cháu bảo ông giả tạo. Cháu bảo tất cả những gì ông nói cũng chỉ là ngụy biện. Cháu bảo ông chỉ muốn một tay che trời dù biết là không thể. Cháu bảo ông chỉ biết đến lợi ích của bản thân mà không nghĩ đến cảm nhận của người khác.

“Bốp”

Cái tát đau đặng nhưng cậu đáng được nhận nó. Nhận vì cậu là cháu trai của ông.

- Sao ta lại có một đứa cháu hỗn xược như thế cơ chứ? Ta đã làm gì sai? Đó là cách tốt nhất để Fashion của ta phát triển và Franki Home ko bị rơi vào tay kẻ khác. Ta làm thế cũng là vì cháu, để cháu thừa kế gia sản lớn mà thôi. – Mắt ông long lên tia nhìn giận dữ.

- Ông biết cháu không chỉ nói về việc đó mà. – Cậu nhếch mép – Chuyến bay định mệnh 12 năm về trước đã cướp đi ba người thân duy nhất của Lam Bình có phải là một tay ông sắp đặt không ạ? Giấy tờ, sổ sách của tập đoàn cũng là do ông sai người sang máy bay đó lấy cắp sau khi đã mở bình khí độc để hại ba người quan trọng đó phải ko ông? Và chuyện hôn nhân của cháu cũng ko đơn giản chỉ là một hôn ước thời trẻ như ông nói? – Lâm Duy nhìn xoáy vào mắt ông nội.

Một tiếng sét nữa lại đánh ngang tai. Ông Lâm thấy mình không thể đứng vững nữa.

- Cháu vừa nói gì vậy? Kẻ nào dám điều tra về chuyện đó? – Ông Lâm giận dữ.

- Là kẻ nào quan trọng không ạ? Cái cháu cần biết bây giờ là sự thật từ chính miệng ông nói ra. – Cậu tha thiết.

Im lặng, ông Lâm bám chặt vào cạnh bàn để tiến lại ngồi xuống ghế, Lâm Duy vẫn đứng đó chờ đợi.

Kim giây đồng hồ điểm từng tiếng nặng nề.

Tích...tắc....

....*....

...*...

..*..

- Phải. Cháu đã đúng. Những gì cháu nói... là thật. – Ông Lâm thở dài.

- Ông...

- Vốn dĩ chuyện đó sẽ đi vào quên lãng nhưng ta không biết cháu lại có hứng thú với vụ này. – Lại thở dài đầy não ruột.

- Nhưng... tại sao? – Lâm Duy dù đã biết trước những vẫn không ngăn mình khỏi bàng hoàng.

- Vì... lòng tham. – Ánh mắt ông Lâm dôi về một nơi xa xăm.

12 năm về trước.

- Muốn sát nhập Franki Home và Fashin sao? – Ông nội Lam Bình gần như ngạc nhiên.

- Phải – Ông Lâm điềm tĩnh.

- Tôi phản đối. – Ông nó cương quyết.

- Tại sao? Chẳng phải hai tập đoàn đã từng chung huyết thống sau đó tách ra làm riêng sao?

- Nếu việc chung cội nguồn là đúng thì có gì phải tách ra làm riêng? Tóm lại Franki Home và Fashin vẫn là đối tác chặt chẽ nhưng sẽ không có chuyện hợp nhất hai tập đoàn này trừ phi... – Ông nó ngắt quãng.

- Trừ phi?

- Trừ phi cả gia đình tôi chết và ko có người sở hữu món gia tài đó. – Ông nó hạ giọng rồi đứng dậy đi vào phòng, bỏ mặc ông Lâm với mớ suy nghĩ vẩn vơ.

Sáng hôm sau, mọi chuyện tưởng chừng như đã trở về với quỹ đạo của nó nhưng lại không phải vậy. Những âm mưu, những toan tính dần dần xuất hiện và những mối nguy hiểm vẫn giăng đầy rẫy giữa dòng đời nhộn nhịp và quá đổi bình yên...

- Ba, phải làm sao đây? – Papa nó đi qua đi lại lo lắng.

- Bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh. Ông Lâm này là một người rất hiền từ, chính bởi vậy lòng tham của ông ấy một khi đã nổi lên thì không ai có thể nhấn chìm được. – Ông nó bình thản suy xét.

- Nhưng Lam Bình, con bé còn quá nhỏ, ko thể để nó có chuyện gì được. – Mama nó cắn răng suy nghĩ.

Phải, nó còn quá nhỏ, nó không đáng bị cuốn vào vòng xoáy của tham vọng và thương trường nóng bỏng nhưng là KHÔNG ĐÁNG chứ không phải là KHÔNG THỂ.

Thời gian là thứ chuyển động duy nhất trong khi mọi thứ đều yên lặng theo nhịp thở đều của con người.

- Để con bé yên và Franki Home sẽ sát nhập với Fashin. – Câu trả lời được ông Lâm đón nhận bằng một nụ cười nham hiểm.

- Ông vẫn vậy, là một người luôn suy nghĩ chu toàn. – Ông Lâm cười giả tạo. – Giấy tờ sẽ được bàn giao khi nào đây thưa chủ tịch? – Ông Lâm trịnh trọng.

- Ba ngày sau, khi gia đình chúng tôi biết được không còn mối nguy hiểm nào rình rập con bé. – Ông nó gần giọng.

- Đợi ông sau ba ngày.

~~*

- Nhà mình đi du lịch ă? – Nó thích thú nhìn đồng hành lý đang được chuẩn bị.

- Uk, đến một nơi an toàn. – Ba nó xoa đầu nó nhưng ở cái tuổi đó, nó không thể hiểu được “nơi an toàn” là gì?

Sau một hồi sửa soạn, nó cùng ba mẹ và ông nội đến sân bay quốc tế. Ông nó là một người suy nghĩ rất thấu đáo nhưng đâu phải lúc nào thấu đáo cũng là đủ?

Lên máy bay và rời khỏi đó là một quyết định sai lầm nhưng đến giờ dù ở một nơi nào đó rất xa ông nó có lẽ vẫn chưa tìm được sai lầm đó là gì và ở đâu?

- Máy bay cất cánh rồi kìa. – Nó cười toe.

- Uk, hy vọng vào ngày mai. – Mẹ nó cầu nguyện và nó vui vẻ làm theo.

Tất cả có lẽ đều thở phào nhẹ nhõm và ở dãy ghế trên, ba nó hỏi khẽ:

- Liệu thế này có được không?

- Franki Home có chi nhánh lớn ở Anh. Chúng ta nên sang đó vì sự an toàn của Lam Bình rồi quản lý tốt chi nhánh đó. Tất cả ta đều không cần, kể cả tập đoàn này, chỉ cần con bé an toàn và sống vui là đủ. – Ông đưa mắt nhìn nó đang thích chí cười đùa bên người mẹ yêu dấu.

“Roẹt...roẹt...” – Tiếng động cơ của máy chiếu vang lên âm ỉ.

Màn hình trước cửa vào buồng lái sáng lên và gương mặt quen thuộc của ai đó xuất hiện.

- Các người đừng là rượu mời ko uống mà lại muốn uống rượu phạt nhỉ? – Ông Lâm cười nửa miệng.

- Sao ông lại biết? – Mặt mẹ nó tái xanh.

- Ngạc nhiên lắm sao? Tôi đã muốn thì không có gì là không thể cả.

- Nói đi? Ông định làm gì? – Ông nó vẫn giữ nét bình thản.

- Có lẽ ông phải rõ hơn tôi.

Ông nó nhìn nó nảo lòng rồi đưa tay tắt phụt cái màn ảnh nhỏ và quay lại ôm nó đầy âu yếm:

- Cháu ngoan, cháu có muốn học lái máy bay không?

- Vâng ạ. – Nó cười tươi.

- Vậy cháu đi theo ta, vào trong này và ta sẽ nhờ chú phi công dạy cháu lái máy bay nha?

Rồi nó vui sướng nhảy chân sáo theo ông vào buồng lái.

Ông nó nói gì đó với chú phi công rồi bỏ ra ngoài. Trước khi đi, ông xoa đầu nó thật nhẹ:

- Học nhanh rồi lái đưa ta và ba mẹ cháu đi....

Cánh cửa buồng lái đóng lại chưa kịp cho nó nghe về sau của câu nói:

-.... đi sang một thế giới khác.

- Ba...ba định... – Mẹ nó ấp úng.

- Ta đã bảo không cần gì cả và cái mạng già này ta cũng không cần. – Ông nó ngồi xuống ghế, đợi chờ một cái chết thật thanh thản.

Ba mẹ nó đưa mắt nhìn nhau rồi lại cùng hướng về phía buồng lái, nơi con gái họ đang an toàn trong sự nguy hiểm dày đặc. Mọi thứ thật khó đoán và hạnh phúc thật mong manh...

- Ta xin lỗi hai đứa nhưng hãy hiểu cho ta, ta rất yêu hai con. – Ông nó xiết chặt tay ba mẹ nó rồi thở dài, ánh mắt thống thiết.

- Ba à! Chúng con cũng yêu con của chúng con mà. – Ba nó cười hiền.

Những con người tuyệt vời, họ đi trong bình thản và có lẽ chỉ mình mẹ nó có thể chờ được nó ra để một lần nữa lại ôm nó vào lòng, để một lần nữa có thể bảo vệ và ôm ấp nó trong vòng tay mình trước khi đoàn tụ với chồng và ba chồng ở thế giới bên kia.

.....

- Và ông đã để họ ra đi trong thanh thản? – Lâm Duy nén cơn xúc động và giận dữ.

- Họ cũng từng là bạn ta. – Ông Lâm nhìn một chấm điểm trên bầu trời, nơi mà ông luôn tin là tồn tại một thế giới khác.

- Nhưng tại sao ông lại để Lam Bình sống? Chẳng phải cô ấy là người thừa kế duy nhất của Franki Home sao?

- Vì một lời hứa. Franki Home sát nhập vào Fashin đổi lại cuộc sống yên ả của con bé và hôn ước giữa cháu và nó sẽ được thực hiện. – Ông Lâm hạ giọng – Và cũng vì cái tuổi của nó không đáng để dính bẩn bởi thủ đoạn đen tối. Ta đã thấy con bé trong lễ tang của ông nội và ba mẹ nó, nó không hề khóc, không rơi lấy một giọt nước mắt mà chỉ nhìn ba mẹ và ông nội bằng ánh mắt hờn dỗi đầy ngây thơ và nhìn những người xung quanh bằng tất cả sự sợ hãi.

Nói rồi, ông đưa cho cậu một cuộn băng video được bọc vải cẩn thận.

- Sau đó ta không tìm được tin tức gì của con bé cả. Ta đã sai người tìm kiếm, lục soát mọi góc ngách suốt bao nhiêu năm qua và... ông trời quả không phụ lòng người. – Ông Lâm cười, nụ cười đầy thánh thiện.

- Có phải vì việc này mà bà nội sống luôn ở quê không ạ? – Lâm Duy thắc mắc.

- Uk. Bà cháu giận ta vì việc này suốt mười hai năm qua. Và cũng trong khoảng thời gian đó, bà cháu không muốn gặp mặt ta. Thật đáng mà. – Ông Lâm nhếch môi tạo thành nụ cười méo xệch.

-....

- Ta chưa bao giờ cầu xin cháu nhưng bây giờ, cháu có thể cho ta một thỉnh cầu được không Lâm Duy? – Ông Lâm tha thiết nhìn cậu.

-....

- Đừng nói cho con bé biết. – Ông chậm rãi nói.

- Ông muốn che giấu tội ác của mình sao?

- Không. Một lúc nào đó, chính ta sẽ tự nói cho nó biết tất cả nhưng là “một lúc nào đó”, không phải là bây giờ. Làm ơn đi cháu bởi ta nợ con bé quá nhiều, ta cần thời gian để trả từ từ và có thể kéo dài đến kiếp sau... – Ông quay mặt đi hướng khác.

- Vâng, cháu hứa với ông. – Cậu khẳng định.

Thế mới biết khi đánh giá một con người, ta phải xét theo nhiều khía cạnh, nhiều góc độ khác nhau. Đừng mãi nhìn về một phía để rồi một ngày chợt nhận ra rằng mình đã sai...

~~*

“Tách”

Cuốn băng được tra vào đĩa một cách nhẹ nhàng. Một bóng người lặng lẽ theo dõi những hình ảnh như một thước phim quay chậm của quá khứ.

- Thật là đáng tiếc.

- Tội nghiệp, con bé còn nhỏ vậy mà.

- Con bé phải làm sao đây?

- Ông trời thật là bất công.

-.....

Hàng loạt những câu cảm thán tương tự vang lên giữa không khí tang tóc.

Ở một góc nào đó, cô bé nhỏ mới chỉ 5 tuổi ngồi co ro một mình, mặt tái ngắt nhưng tuyệt nhiên cô bé không đánh rơi một hạt pha lê nào từ khóe mắt.

Nên nói nó là đứa mạnh mẽ hay cố tỏ ra là mình mạnh mẽ đây?

Lâm Duy lặng lẽ nhìn nó hồi còn bé, lòng nhói đau một thứ cảm xúc kỳ lạ rồi bất giác, cậu ôm gối chạy sang phòng nó.

“Cộc...cộc...cộc”

Cửa mở, nó ló đầu ra ngoài chào hỏi “bình thường”:

- Đồ phá đám! Làm ơn để tôi yên.

Chẳng nói chẳng rằng, cậu xông thẳng vào phòng và nằm chễm chệ trên giường cứ như thử đó là giường của cậu vậy.

- NÀY! LÀM CÁI GÌ ĐÓ. ANH CÓ BIẾT THẾ NÀO LÀ XÂM PHẠM QUYỀN RIÊNG TƯ VÀ ĐẤT THUỘC SỞ HỮU CỦA NGƯỜI KHÁC KHÔNG HẢ? – Nó la lên oai oái.

- Tôi không cần biết mấy cái đó. Chỉ cần biết cô đã ở lại phòng tôi mấy đêm nên giờ sang đòi nợ thôi. Cha ông ta nói rồi, có qua có lại mà. – Cậu nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

- Nhưng... nhưng... – Nó lóng ngóng.

Nhìn bộ dạng khỗ sở của nó, không thể không nản lòng. Cậu đứng bật dậy rồi kéo nó ấn nhẹ xuống giường. Còn mình tiến lại phía tủ đồ lôi đồng chăn nệm ra trải lên sàn nhà.

- Anh làm gì vậy? – Nó hỏi.

- Nhìn không thấy sao còn hỏi? – Cậu vừa nói vừa nhanh tay trải chăn ra sàn.

- Vì nhìn thấy nên mới hỏi. – Nó bắt bẻ.

- Vì người hỏi là cô nên không cần thiết phải trả lời. – Cậu cười.

- Thì chẳng phải anh đang trả lời tôi đó sao? – Nó giả ngu ngơ.

- Đó là giải thích, ko phải trả lời. – Cậu cãi.

- Sau câu hỏi thì đều chung quy là trả lời cả à. – Nó đáp rành mạch rồi khoanh tay trước ngực.

- Ai bảo vậy?

- Tôi bảo vậy. – Nó vênh mặt.

Xong xuôi mọi việc, cậu nằm dài xuống sàn.

- Đừng nói anh định ngủ đây đấy chứ? – Nó mở to mắt.

- Phiền không? – Lâm Duy nhú mày.

- Phiền.

- Rất tiếc vì tôi không có khái niệm làm phiền người khác. Ngủ ngon nha! – Cậu nói rồi đưa tay tắt phụt đèn phòng.

Trong ánh đèn ngủ sáng mờ mờ có thể là một lợi thế để đối phương khó nhận ra những chuyển biến trên khuôn mặt mình. Lâm Duy cũng vậy.

- Lam Bình này. Tôi xin lỗi. – Cậu nhìn lên trần nhà rồi nói.

- Gì cơ? Không ngờ cũng có ngày được nghe anh xin lỗi đấy. – Nó nói khích.

- Tôi không đùa đâu. – Cậu nghiêm giọng.

- Thì tôi có bảo anh đùa đâu? Nhưng vì cái gì? – Nó thắc mắc.

- Vì tất cả. – Cậu nói nhỏ dần.

Nó không hiểu hết những gì cậu nói nhưng nó hiểu là mình không nên phát ngôn nữa. Không gian quá thừa cho những lời nói.

~~*

- Hân Hân đâu rồi? – Nó quay qua quay lại tìm kiếm cô bạn thân.

- Thấy xuống dưới kia rồi. Trống đánh là chạy. – Băng Di chỉ tay xuống dưới lầu.

Nó thở dài. Đạo này cô bạn có quá nhiều mối bạn tâm nên nó... đôi khi cũng thấy ghen tị với Thiên Bảo.

Trong lúc đó, phía dưới canteen nhộn nhịp người ra vào, dẫm đạp lên nhau mà tìm đường đi. Hân Hân chen lẫn một hồi cũng mua được ba cây kem.

“Rầm” Cô bạn ngã lún ra sàn nhà, kem nát bét bên cạnh.

Hân Hân nhìn ba cây kem đầy thương xót rồi quay ngoắt nhìn thủ phạm. Người đó cũng không hẳn là thủ phạm mà một phần còn là nạn nhân khi cơn hộp văng đầy.

- Bạn không có mắt à? Đi đứng kiểu gì thế? – Hân ta đứng dậy và chỉ thẳng vào mặt cô.

- O... chính bạn là người va vào mình cơ mà. Sao giờ lại đổ hết lỗi lên đầu mình là sao? – Hân Hân nhăn mặt.

- Còn nói sao? Nếu bạn không chạy nhanh mà không nhìn thì tôi đâu phải bị ngã như vậy. Tôi không cần biết, bạn mua đền cho tôi đi. – Hân ta ngang nhiên đòi bồi thường.

- Bạn gì ơi, có ai vô lý giống bạn không? Đã va vào người khác rồi còn bắt người ta bồi thường. Bạn muốn gì? Bồi thường gì? – Cái đầu cao lêu ngêu xuất hiện giữa đám đông.

Tiếng la hét đã phần nào tiết lộ về người mới xuất hiện kia.

- Bạn là... – Hân nheo mắt nhìn.

- Hoàng Thiên Bảo, một trong hai thủ lĩnh của FM hội. – Thân thể nghe qua không có gì chú ý nhưng cũng đáng để người ta cúi đầu nể sợ.

- Không cần phải nhìn tôi vậy đâu? Có phải lần đầu bạn thấy tôi đâu? – Thiên Bảo rút tay vào túi rồi tiến lại chỗ Hân Hân, mặt đối mặt với tên lúc nãy và phải cô bạn.

- Tôi biết nhưng đây đâu phải là chuyện của bạn, hướng hồ tôi lại chẳng đụng chạm gì đến bạn. – Phải cố lắm, anh chàng kia mới cất nên lời.

- Sao lại không liên quan? – Thiên Bảo vừa nói vừa nắm chặt lấy tay Hân Hân, hùng hồn tuyên bố – Mọi người hãy nghe cho rõ đây. Từ giờ Hân Hân sẽ là bạn gái của tôi, Hoàng Thiên Bảo. Bởi vậy ai muốn đụng vào cô ấy thì hãy suy nghĩ cho kỹ bởi sẽ phải đối mặt với tôi trước tiên.

Hân Hân vịn vẹo đủ kiểu nhưng cái xiết tay thật mạnh làm cô nàng đứng yên.

Đám đông trầm trồ. Ngưỡng mộ có, ghen ghét có cả tiếc nuối cũng không thiếu.

Thiên Bảo cười tươi như trẻ con. Hân Hân mặt mày đầy vẻ đau khổ nhưng thực sự là cô hạnh phúc. Phải, ai bảo cô là Hân Hân, bạn gái của Thiên Bảo và ai bảo yêu cậu làm gì cơ chứ?

70. Chương 70

Không ăn nữa à? – Nó nhăn mặt nhìn Băng Di.

- Mình no rồi. Bạn ăn tiếp đi. – Con nhóc khổ sở từ chối.

- Muốn ăn ít giữ eo à? Xời! Không cần cố đâu. – Jun lên giọng giễu cợt.

- Liên quan đến bạn chẳng? – Con nhóc khó chịu.

- Có. Tất nhiên là liên quan bởi giờ này ngày nào tôi chẳng nhìn thấy bạn. – Jun nhếch mép.

- Ý bạn là không muốn tôi ở đây giờ này?

- Cũng không hẳn. – Jun nhún vai.

- Thôi xin hai người. Cho tôi can. Làm gì mà cứ như chó với mèo, gặp nhau là chiến tranh bùng nổ. – Nó nhăn nhó.

- Tại có người bảo không thích mình thì hỏi rõ thôi mà. – Con nhóc bực bội.

- Có ai nghe câu “Ghét của nào trời trao của ấy” chưa? – Nguyên Hoàng lên tiếng.

Biết cậu ta đang nói xoáy mình, Jun nhấp môi cho qua rồi lườm con nhóc một cái thật dài.

- Ý anh là.... – Nó gật đầu tỏ ý hiểu.

- Mấy người hợp xướng đủ chưa?Ồn ào quá! – Lâm Duy cần nhẫn.

- Thế anh tự kỉ đủ chưa? – Nó chun mũi.

Những cuộc tranh cãi nối tiếp nối nhau, bỏ rơi Key ngồi trầm tư một góc.

- Anh Key, bao giờ đem chị dâu về ra mắt cả nhà đây? – Nó chớp mắt.

Nghe nhắc tên, Key giật mình.

- Chị dâu nào?

- Hoài An ý. Cô bé ngày nào cũng đi cạnh anh ý. – Mắt nó long lanh.

- Chừng nào anh có cháu gọi là chú. – Key nháy mắt với nó và Lâm Duy làm cả hai thiếu chút là rách dép tọng lên đầu kẻ vừa nói nhảm.

- Cháu gọi là chú là sao? – Băng Di tròn mắt nhìn Key.

Cả bọn lúc này mới phát hiện ở đây có một người chưa biết chuyện. Híc!

- Bọn chưa đủ đẳng cấp để biết đâu. – Jun chêm vào một câu trêu đùa mà cứ như giễu cợt.

Con nhóc đứng bật dậy. Cảm thấy như bị xúc phạm về “đẳng cấp” rồi bước thẳng về lớp. Bầu không khí căng thẳng lạ. cả thầy bốn ánh mắt rực lửa nhìn Jun như muốn trút giận. Anh chàng chỉ cười trừ né tránh.

~~*

Một góc sân trường lặng nắng, Hoài An ngồi thiu thiu để mặc cho tóc bay trong gió.

- Ngồi đây làm gì? Không đi cùng với anh chàng kia à? – Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai cô bé.

- Không ạ! – Hoài An cười buồn – Sắp hết năm ngày rồi phải không?

- Umk. Chị xin lỗi nhóc. Mấy ngày qua đã nặng lời với nhóc nhưng hiểu cho chị. Chị thực sự rất quý Hoài Anh và bất cứ ai làm tổn thương cô ấy đều không được phép sống bình yên. – Cô gái trẻ nắm chặt tay Hoài An.

- Em hiểu. Chị... à mà thôi. – Hoài An ngập ngừng rồi lại thôi.

- Tình yêu không đủ lớn để lấp đi hố sâu của thù hận đâu cô bé. – Cô gái nhìn xa xăm.

- Nhưng chị... chị cũng đã, đang và sẽ yêu tha thiết một người. – Hoài An nhú mày nhìn người cô xem như chị gái.

- Chị khác. Người chị yêu xứng đáng và người làm chị đau khổ không phải là cậu ấy mà là người đã cướp đi cậu ấy khỏi tay chị. – Nói đoạn, mắt cô gái sáng rực.

- Nếu phải làm người chị yêu phải đau khổ thì chị có làm được không? – Hoài An tìm cách lay chuyển con tim người con gái kia, mong một sự khoan hồng cho Key.

- Sẽ không có chuyện đó. Nếu bắt buộc làm một ai đó phải đau khổ thì hoặc là cô ta, kẻ thứ ba hoặc là chị. Cậu ấy như một viên pha lê trong suốt mà một thời chị từng sở hữu. – Giọng nói lạc dần, những tháng ngày quá khứ lại hiện về trong đầu cô gái trẻ.

- Vậy em...có thể chịu đau khổ thay cho anh ấy được không nhỉ? – Hoài An hỏi vu vơ.

- Ngốc. Em ko có lỗi. Đây cũng là mối ân oán giữa chị và Key, giữa em và Key. Không ai được làm em đau khổ. Hiểu không nhóc? – Cô gái cốc đầu Hoài An.

“Nhưng chị à, chị có biết chẳng bây giờ em còn đau khổ hơn cả Key nữa. Vậy thì rốt cuộc ai là người ngốc đây?”

Nắng chiếu rọi khoảng sân sau trường, in bóng một người con gái bước xa dần, in bóng người con gái vẫn còn ngồi trên ghế đá đầy suy tư và lại để gió lùa khê tóc, gió chạm tâm hồn nắng.

- Em muốn bị gió thổi bay sao? – Key tiến lại gần và ngồi cạnh Hoài An.

- Hì, được thế thì tốt. – Cô bé cười.

- Là sao?

- Không ạ. – Hoài An bỗng quay phắt lại nhìn Key – Anh này. Có lẽ... anh và em là không thể.

“Làm thế nào mà mình có thể nói ra những lời ấy nhỉ?”

Key thoáng sững sờ rồi nhếch mép cười.

- Em thôi đùa đi. Hôm nay cũng không phải là cá tháng tư đâu.

- Em không đùa. – Hoài An trở nên nghiêm túc lạ khiến Key không thể cười được nữa.

- Tại sao? – Key quay mặt đi hướng khác.

- Vì nhiều thứ và quan trọng là... em không yêu anh. – Cô bé 16 tuổi nuốt nước mắt vào trong, kìm nén tất cả mọi xúc cảm và tiếng nói của trái tim để nhường chỗ cho lý trí.

Gió nổi lên.

Gió bão và bão lòng...

- Chẳng phải em đã từng nói...

- Đó là em lầm tưởng. – Hoài An cắt ngang.

- Nhìn thẳng vào mắt anh đi. Nhìn vào và nói rằng em chẳng có chút tình cảm nào với anh cả. – Key đưa tay quay mặt cô bé để ánh mắt chạm ánh mắt.

- Em không thích. – Hoài An cố quay mặt đi. Cô biết thế nào cô cũng không đủ can đảm để nói dối với ánh mắt kia.

- Là em không thích hay là không thể? – Key nhú mày.

- Em... – Hoài An ngược nhìn Key. Một hồi suy nghĩ, cô bé nhìn cậu, ánh mắt cương quyết – Phải. Em không hề yêu anh.

“Đoàng” Một tia sét xẹt ngang bầu trời và sấm nổi lên.

- Anh hiểu. – Key nói rồi buông tay và lững thững bước đi. Đầu óc cậu trống rỗng, cậu chẳng nghĩ được gì cả. Bên tai chỉ vang vọng câu nói cuối cùng của Hoài An. Thế đấy, đã bảo đừng bao giờ tin vào sự tuyệt đối rồi cơ mà!!!

“Em xin lỗi” Hoài An thầm nghĩ rồi nhìn bóng Key khuất dần. Cô bé vẫn ngồi đó, một hồi lâu thật lâu, miệng vẫn lẩm bẩm câu xin lỗi quen thuộc.

Nước rơi xuống đôi tay cô lạnh ngắt. Là nước mắt hay nước mưa? Có lẽ là cả hai!?!

Có những điều càng níu giữ sẽ càng rời xa.

Có những điều thứ càng nâng niu thì lại càng vỡ vụn.

“Mình chia tay đi Key...để anh được giải thoát.

Mình chia tay đi Key... để anh tiếp tục bước trên con đường mà anh đã chọn.

Mình chia tay đi Key... vì em không phải là sự lựa chọn cho anh.

Mình chia tay đi Key... để em một lần nữa được dõi theo bóng anh dần xa em.

Mình chia tay đi Key... để anh không phải đau khổ quá nhiều vì em.

Mình chia tay đi Key... vì giữa hai ta đâu chỉ có tình yêu?

Mình chia tay đi Key... để hận thù trong em sẽ tan biến như bọt bóng.

Mình chia tay đi Key... để anh được hạnh phúc và em... em cũng sẽ hạnh phúc nếu anh cười vui”*~*~*

Một ngày rồi hai ngày, Key chẳng nhận được điện thoại hay tin nhắn của Hoài An. Nhiều lúc cũng muốn đến lớp tìm cô bé nhưng những bước chân nặng trĩu.

Lần này không giống như lần trước bởi lần này Key biết cô bé sẽ không về bên cậu nữa.

- Chào. – Thiên Kỳ vẫy tay khi nhìn thấy Key trên hành lang nhưng Key lại chẳng để ý. Cậu cứ như là người mất hồn.

- Chào Key. – Thiên Kỳ lặp lại lần hai.

- À...ờ... chào. – Key uể oải đáp.

- Vẫn khỏe chứ?

- Chưa chết được. – Key nhếch mép. Cậu không hề có thiện cảm với Thiên Kỳ mặc dù cô từng là người Lâm Duy yêu.

- Cậu hình như không thích tôi? – Thiên Kỳ nheo mắt.

- Cảm ơn vì đã biết điều đó.

- Bởi vậy nên lúc nào cũng ngăn cản Lâm Duy đến với tôi?

- Có thể là vậy. – Key nhún vai.

- Nhưng tại sao? – Thiên Kỳ nhăn mặt.

- Chẳng tại sao cả. Đơn giản vì linh cảm và vì bạn và Lâm Duy... không hợp. – Key hờ hững.

- Thế Lâm Duy và Lam Bình là hợp chứ gì? – Thiên Kỳ cười khẩy.

- Bạn biết điều đó là tốt. Hai người đó sinh ra là để dành cho nhau. – Key nói rồi bỏ đi. Cậu quá mệt để tiếp chuyện với Thiên Kỳ.

“Hợp sao? Sinh ra để dành cho nhau sao? Thế bạn sinh ra là để dành cho ai hả Key?”

~~*

- Em làm rất tốt, nhóc ạ. – Cô gái trẻ lại xoa đầu Hoài An.

Cô bé chỉ cười. Cười nhưng không có nghĩa là hạnh phúc.

- Bây giờ em sống thế nào đây? – Hoài An nhủ thầm rồi thở hắt ra đầy mệt mỏi.

- Trước kia em sống như thế nào thì hãy sống như vậy. Loại hình ảnh hằn ra khỏi đầu đi em gái.

Trả được thù rồi. Phải, cô phũ phàng rời xa Key và khiến tim người con trai ấy một lần nữa vỡ tan. Nhưng sao cô có cảm giác không phải mình rời xa Key mà như là cậu đã xa rồi cô và khiến tim cô chỉ còn những mảnh vụn mà lưỡi búa của hận thù đã đập nát nó.

Bước trên đường phố nhộn nhịp, những bước chân vô định trải dài. Cô bé cứ đi mãi, đi mãi để rồi một lần ngẩng mặt quay lại hỏi mình đang ở đâu và mình sẽ đi đâu?

- Chị ơi, chị vui chứ vì... em đã thay chị trả thù. Còn em, sao lại chẳng thể cười nổi. Có lẽ là vì em chưa thích nghi kịp với cuộc sống khi thiếu đi một người. – Hoài An gục đầu trên vỉa hè rồi lặng lẽ để nước mắt khẽ rơi.

Trong lúc đó, ở một nơi khác, Key tựa đầu vào khung cửa ngắm trời ngả bóng xế tà.

“Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ bước ra khỏi cuộc đời anh dễ dàng một khi em đã bước vào và để lại một dấu ấn sâu đậm trong đó. Bởi... nếu có ngày đó thật thì anh sẽ đi tìm em và nhất định sẽ tìm được em”

Lời nói quen thuộc ngày nào. Đó không đơn giản chỉ là một lời nói mà còn là một lời hứa. Cậu đã bảo sẽ đi tìm cô bé ấy cơ mà. Cậu đã bảo sẽ níu giữ cô bé ấy cho đến khi cô bé thật sự không cần cậu ở cạnh nữa cơ mà.

Nếu không ở cạnh cô bé với chức danh là bạn trai thì là anh trai cũng được. Miễn sao nhìn thấy cô bé mỗi ngày.

Nhưng sao cậu lại đứng ở đây, ngắm bầu trời chứ không phải là tìm cô bé như đã nói?

Có một ai đó đã nói rằng: “Đừng chờ đợi những gì bạn muốn. Hãy đi tìm chúng”. Liệu Hoài An có phải là một điều cậu muốn hay không?

Nghĩ đến đó, Key vội vã lấy chiếc áo trên giá khoác vào và đi ra ngoài.

Quả thật là không biết bắt đầu từ đâu giữa dòng đời xô bồ này.

Trời nhanh chóng nhuộm màu bóng đêm. Mọi thứ đều trở nên lung linh hảo huyền lạ.

Đến lúc này, Key mới nhận ra mình thật là ngốc. Đi tìm thì có ích gì cơ chứ? Liệu Hoài An có về bên cậu không? Nhưng thử một lần đâu có ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới?

- Tìm được em rồi cô bé. Sao lại khóc nhè vậy nè? – Key bước đến trước mặt, chìa tay ra cho Hoài An nắm lấy.

Hoài An ngược nhìn Key, ngạc nhiên.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh tìm em như đã nói. – Key nhún vai rồi kéo cô bé dậy.

Có lẽ cô bé đã ngồi ở tư thế đó lâu quá rồi. Đôi chân tê buốt tưởng chừng như mất cảm giác vậy.

- Leo lên, anh công em về nhà. – Key quay người, ra hiệu.

- Anh Key...em... – Hoài An vịn vào vai Key ngập ngừng.

- Nhanh lên nào, không em sẽ phải công anh về vì bắt anh ngồi lâu quá đấy. – Key đùa

Hoài An ngoan ngoãn nằm yên trên lưng Key. Tựa đầu vào vai anh mà thở dài. Quá nhiều chuyện, quá nhiều bức tường ngăn cách thế giới của cô và anh. Nếu không có bất cứ vật cản nào, cô sẽ chạy đến cạnh Key ngay nhưng nếu không có bất cứ vật cản nào liệu đó có gọi là tình yêu hay chẳng?

- Anh đã bảo sẽ tìm ra em dù em ở bất cứ đâu mà. – Giọng Key trầm ấm.

-....

- Anh không nhất thiết phải là gì đó mới được quan tâm em phải không? Nếu em khó chịu có thể xem anh như anh trai. Rất sẵn lòng nếu điều đó làm em vui.

-....

- Công em thế này không biết bạn trai em có nói gì không nữa. Cho anh xin lỗi nếu hai đứa giận nhau vì chuyện này nhé. – Key cười buồn.

Nghe đến đây, Hoài An bật khóc, khóc trên lưng Key.

Tiếng nấc dù cố nén nhưng vẫn có thể cảm nhận qua đôi vai đang run lên và nước mắt không biết từ bao giờ đã ướt đầm vai áo Key, những giọt nước mắt nóng hổi.

Key yên lặng để Hoài An được khóc.

Hoài An vòng tay xiết chặt hơn nữa vào cổ Key. Cô không hiểu tại sao mình lại có thể làm anh đau mặc dù với cô, anh là một người tuyệt vời.

Có nhiều lúc đâu cần phải nói ra và lắng nghe mới có thể hiểu và cảm thông cho nhau đâu. Chỉ cần một người khóc và một người yên lặng là đủ... Mọi thứ đều có thể cảm nhận bằng trái tim.

“Sao anh cứ làm người khác phải đau thế này? Thà anh cứ oán trách em hay bỏ mặc em luôn cũng được. Đằng này anh lại quan tâm em, khiến cho em sống lại với tình yêu không hề có hận thù. Giả như tất cả chỉ là một cơn ác mộng, sau khi bừng tỉnh sẽ chẳng có gì xảy ra như người ta nói Sau cơn mưa trời lại sáng...”

71. Chương 71

- Bằng Di, con lại ăn cơm đi! – Ba con nhóc nói vọng ra từ căn bếp.

Con nhóc lẳng lặng ngồi vào ghế. Tại sao bếp nhà ai cũng “ấm áp ánh lửa hồng” còn bếp nhà nó thì lạnh lẽo thế này?

Con nhóc ngẩng mặt nhìn ba mẹ nó rồi cười khẩy. Họ là vợ chồng, họ chung chăn gối, họ ngồi ăn cơm với nhau, họ nhìn nhau bằng ánh mắt chứa đầy sự giả tạo và gượng ép.

Bất giác, nó thấy thương hại chính mình. Nó sống, nó ăn, nó ngủ, nó học, rồi nó làm mọi việc chỉ đơn giản như một nghĩa vụ. Nghĩa vụ mà từ khi sinh ra, nó đã bắt buộc phải làm.

- Ăn đi con – Ba mẹ con nhóc đồng thanh rồi gấp thức ăn cho con gái.

Không hiểu một thứ gì đó đã bắt con nhóc đứng dậy, lôi từ ngăn bàn phòng khách ra một tập giấy tờ rồi trình ra trước mặt “hai đấng sinh thành”.

- Ba mẹ ký vào đi. Con muốn sống là chính con chứ không phải sống để làm sợi dây trói buộc giữa hai người.

- Đơn li hôn? – Mẹ nó ngạc nhiên.

- Phải, là đơn li hôn. Chẳng phải ba mẹ cũng chỉ chờ đợi ngày được tự do thôi sao? – Nó nhún mày.

- Con, vì con ba mẹ có thể làm tất cả. – Mẹ nó nhìn nó, ánh mắt đau khổ.

- Kể cả việc bắt con phải sống như một gánh nặng, như một trách nhiệm phải mang sao? – Nó lớn tiếng rồi bất chợt hạ giọng – Con biết ba mẹ cần tự do và con cũng vậy, con có cuộc sống của con.

Nói rồi nó bỏ lên phòng.

Ba mẹ nó ngồi đó, nhìn nhau rồi lại nhìn vào đơn li hôn trên bàn. Có lẽ con nhóc đúng. Nó có cuộc sống của riêng nó.

~~*

- Tôi cần nói chuyện với cậu. – Thủ lĩnh FM hội đích thân đến phòng của BF hội.

Tại sân sau vắng lặng của trường Trung học BFM.

- Không hiểu vì sao có những chuyện luôn khiến tôi và cậu dính vào nhau như nam châm vậy. – Thiên Minh đưa chân đá ngọn cỏ.

- Có lẽ là số trời. – Lâm Duy rút tay vào túi và nhếch mép cười. Chính cậu còn chưa tìm ra câu trả lời cho câu hỏi đó nữa là.

- Cậu và Thiên Kỳ... dứt điểm rồi sao? – Thiên Minh nghiêng đầu.

- Tôi không nghĩ anh có hứng thú với chuyện đó. – Lâm Duy nhún vai.

- Con bé là em gái tôi.

- Tôi biết. Nhưng có cần phải nhấn sâu quá vào chuyện đời tư của người khác không?
- Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. – Thiên Minh khẽ nhú mày.
- Umk. Hình như vào hôm cưới, tôi đã nói với anh rồi thì phải. – Lâm Duy nheo mắt. Tất cả những gì cậu làm liệu có phải là tất cả những điều cậu muốn?
- Vậy là tôi có thể “động” vào BF mà không bị cản lại bởi cô em gái. – Thiên Minh cười khẩy.
- Đây chẳng phải là điều anh muốn lâu rồi sao? Chẳng qua vì Thiên Kỳ mà đình chiến thôi.
- Là thật, bây giờ vẫn không thể dễ dàng động vào cái hội quái quỷ của cậu. – Thiên Minh thở dài.
- Anh có tin không? Tôi biết nguyên nhân vì sao không thể. – Ánh mắt cậu ánh lên một niềm tin.

Thiên Minh nhú mày nhìn cậu.

- Không cần phải nhìn tôi như vậy đâu. Bởi vốn dĩ giữa BF và FM luôn có... một người con gái. Dù không phải Thiên Kỳ thì người con gái kia vẫn tồn tại. – Cậu đưa mắt nhìn xa xăm rồi nói tiếp – Anh đã nghe câu chuyện về thiên thần làm tan chảy trái tim băng của hoàng tử chưa? Và anh đã bao giờ nghe câu chuyện về mặt trăng và ngôi sao. Liệu nghe xong anh có hiểu mặt trăng sinh ra là dành riêng cho ngôi sao và ngôi sao xuất hiện cũng chỉ vì muốn ở cạnh mặt trăng mà thôi.

Sau khi để lại một chuỗi lời nói khó hiểu, Lâm Duy bước đi nhẹ như cái cách mà cậu đến.

Còn lại một mình Thiên Minh giữa chốn ấy. Anh không hiểu, không hề hiểu về mặt trăng và ngôi sao nhưng lại hiểu rất rõ về thiên thần cảm hóa trái tim băng.

Bất giác, anh đặt tay lên ngực trái, nơi những tiếng đập của sự sống vang vọng trong lồng ngực.

- “Tim ơi, liệu ta có quá vô tâm không? Ta chưa bao giờ biết mi đập là vì ta và có lẽ chưa bao giờ ta nghĩ mình có mi để cảm nhận được mi đang sống lại...nhờ một ai đó”

~~*

- Ba mẹ mình sắp li hôn rồi. – Băng Di thản nhiên thông báo.
- Là thật à? – Nó ngạc nhiên vì thái độ của cô bạn.
- Umk. Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. – Con nhóc cười nhạt rồi dang tay hít hà cái không khí trong lành.
- Có lẽ nó sẽ tốt cho cả ba người. Là bạn đề nghị đúng không? – Nó nhìn con nhóc.
- Là con gái của họ đề nghị.

Con nhóc nheo mắt. Là “con gái họ” chứ không phải là con nhóc Băng Di bình thường. Con gái họ sẽ mong họ hạnh phúc và cần giải thoát cho chính mình. Còn con nhóc vốn dĩ luôn nghĩ rằng mình là người ích kỷ và mình cần cả gia đình.

- Bạn sẽ sống một mình?
- Umk. Sống như một cơn gió. Gió tự do.
- Nhưng gió sẽ không bỏ rơi bạn bè phải không? – Nó quay mặt đổi hờn.
- Tất nhiên. I love you so much. – Con nhóc hô to.

Lần đầu tiên con nhóc thấy rằng quyết định của mình là đúng. Giờ đây thật hạnh phúc vì con nhóc có những người bạn và con nhóc không còn là một gánh nặng cho ai khác trên đời nữa.

Nó cười tươi, hạnh phúc.

~~*

- Tin tức loan nhanh thật. Ngoài kia đây rầy tin đồn cậu và Hân Hân đấy. – Thiên Minh đặt cuốn sách xuống bàn.
- Sao lại là tin đồn? – Thiên Bảo cười hờn hở.

Thiên Minh nheo mắt khó hiểu nhưng cũng không giấu nổi niềm vui sướng.

- Cậu nhớ lại rồi sao?

- Cũng muốn lắm chứ nhưng sao tớ không thể. – Thiên Bảo cười buồn. Mỗi lần nhắc đến chuyện về một mảng kí ức bị mất, cậu lại bứt rứt không yên.

- Cứ nhờ thời gian giúp cậu đi. Đừng miễn cưỡng vì càng cố thắt nút lại càng thấy lỏng hơn thôi. – Thiên Minh an ủi rồi lại chăm chú vào quyển sách.

- Nói thật cho tớ biết, khả năng tớ có thể nhớ lại là bao nhiêu? – Thiên Bảo nhìn chăm chăm vào bạn.

-....

- Nói đi. Tớ cần biết sự thật.

- Umk. 10% – Thiên Minh cúi đầu.

Thiên Bảo lặng người. Sao bỗng dưng cậu thấy ghét bản thân mình quá chừng. Tại sao lại không biết quý trọng tính mạng để rồi rơi vào hoàn cảnh này cơ chứ? Mặc dù giờ đây cậu và Hân Hân vẫn là một đôi nhưng cậu đủ thông minh để hiểu Thiên Bảo trước đó và sau này khác biệt nhau đâu có là một người.

72. Chương 72

Đạo này không khí trong nhà rất lạ. Nó cảm thấy mình nhận được nhiều sự quan tâm hơn từ ông nội và... từ Lâm Duy. Đáng ra điều này phải khiến nó vui mới phải nhưng không hiểu sao lại khiến nó lo lắng. Cái người ta gọi là giác quan thứ sáu có đúng không nhỉ? Liệu có phải có một chuyện gì đó rớt qua làm thay đổi cuộc sống của nó? “Rớt qua”, nhanh đến nỗi chính nó cũng không thể nhận ra.

- Hai đứa mai sẽ về quê thăm bà phải không? – Ông Lâm hỏi.

- Vâng ạ. Từ hôm cưới đến giờ không gặp bà. – Lâm Duy đáp.

- Tại sao bà lại không sống chung với gia đình mình nhỉ? – Nó vô tình hỏi nhưng câu hỏi của nó lại làm cả nhà chuyển sắc.

- Cái đó cô không cần biết. – Lâm Duy sau một hồi “đóng băng” thì đáp lại bằng cái giọng bất cần.

- Sao lại không cần biết? – Nó gặng hỏi.

- Là vì bà không quen sống ở đây. Bà thích sống dưới quê hơn. – Ba chồng nó cười gượng gạo.

- Thế ạ? Nhưng sao không thấy ông về quê thăm bà nhỉ? Hay là mai ông về cùng tụi cháu nhé? – Nó cười tươi.

- Sao cô nhiều chuyện vậy? Ăn đi chứ. – Lâm Duy gắt.

- Lâm Bình này... có lẽ bà không muốn gặp ta và có một vài chuyện ta sẽ kể cho cháu sau. – Ông Lâm buông đũa rồi bước về phòng.

Không khí lại trở nên nặng nề. Pama chồng nó cũng về phòng theo sau. Còn lại mình nó với Lâm Duy. Nó là đứa tò mò có sẵn nhưng nó cũng đủ thông minh để hiểu câu hỏi của nó đã đặt không đúng nơi và trúng không đúng người.

- Anh biết chuyện gì phải không?

- Umk. – Lâm Duy ngậm ngùi ăn cơm.

- Có thể kể chứ?

- Không.

- Tại sao?

- Nếu cô là người biết giữ lời hứa, cô sẽ biết tại sao. – Cậu ân cần giải thích.

Nó biết là nó có cách để biết. Nó biết là nếu bảo đó là điều kiện thì nó có thể biết được những chuyện mà sau-này-nó-sẽ-biết. Nhưng nó lại không thể đưa điều kiện ra để đe dọa cậu. Bởi nó biết Lâm Duy sẽ chấp nhận kết thúc bản hợp đồng để không phải thực hiện điều kiện đó. Bởi bây giờ không còn điều gì để “đe dọa” khi cánh báo chí đã biết về cuộc hôn nhân này. Và cũng bởi nó biết chính mình không muốn kết thúc bản hợp đồng khi mà nó vẫn còn muốn ở cạnh cậu – người có thể nó đã thích.

~oOo

~If you wanna of too far. My love will get you home....

- Alo.

- – Cái giọng lạnh lùng ở bên kia đầu dây.

- Thông tin nhanh lẹ vậy? – Nó trêu.

-

- What? – Nó nhú mày.

- – Thiên Minh gần giọng.

- Anh đừng làm người khác tò mò như vậy.

- – Nói rồi, cậu gập máy. Nó gắt lên. Hình như cái kiểu gập máy không để người ta kịp nói gì đã trở thành “thói quen” của những cool boy hay sao ý!

~oOo

~Ngồi trên xe, nó vẫn không thôi thắc mắc về những gì hôm qua ông nội nói. Rốt cuộc thì vì sao lại là sau này sẽ nói với nó chứ không phải là bây giờ?

Bên cạnh, Lâm Duy cũng mãi theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình. Liệu có phải cậu cũng đang nợ nó? Liệu có phải cậu dù không tham gia nhưng cũng gián tiếp gọi lòng tham nơi ông nội?

Bỗng, mắt cậu sáng rực lên. Qua kính chiếu hậu, cậu nhìn thấy một chiếc xe màu đen cách xe cậu không xa. Bằng những quan sát tinh tế và cũng là người từng trải, cậu có thể dễ dàng nhận ra mình đang bị bám đuôi.

Đến đoạn rẽ, Lâm Duy quay tay lái và chiếc xe nhanh chóng bước vào con đường ngoặt. Chiếc xe phía sau vẫn bám theo.

“Kít” Lâm Duy *** phanh làm nó dúm người về phía trước.

- Anh làm cái quái gì vậy? – Nó gắt.

- Ngồi yên. – Cậu ra lệnh rồi hạ tấm kính phía cửa bên xuống.

Chiếc xe màu đen bóng loáng cũng dừng lại sát bên xe cậu. Tấm kính kia cũng dần hạ xuống, để lộ một mái đầu với nụ cười nửa miệng thường trực.

Nó cố nhìn tên kia nhưng bị người Lâm Duy che khuất tầm nhìn.

- Khá lắm. – Hắn ta đưa tay kéo gọng kính đen xuống.

- Người quen. Theo dõi tôi sao? – Lâm Duy cười khẩy.

- Nhầm rồi. Không phải cậu mà là cô ấy. – Phía bên kia, hắn chìa đôi mắt sắc lạnh vào nó.

Lâm Duy nhú mày khó hiểu.

- Oh! Không ngờ thủ lĩnh của FM hội mà cũng có ngày phải theo dõi một cô gái.

Phải. Chàng trai với đôi kính đen chính là Thiên Minh.

- Đừng nói khích nhau như vậy. Nếu không bảo vệ được ai đó thì cũng đừng mang nguy hiểm đến cho người ta. – Thiên Minh nhếch mép.

- Anh nói vậy là có ý gì? – Lâm Duy chau mày.

- Đáng lẽ cậu phải hiểu hơn tôi chứ? – Thiên Minh vừa nói vừa nghiêng người về phía trước và nháy mắt với nó – Đây, nhớ những gì tôi nói hôm qua đấy.

Chiếc xe chạy vụt đi trong sự sững sờ của nó và Lâm Duy.

- Hôm qua anh ta nói gì? – Lâm Duy quay sang nó.

- Nói chuyện bình thường thôi. – Nó nhún vai.

- Nói chuyện bình thường là nói gì mới được chứ?

- Nếu anh là người biết giữ lời hứa thì anh chắc cũng sẽ hiểu vì sao tôi lại không thể nói cho anh biết được.

- Nó biết nói dối là không tốt bởi nó đâu có hứa gì với Thiên Minh đâu.

- Cô...khá lắm. – Lâm Duy bực bội rồi lái xe đi tiếp chặng đường.

Nhà bà nội vẫn không khác xưa là bao nhưng có vẻ bà già hơn nhiều.

Có lần lúc, nó muốn hỏi bà vì sao lại không hỏi thăm ông, muốn hỏi bà vì sao lại không muốn gặp ông nhưng không hiểu sao nó lại không thể. Nó cảm thấy mình đã đi quá giới hạn và mặc nhiên nghĩ rằng mình không là gì để nhúng quá sâu vào chuyện gia đình của người khác.

Vì tiết kiểm tra ngày mai nên bọn nó không thể nán lại nhà bà quá lâu được.

Leo lên xe với vẻ mặt nặng trĩu, Lâm Duy vẫn không thôi nghĩ về cuộc “chạm trán” với Thiên Minh ban sáng.

- Bà nội tôi không cho cô ăn cơm đầy đủ à? – Lâm Duy liếc nhìn nó rồi hỏi.

- Biết làm sao được. – Nó thở dài. Cái dạ dày đang lên tiếng biểu tình.

“Kít” Xe dừng lại bên vệ đường.

- Ngồi yên ở đây, không được đi đâu đấy. Lát nữa tôi quay lại. – Lâm Duy bước xuống xe rồi quay lại dặn nó.

- Umk. – Nó gật đầu lia lịa tỏ vẻ hiểu.

Thế rồi cậu bước đi.

Nó ngồi lại một mình.

“Cốc..cốc”

Tiếng ai đó gõ nhẹ vào cửa xe.

Nó hạ cửa kính.

- Tiểu Tiên? Là bạn sao? – Nó cười tươi.

- Á! Lam Bình, sao trùng hợp vậy? – Cô bạn réo lên.

- Uk. Mà sao bạn lại ở đây? – Nó nhìn quanh.

- Xe của mình bị sao ý. Định nhờ vả không ngờ lại gặp bạn – Tiểu Tiên chỉ tay về chiếc xe đỗ chới ở đằng xa.

Nó không phải là chuyên nghiệp trong lĩnh vực này nhưng vẫn xông xả theo cô bạn đến chỗ cái khối màu đỏ kia xem xét.

- Lốp sau bên trái ý. – Tiểu Tiên nhăn mặt.

- Umk. Nó không còn chút hơi nào luôn à. – Nó cúi xuống xem xét.

“Đốp”

Một tiếng động nhẹ vang lên chẳng để cho nó kịp á tiếng nào. Chỉ thấy trời đất quay mòng mòng rồi đổi chỗ cho nhau. Mi mắt nó nặng trĩu, chẳng nhận thức được gì ngoài việc mình ngã nhào ra đường.

“Rầm”

Cái thân hình của nó chiếm chỗ trên con đường bê-tông.

Rồi một nụ cười xuất hiện trên môi một ai đó...

~oOo

~ Con nhỏ này chạy đâu rồi nhỉ? – Lâm Duy quay trở lại với hộp cơm trên tay nhưng chẳng thấy nó đâu cả.

Chợt, một mảnh giấy ghi chú nhỏ đập vào mắt cậu. Trên đó, một dòng chữ viết vội nhưng rất rõ: “Anh về trước đi, tôi tự biết đường về.”

Đôi chân mày chau lại, đặt hộp cơm sang bên, cậu nghĩ mông lung.

“Nếu không bảo vệ được ai đó thì cũng đừng mang nguy hiểm đến cho người ta.”

Câu nói ban sáng của Thiên Minh lại khiến cậu phải suy nghĩ. Liệu có nguy hiểm nào không?

73. Chương 73

Nó cảm thấy thân hình đau ê ẩm. Đau nhất là ở sau gáy. Đã có chuyện gì xảy ra với nó và tại sao lại tới thế này? Nó có cảm giác như lơ lửng, choáng váng. Đầu nó cũng đau như búa bổ. Nó cố gắng tìm về với tiềm thức và hiện tại để rồi nhận ra rằng mình thậm chí còn chẳng thể nhắc nổi mi mắt chứ đừng mong đến ánh sáng.

- Con bé đó vẫn chưa tỉnh sao? – Một giọng nói của con gái vang lên. Dù đã cố mở mắt để nhìn nhưng có lẽ là quá sức với nó.

- Chưa. Vẫn còn mê man. Chắc là đánh hơi mạnh. – Giọng nói này có phần rất quen với nó.

Bỗng nó nhớ đến Tiểu Tiên. Cô bạn đi cùng nó liệu có xảy ra chuyện gì? Đang rơi vào tình trạng như nó hay thậm chí còn tệ hơn?

- Kế hoạch đó sao rồi chị? – Lại giọng nói “quen quen” đó.

- Yên tâm. Lát nữa người đó sẽ đến.

Chói.

Khoảng không trước mắt nó sáng lên dần và hai lớp mi nặng nề kéo lên để lộ đôi mắt đen nheo nheo vì nắng.

Nó nhận ra mình đang nằm sõng soài dưới sàn của một nơi đầy bụi bặm, chân tay bị trói bằng dây thừng.

Nó lắc đầu để lấy lại sự tỉnh táo thì bỗng đầu nó va phải một cái gì đó cứng cứng khiến nó Á lên một tiếng.

Những bước chân vội vã lại gần nó và trước mặt nó là hai bóng người đang chiếm hết ánh sáng từ ô cửa sổ hắt vào khiến khuôn mặt họ tối đen và khiến nó chẳng thể nhận ra ai đang đứng trước mặt mình.

- Bạn tỉnh rồi à?

Nó nhú mày. Giọng nói này quả thật là rất quen mà.

- Tiểu...Tiểu Tiên? – Phải khó khăn lắm nó mới thốt ra một cái tên cũng rất “quen” với nó.

- Cảm ơn đã nhận ra tôi. – Tiểu Tiên nhếch mép cười.

- Tại sao lại là bạn? – Nó như không tin vào những gì mình vừa trải qua.

- Tại sao lại không phải là tôi? – Cô bạn nhún vai. – Bạn không biết thật hay giả vờ không biết vậy Lâm Bình?

Những hình ảnh quá khứ như một cuốn phim đang trôi từ từ trong đầu nó. Và người ta thấy nó cười, cười chính bản thân mình.

- Thì ra cái lần tôi bị lạc trong rừng là do bạn. Còn lần này, bạn làm vậy là có ý gì? Mấy người muốn gì ở tôi?

- Cho xin chút danh dự và lòng tự trọng của mày thôi. – Một giọng nói khác vang lên thu hút sự chú ý của nó.

- Bạn là....

- Uyên Vân, chị họ của Tiểu Tiên, bạn thân của con bé bị mày cướp mất thằng người yêu. – Uyên Vân nhìn nó bằng ánh mắt cay độc và nhờ ánh nắng, ánh mắt đó càng hiện lên như một lưỡi dao nhuốm màu đỏ đầy chết chóc.

Nó cố ngồi dậy nhưng không được. Nó muốn nhìn rõ hơn gương mặt của cô bạn có tên Uyên Vân này nhưng không thể bởi cô đang đứng ngược chiều nắng.

- Tôi sao? Sao tôi chẳng nhớ mình đã cướp thằng người yêu nào của con bé nào là bạn thân của người có tên là Uyên Vân cả nhỉ? – Nó nheo mắt.

- Đừng giả nai. Tên Lâm Duy đó bị mày lừa chứ tao thì không đâu. Thật tao không hiểu hắn ta tại sao lại chọn con bé như mày mà bỏ qua con bạn đả tài của tao nữa. – Uyên Vân di chuyển lại gần và nâng cằm nó lên. Đến lúc này nó mới có thể nhìn rõ được khuôn mặt của cô bạn.

Và lúc đó, chính nó cũng đã hiểu mình đang rơi vào tình huống nào và nó hiểu mình đang trả cái giá trong khi nó chẳng mua bất cứ thứ gì vì Lâm Duy đâu có thích nó. Nếu cậu thích nó dù chỉ một ít thì có lẽ nó sẽ chấp nhận cho cái giá hôm nay. Có đáng chăng?

Nó cười khẩy và nụ cười đó khiêu khích lòng hiếu thắng của Uyên Vân, cô hung hãn đẩy nó ra thật mạnh.

“Đốp”

Đầu nó va mạnh vào cạnh bàn mục gần đó và một lần nữa, nó rơi vào trạng thái mê man, choáng váng, chẳng nhận thức được gì ngoài việc mình đã ngất đi.

- Chị mạnh tay quá chăng? – Tiểu Tiên nhìn nó lo lắng.

- Cô ta không chết được đâu. Phải cho cô ta ngủ mấy ngày mới thực hiện được kế hoạch của chúng ta. – Uyên Vân cười nham hiểm rồi lướt ngang qua người nó giờ chẳng khác nào một cái xác.

~oOo

~ Chẳng phải hôm nay cô ta có tiết kiểm tra sao? Thế mà lại không đi học. – Lâm Duy đi qua đi lại lo lắng.

Chợt, điện thoại trong tay cậu rung lên, một tệp tin từ số lạ được gửi đến.

Open.

Vừa nhấn nút thì lập tức, trên màn hình điện thoại, những bức ảnh với dáng hình người con gái quen thuộc xuất hiện. Trong bức ảnh có máu, máu trước mắt cậu và máu chảy trong lòng cậu.

Phía dưới kia có một dòng tin nhắn:

“Lâm Duy, cậu đến bệnh viện thành phố, phòng 303, tầng ba nhanh.”

Đưa đôi mắt thờ thẩn nhìn xung quanh rồi bỗng quay về với thực tại, cậu chạy nhanh đến địa chỉ mà “người lạ” nói. Cậu chỉ mong gặp được người đó bởi cậu đã thấy máu, thứ đáng ra người con gái ấy không nên để rơi...

- Này, có chuyện gì mà chạy như ma đuổi vậy? – Key cùng Nguyên Hoàng và Jun đang đi ngược chiều.

- BUÔNG RA. – Lâm Duy hét lên giận dữ.

Lập tức, Key buông tay ra và cả ba chạy theo cái bóng ma vương đang nổi giận kia.

Tại bệnh viện, Lâm Duy bực bội nhấn nút thang máy. Cái thang máy chạy chậm hay là tim cậu đang đập quá nhanh?

Khẽ đẩy cái cửa phòng bệnh nặng trĩu, cậu bước vào phòng và đưa mắt tìm kiếm.

Trước mắt cậu, một cô gái nhỏ đang nằm trên giường bệnh trắng muốt. Những ngọn tóc lòa xòa nơi khuôn mặt và mắt cậu dừng lại nơi vết băng trắng đang hiện diện bên gò má kia.

Cậu từ từ tiến lại gần và đưa tay chạm nhẹ vào cái vết băng vừa mới xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp, thăm nguyên rửa kẻ đã gây ra chuyện này.

Cô gái nhỏ từ từ mở mắt và bắt giắc ôm chầm lấy cậu như một thói quen.

- Lâm Duy. – Tên cậu được thốt lên trong làn nước mắt.

- Ai đã làm việc này? – Lâm Duy gằn giọng.

- Là...là...

- Tại sao không nói? – Lâm Duy ra vẻ đe dọa.

- Là vợ cậu, Lam Bình. – Một giọng nói thứ ba xen vào cuộc nói chuyện.

Cả hai con người trong phòng quay lại nhìn người vừa cất tiếng nói kia.

- Uyên Vân, sao cậu...? – Cô bệnh nhân nhỏ vò hai tay vào nhau lo lắng.

- Thiên Kỳ, sao lại phải giấu chứ? Hãy cho cậu ta biết rõ vợ cậu ta là người thế nào đi. – Uyên Vân chau mày rồi nhìn sang Lâm Duy – Sao hả? Thất vọng chứ? Cô vợ dễ thương, đáng yêu của cậu...

Cậu nhìn Thiên Kỳ, nhìn vết thương trên mặt cô rồi hạ giọng:

- Tại sao cô ta lại làm vậy?

- Vì ghen tị. Thế mà cũng hỏi sao? Tôi nghĩ cậu chắc phải biết chứ? – Uyên Vân cười nửa miệng.

“Có phải vậy không? Có phải chính cô đã làm việc này không Lam Bình?”

Dòng suy nghĩ chạy trong đầu cậu. Rồi cậu bỏ đi. Tiếp tục đứng ở đây sao nổi khi mà trong đầu cậu đã không còn chứa một lời nói nào “để nghe” để nói với Thiên Kỳ nữa rồi.

- Tổ...tớ thấy không cần làm vậy. – Thiên Kỳ ánh mắt cầu cứu.

- Cậu phải biết tự nắm lấy tình yêu của mình chứ? – Uyên Vân bực vì sự yếu đuối của bạn mình.

- Cậu thì sao? Cậu thích Thiên Bảo nhưng cậu có làm gì để dành lại cậu ấy đâu? – Thiên Kỳ bắn trúng yếu huyệt của cô bạn làm cô nàng đau nhưng trấn tĩnh ngay tức khắc.

- Cậu sai rồi. Tổ... không còn thích cậu ấy nữa. Và cậu biết không? Tổ yêu theo cách ích kỷ. Tổ vui khi thấy mọi người đau khổ, quỵ lụy trước tình yêu. – Nói rồi, Uyên Vân đẩy cửa bước ra ngoài.

Còn lại một mình, Thiên Kỳ vui mặt vào hai bàn tay. Cô quả thật mệt mỏi với trò đùa này.

Lúc nhập cuộc với một nỗi đau do Lam Bình gây ra, cô mang theo nỗi hận thù nhưng giờ đây, chính cô cũng ước mong có thể ôm hận thù mà rút lui.

Phải, như Uyên Vân đã nói, cô yếu đuối và không biết cách để yêu...

- Thiên Kỳ.

- Anh. – Cô ngẩng mặt lên khi nghe thấy tiếng gọi.

- Umk. Đau không? – Thiên Minh ngồi cạnh em gái.

- Đau. Nó rất lắm. Không biết bao giờ mới tháo băng được. – Thiên Kỳ cúi đầu bởi đơn giản cô đang nói dối. Và bởi đơn giản phía sau lớp băng kia chẳng hề có một vết thương nào.

- Không, anh hỏi tim em cơ. – Thiên Minh dịu dàng, khác hẳn vẻ lạnh lùng ngày thường.

Thiên Kỳ thoáng sững sờ nhưng rồi cũng mỉm cười cay đắng.

- Umk. Cũng đau.

Thiên Minh ôm em gái vào lòng. Cậu cảm thấy bất lực, cậu có thể bảo vệ Thiên Kỳ khỏi bất cứ một tổn thương nào về thể xác nhưng lại không thể bảo vệ được trái tim mong manh của cô em gái.

- Anh hai. Nếu em nói người đã gây ra vết thương trên mặt em là Lam Bình thì... sự lựa chọn của anh là gì?

- Thiên Kỳ thở thê.

Rồi một thoáng đứng hình. Toàn thân cậu như đông cứng. Khóe môi chẳng thốt được một lời.

Khẽ nâng khuôn mặt em gái để ngắm nhìn cho rõ. Cậu đưa tay vuốt nhẹ cái băng y tế màu trắng trên khuôn mặt thân yêu rồi lại tự hỏi mình câu hỏi đó, câu hỏi mà Thiên Kỳ vừa hỏi: Lựa chọn của cậu... trả thù hay không?

74. Chương 74

Lâm Duy tựa đầu vào thành ghế, mắt nhắm nghiền.

- Cậu nghĩ sao? – Key đứng sau lưng cậu từ bao giờ.

- Tôi không biết. – Lâm Duy thở dài.

- Tôi không tin Lam Bình có thể gây ra những chuyện đó. Có thể nó là người bị hại. – Key nhíu mày suy tư.

“Key à! Có lần lúc tôi cũng muốn tin như vậy lắm chứ!” Lâm Duy nhìn bạn thầm nghĩ.

- Anh! – Một tên đàn em từ cửa phòng bước vào, cúi đầu chào cả hai.

- Sao rồi? – Lâm Duy hỏi và chờ đợi.

- Mấy bức đó không phải là ảnh ghép. – Tên đó thông báo kết quả rồi rút lui sau cái phẩy tay của Lâm Duy. Cậu lại ngã người ra ghế, bất lực và nhìn Key với vẻ cười đầy đau khổ.

- Cậu thấy không? Cậu bảo tôi phải tin như thế nào đây?

- Vậy...cậu định làm gì? – Key lo lắng hỏi. Dù sao trong lòng cậu, cậu tin nó hơn Thiên Kỳ và cậu cũng tin đôi mắt nhìn người của mình chẳng bao giờ sai.

- Có lẽ nên đợi cô ta về rồi tính sau. – Lâm Duy cúi đầu, hai tay đan vào nhau.

- Đợi Lam Bình về. Cậu định làm gì nó? Xin cậu đừng làm tổn thương bất cứ ai khi mà cậu chưa điều tra rõ. – Key can ngăn.

- Thế cậu còn muốn điều tra cái gì nữa? Nếu không làm vậy, người bị tổn thương sẽ là Thiên Kỳ.

- Nói vậy là cậu chấp nhận để Lam Bình đau thay một nỗi đau cho người con gái đã từng là người yêu cậu sao? – Key cười chua chát rồi khẽ gật đầu – Tôi hiểu rồi.

Và anh chàng bước đi, trước khi khuất dạng còn cố chen thêm một câu vào mớ suy nghĩ của Lâm Duy:

- Nhớ lấy những gì tớ nói. Cái gì cũng có giới hạn cả. Khi cậu làm đau một người, hãy chú ý bởi không biết khi nào thì nỗi đau đó vượt qua giới hạn những gì cậu có thể đâu.

Không gian lại trở lại về yên bình vốn có. Không xô bồ như cảnh học sinh ngoài kia. Không ồn ào như đường phố đông đúc. Vẫn câu hỏi đó: Cậu phải làm gì bây giờ? Nếu tất cả là sự thật thì cậu sẽ làm gì đây? Nhưng đó chẳng phải là sự thật rồi sao? Cậu còn mong chờ cái “sự thật” nào xuất hiện nữa?

~oOo

~~ Lam Bình không về ăn cơm à? Hai ngày rồi không thấy con bé. – Ông Lâm nhìn chỗ ngồi để trống, lo lắng hỏi.

- Cô ấy bảo có việc nên không về nhà. – Lâm Duy đáp và chính cậu cũng thắc mắc về việc đó. Nếu là cậu mấy ngày trước có lẽ đã sốt sắng đi tìm nó rồi nhưng giờ cậu lại không thể bởi trong suy nghĩ cậu như được mặc định sẵn rằng nó “đang trốn cậu”. Thật nực cười? Vì sao nó lại phải trốn cậu cơ chứ?

- Cháu phải chăm sóc tốt cho nó đấy. Xem như là ta cầu xin cháu vậy. – Ông Lâm thở dài và nhắc nhở.

- Vâng.

Chăm sóc tốt sao? Tốt đến nỗi giờ nó ở đâu cậu cũng không biết. Tốt đến nỗi giờ cậu còn định “đối phó” với nó. Đúng là “tốt” thật!?!

~oOo

~~ Cậu không định đi tìm Lam Bình à? – Nguyên Hoàng đang đọc sách bỗng ngẩng mặt lên nhìn Lâm Duy đang ngồi ở bàn đối diện.

- Tìm làm gì?

- Nhớ có chuyện gì...

- Nếu cô ta là thủ phạm thì tự biết cách lo ình chứ. Không chừng cô ta lại đang trốn ở một xó xỉnh nào đó để nghĩ kế hoạch tiếp theo không nên. – Lâm Duy cắt ngang.

- Nhưng nếu cô ấy là nạn nhân? – Jun bất ngờ xen vào.

-....

- Không trả lời được phải không? Có gì Lam Bình phải làm vậy? Cậu tưởng mình cao giá lắm phải không? Cậu tưởng mình có thể khiến một cô gái như Lam Bình nổi điên đi đánh ghen người yêu cũ của cậu trong khi hai người dường như đã không còn liên lạc gì nữa sao? – Key nhìn xoáy vào mắt Lâm Duy như thể truyền dòng điện sang người cậu.

Tê buốt.

Đóng băng.

Lâm Duy chẳng thể nói được gì.

Key là người duy nhất trong hội có thể lên mặt dạy đời cậu, khiến cậu tức nhưng lại chẳng thể làm gì kể cả một cái xách cổ áo như hành động thường nhật của một vị thủ lĩnh.

- Tại sao các cậu không ai chịu hiểu cho tớ. Tại sao các cậu không chịu tin rằng đó là sự thật. Những bức ảnh đó là thật và...nó đã tố cáo Lam Bình mà các cậu đang bảo vệ rồi còn gì. – Lâm Duy trút giận vào cái bàn tội nghiệp.

- Không phải là chúng tôi không hiểu mà thực sự người không hiểu là cậu đấy Lâm Duy à. Cậu hãy nhớ rằng đừng bao giờ tin quá vào cái gọi là “sự thật” bởi có những “sự thật” chứa đựng cả một vở kịch hoàn hảo mang tên “dối trá”. – Lần thứ hai để lại cho Lâm Duy một câu nói khó hiểu rồi kéo cả hai tên còn lại ra khỏi đó.

Một nơi khác cách đó không xa.

Nó từ từ mở mắt và giống lần trước, đầu nó đau như búa bổ, hai mắt như chẳng muốn nhìn ánh sáng mà chỉ mãi chìm đắm trong cái màn đêm tối tăm kia.

- Quái! Đây là đâu? – Nó thì thảo.

Cổ nhắc cánh tay đau buốt để xác định rằng mình còn sống, nó mệt mỏi nhìn quanh. Một màu trắng xóa. Một lần nữa nó nghi ngờ mình đang ở Thiên Đàng.

- Tỉnh rồi sao?

Một giọng nói vang lên. Nó hướng về phía vừa cất tiếng.

- Anh chết rồi à? – Nó ngờ vực.

- Cô nói gì vậy?

- Tôi đang ở đâu?

- Bệnh viện.

- À. – Nó gật đầu nhưng bỗng á lên vì đau. Đầu nó đang được băng bó chẳng khác nào một cái xác ướp Ai Cập.

- Sao không? – Con người kia tiến lại phía nó.

- Không. Nhưng sao lại tìm được tôi? – Nó thắc mắc.

Hắn ta ném cho nó cái điện thoại. Trong đó, một dòng tin nhắn ghi một địa chỉ lạ.

- Có ai đó tốt bụng bảo tôi đến đó hốt xác cô về. – Hắn ta đút tay vào túi.

- Dù sao cũng cảm ơn. – Nó nhìn hắn và cười nhưng vẫn không thôi thắc mắc về con người tốt bụng kia.

- Umk. Mà này, chuyện gì đã xảy ra? – Hắn lên tiếng hỏi.

Bỗng, một tiếng gọi phía cửa vang lên làm cả hai nhân trong phòng giật mình quay ra nhìn.

- LAM BÌNH.

- Anh Key? Anh Nguyễn Hoàng? Anh Jun? – Nó thốt lên ba cái tên quen thuộc.

1s....2s...3s...

Cả ba chàng trai chết sững trước bộ dạng lúc này của nó. Chân như bị chôn tại chỗ, không thể nhấc nổi để chạy đến chỗ nó nữa rồi.

- Là em sao Lam Bình? – Không hẹn mà gặp, cả ba cùng lắp bắp.

- Trông em...quái dị đến thế sao? Không nhận ra à? – Nó thất vọng xụ mặt.

Rồi cũng không hẹn mà gặp, ba làn khói thù hận từ từ bốc lên, ngập cả căn phòng.

- Sao lại ra nông nỗi này? – Key ôm lấy nó, vỗ vai.

- Em không sao. Chỉ bị thương chút xíu à. – Nó cười.

- Chút xíu? Tóc em đang than không có oxi kia kìa. – Jun xoa xoa cái đầu mà đúng hơn là phần băng trên đầu nó.

- À, cái đó là do bác sĩ băng vào cho nó...chắc ăn chứ thực ra không nghiêm trọng đâu. – Nó tặc lưỡi.

- Có biết bọn anh lo lắng cho em lắm không nhóc con? – Nguyễn Hoàng định cốc đầu nó nhưng không hiểu sao lại biến thành...xoa đầu nó.

Phát hiện sự xuất hiện của một người nữa trong phòng bệnh, Key tiến về phía hắn, khẽ cười thân thiện:

- Cảm ơn đã nhắn tin cho chúng tôi biết.

- Chỉ vì tôi hi vọng các người có thể bảo vệ được cô ấy thôi. – Hắn ta nhún vai.

- Còn anh? – Nguyên Hoàng đưa mắt nhìn hắn.
 - Tôi cũng giống như Lâm Duy, vốn dĩ đã bị kẹt giữa hai người con gái rồi. – Hắn ta cười buồn.
 - Anh thật khó hiểu đấy Thiên Minh. – Key nhú mày.
 - Bởi vậy nên đừng cố hiểu tôi làm gì. – Thiên Minh cúi đầu chào nó rồi bước ra ngoài. Không nói cũng biết cậu đi đâu.
- Phòng bệnh của nó là 304, tầng ba thuộc bệnh viện thành phố.
- Phòng bên cạnh có số 303 là của một cô gái nào đó đang sở hữu một vết băng trên khuôn mặt thiên thần.

75. Chương 75

- Sao các cậu lại ở đây? – Lâm Duy ngạc nhiên nhìn ba tên bạn đang xông xả đi trên hành lang bệnh viện. Trên tay đẩy những thứ. Bánh kem có, kem có, trái cây có và còn có cả...gấu bông nữa chứ.
 - Thế sao cậu lại ở đây? – Jun cười cười.
 - Tớ...đi thăm bệnh.
 - Bọn tớ cũng giống cậu thôi. – Cả ba đồng thanh.
 - Không phải các cậu định thăm...Thiên Kỳ chứ? – Lâm Duy há hốc mồm. Chưa bao giờ thấy ba tên này tử tế đến thăm bạn gái của cậu như vậy.
 - Cái đó không cần quan tâm đâu. Chúng ta đi chung thang máy lên tầng ba rồi ai đi đường nấy nhé? – Nguyên Hoàng nháy mắt làm kích thích trí tò mò của Lâm Duy.
- Rồi cậu bước vào phòng bệnh 303. Rồi ba chàng trai còn lại tiến đến phòng bệnh có cái biển 304.
- Tháo băng sao?
 - Có nguy hiểm không?
 - Sao lại gấp vậy?
- Những câu hỏi dồn dập làm nó và cô y tá bên cạnh cứ như thể muốn nổ tung.
- Cô ấy bị thương ở đầu và gáy vì bị va đập mạnh. Đáng ra nên tháo băng từ trước nhưng bác sĩ bảo muốn theo dõi tiếp nên kéo dài. – Cô y tá giải thích.
 - Vậy sao? Vậy thì tháo đi. – Jun đánh chắc. Dù sao thì vẫn muốn nhìn Lam Bình ngày thường hơn là trong bộ dạng “bệnh nhân” kia.
- Dải băng trắng được tháo dần ra. Nó dường như đã khỏe hoàn toàn ngoại trừ việc có sự xuất hiện của một miếng băng dán cá nhân nơi trán bởi cú va chạm với thành bàn.
- Khi cô y tá vừa đi khỏi, Key, Jun và Nguyên Hoàng lập tức ngồi bủa vây nó.
- Khẽ đằng hắng, Key hỏi:
- Lam Bình này. Thực ra là đã có chuyện gì?
-
- Em có gây gổ hay xô xát gì với Thiên Kỳ không? – Nguyên Hoàng gợi ý.
 - Thiên Kỳ? – Nó nhú mày.
 - Umk. Hai người có chơi trò dao kéo gì không? – Jun bắt đầu đi thẳng vào vấn đề.

- Các anh đang nói gì vậy? Em có gặp Thiên Kỳ đâu mà xô xát? – Nó nghiêng đầu.

- Thế sao cái này lại có? – Key đưa cho nó một vài bức ảnh.

Mắt nó sáng lên rồi chùn xuống. Nó lắc đầu nguầy nguậy.

- Người cầm dao là em sao? – Nó như không tin vào những gì mình nhìn thấy.

- Umk. – Key trả lời thay nó.

- Và người đang khóc lóc thảm thiết kia là Thiên Kỳ? – Nó lại hỏi.

- Umk. – Key gật đầu.

- Không thể. Tại sao em lại không nhớ gì cả. – Nó ôm đầu đau đớn. Cứ càng cố nhớ thì đầu nó lại đau.

- Bọn anh tin là em không làm những chuyện đó mà. – Jun an ủi.

- Thế còn Lâm Duy, anh ta có tin không? – Nó buông tay khỏi đầu tóc rối bù, nhìn cả ba anh chàng chờ đợi câu trả lời.

Nhưng không ai đáp lại câu hỏi của nó cả và chính nó cũng đã tìm được câu trả lời cho chính mình qua cái sự im lặng đến ghê người kia.

- Em biết rồi. – Nó cười cay đắng rồi lấy lại vẻ vui tươi – Mấy anh cho em yên tĩnh một lát được không?

- Được. Em nghỉ đi, bọn anh về. Đừng nghĩ nhiều quá. Mọi chuyện sẽ qua thôi mà. – Nguyên Hoàng nháy mắt rồi vỗ vai nó.

Cả ba cùng kéo nhau ra về.

Nó bước lại phía cửa. Ánh sáng nhợt nhạt như sắc mặt nó lúc này.

Khẽ thở dài rồi nó bước ra vườn hoa hít thở khí trời.

- Thoải mái thật. – Nó cười tươi nhưng rồi nụ cười bỗng tắt phụt trên môi nó khi nhìn thấy Thiên Kỳ.

Cô ngồi đó, bên cạnh Lâm Duy.

Mọi thứ như sụp đổ trước mắt nó vậy. Dù biết cậu chưa bao giờ thuộc về riêng nó nhưng nó lại cảm thấy nhói trong tim.

Nó ôm lấy đầu cố nhớ một chuyện gì đó trong quá khứ. Nó cố xác nhận trong tiềm thức rằng mình chưa từng dùng dao gây nên vết thương trên mặt Thiên Kỳ nhưng càng nhớ thì búa lại cứ đập vào đầu nó đau buốt.

Rồi nó lịm đi sau khi thấy trời đất quay cuồng.

- Cô tỉnh rồi à? – Thiên Minh đặt tay lên trán nó.

- Tôi đã ngất đi sao? – Nó lấy sức ngồi dậy.

- Umk. Cô không bị sốt nhưng sao lại đi ra ngoài lúc đó. Còn đau không?

- Umk. – Nó mím môi.

- Nghỉ sớm đi, tôi phải ghé qua đây một lát. – Thiên Minh vừa bước ra đến cửa thì bị giọng nói của nó chặn lại.

- Thăm em gái anh phải không?

- Umk. – Cậu vừa gật đầu vừa đưa tay vịn tay nắm rồi biến mất sau cánh cửa.

Sao lúc nào nó cũng còn lại một mình thế này?

76. Chương 76

- Key, nói cho em biết Lam Bình ở đâu đi? Bạn ấy sao rồi? – Hân Hân nín tay Key nài nỉ.
 - Lam Bình không sao. Nó khỏe. Mấy em yên tâm về lớp học đi. – Key xua tay.
 - Mấy ngày nay không thấy tăm hơi đâu cả. Lo thật mà. – Hân Hân vẫn không thôi nài nỉ.
 - Không cần lo. Anh đảm bảo nó vẫn còn sống khỏe mà. – Key đưa tay lên thề thốt rồi nghiêm mặt – Giờ kẻ tiểu nhân tôi xin mấy tiểu thư về lớp giùm.
 - Đừng xin xỏ nữa. Không cần các anh, bọn tôi cũng có cách để biết nơi Lam Bình đang ở. – Băng Di đứng yên lặng nãy giờ bỗng đứng lên tiếng.
 - Cách gì? – Hân Hân ngạc nhiên mà dường như không chỉ mình cô, cả Key, Nguyễn Hoàng, Jun và Lâm Duy đều đồng loạt nhìn con nhóc.
 - Về thôi Hân Hân. – Con nhóc kéo Hân Hân ra khỏi phòng BF hội.
- Thực ra là có cách chứ. Lâm Duy biết cậu có cách để biết nó đang ở đâu nhưng làm sao cậu có thể đối mặt với nó lúc này, cậu phải nói gì? Cậu phải làm gì?
- Bây giờ cậu rảnh không? – Jun hỏi Lâm Duy.
 - Bây giờ sao?... À... umk... tớ phải đến bệnh viện. – Lâm Duy ngập ngừng.
- Khóe môi Jun cong lên, tạo thành một nụ cười đầy vẻ mỉa mai.
- Cô nàng Thiên Kỳ đó trở thành mối quan tâm hàng đầu của cậu rồi à? – Jun vẫn không thôi cái điệu cười đó.
 - Cô ấy đang bị thương. – Lâm Duy giải thích.
 - Lam Bình nó cũng đang... – Jun nổi giận, suýt nữa thì thốt ra tất cả nhưng may mà anh chàng kịp thời ngăn không cho những lời nói ấy thốt ra, khẽ cười – À mà thôi. Giờ cô bé ấy đâu còn là gì trong trái tim bằng của cậu đâu?
- Key và Nguyễn Hoàng suýt nữa đã bật dậy mà ngăn Jun lại. Còn Lâm Duy vẫn với đôi mắt to tròn nhìn Jun.
- Cậu đi đi. – Key đuổi khéo.
- Chỉ chờ có vậy, Lâm Duy bước ra khỏi phòng hội một cách vội vã.
- Sự tĩnh mặc bao trùm lấy không gian nặng nề.
- Tớ xin lỗi. Chỉ là vì... – Jun giải thích cho hành động ban nãy bằng những lời nói lộn xộn, không kiểm soát.
 - Bọn tớ hiểu. – Nguyễn Hoàng đặt tay lên vai Jun, thở dài.
 - Nhưng chuyện gì đến rồi sẽ đến. Cứ để cậu ta tự nhận ra mọi chuyện, cho cậu ta thời gian để hiểu trái tim mình. Và quan trọng có lẽ Lam Bình vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối diện với cậu ấy đâu. – Key lặng lẽ ngồi xuống cạnh bạn.
- Ba tên con trai điềm nhiên đánh giá chuyện đời. Liệu chuyện của mình sẽ ra sao?
- Nó đã thôi nghĩ vớ vẩn về những chuyện đã xảy ra. Thời gian này có lẽ thích hợp cho những giấc ngủ dài thật dài.
- Ốp! – Nó ngáp ngắn, ngáp dài rồi khẽ vươn vai nhìn đồng hồ – Ối! Gần trưa rồi. Càng ngày càng thấy mình giống gấu ngủ đông. – Nó khẽ cười rồi bước chân xuống giường.
- Bỗng, nó phát hiện một thứ là lạ trên chiếc bàn cạnh giường bệnh. Đó là một cái bình thủy tinh với những ngôi sao giấy lấp lánh.
- Điện thoại nó khẽ rung, nó có một tin nhắn mới.

“Nhận được quà chưa em gái? Gấp quá chưa kịp gói, thông cảm nha! Người ta bảo một trăm ngôi sao sẽ là một điều ước. Chúc em mau khỏe để về chơi cùng bọn anh nha!”

Không nói thì chắc cũng đoán được người gửi là những ai. Nó bỗng thấy đời sao đẹp quá, đời cho nó những người anh trai tốt và những người bạn tuyệt vời mặc dù đôi lúc đời cũng cướp đi của nó rất nhiều thứ... quan trọng.

Gió thổi nhẹ nhẹ. Ngày mai là ngày nó được giải thoát, ngày mai nó sẽ tiếp tục đến trường với bạn bè, ngày mai nó cũng sẽ về nhà và cũng chính ngày mai sẽ là ngày nó gặp lại một người, một người rất quan trọng.

Những bước chân dẫm lên nền gạch sáng loáng. Nó bước đi dọc theo dãy hành lang tầng ba, trên tay là bình thủy tinh chứa đầy những ngôi sao. Rồi bất giác, người nó lặng đi trong giây lát, tìm nó đập nhanh hơn. Nó đang đứng trước phòng bệnh 303 ngay cạnh phòng nó.

“Choang”

Bình thủy tinh trên tay nó rơi xuống nền nhà lạnh buốt. Những mảnh vỡ thủy tinh vương vãi như những mảnh vỡ của trái tim mong manh của nó. Đã vỡ rồi... giờ còn gì để vỡ nữa đây?

Không phải nó shock trước cảnh đó. Không phải nó bất ngờ khi thấy Lâm Duy ở cạnh Thiên Kỳ. Mà là đầu nó đang đau, đầu nó đau nhưng tim nó hình như còn đau hơn.

Nó ôm đầu đau đớn. Những bức ảnh, những mảnh kí ức chấp vá, tại sao nó chẳng thể nhớ nổi? Càng nhớ càng đau hơn và liệu nó có ngất đi giống lần trước hay chẳng?

Hai mắt nó nhòa dần, hai tai ù đi, nó bám trụ vào thành tường phòng bệnh, thở dốc.

- Là cô sao? – Lâm Duy định đưa tay đỡ lấy nó nhưng khi Thiên Kỳ vừa xuất hiện thì ngay lập tức cậu rút tay lại, hồi bằng giọng lạnh băng.

Nó thấy mình thật ngốc khi chờ đợi bàn tay của ai đó. Nó thấy mình thật ngốc khi chờ đợi sự quan tâm của ai đó. Rồi nó chống tay lên tường để đứng dậy mặc dù đầu nó đang đau lắm.

Thiên Kỳ nhìn nó đầy thương cảm. Sao bỗng dưng cái cảm giác tội lỗi lại xâm chiếm trái tim cô.

- Cẩn thận. – Lâm Duy nhắc nhở khi thấy nó có xu hướng bước tiếp đến chỗ vương đầy những ngôi sao nhỏ còn sót lại vài mảnh thủy tinh phản chiếu ánh nắng lấp lánh.

Nó cười tươi như ngày nào. Đã có lúc cậu muốn cười đáp lại. Đã có lúc cậu muốn tin vào cái sự thật mà bao đêm cậu bịa ra rằng Thiên Kỳ nhìn lầm người. Đã có lúc cậu gọi tên nó trong giấc ngủ. Đã có lúc cậu muốn đi tìm nó về cạnh cậu. Đã có lúc cậu muốn bỏ ngoài tai tất cả, chỉ tin vào mỗi thứ xúc cảm của trái tim mà thôi. Nhưng cái sức cản của dư luận quá lớn. Cậu không thể.

- Cô đã ở đâu trong suốt mấy ngày qua? – Lâm Duy hỏi khi thấy nó đã đứng thẳng. Cậu không hề biết về tình trạng của nó.

- ...

- Sao không trả lời? – Bất giác, cậu nhìn sang Thiên Kỳ, vết thương trên mặt cô bạn gái cũ làm cậu nhớ đến những bức ảnh-không-phải-là-ảnh-ghép.

Nó phải nói gì đây? Nói rằng nó không biết gì cả. Nói rằng nó cũng chỉ là người bị hại, liệu cậu có tin không?

- Tôi... không biết. – Nó cúi mặt.

- Vậy chắc cô biết những chuyện mình đã gây ra chứ? – Lâm Duy đút tay vào túi, cậu lấy ra chiếc điện thoại.

- Đừng đưa nữa. Tôi biết anh định cho tôi xem thứ gì rồi. – Nó hét lên. Nó căm ghét những tấm hình đó. Cứ mỗi lần nhìn thấy chúng là đầu nó lại đau.

- Cô biết? – Cậu đau đớn. Nếu nó không làm thì không có lý nào lại biết cả. – Vậy mà tôi còn chờ mong một sự thật khác rằng mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm.

Nó nhìn cậu ngạc nhiên, tự hỏi mình rằng cậu tốt đến vậy sao?

- Anh...

- Hóa ra là tôi làm à? Tôi tưởng cô là cô bé ngây thơ, hiền lành chẳng bao giờ biết dùng đến thủ đoạn. Vậy mà không ngờ cô có thể dùng cách ấy để làm tổn thương người khác. – Lâm Duy lắc đầu.

- Không...tôi không... – Nó cố thanh minh.

- Cô còn có thể làm được những gì nữa Lam Bình? Sao cô có thể nghĩ ra những trò đùa ác độc như vậy? Sao cô có thể thực hiện chúng như một con người điên dại vậy? Tại sao lại cứ phải là cô và tại sao lại cứ nhằm vào Thiên Kỳ? Không ngờ cũng có ngày tôi đánh giá sai một con người mà quan trọng là người đó đã từng sánh bước cùng tôi. Cô là thế sao? Một con người luôn đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu, một con người ích kỷ, một con người hiếu thắng và không từ thủ đoạn. Vậy thì ngày thường cô còn cố tỏ ra mình thế này thế kia làm gì? Cô có biết người ta dùng từ hồ ly cho những con người thế nào không? Là những người có những đặc tính trên đây. Cô nên xem xét lại bản thân mình đi và sống thật với nó đi bởi tôi không muốn một ai khác bị lừa bởi vẻ ngoài của cô như tôi đâu. – Lâm Duy đọc tấu một bài thật dài rồi nghỉ lấy hơi.

Nó chẳng nói được gì cả. Ừ thì nó biết chắc là cậu sẽ không nghe nó giải thích. Ừ thì nó biết rồi thế nào nó cũng phải nghe những lời này từ cậu nhưng mà đó là chuyện của “ngày mai”, khi nó về nhà, còn “hôm nay” nó vẫn muốn được yên ổn mà. Lần đầu tiên có người mắng nó thậm tệ như vậy.

- Đủ chưa Lâm Duy? Cậu mới là người cần xem xét lại bản thân mình đấy. – Jun giận dữ túm cổ áo Lâm Duy, hai mắt trừng lên.

Lâm Duy sững người. Lần đầu tiên Jun dám làm vậy với cậu.

- Có biết vì cậu mà nó đã khổ thế nào không? Mọi thứ con bé chịu vì cậu còn chưa đủ hay sao? Tại sao chúng tớ cảnh cáo rồi, nhắc nhở rồi mà cậu không nghe? Trước khi làm tổn thương người khác thì xem lại mình có đủ tư cách không đã. Cậu có còn là người không hả? Hồ ly sao? Đem những cái thứ đó mà nói với cô bạn gái giả nhân giả nghĩa của cậu đấy. Đừng lên mặt với ai cả và nhất là em gái tớ. – Jun sỉ vả một hồi rồi nhìn Thiên Kỳ bằng ánh mắt căm thù.

- Dừng lại đi Jun. – Nguyên Hoàng can.

Jun buông tay để lại những nếp nhăn trên cổ áo trắng của Lâm Duy. Vẫn vẻ mặt giận dữ, anh chàng chạy đến kéo tay nó.

- Đi thôi Lam Bình. Đừng để ý đến những gì tên đó nói. Hấn không xứng.

- Anh Jun, buông tay em ra đi. Để em nói. – Nó cố thoát ra khỏi bàn tay Jun đang xiết chặt lấy cổ tay nó.

- Cậu ta có tin đâu. Đừng tốn lời với những người đó. – Jun gần như hét lên nhưng mắt cậu chùn xuống. Mắt nó ngấn lệ, vẻ mặt cầu xin không thể không khiến cậu mềm lòng.

Nó bước đến trước mặt Lâm Duy, bắt đầu bằng một nụ cười.

- Giờ mà tôi lên tiếng thanh minh thì chắc anh không tin đâu nhỉ? Nói thật chính tôi cũng không muốn tin mình làm những điều đó nhưng biết làm sao đây khi mà những bức ảnh đó không phải là ảnh ghép? Tại sao anh không chịu tin tôi nhỉ? Chẳng lẽ trong mắt anh tôi chỉ là người như thế thôi sao? Tôi đã bảo là tôi không biết, tôi không biết mà. – Nó bật khóc.

- Nước mắt cá sấu. – Lâm Duy tự trấn an mình. Quả thật, cậu không thể chịu nổi nước mắt của nó. – Cô dư hơi đứng khóc cho ai xem vậy? Làm ơn đừng làm điệu bộ tỏ non trước mặt tôi.

Nó vội đưa tay quạt nước mắt.

- Ừ thì tôi luôn tỏ ra ngây thơ hiền lành nhưng thực ra tôi cáo già và độc ác lắm. Ừ thì tôi làm bộ dạng đó để cho anh xem đấy. Được chưa? Anh có tin hay không thì tùy nhưng tôi nhắc lại tôi không biết chuyện gì đã và đang xảy ra. Dù sao thì cũng gần hết... umk... thời hạn đó rồi nên chắc anh cũng không cần phải giúp mặt tôi thường xuyên nữa đâu. – Nó cười.

- Em nói nhầm gì vậy. Đi thôi. – Jun lại kéo nó đi nhưng bỗng cái thân hình nó đổ sập sau lưng cậu.

Một lần nữa nó ngất đi. Thật quá sức chịu đựng kể từ khi cái bình trên tay nó rơi, nó đã thấy choáng váng lắm rồi.

- Lam Bình. – Những tiếng gọi đồng thanh mà nó còn có thể nghe vang lại bên tai.

- Cô sao vậy? – Lâm Duy chạy lại lay vai nó, vẻ lo lắng đến cực độ.

- Cậu nghĩ con bé còn muốn gặp cậu nữa sao? – Key đặt tay lên vai Lâm Duy.

Lâm Duy chỉ biết sững sờ nhìn tên bạn. Cậu có cảm giác mình đã phạm phải một sai lầm...rất lớn.

Nó được đưa vào phòng bệnh.

Phía bên ngoài đầy những khuôn mặt lo lắng.

- Các cậu đã biết cô ta vào viện từ trước đúng không? – Lâm Duy cất tiếng hỏi.

- Umk. – Key trả lời thay cả hai tên bạn còn lại.

- Tại sao giấu tở?

- Cậu có thật sự muốn biết? Chẳng phải vừa thấy con bé là cậu đã đổ mọi tội lỗi lên đầu nó sao? – Jun bực bội.

Cậu ư? Cậu đổ tội lên đầu nó? Tại sao khi nhìn thấy nó, cậu lại không để ý đến bộ quần áo bệnh nhân nó đang mang mà lại hỏi nó đã ở đâu cơ chứ? Tại sao khi nói chuyện với nó, cậu lại không để ý những lần nó ôm đầu đau đớn và mím môi thật chặt, rồi bám trụ trên bức tường để không bị ngã? Tại sao cậu vô tâm đến vậy?

- Giờ chắc cậu vừa lòng rồi nhỉ? Chỉ vì cậu mà nó ra nông nổi này. – Jun nhếch mép.

- Tại sao lại đổ lỗi cho tở?

- Không phải vì cậu thì nó có phải bị bắt vào cái vở kịch này không? Không phải vì cậu thì có lẽ giờ này nó đang lằng xằng chạy nhảy ở trường chứ có phải chết gí ở cái bệnh viện ngột ngạt này không? Không phải vì cậu thì nó có cần ép mình nói ra những lời giả dối vậy không? Mà thôi. Ừ thì không phải vì cậu, chỉ tại nó ngốc quá, thể thôi. – Jun phân tích.

- Ý cậu là sao? Cô ta không phải là người gây nên tất cả sao? – Lâm Duy thắc mắc.

- Cậu tin hay không thì tùy. Không dư hơi giải thích với cậu. – Jun phủ tay ngồi xuống ghế.

Vừa lúc ấy, bác sĩ bước ra, nhẹ nhàng gỡ bỏ cái khẩu trang màu trắng và tiến đến chỗ dãy ghế chờ.

- Cô ta làm sao vậy? – Lâm Duy hốt hoảng.

- Đạo này nó toàn ngất đi như vậy? Bị bệnh gì chẳng? – Key lo lắng.

- Tại sao mọi người lại vô tâm như vậy nhỉ? – Ông bác sỹ thở hắt. – Sao lại cho cô ấy dùng thuốc kích thích thần kinh?

- Thuốc kích thích? Là sao? – Cả ba chàng trai đồng thanh, không để ý đến một gương mặt đang chuyển dần sang tím tái.

- Đó là loại thuốc khiến cho con người rơi vào tình trạng không tỉnh táo. Nó giống như thuật thôi miên vậy, người dùng thuốc sẽ hành động theo những lời sai bảo nhưng sau đó lại không nhớ gì. – Bác sỹ giải thích ôn tồn.

- Nhưng liều lượng nhỏ thôi mà. Có gì phải ngất đi như vậy? – Một tiếng thì thầm nhỏ vang lên.

Bốn ánh mắt quay lại nhìn người vừa lên tiếng làm người ấy tá hỏa.

- Thiên Kỳ, cậu vừa nói gì? Cậu biết chuyện gì phải không?

Mặt Thiên Kỳ xanh như tàu lá. Cô nàng sợ hãi lắp bắp:

- Tớ...tớ... tớ không biết.
 - Lúc này cậu nói sao? Liều lượng nhỏ? Cậu đã làm gì? – Lâm Duy hỏi dồn, hai tay bóp chặt lấy đôi vai nhỏ đang run lẩy bẩy của cô.
 - Không... tớ không làm gì cô ta cả. Là do cô ta tự chuốc lấy thôi. – Thiên Kỳ hoảng hốt.
 - Đúng là cháy nhà mới lòe mẹt chuột. – Jun nhếch mép.
 - Tớ xin lỗi... Lâm Duy. Tớ không cố ý. Chỉ là tớ quá yêu cậu. – Thiên Kỳ cúi đầu. Nước mắt chảy vòng quanh khóe mắt.
- Lâm Duy buông tay ra khỏi người Thiên Kỳ. Cậu cảm thấy mình bất lực và ngu ngốc. “Có những sự thật chứa đựng trong đó là cả một vở kịch mang tên Dối trá”.
- Nhưng chỉ là một liều lượng nhỏ thôi, tại sao cô ta lại ngất đi? – Thiên Kỳ chạy lại hỏi bác sỹ.
 - Cô ấy mắc cảm với một số chất kích thích trong đó. Nó làm cản trở lượng máu lên não nên dẫn đến tình trạng choáng. Nhưng mọi người đừng lo, chất này không gây nguy hiểm, sau vài ngày thì tác dụng của nó sẽ hết thôi. – Nói rồi, bác sỹ bước đi, trả lại cho cả bọn bầu không khí yên tĩnh đến lạ thường.

Thiên Kỳ bước về phòng bệnh của mình.

“Cạch”

Cô nàng bấm khóa cửa trong rồi trượt theo cánh cửa ngội xuống sàn nhà.

Cô là người kéo màn cho vở kịch và cũng chính cô là người hạ màn cho nó. Ai bảo cô không hận cơ chứ? Nhưng những lời Lâm Duy nói với nó lúc chiều cứ như đang nói với cô vậy. Cô không muốn mình xấu xa như vậy trong mắt cậu. Nhìn ánh mắt Lâm Duy nhìn vào phòng bệnh nó đầy trù mến và lo lắng, cô không thể ngăn được suy nghĩ rằng giá như người nằm trong phòng đó là cô, rằng người cậu đang âm thầm chăm sóc là cô thì hẳn dù đau đến đâu cũng sẽ rất hạnh phúc.

Thiên Kỳ khẽ cười, cười bản thân mình.

77. Chương 77

- Lam Bình, em tỉnh rồi. – Key đứng bên giường bệnh, khẽ cười.
 - Sao lại phải cố chịu đựng như vậy? Một thì phải nói chứ em gái ngốc. – Jun tỏ vẻ trách móc.
 - Em xin lỗi. – Nó lí nhí rồi bồng mím chặt môi, nước mắt từ đầu bủa vây lấy khóe mắt.
 - Mọi chuyện qua rồi. – Key xiết chặt tay nó, tay kia khẽ lau những giọt nước mắt long lanh.
- Ở ngoài phòng bệnh, trong ánh sáng mập mờ, một bóng người cao lêu nghêu lặng lẽ nhìn cô bệnh nhân nhỏ nhắn trong phòng bệnh, buông tiếng thở dài đầy náo nức.
- Ngày hôm sau, nó có thể xuất viện.
- Cháu đã đi đâu vậy? Sao sắc mặt lại xanh xao thế kia? – Ông Lâm nhìn nó đầy trù mến.
 - Cháu không sao. Cháu... cháu – Nó đưa mắt tìm kiếm ai đó. Đơn giản chỉ là muốn khớp kịch bản với cậu.
 - Cô ấy sang nhà bạn mà. – Lâm Duy từ trên gác bước xuống.
 - Đúng ă. Cháu ở nhà bạn cháu mấy hôm nay. – Nó cười trừ.
 - Cô ổn chứ? – Lâm Duy e dè hỏi.
 - À... ổn. – Nó cười.

- Ngày mai cô có thể nghỉ ở nhà.
- Không sao. Tôi muốn đến trường. – Nó chợt nghĩ đến hai cô bạn thân, thấy có lỗi vì sự vắng mặt đột ngột.
- Umk. Vậy mai tôi đưa cô đi học. – Lâm Duy cố làm ra vẻ thản nhiên.

Quả thật là không giống với trong tưởng tượng của nó. Nó cứ nghĩ rằng cuộc gặp gỡ với cậu sẽ là trong không khí nặng nề đến ngạt thở. Nhưng trên thực tế, chỉ có ngạt thở chứ không hề nặng nề.

Lạ rằng sau đó, Lâm Duy không hề dă động đến vụ cũ nữa. Nó mặc nhiên cho qua bởi đó cũng là những gì nó muốn. Cuộc sống cứ tiếp tục tiếp diễn những chuỗi ngày ê đềm vẫn hơn.

- Xin....xin lỗi. – Lâm Duy lắp bắp. Sao dạo này cậu luôn phải xin lỗi nó thế không biết.
- HẢ? – Nó tròn mắt nhưng chợt hiểu ra vấn đề – À...không sao!
- Cô không để bụng chứ? – Lâm Duy thăm dò.
- Không mà. – Nó cười tươi.

“Hãy cứ cười như thế nhé! Đừng bao giờ khóc, nhất là khóc vì tôi!!!”

Hôm sau, nó leo lên xe và ngồi cạnh Lâm Duy. Nó vẫn còn đang ngái ngủ. Sáng nay chẳng ai đánh thức nó, thế là lỡ mất bữa sáng. Nó thề rằng giờ ra chơi nhất định xuống canteen làm một bữa ra trò.

- Cầm lấy. – Lâm Duy đưa cho nó hộp cơm.
- Gì đây? – Nó không ngu đến mức không nhận ra đó là cái hộp cơm nhưng mà nó hơi nghi ngờ không biết có ẩn ý gì không. Giả dụ như độc tố?
- Cơm sáng đây.
- Cho tôi hả? Cảm ơn. – Nó tiện tay mở ra xem bên trong.
- Không phải cho đâu. Chỉ tại những món đó không hợp khẩu vị nên để cô ăn cho đỡ phí. – Ai cũng có thể thấy mặt cậu đang đỏ dần lên. Nói dối không chớp mắt >_

Nó xem xét hộp cơm, nở một nụ cười lém lỉnh. Có ngu mới tin những lời cậu nói. Cậu tưởng nó là ai? Sống chung với cậu gần hai tháng, không lẽ nó kém cỏi đến mức chẳng thể nhận ra rằng trong hộp toàn những món “ruột” của thiếu gia nhà ta.

Nó cười đầy mãn nguyện rồi mang theo sự mãn nguyện đó ăn luôn cùng cơm.

- Bạn không sao chứ? Đã khỏi bệnh chưa mà đi học. – Băng Di đón đầu nó ngay cửa lớp.
- Sao bạn biết mình... vào viện. – Nó chớp mắt.
- Key bảo vậy. Anh ta bảo bạn cần yên tĩnh và không muốn ai làm phiền, nhất là anh chàng Lâm Duy gì đó. – Con nhóc tường thuật lại rồi quay ngoắt mục tiêu sang nó – Mà rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với bạn?
- Không có gì đâu. Một vài chuyện không đâu mà. Cảm ơn...vì đã lo ình. – Nó khẽ cười.
- Vì chúng mình là bạn mà.
- Bạn ư? Thật... – Nó định trêu con nhóc nhưng Di đã nhanh chóng cướp lời.
- Thật hạnh phúc.

“Một trong những hạnh phúc của đời sống là tình bạn. Một trong những hạnh phúc của tình bạn là có một người để chia sẻ những tâm tư thầm kín.”

~oOo

~Hoài An bước đi trên con đường rợp bóng đèn. Phố đông người nhưng thiếu bóng một người lại trở nên vắng vẻ lạ thường.

Đã có lúc cô bé cho phép bản thân được yếu lòng chút ít, được nghĩ vẩn vơ về một người con trai. Đã có những lúc cô mơ tưởng về một giấc mơ có anh và cô bé. Nhưng chưa bao giờ cô dám làm gì hơn những suy nghĩ.

“Khóc đi Hoài An. Mày đâu phải là đứa mạnh mẽ? Mày núp dưới cái bóng của chị Hoài Anh. Chị ấy đi... mày lại thu người sau lưng người mà mày luôn xem là chị. Chẳng lẽ mày là đứa ki bo, keo kiệt đến nước mắt cũng không muốn để rơi sao?”

Cô bé tự nhủ với lòng mình.

Cầm điện thoại trong tay, cô bé nhấn số quen thuộc.

- – Đầu dây bên kia là một giọng nói đầy mệt mỏi.

- Chị à! Em đây. – Cô bé ngập ngừng.

-

- Có lẽ em không thể chịu được chị ạ. Em không thể sống thiếu anh ấy.

- – Cô gái kia nói, giọng đe dọa.

Hoài An hiểu chứ. Chẳng ai cấm cô bé đến với Key cả. Đó là quyền của cô. Mỗi lần ở cạnh anh, cô bé cảm thấy ấm áp lạ nhưng đồng thời, hình ảnh chị gái luôn ám ảnh trong cô mỗi khi sánh bước bên Key.

Quên anh đi.

Phải, quên đi thôi.

Nhưng sao càng cố quên thì lại càng nhớ thế này?

Vậy thì nhớ đi, đừng quên nữa.

Nhưng càng nhớ lại càng đau khổ. Ai đã bảo thời gian là phương thuốc, vậy sao trái tim mãi vẫn không thể khỏi được?

Vậy thì đừng nhớ và... cũng đừng quên. Tha thứ đi, bỏ qua đi. Không ai là kẻ có tội, có tội nhất chính là bản thân mình khi đã cố đi tìm kẻ có tội hơn.

- Em đợi lâu chưa? – Key thở hồng hộc.

- Không ạ. Giờ đi đâu đây? – Hoài An xua đi mọi suy nghĩ.

- Tùy đôi chân thôi. – Key nháy mắt rồi kéo tuột Hoài An về phía trước.

- Anh Key, đây là.... – Hoài An nhìn lại con đường nơi mình đang đứng.

- Đừng nói với anh em quên hôm nay là ngày gì nha? – Key nhìn cô bé.

- Sao quên được chứ? – Hoài An cười buồn. – Hôm nay... là ngày giỗ của chị em.

- Umk. – Key xoa đầu cô bé – Đây là nơi Hoài Anh bị tai nạn.

Key đau khổ nhắc lại nỗi đau năm xưa. Không hiểu sao cậu lại muốn Hoài An cùng cảm nhận nó với cậu.

- Tại sao chị gái em lại bị tai nạn ạ? – Hoài An hỏi, chất giọng đượm buồn. Cô bé có cần phải hỏi không khi mà cô đã biết quá rõ? Chỉ là muốn nghe một lời nói nào đó từ Key mà thôi.

- Vì anh. – Key cúi đầu.

-....

- Anh xin lỗi. Hôm đó anh say nên đã không kiểm soát được hành động, khiến chị gái em buồn và rồi cô ấy rời xa anh và em mãi mãi.

- Em biết. – Hoài An lú nhú. Thật ra cô bé có hận Key đến vậy không? Hay chỉ là vì được tiếp thêm hận thù từ một con người khác, người bạn thân của chị gái cô, người cô xem là chị của mình?

Tiếng còi xe, tiếng xôn xao của dòng người qua lại không thể lọt vào tai hai con người này. Đối với họ, không gian thật tĩnh lặng...

- Anh Key.

- Sao vậy? – Key cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Hoài An.

- Thực ra... em đã rất hận anh và em....đang trả thù anh. – Hoài An thú nhận rồi bất chợt vòng tay ôm lấy Key thật nhẹ nhàng, thật ấm áp.

- Vì chị em? – Key khẽ hỏi. Cậu hiểu nên không có gì đáng ngạc nhiên.

- Nhưng... em sai rồi. Đường như rời xa anh không phải là em đang trả thù anh mà đúng hơn là trả giá cho sự mù quáng của mình. – Hoài An chợt khóc.

- Anh xin lỗi.

- Em đã nói dối anh. Lúc tỏ tình với anh, em đã nói dối rằng sẽ chính thức theo đuổi anh nhưng thực ra là chính thức bắt tay vào một cuộc trả thù tưởng chừng như hoàn hảo. Và rồi càng ngày, em càng nhận ra, em đã yêu anh mất rồi. Không phải em làm anh đau khổ mà là em đang tự làm đau chính mình. Lúc chia tay, không phải em rời xa anh mà là anh xa dần em. Em thật là xấu xa. Là em ích kỷ muốn giữ anh bên mình. Dù rất cố quên anh nhưng em không thể. Vô dụng quá anh nhỉ? Có lúc em muốn quay lại, em muốn sống những ngày có anh, cùng anh đi lòng vòng quanh phố, làm vài món ăn cho anh, nhắn tin cho anh và gọi điện chúc anh ngủ ngon. – Hoài An cà đầu vào vai Key.

- Vậy thì đừng quên anh nữa nhé? Vậy thì hãy quay lại đi. Dù anh không thể giúp em làm cho thời gian trở về nhưng anh có thể cùng em làm lại tất cả. – Key dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc non mượt của cô bé.

Bất giác, Hoài An đẩy Key ra, ngược nhìn cậu bằng đôi mắt long lanh nước.

- Có quá muộn không? – Cô bé thốt lên đầy ngạc nhiên.

- Chẳng bao giờ là quá muộn để yêu thương cả, cô bé ngốc. – Key cười hiền rồi khẽ cốc đầu cô bé.

Hoài An mỉm cười hạnh phúc. Có lẽ cô bé không còn là kẻ “keo kiệt, ki bo” nữa rồi bởi rất dễ để nhận ra nước mắt đang chảy dài trên gò má ửng hồng của cô bé.

Hận thù là gì chứ?

Trả thù để làm gì cơ chứ?

Đã có ai đó từng nói rằng: “Tha thứ là tự cởi trói cho bản thân”.

Thật nhẹ nhõm và bình yên...

Tạp chí Zagazine

- Cười lên rồi sẽ gặp hên :”)

- Chết sớm đầu thai sớm :”)

Trả Lời Với Trích Dẫn Trả Lời Với Trích Dẫn

08-05-2011, 12:02 #2032

lambangdi1997 s Avatar

lambangdi1997

lambangdi1997 hiện đang offline CTV Zagazine

Gửi tin nhắn qua Yahoo chat tới lambangdi1997

Tham gia

07-12-2010

Đến từ

Big Family :”)

Bài gửi

1,436

Mặc định

Chap 78

- Ông nội và ba mẹ tôi đâu? – Lâm Duy bước xuống lầu, nhìn quanh.
- Đi cả rồi. – Nó nhún vai rồi quàng cái tạp dề vào người.
- Vậy tối nay chỉ có cô và tôi ở nhà sao? – Lâm Duy nhíu mày nhìn nó.
- Tôi có ăn thịt anh đâu mà sợ dữ vậy? – Nó lè lưỡi, trêu.
- Ai bảo tôi sợ cơ chứ? – Lâm Duy giãy nảy rồi bật ti vi lên cho không khí sinh động.
- Mặt anh tái xanh kia kìa. – Nó cười tinh nghịch rồi vùi vào đồng hồ ăn.
- “Mình thế à? – Lâm Duy nghĩ thầm rồi vuốt mặt – Mình với cô ta ở nhà? Làm gì? Làm gì đây?”
- Ah. Toi rồi!!!! – Nó hét lên.
- Cái gì toi? – Cậu nghe thấy tiếng hét tá hỏa của nó liền chạy vào bếp.
- Híc! Mẹ anh dặn đi ra siêu thị mua thức ăn mà tôi quên mất. – Nó cười trừ, đồng thời mở cánh cửa tủ lạnh ra.
- Đồ đăng trí. – Cậu cốc đầu nó.
- Đi ăn nhà hàng nha? – Nó chớp lấy cơ, hai mắt long lanh.
- Cô trả tiền. – Cậu đáp hững hờ.
- Không. Sao lại thế chứ? Anh giàu hơn tôi mà. Sao lại bắt nạt sức lao động của người khác như vậy? – Nó giãy nảy.
- Vậy thì ngoan ngoãn ở nhà. Không đi đâu cả. – Lâm Duy vừa nói vừa xoay xoay chìa khóa trên tay, mặt hiện lên dòng chữ: “Tôi khóa cửa rồi. Cô đừng mong đi ăn lén một mình.”
- Nó chỉ muốn nhào tới cào cấu xé cậu nhưng hình ảnh của những đĩa thức ăn cứ hiện lên khiến nó không thể nào có hành động “vùng lên kháng chiến” được.
- Thôi được rồi. Tôi trả tiền. – Nó hạ giọng.
- Lâm Duy cười thầm trong bụng. Vui vẻ kéo tuột nó ra ngoài.
- Đây là nơi sẽ ăn à? – Nó ngược nhìn tòa nhà sang trọng sừng sững trước mắt.
- Vào thôi. – Cậu lôi nó vào.
- “Tiền của tôi? Ồi tiền của tôi không phải chỉ để phục vụ anh một bữa ăn chứ?”
- Sau khi gọi món, cậu quay lại nhìn nó, mắt ánh lên tia cười.
- Anh muốn chơi tôi sao? – Nó lườm cậu.
- Tùy cô nghĩ sao cũng được. Ăn đi. – Cậu nhếch mép.
- Tức như thế thì làm sao nuốt trôi được cơ chứ. Thức ăn mà cứ như đá vậy, nó cắn, nó nghiền đủ kiểu.
- Nhưng rồi cơ mặt nó giãn ra, nó nhập cuộc ăn uống một cách ngon lành.
- Lâm Duy sững sờ nhìn nó, tự hỏi nó sao mà có thể ăn ngon lành như vậy? Không tức nữa hay sao?
- Sau một hồi, thức ăn trên bàn vơi đi phân nửa. Nó chìa tay trước mặt cậu:

- Đưa đây.
- Đưa gì? – Cậu tròn mắt nhìn nó.
- Tiền. – Nó nghiêng đầu.
- Chẳng phải cô trả tiền sao? – Lâm Duy nhếch mép nhắc lại nỗi đau của nó, những tưởng nó sẽ xụ mặt buồn buồn nhưng không ngờ nó cười còn lớn hơn.
- Ủ thì anh phải đưa tiền tôi mới trả được chứ. Tôi bảo tôi trả tiền chứ có bảo tôi chi tiền đâu? – Nó nhún vai.

Biết mình bị lừa, cậu cứng họng chẳng nói nổi nên lời. Lát sau, Lâm Duy ơ thờ nhìn nó, đáp gọn:

- Tôi quên mang đi rồi.
 - Sao? – Nó nhồm người về phía trước. – Anh đùa à?
 - Nhìn tôi giống đùa lắm sao? – Cậu đưa mắt nhìn quanh, ra vẻ sợ hãi.
 - Vậy giờ... – Nó hốt hoảng. Tiền nó cũng không đủ trả. Híc! Đúng là gây ông đập lưng ông mà.
 - Tôi hô một hai ba, cả hai cùng chạy nha? – Lâm Duy thì thầm.
 - Như thế là... phạm pháp. – Nó sợ hãi.
 - Vậy thì tôi chạy một mình, cô muốn đi hay ở thì tùy. – Cậu khoanh tay, dựa đầu vào ghế.
- Nó cắn răng suy nghĩ. Đi hay ở? Ở lại chưa biết chừng họ sẽ đưa nó đến đồn cảnh sát.
- Vậy thì... ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. – Nó đáp chắc nịch.

Lâm Duy nhếch mép cười rồi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Cậu chạy đến cạnh nó, nắm tay nó và... chạy.

Nó chỉ sợ bị phát hiện và kéo lại, người ta sẽ đuổi theo nên cố chạy thật nhanh. Vì sợ nên nó cũng chẳng mấy may để ý rằng chẳng có ai gọi bọn nó lại, thậm chí đi ngang qua quây tiếp tân, những người đó vẫn cúi đầu chào rất lịch thiệp.

- Phù.... Cầu chúa đừng trách tội. Con bị ép buộc. – Nó lẩm bẩm.

Lâm Duy khê cười rồi thở dốc.

- Không ngờ người như anh cũng có ngày phải...trốn chạy thế này. – Nó nháy mắt đầy tinh nghịch.
- Vì ai chứ? Chẳng phải tại cô không mang tiền sao?
- Không phải không mang tiền mà là không mang đủ tiền. – Nó cãi.
- Ủ thì không mang đủ tiền.

Lâm Duy cười. Không hiểu sao lúc nào ở cạnh nó, cậu đều có thể cười, có thể nói, có thể làm những việc mà chỉ có trong suy nghĩ. Không hiểu vì sao ở cạnh nó, luôn có cảm giác cuộc sống không chỉ có mình cậu đang sống. Và không hiểu sao nhìn nó cười, cậu cảm thấy mãn nguyện.

~oOo

-- Số điện thoại đó là của ai vậy? – Thiên Minh không quay đầu lại, hỏi tên đàn em bằng một chất giọng lạnh băng.

- Thưa, một nữ sinh lớp 11A3 ạ.

Sau khi nắm một vài thông tin thiết yếu của “nhân vật nữ” kia, thủ lĩnh FM hội tiến những bước chân lầy lừng về phía lớp học với cái bảng tên là “11A3”

Lại là cái giọng của nhỏ lớp trưởng:

- Đồng bào ta ơi! Thủ lĩnh FM hội, anh Thiên Minh đang thẳng hướng lớp ta mà tiến kia.

Nó thoáng sững sờ.

Sao Thiên Minh lại đến lớp nó. Lần đầu tiên cậu vào lớp nó, một nữ sinh trong lớp bị đánh đến thê thảm. Nữ sinh đó là nó nên nó nhớ rõ hơn ai hết. Lần này là ai?

Những bước chân chỉ có thể cảm nhận và đo đếm bằng nỗi sợ hãi đang dần tiến lại. Bầu trời bỗng dưng tối khịt trong trí tưởng tượng phong phú của nó.

Thiên Minh đứng hiên ngang trước cửa lớp.

- Ai là... – Hấn cất giọng. Tim nó như rút ra ngoài.

- Tiểu Tiên?

Cái tên “nhân vật nữ” được cất lên đầy đông dục.

Là Tiểu Tiên sao? Hình như cô bạn cũng có góp phần vào vụ xích mích giữa nó và Thiên Kỳ? Liệu có phải là vì trả thù? Nhưng tại sao?

- Anh gọi em? – Tiểu Tiên đứng lên. Cô bạn không hề tỏ ra sợ hãi mặc dù khuôn mặt tái xanh.

- Tôi muốn gặp cô. Ra sân sau trường và...đi một mình.

Nó định đứng lên phản bác nhưng chưa kịp làm gì thì Tiểu Tiên đã rời khỏi chỗ, bước theo Thiên Minh.

- Ai đi theo thì cứ việc nhưng nhớ ôm theo cặp sách và cuốn xéo khỏi đây ngay sau đó. – Một lời nói đầy chất đe dọa kìm nén tất cả mọi nỗi tò mò.

Nó nhìn theo đầy lo lắng nhưng không hiểu sao lại cảm thấy yên tâm.

Sân sau trường vắng lặng càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng cô gái nhỏ. Đường như cô đã lờ mờ đoán ra được điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước.

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cô gái khẽ cười như để chấp thêm một chút niềm tin và hy vọng ình.

- Cô biết tôi gọi cô để làm gì chứ? – Thiên Minh hỏi.

- Có thể. – Tiểu Tiên nhún vai – Anh muốn “giải quyết” vụ của Lam Bình?

- Cô muốn bao nhiêu?

- Ý anh là gì? – Cô khẽ nhướn đôi chân mày màu nâu hạt dẻ.

- Chính cô đã nhắn tin cho tôi, chỉ cho tôi biết nơi Lam Bình bị giam cơ mà.

Tiểu Tiên khẽ À lên một tiếng rồi khẽ nhếch mép cười. Hóa ra chàng trai này vẫn chưa biết gì về việc chính cô cũng là một tay trong vụ đó.

- Tôi không cần tiền của anh hay nói trắng ra tôi làm vậy chỉ là bị lương tâm vò xé thôi vì thực sự chính tôi là người đã dụ bạn ấy vào tròng. Anh hiểu chứ? – Cô nàng tự tin đáp lại.

Một thoáng ngạc nhiên chạy rượt qua khuôn mặt của chàng trai đối diện. Hấn ta nháu mày:

- Thật chứ?

- Anh nghĩ tôi ngu đến mức nói dối chuyện đó để bị đánh hả? – Nỗi sợ hãi lại ủa lấy trái tim nhỏ. Cô khẽ rùng mình và bước lùi.

Tất cả những hành động đó đều không thể qua khỏi mắt hấn. Chỉ nhìn cô gái với vẻ mặt cảm thương rồi lại nở nụ cười nửa miệng:

- Cô nói cũng đúng nhưng...tôi sẽ không đánh cô. Đi đi và đừng để tôi nhìn thấy cô lần thứ hai.

Nói rồi, hấn bỏ đi để lại cô với nụ cười thật âm lòng. Thế là cô nàng có thể bình an được rồi... Thần chết đã bỏ qua cô.

Tạp chí Zagazine

- Cười lên rồi sẽ gặp hên :”)

- Chết sớm đầu thai sớm :”)

Trả Lời Với Trích Dẫn Trả Lời Với Trích Dẫn

08-05-2011, 12:03 #2033

lambangdi1997 s Avatar

lambangdi1997

lambangdi1997 hiện đang offline CTV Zagazine

Gửi tin nhắn qua Yahoo chat tới lambangdi1997

Tham gia

07-12-2010

Đến từ

Big Family :”)

Bài gửi

1,436

Mặc định

Chap 79

- Tôi còn bao nhiêu ngày nữa? – Ông Lâm nhìn vị bác sĩ già bằng ánh mắt thống thiết.

- Chưa biết chính xác nhưng... ngài vẫn nên chuẩn bị tinh thần. – Vị bác sĩ thở dài rồi rời bước khỏi thư phòng.

- Ta thì có gì để chuẩn bị cơ chứ? – Ông Lâm thì thầm với chính bản thân mình rồi quay lại nhìn khung ảnh trên bàn làm việc, cười nói – Ta sắp đi rồi, chẳng lẽ bà vẫn không thể tha thứ cho ta sao?

- Ông ơi ông. – Nó hốt hoảng chạy vào phòng ông.

- Có chuyện gì sao? – Ông Lâm vội vàng đứng bật dậy.

- Ông theo cháu, nhanh ông. – Nó chạy lại và kéo ông Lâm đi ra phòng khách. Tay cầm cái điện thoại và mỉm cười tinh nghịch. – Ông có điện thoại ạ.

- Xời, làm ta tưởng cháy nhà. – Ông Lâm cốc đầu nó rồi vui vẻ cầm điện thoại.

- Alo. – Giọng ông trầm ấm.

-.... – Đầu dây bên kia im lặng.

- Ai vậy? Khụ...khụ... – Ông nhú mày rồi đặt tay lên cổ, ho nặng nề.

-

Giọng nói không thể lẫn vào đâu được. Ông nhìn nó đang cười đầy gian xảo rồi lại lấp bắp.

- Bà... bà... Tôi có nhầm không? Là bà gọi cho tôi sao? – Nó đứng gần nên có thể nhìn thấy rõ những giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt đầy những nếp nhăn của ông.

-

- Không. Nghe được giọng bà thì tôi có chết cũng mãn nguyện. – Ông Lâm thốt lên đầy vui sướng.

- – Giọng nói nghèn nghẹn.

- Tôi xin lỗi. – Ông quay sang nhìn cô cháu dâu bằng ánh mắt khó hiểu khiến nó không khỏi bàng hoàng. Nó không giải mã ánh mắt của người khác mà.

-

- Tôi biết. Bà sẽ không bao giờ tự động muốn gặp tôi.

-

- Không, chính tôi mới là người gây ra tất cả. Cảm ơn bà vì đã chịu nói chuyện với tôi.

Nó nhìn vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của ông nội, trong lòng gợn lên một niềm vui nho nhỏ. Nó không biết vì sao ông bà không sống chung cùng nhau. Nó không biết vì sao bà là giận ông, càng không biết vì sao bà lại không muốn gặp ông. Nhưng có một điều nó chắc chắn là mình biết rõ, đó là ông bà chưa bao giờ... hết yêu, chưa bao giờ thôi dõi mắt theo một người.

Có lẽ người ta nói đúng. Người ngoài cuộc luôn là người sáng suốt nhất, mặc dù người ngoài cuộc chưa hẳn là người biết nhiều nhất.

~oOo

~Nó mân mê quyển lịch để bàn và chợt Á lên một tiếng. Tay nó chạm nhẹ lên cái gạch bằng mực đỏ trên lịch. Hôm nay là ngày... một ngày đặc biệt.

Nghĩ ngợi một hồi, nó rút điện thoại ra và bấm số.

-

- Bà à. Cháu Lam Bình đây ạ. – Nó cười toe.

- – Bà ngập ngừng.

- Hi. Bà biết hôm nay là ngày gì chứ ạ? – Nó chớp mắt.

-

- Ấy da. Hôm nay là sinh nhật ông. Ông không có thói quen tổ chức tiệc mừng thọ đâu ạ.

-

- À là sao ạ? – Nó thắc mắc.

- – Bà nội khê thở dài.

- Hơ... vâng ạ. Cháu muốn bà gọi điện chúc mừng sinh nhật ông. Chắc ông sẽ vui lắm ạ. – Nó tưởng tượng cả một viễn cảnh trong đầu.

- <...>

- Bà ơi. – Nó gọi khê khi không thấy tín hiệu trả lời.

-

Bà Lâm nói rồi gấp máy. Nó ú ớ chẳng hiểu gì cả. Có phải người lớn đều nói chuyện khó hiểu vậy không?

Nhưng không nghĩ nhiều, nó nhanh chóng đứng bật dậy, khoác lấy áo ngoài và chạy ra khỏi nhà. Nó muốn có một món quà gì đó cho ông. Ông là người tốt với nó nhất và quan trọng là nó rất quý mến ông.

“Mua gì bây giờ?” Nó nghĩ thầm và đi vòng quanh tiệm đồ lưu niệm.

Mắt nó sáng lên và đầu nó lóe lên một suy nghĩ. Cũng cảm thấy ngại khi “ăn cắp bản quyền” của ai đó nhưng thôi, nó chỉ cần có quà cho ông, thế là đủ.

If you wander off too far. My love will get you home...

- Alo. – Nó hí hửng trong khi đầu dây bên kia, giọng Lâm Duy hồi hã. Cứ làm như ai đó tranh phần nói của cậu vậy.

- – Đang lên cao trào thì cái màn hình điện thoại đen khịch, điện thoại của nó rất biết chọn thời điểm để hết pin.

- Hân ta vừa nói cái gì vậy nhỉ? Kêu mình nhanh lên là sao? – Nó lắc đầu rồi nguyên rửa cái điện thoại.

Tự dưng nó thấy lo. Linh cảm mách bảo nó rằng có một chuyện gì đó đã xảy ra. Một chuyện gì đó... cần thời gian bằng tốc độ ánh sáng.

Nó ôm hộp quà rồi chạy thẳng về nhà.

- Lâm Duy. – Vừa bước vào đến cổng, nó đã gọi toáng lên.

- Tiểu thư, cô về rồi, cô mau đến bệnh viện ngay đi. – Một người giúp việc trong nhà nó hốt hoảng. Bác ấy còn nói thêm điều gì đó nữa nhưng nó đã không còn đủ sức để nghe nữa rồi.

Bệnh viện? Đã có chuyện gì? Không chần chừ, nó lại tiếp tục phóng nhanh đến bệnh viện, lòng nhấp nhồm không yên nhưng môi vẫn không thôi mấp máy cầu nguyện.

Bệnh viện thành phố. Phòng cấp cứu đặc biệt.

“Rầm” Nó đẩy cửa mạnh và bước vào bên trong.

- Gì vậy? Sao mọi người lại ở đây? Sao lại khóc? Chuyện gì... chuyện gì đang xảy ra thế này? – Nó nhìn quanh rồi lại nhìn giường bệnh, một thân thể bất động với tấm vải trắng trải lên người, kín đầu.

Chẳng ai nói gì cả, chỉ nhìn nó với ánh mắt xót thương.

- Lâm Duy, anh nói gì đi? – Nó nài nỉ rồi bước đến bên giường, hộp quà trên tay nó run run.

Tấm khăn trắng kia được vén lên từ từ. Người đó... quen thuộc. Từng đường nét làm sao nó có thể quên đây?

“Cộp”

Hộp quà đáp đất không mấy êm ái. Những ngôi sao lấp lánh vương ***.

- Ông ơi... – Nó chăm chú nhìn gương mặt thanh thản của ông nội.

Lâm Duy không nói gì. Người ta thấy cậu khóc, những giọt nước mắt lướt nhẹ trên đôi gò má, đọng lại ở khóe miệng, cho cậu cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

Cổ họng nghẹn đắng, cậu không thốt nổi nên lời. Nhìn không khí ảm đạm, sao bỗng dưng muốn đập phá tất cả.

- Hôm nay là sinh nhật ông. Hôm nay cháu đã mua được quà và định tặng ông. Anh Key từng bảo một trăm ngôi sao sẽ đổi lại một điều ước. Cháu muốn ông sẽ có điều ước cho riêng mình và cháu biết ông sẽ ước bà sẽ về cạnh ông đúng không ông? Nhưng... có lẽ cháu chậm chân hơn Thần chết rồi... – Nó nhoẻn miệng cười trong làn nước mắt đau khổ.

- Lâm Bình, con hãy để ông ra đi trong thanh thản đi. Nhìn mọi người thế này, ông sẽ không vui đâu. – Ba chồng nó vỗ vai.

Nó lại cười. Càng cười lại càng đau. Quệt vội hàng nước mắt, nó cũng không muốn ông nhìn thấy nó khóc. Ông ơi... cháu sẽ gửi lời đến bà giùm ông rằng ông vẫn còn rất yêu bà, yêu nhiều lắm ông nhỉ?

Chỉ còn những tiếng nấc khe khẽ. Chẳng ai dám gào thét, chẳng ai dám khóc lớn mặc dù đó là điều mà ai cũng muốn làm. Như một tín hiệu bí mật, họ hiểu rằng ông Lâm thích yên tĩnh, ông không muốn bị làm phiền... trong giấc ngủ say.

Nó nhìn Lâm Duy đứng bất động bên giường bệnh. Tay cậu nắm chặt lấy tay ông không buông. Có lẽ trước lúc đi, ông đã nói gì đó với cậu, có lẽ trước lúc đi, ông đã cười với cậu. Nó biết cậu đau khổ nhưng lại không muốn thể hiện mình đang đau.

Rồi Lâm Duy buông dần bàn tay đã trở nên lạnh ngắt của ông ra và bước ra ngoài.

.....***:.....

Tôi không tin rằng mình sợ. Là không tin hay là không muốn tin?

Vậy là ông nội đã xa tôi thật rồi. Vẫn biết rằng có hợp rồi cũng sẽ có tan nhưng sao vẫn cảm thấy trống trải. Chẳng muốn, chẳng muốn xịu nào. Tôi đâu phải là kẻ yếu đuối? Tôi có thể “tồn tại” mà không có ông nhưng lại không thể hình dung ra mình sẽ “sống” sao nếu ông không ở cạnh.

Tôi nhớ ông.

Tôi muốn khóc thật lớn và hét lên thật to, thậm chí là kiêu chiến với Tử thần để người trả ông nội về cho tôi. Nhưng tôi biết ông không muốn trông thấy tôi với một hình ảnh như vậy.

Cháu của ông luôn luôn mạnh mẽ mà.

Lắm lúc tôi hối hận. Tôi tự trách bản thân mình, sao lại đi điều tra về chuyện của mười hai năm trước làm gì cơ chứ. Nếu không phải gần đây ông quá lo lắng về chuyện này thì có thể ông sẽ ở cạnh bên tôi lâu hơn. Tại tôi, có chăng cũng là tại tôi cả. Tôi ghét chính bản thân mình đã tước đi của ông nội cái quyền được an hưởng tuổi già.

Rồi ngày mai sẽ ra sao đây? Ngày mai thức dậy, không được thấy ông cười hiền hậu, không được nghe lời khuyên của ông mỗi lúc gặp khó khăn trong cuộc sống, không được ông trêu đùa đến đỏ mặt tía tai. Ngày mai... ngày mai của tôi nhưng ông... đã không còn có ngày mai nữa rồi. Có phải chăng chính tôi đã vô tâm cướp đi ngày mai của ông nội?

78. Chương 78

Lễ tang ông, không có nhiều người, chỉ có người trong họ hàng hoặc bạn thân niên của nhà họ Lâm.

Nó hầu như không phải nhúng tay vào việc gì cả. Chẳng hiểu sao nó cứ mong chờ một điều gì đó, một điều thần kì trong hiện thực.

- Mẹ? – Ba mẹ Lâm Duy đồng thanh, giọng lộ vẻ ngạc nhiên, khóe mắt còn hoe hoe đỏ.

Bà Lâm không nói gì, chỉ lẳng lặng đến gần bên tấm ảnh chồng mình đang nằm bơ vơ. Nước mắt bà lại tuôn ra như một cách để thương nhớ.

“Có lẽ ông đã ra đi thanh thản” – Bà lão trầm nghĩ rồi cười đầy mãn nguyện, một nụ cười có lẽ không nên xuất hiện vào lúc này.

Mọi người đều chọn một góc khuất cho riêng mình, một suy nghĩ để đeo đuổi. Mọi người dự lễ tang có thể dễ dàng nhận ra sự khác biệt của lễ tang này với mọi lễ tang còn lại. Không một tiếng khóc mặc dù khóe mắt ai cũng đầm nước, không một tiếng than, không một tiếng cầu nguyện thoát ra bờ môi, không có cả tiếng kinh thánh hay gì gì đó tương tự. Mọi thứ đều diễn ra trong sự im lặng tuyệt đối, sự im lặng đến ghê người...

Nó lê những bước chân mệt mỏi vào thư phòng ông. Ở đó, nó nhận ra ba mẹ chồng và Lâm Duy đứng yên lặng nhìn những đồ đạc của ông. Từng thứ một, từng thứ một được cất vào chiếc hộp nhỏ.

Hình như tất cả mọi người đều rất kiệm lời.

- Cái này của con? – Mẹ chồng nó cầm trên tay một cuốn băng còn mới với mảnh giấy ghi chú dính kèm, đề tên người gửi là nó.

Giọng nói khàn khàn của mẹ do khóc nhiều rất khó nghe nhưng không đến nỗi là không nghe thấy.

Nó bước đến cạnh mẹ, đưa tay đón lấy cuốn băng như một món kỷ vật, lòng trĩu lên một nỗi tò mò. Tại sao chỉ có mình nó có?

Lâm Duy nhìn nó đầy lo lắng, những mớ suy nghĩ hỗn loạn như những gợn sóng biển chực trào trong lòng cậu.

Một nỗi sợ hãi nào đó, hiện hữu mà cứ như vô hình chiếm lấy trái tim cậu.

Rồi nhanh như cắt, cậu bước lại phía nó và ngang nhiên “cướp” cuốn băng từ tay nó.

- Của tôi? – Nó đưa đôi mắt thần thờ nhìn cậu.

- Cô không nên xem. Tôi.... – Cậu định nói thêm một điều gì đó nhưng lại thôi, ánh mắt lập tức đóng băng, Lâm Duy quay lưng và bước về phòng mình, để lại sau lưng ánh mắt ngạc nhiên, sững sờ của nó và ánh mắt thấu hiểu của ba mẹ cậu.

Trong căn phòng chỉ có ánh sáng mập mờ của cái đèn ngủ, bóng một tên con trai hằn lên tường một khối màu đen.

Đôi mày khê chau lại, cậu nhìn cuốn băng trong tay mình.

“Tại sao mình lại làm thế này? Chẳng phải trước giờ mình chỉ mong con nhỏ đó biết được mọi sự thật thôi sao? Rốt cuộc mình sợ điều gì? Mình bị làm sao thế này?”

Lâm Duy lắc đầu nguây nguậy. Cậu đang cố tìm con quỷ sợ hãi trong con người mình. Rồi như quá mệt sau một ngày dài thật dài, cậu thả người rơi tự do trên không rồi đáp xuống nệm êm, đôi mi mắt khép hờ.

- Tại sao mi lại xuất hiện? – Hình như cậu đã tìm thấy... con quỷ mà cậu nhắc đến.

- Vì chủ nhân, người đang sợ. – Một điệu cười man rợn thoát lên.

- Ta sợ? Thật nực cười!

- Phải, nực cười nhất là chính người đang trốn tránh nỗi sợ này.

- Trốn tránh? Chẳng phải ta đã đi tìm người hay sao?

- Sai rồi! Là tôi tìm ra người, không phải người tìm ra tôi.

- Im đi, mi biết gì mà nói?

- Oh oh! Biết chứ. Thậm chí là nhiều hơn những gì người có thể nghĩ đấy.

- Nói xem, ta sợ gì?

- Cái này chính người phải biết rõ hơn tôi chứ?

Lâm Duy giật mình tỉnh giấc. Cậu vừa mơ? Một giấc mơ với quỷ.

Cổ xua tan mọi ý nghĩ nhưng không hiểu vì sao càng cố xua đi lại càng vây lấy, quấn chặt không buông.

Sợ? Nếu nó biết liệu nó sẽ phản ứng thế nào? Có phải chẳng cậu sợ phản ứng của nó lúc đó, có phải chẳng cậu sợ nó sẽ căm thù nhà họ Lâm hay chính xác hơn là căm thù cậu?

- Ôi, mình đang nghĩ cái quái gì thế này? Điên mất! – Lâm Duy hét lên rồi tra cuốn băng vào đầu.

“Lâm Duy!”

Lâm Duy giật mình và khựng lại. Sao lại gọi tên cậu? Cổ nhéo má để biết mình không nằm mơ, đầu óc cậu rối bời. Nhưng chưa để cậu suy nghĩ thêm bất cứ điều lung tung gì, cái giọng trầm ấm ấy lại vang vọng khắp căn phòng.

“Ta biết cháu đang nghe mà. Là cháu, Lâm Duy, không phải là Lam Bình”

Ông biết ư? Làm sao ông biết khi mà người gửi đề tên Lam Bình? Chẳng nhẽ ông là một nhà tiên tri, có thể biết trước mọi chuyện sau khi mình mất đi sao?

“Xin cháu đừng nghĩ là ta trốn chạy. Ta vốn dĩ là muốn nói trực tiếp với con bé nhưng... Có thể ta là kẻ ích kỷ, luôn muốn con bé giữ một hình ảnh tốt đẹp của ta vào những ngày cuối đời. Cháu có thể giận ta, có thể trách ta nhưng... một lần nữa và cũng là lần cuối cùng, ta nhờ cháu một việc được chứ? Đưa cuộn băng cho con bé bởi nó xứng đáng và cũng đến lúc nó nên biết nguồn gốc về cái chết thương tâm của những người thân yêu. Dù không thể nói trực tiếp với con bé lời xin lỗi cũng như bù đắp cho nó nhưng ta tin cháu sẽ thay ta làm việc này phải không?”

Lâm Duy sững sờ. Có chết đi sống lại cũng đâu thể bù đắp nỗi, huống hồ cậu cũng chỉ sở hữu một mạng người.

Nhưng... những lời ông nói không phải là không đúng, đã đến lúc nó cần biết những chuyện liên quan đến mình. Một mỗi đưa tay lại phía đầu để nhấn nút lấy cuốn băng ra thì ánh mặt chợt dừng lại trên một cái băng điều chỉnh nhỏ nằm chêm chệch góc trái. Trong đó có một nút Delete và những phím mũi tên.

“Nhấn nhanh đi. Ta biết cháu đủ thông minh để không muốn con bé biết về những điều ta vừa nói với cháu mà. Với lại, những điều đó, ta chỉ muốn cháu và ta biết, không muốn kẻ thứ ba biết được.”

Giọng ông Lâm. Lại một lần nữa, cậu nghi ngờ ông mình là một nhà tiên tri hoặc chí ít cũng được trải qua một đợt huấn luyện đặc biệt để biết được suy nghĩ của người khác mặc dù lúc ông nói và khi người đó hành động không cùng một thời điểm và địa điểm.

Khẽ nhếch mép cười, cậu thừa biết chẳng bao giờ cậu vượt qua được ông – một bộ não “điều luyện” khiến cho người ta phát điên vì ghen tức.

“Cộc... cộc... cộc”

- Lại là anh. – Nó dụi mắt, có vẻ như cậu đã vô tình đánh thức giấc ngủ say vì mệt của nó.

- Umk. – Lâm Duy cúi đầu.

Nó đẩy cửa ra đủ để một con người có thể bước vào phòng. Đó là một phản xạ có điều kiện khi nhìn thấy cậu ở cửa phòng.

- Không cần vào đâu. Tôi chỉ muốn đưa cho cô cái này. – Lâm Duy vừa nói vừa chìa cuốn băng trước mặt nó.

- Chẳng phải anh không cho tôi xem sao? – Nó nhú mày.

- Đó là lúc chiều. Thái độ của con người được cải thiện qua thời gian. – Lâm Duy lắc đầu.

Nó mân mê cuốn băng trong tay... im lặng.

Hai đứa nó như hai kẻ điên đứng trước cửa phòng. À không, chính xác là Lâm Duy đứng ngoài bản lề cửa, nó đứng trong. Chẳng ai nói với ai câu gì, chỉ lẳng lặng hết nhìn nhau rồi lại bối rối nhìn cuốn băng. Chẳng hiểu sao cậu chẳng thể chủ động rút lui. Cậu sợ rằng nếu rời khỏi đó, cậu sẽ không còn được thấy nó-như-chính-nó-hôm-nay vào ngày mai nữa.

- Còn chuyện gì nữa không? – Nó phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Không. – Lâm Duy lắc đầu.

- Vậy sao anh chưa về phòng ngủ? – Cậu nói lộ vẻ tiếc nuối.

- Umk. – Lâm Duy gạt đầu nhưng vẫn đứng yên, chỉ dịch chuyển khoảng vài milimet.

- Anh về đi. – Nó giục khi cậu đứng ngơ ra.

- Tôi về đây. – Cậu cố chêm vào câu nói.

- ừ. – Nó đuối khéo rồi đưa tay đóng cửa phòng lại.

- Khoan. – Lâm Duy đưa tay đẩy cửa trước khi nó kịp đóng vào.

Nó mở to mắt nhìn cậu. Thái độ của cậu hôm nay lạ lẫm. Liệu có phải vì cái chết của ông mà thần kinh cậu có vấn đề hay không. Nó tự hỏi.

Bất ngờ, Lâm Duy đưa tay ôm trọn lấy khuôn mặt nó và đặt lên môi nó một nụ hôn thật khẽ.

Nó lặng người đi trong giây lát. Liệu có chuyện gì đó... đã xảy ra?

- Chúc ngủ ngon! – Cậu nghĩ sao khi nói câu đó nhỉ? Ngủ ngon ư? Có lẽ đêm nay cả cậu và cả nó sẽ chẳng ai có thể chợp mắt nổi.

- Tôi... Anh....? À ừ... cảm ơn. – Nó ấp úng.

- Và hãy nhớ cô là vợ của tôi đấy. – Lâm Duy xác nhận như thể sáng hôm sau thức dậy sẽ không thấy nó nữa, như thể sáng hôm sau nó sẽ bỏ đi vì cơn giận và oán thù sai khiến vậy.

Nó ngược đôi mắt ngơ ngác nhìn cậu nhưng cậu đã rời khỏi sau khi để lại câu nói cuối cùng đầy khó hiểu đó. Nó tắc lưỡi và đóng sập cửa phòng.

Tay nó chạm nhẹ vào môi mình, hai má nóng bừng lên và đôi môi khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười hạnh phúc.

“Tách”

Cuốn băng được tra vào đầu.

79. Chương 79

- Hai ngày nay con bé không ăn gì rồi. Nó cũng chẳng thèm ra khỏi phòng. Không biết có chuyện gì không.
- Mẹ Lâm Duy nào ruột.

Chồng bà vẫn ngồi lặng im bên cạnh.

- Có cần bảo thợ phá cửa phòng không. Mẹ lo... – Bà quay sang cậu con trai.

- Đừng ạ. Để cô ấy yên đi. – Nói rồi, cậu bước lên phòng.

Hai ngày rồi. Mặc dù biết hai ngày không ăn không ngủ cũng không thể đưa nó xa cậu... “mãi mãi” nhưng đâu có nghĩa là không lo.

‘Cộc...cộc...cộc’

Dạo này có lẽ đây là tiếng động quen thuộc nhất. Quen đến nỗi chẳng cần giới thiệu thì cũng biết tiếng động ấy phát ra từ đâu rồi.

- Cô đói chứ? Cô đang ngủ đấy à? Tôi để khay thức ăn ở ngoài cửa phòng. Nếu đói cô cứ việc lấy ăn nha. Tôi không phiền cô nữa. – Lâm Duy đặt khay thức ăn trên tay xuống rồi bước về phòng mình.

Cậu biết nó là một con nhóc háu ăn mà. Hy vọng rằng mùi thơm của thức ăn sẽ lọt vào tầm nhắm của nó. Thấy nó như vậy, nói thật, lòng cậu nhói lắm, đau lắm nhưng không biết lí do!?!

If you wander off too far. My love will get you home...

Nó chẳng thèm nhắc máy hay đúng hơn có bao giờ nó biết được cái điện thoại đang reo và những đứa bạn của nó đang lo như ngồi trên đống lửa đâu.

.
. .
.

Từ ngày nó tuyệt thực và giam mình trong phòng, Lâm Duy cũng chẳng thèm ngó ngang đến cơm nước hay những giấc ngủ ngon lành. Cậu chỉ biết im lặng, ngồi suy nghĩ để rồi lặng người nhận ra vị trí của nó trong lòng cậu đã lớn đến nhường nào!?!

Lâm Duy đặt tay lên tay nắm cửa phòng cậu. Phía ngoài kia là hành lang, đối diện chính là phòng nó. Không hiểu sao tim cậu nhói đau, cậu đang hy vọng một điều gì đó, một điều gì đó thật diệu kỳ khi cánh cửa phòng cậu mở ra.

Cửa mở.

Tiếng thở dài đầy nỗi lòng của cậu vang vọng, lạc lõng giữa không gian sâu lắng.

Khay cơm cậu đặt ở cửa phòng nó từ hôm qua đến giờ vẫn không suy giảm, bằng chứng cho việc nó chẳng ăn gì cả.

Lại cảm giác này nhói lên trong tim.

Khó chịu, bứt rứt và lo lắng đến lạ.

.
. .

Đôi lúc nó không hiểu mình tự giam trong phòng làm gì? Chỉ bằng cứ xách đồ mà đi thẳng, đi thật xa ngôi nhà này, xa cái nơi này có phải là tốt hơn không?

Nhưng có một thứ gì đó níu giữ nó lại, không cho nó rời xa nơi đây. Một ai đó mà chính nó cũng biết rõ. Lại thở dài.

“Lam Bình, ta không muốn cháu nghĩ ta đưa cháu về nhà này, đối xử tốt với cháu là để trả nợ mặc dù đôi lúc chính ta cũng ngỡ ngàng khi nhận ra mình đã từng nghĩ như vậy. Ta thật lòng muốn cháu thay đổi đứa cháu trai của mình và cháu, quả thực là một người ta rất quý mến bởi mỗi lần nhìn thấy cháu, ta lại nhớ đến ông nội cháu. Nhất là đôi mắt, giống đến lạ.”

Nó giật mình. Tay nó vừa nhấn Play và thế là...

Nó ngẩn ngía mình trong gương rồi bật khóc. Đôi mắt ư? Lối ra của những viên pha lê mong manh, chỉ chực chạm nhẹ là vỡ kia ư? Ông nội nó. Đôi mắt tối hôm đó nhìn nó ấm lắm, sáng lắm, và trù mến đến nao lòng...

“Dù biết là có nói bao nhiêu lời xin lỗi cũng không thể nào bù đắp nổi những tổn thương mà ta đã gây ra cho cháu nhưng ta vẫn luôn muốn nói với cháu rằng: Ta xin lỗi cháu và cảm ơn cháu nhiều bởi thời gian qua luôn ở bên ta, luôn vì ta!!!”

Xin lỗi ư? Nếu lời xin lỗi có thể giải quyết được tất cả thì còn cần đến Pháp luật làm gì? Đó hẳn là lý lẽ mà mỗi con người đều dễ dàng “khắc ghi” vào tâm trí và để thốt lên mỗi lúc nhận được lời xin lỗi từ ai đó. Nhưng có một lý lẽ khác mà không phải là ai cũng biết. Rằng nếu việc gì cũng cần đến Pháp luật thì khi tạo ra con người, Thượng đế tạo ra trái tim để làm gì? Chẳng phải để cảm nhận, để chia sẻ, để cảm thông, để thấu hiểu, để kết nối con người không trên một nguyên tắc nào hay sao?

Nó chợt giật mình khi nhận ra cái lý lẽ đó? Có bao giờ nó nghĩ về điều đó? Cuộc sống là một vòng luân hồi nhưng đừng bao giờ để hận thù rơi vào vòng luân hồi luân quần đó. Có oán ắt phải trả. Hận càng thêm hận đến bao giờ mới trả xong?

Gió ơi sao mi tự do thế? Nếu có thể, mi giúp tao mang nỗi thù hận này đi thật xa, thật xa gió nhé!...

.
. .

Đêm xuống.

Vàng trắng khuyết như lưỡi liềm treo vắt vẻo ngoài ban công như vậy gọi một con người...

Bên cạnh vầng trăng kia, ngôi sao nhỏ tỏa sáng thật khiêm nhường và lặng lẽ.

Liệu rằng đến bao giờ mặt trăng mới phát hiện ngôi sao kia đã đi vào cuộc đời mình và ở cạnh mặt trăng như một thiên sứ bên đời!?

Nếu có ai hỏi thứ gì khó hiểu nhất trần đời thì cậu sẽ không ngần ngại trả lời ngay đó chính là TRÁI TIM con người.

Cậu đã cười nhiều hơn trước.

Cậu nói nhiều hơn trước.

Cậu thích ngắm sao hay chính xác là chỉ để ngắm một ngôi sao với một cái tên thật gần gũi nhiều hơn trước.

Cậu lãng mạn hơn.

Cậu biết thế nào là “cuộc sống muôn hình vạn trạng với những mảnh đời khác nhau”.

Cậu biết quan tâm nhiều đến người khác hơn.

Cậu ngổ hơn trong mỗi hành động.

Cậu hiểu cảm giác khi BỊ “chơi xỏ” và ĐƯỢC “chơi xỏ”.

Cậu hiểu cảm giác khi lo lắng ột người.

Cậu hiểu được cảm giác khi có người “đề đầu cười cổ” vì những điều kiện ngớ ngẩn.

Cậu học được cách quan sát người khác.

Cậu học được cách bảo vệ người khác.

Cậu học được cách lắng nghe người khác.

Cậu học được cách an ủi người khác.

Cậu còn học được cả cách “làm phiền” người khác nữa.

Cậu.... cậu....và cậu....

Nói chung là cậu – Lâm Duy – đã thay đổi. Không chỉ là thay đổi mà còn là thay đổi rất nhiều.

Lâm Duy bàng hoàng nhận ra ở bản thân mình những thay đổi có thể theo hướng TÍCH CỰC hoặc TIÊU CỰC. Và rồi cậu bàng hoàng hơn nữa khi nhận ra thêm rằng tất cả những thay đổi đó đều bắt đầu từ khi nó đến bên cậu.

Từ bao giờ nó đã bước vào cuộc đời cậu bằng những bước chân nhẹ nhàng mà lặng lẽ đến vậy? Từ bao giờ, cậu bắt đầu lo lắng cho nó?

Vui khi nó cười.

Nhói đau khi nó khóc.

Lo lắng khi không gặp nó.

Bực bội khi nó sánh bước cùng một tên con trai khác không phải là cậu.

Từ bao giờ...?

Đây có phải là cảm giác khi... YÊU một người?

Giật mình.

YÊU?

Là YÊU?

Phải, là YÊU!

Vầng trăng vẫn tỏa thứ ánh sáng hư ảo kia nhưng có phần khiêm nhường.

Ngôi sao bên cạnh sáng hơn bao giờ hết, cứ như là được tiếp thêm ánh sáng từ mặt trăng vậy.

“- Nó đâu có nằm ở đó một mình, nó ở cùng mặt trăng. Mặt trăng là của ngôi sao và ngôi sao cũng là của mặt trăng.”

Có một “đứa trẻ con” đã từng nói với cậu như vậy.

Và hơn bao giờ hết, cậu thấy rằng trái tim con người không hề khó hiểu nữa. Hơn bao giờ hết, cậu hiểu rõ trái tim mình muốn nói gì. Bởi hơn bao giờ hết, cậu biết rằng mình muốn trở thành Mặt trăng trong câu chuyện kia. Mặt trăng của ngôi sao.

“Nếu em bảo ngôi sao kia tên là Lam Bình thì xin hãy ặt trăng bên cạnh một cái tên. Là Lâm Duy nhé, được không? Xin hãy để tôi là Mặt trăng của em, ngôi sao nhỏ...”

Là mặt trăng.

Mặt trăng có bao giờ bỏ rơi ngôi sao?

Vậy cậu có bao giờ bỏ rơi nó?

Lâm Duy vội vã đứng bật dậy và bước ra khỏi phòng. Nếu tình yêu không có đôi chân để đi về phía bạn, hãy bước về phía nó!

“Cộc...cộc...cộc”

- Lam Bình. Tôi biết cô chưa ngủ mà! Làm ơn mở cửa ra đi được không?

-.....

- Có thể là tôi không hiểu hết cảm giác của cô. Có thể là tôi... hơi ích kỷ khi có đôi lúc đã muốn thủ tiêu cuốn băng đó đi. Có thể là tôi hơi tàn nhẫn khi đưa cuốn băng đó cho cô. Có thể là tôi tò mò hay quá đáng khi điều tra về chuyện của gia đình cô. Cô có thể đánh, có thể mắng tôi nếu cô cảm thấy bất tiện nhưng cô phải ra đây, phải ăn thật no, phải ngủ thật say thì mới có sức mà “hành hung” tôi được chứ? Chẳng lẽ tất cả những nỗ lực, những cố gắng của tôi bao lâu nay chỉ để nhận được kết quả này thôi sao? – Lâm Duy chỉ thiếu nước hét toáng lên nữa thôi.

-.....

- Tôi không thích Lam Bình thế này đâu. Tôi thích cô cứ đánh đá, hay tiêu trò, nghịch ngợm, phá phách, đôi lúc lại ngông ngông điên điên và... có khi trẻ con hơn cơ. Nói thật, tôi cũng thích cô lúc giận dỗi, bởi vậy nên tôi mới hay chọc giận, hay gây sự với cô. Lúc đó, mặt cô xịu xuống, đôi chân mày khể nhúm lên nhìn ngổ ngổ nhưng cũng rất... đáng yêu (mặt đỏ rần). Bây giờ chắc cô cũng đang giận nhưng giận chẳng giống những lúc tôi-thích tạo nào. Cô cứ nhốt mình trong đó như vậy sẽ cô đơn lắm đấy. Tôi lại chẳng được nhìn thấy cô... – Lâm Duy hơi hạ giọng so với lúc đầu. Cậu có biết chẳng chỉ cách cậu một cách cửa, một gương mặt ướt đầm nước mắt cố kìm từng tiếng nấc khi nghe những lời nói này từ cậu hay không?

“Cạch”

Cánh cửa gỗ mở ra, ánh sáng lóe lên trong hai tâm hồn tưởng chừng như sắp chết.

Cậu thấy nó đứng đó, trước mặt cậu. Nó gầy hơn nhiều, nhìn phờ phạc hẳn, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ và hoe đỏ... vì khóc. Và gần hơn xíu nữa, môi nó, đôi môi ngày nào cũng cong cong đầy kiêu ngạo giờ đây đang... rỉ máu. Không biết đã bao nhiêu lần nó cắn chặt môi để ngăn nước mắt không chảy ra ngoài nhỉ? Một lần nữa, lòng cậu quặn thắt.

Như một phản xạ không điều kiện, cậu vòng tay ôm lấy nó, xiết thật chặt như thể không muốn buông ra nữa. Cậu sợ rằng nếu buông nó ra, nó sẽ lại thu mình vào căn phòng kia hoặc xa hơn là rời xa cậu mãi mãi...

Nó vẫn để yên như thế, không đáp trả lại cái ôm mãnh liệt kia. Nó buông lỏng trong vòng tay Lâm Duy chỉ đơn giản là vì nó thích như vậy, nó thích cảm giác an toàn khi ở trong vòng tay ai đó mà không cần tốn chút sức lực để giữ người đó bên mình.

- Tôi đói. – Nó cà nhẹ đầu vào người cậu, giọng nói lạc hẳn khiến cậu không khỏi xót xa.

Lâm Duy buông nó ra nhẹ nhàng rồi nhún vai như thể một mệnh lệnh ngầm rằng: “Đi xuống bếp cùng tôi!”

Nó toan bước đi thì bị cậu níu tay kéo lại. Lâm Duy ngồi hẳn xuống, ra hiệu:

- Lên đi, tôi công cô xuống bếp!

Nó mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu. Đồng ý là suốt mấy ngày qua nó kiệt sức nhưng cũng không đến nỗi là không lê được cái thân còm cõi này xuống bếp.

Nó xua tay, ý không cần thiết.

- Cô nghĩ tôi không thể công nổi cô xuống bếp à? – Lâm Duy nhú mày, vẻ đe dọa.

Nó lại xua tay phản bác rồi ngoan ngoãn leo lên lưng cậu.

Lâm Duy khẽ cười. Đã bảo từ lúc gặp nó, cậu... “lãng mạn” hơn rồi mà! Hi!

Nó lặng im trên lưng Lâm Duy, vòng tay qua cổ cậu, cảm nhận nhịp đập của trái tim cậu và liệu nó có biết rằng nhịp đập đó giờ đã khác, nó hướng về một trái tim khác với mong muốn sẽ đập chung một nhịp?

- Cô ngồi yên! – Lâm Duy ấn nhẹ người nó xuống ghế. Cậu xem nó như là đứa trẻ lên ba vậy.

Người ta vẫn bảo: “Thuốc đắng giả tật, sự thật mất lòng”. Bởi vậy, dù rất tiếc nhưng chúng ta vẫn phải công nhận một sự thật rằng Lâm Duy không biết tí ti gì về nấu nướng.

Sau một hồi loay hoay hâm nóng lại những thức ăn người giúp việc đã nấu sẵn, cậu soạn ra trên bàn ăn.

- Tuy không phải tôi nấu nhưng cô cứ ăn đi. – Lâm Duy ngồi đối diện với nó.

- Không phải anh nấu hả? May quá! Chứ không tôi không biết sau này có còn được gặp lại anh và mọi người không nữa. – Nó cười toe hay chí ít là cố gắng làm ra vẻ như vậy.

- Ăn đi. – Lâm Duy cốc đầu nó, mặt đỏ bừng vì tức. Vậy mà lúc này có người bảo thích nó đánh đá, tiêu trò, nghịch ngợm cơ đấy.

Nó ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Cũng không biết chính xác bao lâu rồi chưa bỏ bụng thứ gì nhưng lúc này nó thấy đói kinh khủng.

Sau một hồi chén no say, nó dĩ nhiên là phải “phục kích” cái giường êm ấm rồi! Và dĩ nhiên, lại là Lâm Duy công nó lên phòng.

Nó phục mình sát đất. Cười nói như chưa có chuyện gì xảy ra mặc dù trong lòng nhiều lúc rất khó chịu. Nhưng cứ như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Chẳng phải nó đã nghĩ thông và chẳng phải gió đã giúp nó xóa sạch tất cả rồi sao?

- Anh không về phòng ngủ sao? Hay lại muốn chiếm tài sản của người khác? Số của cục cảnh sát là bao nhiêu ý nhỉ? – Nó chau mày.

Lâm Duy phì cười trước bộ dạng của nó, lại cái cốc đầu rõ đau, cậu cười hiền:

- Cô ngủ đi! Tôi chẳng thèm. Chẳng phải cô sợ bóng tối sao?

- Có nhầm không? Người như anh mà cũng có lúc tốt bụng ghê. Chắc ngày mai mặt trời sẽ mọc ở đằng tây, phải dậy sớm để xem mới được. – Nó chun mũi.

Lâm Duy ngượng chín người. Chót quan tâm đến nó làm gì để giờ rước họa vào thân không biết?

Sau một hồi kể đầy người đưa, tình hình bây giờ là Lâm Duy ngồi chễm chệ trên giường, bên cạnh, nó khép hờ mắt và gục đầu vào vai cậu.

Bất giác, nó ngược mắt nhìn cậu, nhõng nhẽo như đứa trẻ lên ba:

- Anh hát cho tôi nghe đi.

- HẢ? – Lâm Duy tròn mắt nhìn nó, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau ứa ra.

- Hát.

- Hát? Tôi?

- Umk. Tôi không ngủ được. – Nó phụng phịu.

- Nhưng tôi hát chắc cô sẽ càng không ngủ được mất. – Lâm Duy xua tay từ chối.

- Anh còn nhớ hợp đồng giữa chúng ta chứ? – Nó lên giọng.

- HẢ? À...Ờ... nhớ.

- Vậy điều kiện của tôi. Anh hát cho tôi nghe cho đến khi nào tôi ngủ thì thôi. – Nó nhoẻn miệng cười.

Lâm Duy nhìn vẻ hứng khởi của nó, một phần cũng vì không nỡ từ chối nên đành chấp thuận “điều kiện vô duyên” kia.

Cậu khẽ dang hắng, còn nó ngoan ngoãn tựa đầu vào vai cậu và mỉm cười.

How gentle is the rain

That falls softly on the meadow

Birds high up in the trees

Serenade the clouds with their melody

Giọng hát cậu cất lên trong đêm thật trầm và thật ấm như muốn ôm trọn lấy cả không gian này.

Oh! See there beyond the hills

The bright colors of the rainbow

Some magic from above

Made this day for us

Just to fall in love

Nó khẽ cự mình.

“Có phải anh tốt với tôi như vậy chỉ là vì cảm giác có lỗi không? Chỉ là vì thay mặt ông thôi phải không? Nhưng như vậy có lẽ là... quá đủ rồi! Cảm ơn anh...”

Khóe môi nó xuất hiện một nụ cười đầy mãn nguyện rồi nó chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

You hold me in your arms

And say once again you love me

And if your love is true

Everything will be just as wonderful

“Đến bao giờ tôi mới có thể làm điều này nhỉ? I will hold you in my arms and say once again I love you”

Now, I belong to you

From this day until forever

Just love me tenderly

And I'll give to you

Every part of me

Oh! Don't ever make me cry

Through long lonely nights without love

Be always true to me

Keep this day in your heart eternally

- Tôi rất muốn nói với em rằng tôi đã rất nhớ em và... tôi yêu em!

Lâm Duy khẽ cúi đầu và hôn gió lên trán nó. Môi ai đó khẽ cười nhưng như đã nói Sự thật thường mất lòng bởi nó... chẳng hề biết đến sự hiện diện của câu nói đó. Sao bỗng dưng ghét giấc ngủ quá chừng. Vì

ngủ mà lỡ mất giây phút quan trọng rồi còn đâu!!!

80. Chương 80

- Có phải nhà này không? – Hân Hân chỉ vào biệt thự nhà họ Lâm, thoáng sững sờ.

- Umk. Trước có đến đây một lần rồi. – Băng Di suy xét rồi nhấn chuông cửa.

Mở cửa cho hai cô gái là một bác giúp việc đứng tuổi.

- Hai cháu là...

- Chào bác, chúng cháu là bạn của Lam Bình ạ. – Hân Hân cười tươi.

- À, bạn của tiểu thư sao? Mời hai cháu vào nhà. – Bà ấy cởi mở rồi thân thiện đẩy cửa cho hai đứa bước vào.

Cả hai vẫn không thôi thắc mắc tại sao nó lại sống ở nhà họ Lâm và quan hệ giữ nó với BF hội là gì?

- Phòng của tiểu thư ở trên gác nhưng hình như mấy ngày nay có chuyện gì đó nên không thấy tiểu thư ra khỏi phòng. – Bác giúp việc thở dài.

- Chuyện gì ạ?

- Bác cũng không biết. Sáng nào cũng thấy cậu chủ mang thức ăn lên cho tiểu thư nhưng lần nào cũng không ăn. – Bác ấy lại lắc đầu.

- Lại cả cậu chủ nữa sao? – Cả hai tròn mắt – Bạn ấy đâu có anh em trai gì đâu. – Hân Hân nhú mày rồi tiếp – Đây là biệt thự nhà họ Lâm, không lẽ.... “cậu chủ” là... Lâm Duy à?

Cô vừa phát ngôn xong thì lắc đầu. Mọi quan hệ quanh nó thật rắc rối.

- Lạ thật! – Bác giúp việc buột miệng than.

- Sao ạ? – Băng Di nhìn vẻ mặt lo lắng của bác và hỏi.

- Cũng trẻ rồi sao không thấy cậu chủ xuống lấy cơm cho tiểu thư nhỉ?

- Vậy bác để bọn cháu mang lên cho. – Cả hai nhanh nhẩu “cướp” luôn khay thức ăn trên tay bác giúp việc rồi tí tởn đi lên lầu.

Có hai căn phòng đối diện nhau, cửa mở toang.

Bước đến phòng thứ nhất, trống trơn, chẳng có ai cả.

Sang phòng thứ hai thì cái cảnh tượng đập vào mắt hai đứa, chỉ thiếu nổi thả luôn khay cơm xuống bàn.

Hai con người, mắt tròn mắt dẹt nhìn hai con người... đang say ngủ. Híc!

.

.

.

- Hai vị muốn đi đâu ạ? – Jun hạ giọng, tay đặt sẵn trên vòlăng.

- Nhà họ Lâm thẳng tiến. – Nguyên Hoàng ra vẻ hí hửng.

Chiếc xe chuyển bánh, mang theo ba chàng trai với ba trái tim đầy suy nghĩ và cả lo lắng.

“Tình...tình”

Chuông cửa reo inh ỏi. Chỉ tội nghiệp bác giúp việc chạy hụt hơi để mở cửa.

- Chào các cậu!
- Có Lâm Duy và Lam Bình ở nhà không bác? – Key hỏi ngay.
- Cậu chủ và tiểu thư đang ở trên gác.
- Chưa kịp để bác ấy nói xong, cả ba chàng trai chạy ngay vào nhà và xông thẳng lên gác hai.
- Sao hôm nay lắm người đến tìm cô cậu nhà này thế không biết. – Còn lại một mình, bác ấy lẩm bẩm.
- Jun chạy nhanh nhất. Anh chàng vừa leo được lên gác hai thì đã bắt gặp một người-có-thể-là-muốn-gặp.
- Tăng băng di động? Ở đây làm gì?
- Chưa khỏi bàng hoàng, con nhóc quay lại nhìn Jun đầy khó chịu rồi hếch mặt:
- Thế anh ở đây làm gì?
- Hỏi thừa. Nhà bạn tôi, tôi không được đến sao? – Jun nhếch mép.
- Hai người sao lóng ngóng ngoài cửa thế kia? – Nguyên Hoàng hớn hở xộc vào phòng.
- Key, Nguyên Hoàng và cả Jun đều ngạc nhiên và sửng sốt không kém gì Hân Hân và Băng Di lúc này.
- Không phải là vì cảnh đó mà là không biết sẽ nên giải thích cho hai cô bạn này thế nào.
- Hai người đó sao...thân mật quá vậy? – Hân Hân kéo áo Key.
- À...
- Họ là anh em à?
- Ờ...không.
- Mà nhà họ Lâm chỉ có duy nhất một cậu quý tử mà.
- À.. đúng.
- Sao Lam Bình tựa đầu vào vai Lâm Duy mà ngủ một cách ngây thơ đến vô tư như vậy?
- Thì tại...
- Sao lại cùng nghỉ học để ở nhà...ngủ thôi à?
- O... do...
- Rốt cuộc là có chuyện gì?
- Chuyện là...
- Mấy người kể nghe nào.
- Thì kể nè...
- Không thì đừng trách.
- DỪNG LẠI. BẢO NGƯỜI TA KỂ MÀ CỨ NÓI MỘT LUA VẬY HẢ? – Jun bực bội.
- Hơ! Xin lỗi, vậy giờ kể đi. – Hân Hân hối lỗi.
- Chuyện là thế này. Tền...tén...tén. Có một nàng công chúa sau đó lấy một chàng hoàng tử. – Jun lên cao xuống thấp.
- Kể cho đàn ông đi. – Hân Hân giục. Sự tò mò chiếm lấy trí óc.
- Thì kể đó. – Jun phân bua.
- Chuyện đó hả?
- Ủ. – Jun gật đầu khiến Nguyên Hoàng và Key không khỏi bật cười.

- Kể tiếp đi. – Con nhóc nói, giọng điềm nhiên.
- Hết rồi. – Jun nhún vai.
- Cái gì? Anh chơi xỏ bọn tôi đó hả? – Con nhóc bực bội.

Lúc này, Nguyên Hoàng và Key gập bụng lẫn ra cười.

- Hihi...haha... Thôi, để tôi giải thích. Thì hai người đó là vợ chồng. Họ cưới nhau được vài tuần rồi. – Key thôi cười và chỉ tay về phía hai con người đang ngủ say trong phòng kia.
- Hở? Cưới á? Vợ chồng á?
- Umk. Đừng hét to, làm mất giấc ngủ của người khác. Đi ra ngoài chơi nào. – Key vừa nói vừa kéo hai cô gái đi.

Chợt, con nhóc dừng lại, nheo mắt hỏi:

- Mấy người ỷ thế nên nói dóc bọn tôi đấy à? Mặc dù biết là mình chưa phải là người lớn nhưng tôi cũng không còn là trẻ con hồn nhiên ngây thơ để tin mấy người bịa đặt đâu.

Cả bốn người còn lại lơ ngơ nhìn con nhóc.

- Pháp luật quy định rất rõ rồi sao. Trên mười tám tuổi mới được phép kết hôn. – Con nhóc nhún vai rồi nhếch mép cười.

Cơ mặt ba chàng trai giãn ra. Key khoác vai con nhóc, nháy mắt:

- Em gái thông minh thật đấy nhưng Pháp luật cũng đâu có quy định con người không được phép đổi giấy khai sinh phải không?
- Ý anh là... – Đôi chân mày chau lại thật khế.
- Đoán thôi chứ chuyện đó bọn này có biết đâu. Chỉ phát hiện khi sự đã rồi thôi. Nhà họ Lâm nhiều tiền, chuyện đó đâu khó hướng hồ chủ tịch Lâm đã qua đời lại rất mong tác hợp cặp đôi đó. – Key tỏ vẻ buồn khi nhắc đến ông nội đã quá cố của Lâm Duy.

Không khí im lặng và trở nên u ám hẳn. Nhắc đến một người không cùng một thế giới khổ thật đấy, buồn thật đấy.

- Thôi, chúng ta ra ngoài nào. – Nguyên Hoàng nhanh chóng lấy lại bầu không khí cho cả bọn và trên môi ai nấy đều nởn miệng cười thật tươi.

~oOo

~~ Cô tỉnh rồi sao? – Lâm Duy nhìn nó cựa mình.

- Umk. Anh... ở đây cả tối hả? – Nó mở to mắt nhìn cậu.
- Không phải là cả tối mà đã hai đêm một ngày rồi. – Lâm Duy thờ dài nhìn cái đồng hồ trên tay.
- HẢ? – Nó nhảy phóc xuống giường, vươn vai.
- Umk. Thôi xuống nhà ăn đi. – Cậu giục.

Nó lè lưỡi trêu rồi bước xuống nhà. Chỉ chờ có vậy, Lâm Duy xoa xoa cái vai tội nghiệp, mặt nhăn nhó đến thảm thương.

- Chào ba mẹ. – Nó lễ phép.
- Umk. Chào con. – Ba mẹ chồng nó nhìn nó cười như mếu. Nó hiểu.

Không khí trong nhà nặng như chì vậy. Dù bên ngoài ai vẫn cố giữ vẻ vui cười, bình thản nhưng hãy nhớ cho, con người vốn ích kỷ, bao giờ cũng giữ gìn những nỗi niềm riêng.

- Lam Bình! – Nó giật mình quay lại, Lâm Duy đang đứng tựa vào cửa phòng cậu, căn phòng đối diện phòng nó, về mặt đâm chiêu.

- Anh gọi tôi? – Nó chỉ tay về phía mình, thắc mắc. Không hiểu sao khuôn mặt khổ sở của cậu lại bị nó nhìn thành “nghiêm trọng”.

- Umk. Tôi muốn nói... – Cậu ập ứng.

Trái tim nó rộn ràng hẳn lên. Nhịp tim không đều. Là dấu hiệu tốt hay xấu đây?

- Nói gì? – Giọng nó lạc hẳn, dường như nó sợ nghe những lời cậu sắp nói.

- À...tôi...Tôi nay cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô đi ăn. – Lâm Duy khó nhọc hỏi.

“Sao anh không nói tiếp rằng đó sẽ là bữa ăn cuối cùng anh có thể ăn cùng tôi?” Nó chưa xót nghĩ. Hai con người khi đứng ở hai hành tinh thật khó nói chuyện. Mỗi người một suy nghĩ. Nó đâu biết cái điều mà Lâm Duy đã “nghiêm” ra trong những ngày nó giam mình trong phòng cơ chứ?

- Tối nay tôi bận rồi. – Nó cười. Hình như từ lúc sống với cậu, tài năng chém gió của nó ngày càng lên cấp thì phải.

- Vậy hả? Thế thì sáng mai nhé. Tôi sẽ mời cô ăn sáng. – Lâm Duy nheo nheo mắt.

Nó gần như không đứng vững nữa rồi. Sao cậu không chịu buông tha cho nó? Sao không cho nó tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc này lâu hơn nữa. Sao không để nó được ở cạnh cậu nhiều hơn nữa? Sao cứ mời nó đi ăn bữa ăn cuối cơ chứ? Mặc dù nó là một con nhỏ thấy thức ăn là hai mắt sáng rực lên nhưng bữa ăn đó dù có thịnh soạn đến mấy, nó cũng chẳng thiết. Cậu thật là vô tâm!

- Umk. – Nó gật đầu đầy gượng ép và Lâm Duy cũng nhận ra điều đó.

Đẩy cửa bước vào phòng, nó còn nghe tiếng cậu đầy hơn hở ở phía sau lưng mình:

- Ngày mai 7h ở Windy Ice-Cream nha!

Nó khẽ gật đầu.

“Cạch”

Đóng cửa lại và thở dài, nó chợt nhận ra rằng Lâm Duy chẳng có chút tình cảm nào cho nó cả, một chút cũng không. Cái vẻ mặt hơn hở đó làm nó thấy tủi vô cùng. Chia tay nó mà khiến cậu vui đến vậy sao? À, đâu phải là chia tay bởi có bao giờ cậu bảo yêu nó đâu?

“Haiz! Thế là ông trời đã thương mày lắm rồi Lam Bình ạ!” Nó tự an ủi bản thân mình nhưng càng cố cười thì nước mắt lại càng rơi.

Chưa hết thời gian hợp đồng. Nó biết, còn một tháng nữa cơ mà. Nhưng tiêu chí hợp đồng là gì chứ? Vì sao bản hợp đồng lại xuất hiện, chẳng phải là để che mắt ông Lâm mối quan hệ của tụi nó hay sao? Giờ ông nội cũng mất rồi. Ông không còn và bản hợp đồng đó cũng chỉ là mảnh giấy vụn có thể vứt đi bất cứ lúc nào. Nó sợ phải nghe những lời Lâm Duy nói rằng “Bản hợp đồng đã không còn hiệu lực nữa rồi. Từ giờ cả cô và tôi đều tự do. Cô hãy rời khỏi nhà tôi càng sớm càng tốt”. Nó sợ mình sẽ không chịu được mà khóc trước mặt cậu. Nó sợ mình sẽ không đủ tự tin để hiên ngang cười và hếch mặt với cậu. Nó sợ mình sẽ không đủ can đảm để rời khỏi “nhà của cậu”.

Nó sợ tất cả sẽ đến với nó vào ngày mai. Có thể nó không phải là người dùng cảm nên lựa chọn của nó vẫn chỉ có thể là...trốn chạy tất cả!?!
.....

Trong lúc nó đang đau khổ trong nước mắt thì lại một con người khác vui sướng trong tiếng cười.

“Tôi sẽ cho em một bất ngờ!”

Nhưng con người ta đôi khi đi nhanh quá sẽ không có thời gian để ngoái nhìn lại xem xét những thứ mình đã bỏ quên. Một thứ gì đó như... bản hợp đồng chẳng hạn?!? ^^

anh yêu em, tiểu thuyết tình yêu, điều em không biết

81. Chương 81

- Chẳng phải tối cô có hẹn sao? – Lâm Duy hỏi khi thấy nó đang loay hoay trong bếp.

Nó lục lọi trí nhớ một hồi rồi chợt nghĩ ra lúc sáng đã nói vậy với cậu.

- Ồ đúng. Tôi đi giờ mà. – Nó cười trừ rồi bước lên phòng.

Lang thang trên đường, nó thần thờ nghĩ miên man về những chuyện xảy ra quanh mình trong suốt thời gian qua. Nếu có ai muốn viết về cuộc đời nó thì chắc sẽ xuất bản một tập thật dày. Nhưng nó muốn là một con nhóc học sinh bình thường hơn. Nó thích cuộc sống đều đặn và cảm nhận rõ hơi thở của sự sống qua mỗi ngày tươi vui.

“Đến đây với mình được không?”

Send...

Nó cất điện thoại vào cái xách chéo màu trắng rồi dậm dậm chân về chờ đợi.

- Lam Bình! – Một vòng tay ôm lấy nó.

Nó khẽ cười rồi quay lưng nhìn hai cô bạn của mình.

Bao lâu rồi không có cảm giác ấm áp vậy?

- Mình nhớ bạn chết mất. – Hân Hân bật khóc như một đứa trẻ.

- Đừng trẻ con thế. Mình vẫn ổn mà. Xem này, lành lặn chứ có sứt mẻ chỗ nào đâu – Nó trêu rồi chợt hạ giọng – Chỉ là có một số chuyện nên không đến trường được thôi.

- Bạn và Lâm Duy đã... kết hôn à? – Băng Di hỏi một cách nhẹ nhàng, lạnh lùng và dứt khoát.

Một hơi lạnh chạy qua sống lưng, nó chết trân.

- Sao... sao bạn biết? – Nó lắp bắp.

- Thế là đúng rồi. – Con nhóc nhún vai khẳng định rồi nhếch mép.

Nó phì cười.

- Mình quên mất bạn là Băng Di. – Nó nhoẻn miệng cười rồi nhìn con nhóc đầy tình nghịch.

Rồi nó khẽ vòng tay ôm chầm lấy hai người bạn.

- Mình xin lỗi nhé và cảm ơn hai bạn nhiều. Mình sẽ không bao giờ quên Lam Bình này có hai người bạn tuyệt vời như vậy đâu.

Dù không phải là người thông minh nhưng chỉ cần tinh ý một chút sẽ nhận ra được sự khác biệt của câu nói đó. Hãy nhớ xem lúc người ta nói câu đó thì người ấy đang rơi vào hoàn cảnh nào?

- Có chuyện gì sao? Sao bạn lại nói vậy? – Hân Hân lo lắng.

- Không có gì. Mình chỉ... – Nó xua tay nhưng ngay lập tức bị con nhóc xen ngang.

- Nói dối. Bạn không thể nói cho bọn mình biết chuyện gì đang xảy ra với bạn dù cho chúng ta là bạn sao?
– Vẫn cái giọng lạnh băng.

- Mình... không có gì cả mà. – Nó cố cười thật tươi bởi nó biết Băng Di không phải giống như Hân Hân. Con nhóc tinh ý và có sức kiểm soát đến bất ngờ.

- Mình không biết có nên nói là bạn ích kỷ không nữa. – Con nhóc thở dài.

- Băng Di, bạn nói vậy là sao? – Hân Hân cố cứu vớt câu chuyện khi nhìn thấy ánh mắt gay gắt đầy oán trách của con nhóc nhìn nó. Nhưng ở đáy đôi mắt kia lại đọng lại chút dư vị của nỗi buồn.

Trong lúc nó đang đứng như chôn chân tại chỗ thì con nhóc tiếp lời:

- Ưu điểm lớn nhất của bạn là lắng nghe và nhược điểm lớn nhất của bạn chính là chia sẻ. Nhiều lúc mình nghĩ bạn giống như một thiên thần dù cho chẳng có đôi cánh nào. Bạn là người duy nhất luôn ở cạnh mình, cùng mình giải quyết mọi chuyện mỗi lúc khó khăn. Nhưng mà có lẽ bạn đúng là thiên thần thật. Bởi thiên thần luôn giúp đỡ mọi người, luôn dùng trái tim thiên sứ để xoa dịu nỗi đau của họ nhưng thiên thần lại chẳng bao giờ để mọi người giúp mình một điều gì cả. Chưa một lần nào bạn bảo với mình và Hân Hân rằng bạn cần sự giúp đỡ và bạn cần bọn mình. Bạn có biết mỗi lần bạn lảng tránh những câu hỏi mình hỏi về cuộc sống, về tâm tư tình cảm, về khó khăn quanh đời của bạn làm mình buồn và tủi đến nhường nào không? – Giọng nói không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó là một tâm sự u uất lâu ngày.

Nó vẫn không nói gì. Nó lặng người nhìn cô bạn. Có phải chẳng con nhóc đã đúng?

- Mọi chuyện của bọn mình, bạn đều biết. Vậy mà cái quyền được biết về bạn, bọn mình cũng không có. Thế mà bạn vẫn bảo xem bọn mình là bạn. Tình bạn là thế hả? Mình biết bạn là một người bạn tốt bởi lúc nào cũng biết lắng nghe bọn mình, nhưng cái suy nghĩ rằng bạn luôn giấu bọn mình những hòn đá đè nặng lòng bạn, bạn muốn tự lập và bạn không cần ai giúp đỡ khiến mình thất vọng về bản thân ghê lắm! – Con nhóc khẽ thở dài.

Hân Hân cười nhẹ. Nhiều lúc chính cô cũng cảm thấy mình đã để quên mọi thứ.

- Mình xin lỗi. Mình thật sự không biết. – Nó cúi mặt.

- Thôi bỏ đi. Mình chỉ muốn bạn biết điều đó thôi. Vả lại... cái gì không biết rồi sẽ biết, đã là ưu điểm thì phải phát huy, là nhược điểm thì khắc phục. Giờ bạn...nói đi. – Con nhóc vào vấn đề chính.

Nó ngược mắt nhìn con nhóc.

- Tất cả mọi chuyện. Chỉ cần bạn thấy thoải mái và nhẹ lòng khi chia sẻ. Bạn tin tụi mình, phải không? – Con nhóc đặt tay lên vai nó, nhìn thẳng vào mắt nó rồi cười tươi, nụ cười của công chúa tuyết.

Nó nhún vai.

- Phải nói thế nào nhỉ? Chuyện bắt đầu từ mười hai năm trước, lúc mình còn là một cô nhóc năm tuổi.... sau đó.... và bây giờ....

- Vậy bây giờ bạn định sao? – Hân Hân xóa tan không khí im ắng.

- Mình không biết nữa. Chuyện đến đâu thì đến nhưng dù sao đi nữa chúng mình cũng là bạn phải không? – Nó nháy mắt.

- Tất nhiên! – Hân Hân và Băng Di đồng thanh. Cả hai khoác vai nó rồi cười.

- Cảm ơn các bạn. Nhưng giờ mình phải đi rồi. – Nó tiếc rẻ.

Sau những cái ôm thăm thiết, nó leo lên taxi với vẻ mặt tươi vui.

.
. .
.

- Bác cho cháu xuống. – Nó vói tay, nói gấp với tài xế.

Chiếc xe dừng lại, nó đứng yên ngắm nhìn vẻ hùng vĩ của trường Trung học BFM – ngôi trường trước đây nó đã từng ao ước được vào học biết nhường nào.

Khẽ buông một tiếng thở dài, giờ đây chắc nó không được học ở đây nữa rồi.

- Có ý đồ đen tối sao? Ai lại đến trường vào đêm hôm khuya khoắt thế này cơ chứ? – Một giọng nói vang lên sau lưng nó. Giật mình quay lại, ngỡ ngàng phút chốc rồi nó giương mắt lên cái:

- Anh có hơn gì tôi? Cũng đến trường đêm hôm khuya khoắt như ai thôi mà cứ làm như mình có ý đồ “trắng sáng” lắm ý.

Anh chàng khẽ mỉm cười, tiến lại phía nó, nở một nụ cười “chết người”:

- Đi ăn kem không? – Hắn mời gọi.

- Kem? Anh mời? – Nó nghi ngờ. Giờ đây, nó phải cảnh giác kéo lát nữa hắn phải tay đứng dậy là nó chỉ còn nước ở lại làm phục vụ trả tiền.

- Ủ. Tôi mời kéo không cô sẽ tiếc mà không ăn nổi kem mất. – Hắn ta bụm miệng cười.

- Vậy đi thôi. – Nó kéo tay hắn đi nhưng chợt khựng lại – Xe anh đâu?

- Quên rồi. Tôi cuốc bộ đến đây chứ có đi taxi như ai kia.

- Sao anh biết tôi đi taxi? Theo dõi tôi à? – Nó nghi hoặc.

Biết mình nói hớ, hắn ta khẽ cười xoa rồi đánh trống lảng:

- Đâu có. Chỉ là nhìn thấy thôi. Mà cô muốn ăn ở đâu?

Nó chống tay lên cằm suy nghĩ. Chẳng biết dòng suy nghĩ nào đang chạy quanh đầu nó, chỉ biết chưa đầy mấy giây sau, nó ngẩng mặt lên, nói chắc nịch:

- Windy Ice-Cream.

Vẫn còn nhớ chứ? Đó là nơi mà ngày mai Lâm Duy hẹn nó đến ăn sáng. Nó muốn đến đó... một lần.

Hai bóng người cao thấp khác nhau cùng bước đi trên vỉa hè. Nó cười tươi như chưa bao giờ được cười nhưng có biết chẳng phía sau nụ cười kia lại ẩn chứa biết bao điều.

Nó dừng lại trước tiệm kem, hít một hơi thật sâu. Không hiểu sao lại cảm thấy hồi hộp vậy.

Hắn nhìn nó ngạc nhiên, có phải hắn ta tiên nó lên...sân khấu biểu diễn đâu cơ chứ?

- Vào thôi! – Nó quay lại và khẽ cười.

Chọn một bàn ở sân thượng để ngồi, nó nói như muốn hét toáng lên:

- Đúng là tiệm kem có gió. Mát không chịu nổi.

Rồi để những lọn tóc bay bay trong gió đêm dịu dịu, nó tíu tít đủ thứ chuyện chỉ để hắn kịp cười nụ cười khó hiểu nhưng cũng phải công nhận là... đẹp.

- Hai anh chị dùng gì ạ? – Một anh chàng phục vụ bước lại chỗ nó, cúi đầu hỏi.

Nó chuyển ánh nhìn từ hắn sang anh phục vụ trông thật trí thức với cặp kính cận nòbita.

- Anh bao nhiêu tuổi rồi? – Nó hỏi một câu chẳng ăn nhập gì cả khiến cho hắn và cả người phục vụ nọ chết trân.

- À... 19 tuổi. – Anh ta lắp bắp.

- Anh hơn em hai tuổi nên anh không cần phải gọi em là... chị đâu. Nghe là lạ thế nào ý. – Nó nhoẻn miệng cười.

Đối diện nó, hắn cũng bụm miệng cười. Cái cách nói chuyện của nó chẳng thể lẫn vào đâu được.

- À...vâng. – Anh ta vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Ý, đã bảo em kém tuổi anh rồi mà. Bộ trông em...già thế sao? – Nó xụ mặt.

- O...không phải. – Anh chàng xua tay, mồ hôi ứa ra như nước.

- Hi. Thật chứ? – Nó cười tíu tít.

- Vâng...à... ừ. – Anh chàng khổ sở tìm cách trả lời cho vừa lòng cô khách hàng nhỏ rắc rối.

- Hi. Cho em ba cốc kem socola, ba cốc kem sữa, ba cốc kem cầu vồng, ba cốc kem vani, ba cốc kem chanh, ba cốc kem ovan, ba cốc kem dâu, ba suất kem Fondue, ba ly kem ngũ vị, ba cốc kem trái cây, ba cốc kem trắng, và...umk... thôi, anh mang cho em tất cả các loại kem luôn đi, mỗi loại ba suất nha? – Nó đắm chiêu

suy nghĩ. Anh chàng phục vụ ghi ghi chép chép vào cuốn sổ nhỏ, còn hần thì suýt nữa đã há hốc mồm nhìn nó không chớp mắt.

Bóng người phục vụ đi khỏi, hần bưng tỉnh và hỏi nó:

- Cô có nhầm không? Sao gọi nhiều vậy?

- Anh tiếc tiền sao? – Nó nói móc.

- Ai như cô? Chỉ sợ không ăn nổi. – Hần ra vẻ lo lắng nhưng rồi nhìn nó chăm chăm – Sao cô gọi cái gì cũng ba hết vậy?

- Anh không ăn sao? – Nó nhú mày.

Hần lúc này mới hay nó gọi luôn ỉnh.

- Sao cô biết tôi ăn gì mà gọi?

- Bởi vậy tôi mới bảo họ mang ra hết để...anh chọn. Anh mời tôi đi ăn kem, không lẽ đến đây lại lủi thủi ăn...bánh bơ với sữa? Anh thấy tôi thông minh không? – Nó mắt long lanh.

- HẢ? Ồ... thông minh đến phát khóc. – Hần ta cười nham nhở.

- Mỗi loại ném một ít chứ có ai bắt anh ăn hết đâu. Với lại đâu phải tôi chi tiền, có gì lo cho nặng đầu, gây ức chế hệ thần kinh – Nó cười cười nham...hiểm.

Hần ta chỉ biết dở khóc dở cười nhìn nó. Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại mời một con nhỏ như nó đi ăn cơ chứ?

Lát sau, anh chàng phục vụ nọ lại mang ra la liệt kem với đủ chủng loại và đa sắc màu.

Bàn được huy động để đặt cho đủ số kem nó yêu cầu.

- Anh gì ơi! Ngồi xuống ăn chung luôn nè. – Nó cười.

- Hả? À vâng, không cần đâu ạ. – Anh chàng trót lỗ miệng. Thấy hai mắt long lanh của nó, mới biết mình trót sai nên vội vàng chữa – À. Không cần đâu... em!

- Em mời mà. Nhưng anh này trả tiền. Anh không cần lo đâu. Với lại lúc này em nghe anh bảo với chị kia là anh hết ca rồi mà?

Thiên Minh nhìn nó nhếch mép cười. Kiểu này anh chàng phục vụ kia có chấp thêm đôi cánh cũng khó thoát khỏi tay nó. Híc!

Cuối cùng, trên tầng thượng của tiệm Windy Ice-Cream, một cô gái với hai chàng trai cùng ngồi nhâm nhi những ly kem lạnh. Hai chàng trai kia mồ hôi rịn ra, chảy vòng quanh khuôn mặt khiến mọi người xung quanh nhìn vào chẳng ai nghĩ họ đang ăn kem cả.

- Cảm ơn anh, Thiên Minh. – Nó nháy mắt rồi lên nhanh vào nhà.

Một buổi tối trôi qua êm đềm. Nó khẽ cười, ngày mai... ôi... ngày mai ơ đừng đến nhé. Cho ta thêm thời gian, xin mi đấy ngày mai...

~oOo

-- Ôm anh hai một cái nào! – Thiên Kỳ vòng tay ôm lấy cổ Thiên Minh.

- Em chắc là không hối hận với quyết định này chứ? – Thiên Minh nhú mày.

- Anh nghĩ em gái anh là ai cơ chứ? – Thiên Kỳ tỏ vẻ dỗi hờn nhưng rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười trên môi.

- Em sẽ đi đâu?

- Đến nơi nào em muốn. – Cô cười rạng rỡ hơn rồi chột khựng lại, cơ mặt co lại bất ngờ – Nhưng anh hai nè. Ngày mai...đừng ra tiễn em nhé. Thấy anh chắc em không đi nổi mất. Nha anh?

Suy nghĩ một hồi, cậu cũng gật đầu. Có lẽ cô em gái này đủ lớn để quyết định cuộc sống và tương lai ỉnh.

82. Chương 82

Khi ông mặt trời còn ngái ngủ trong tầng tầng lớp lớp mây xanh nhẹ nhàng thì trong biệt thự nhà họ Lâm, một chàng trai đã thức dậy và dành một khoảng thời gian đáng kể đứng soi mình trong gương – một việc mà chỉ có tụi kẹp nơ mới khoái

Lâm Duy rời khỏi phòng và còn tạt qua phòng nó, toan gõ cửa thì chợt khựng lại. Tốt nhất nên để nó thực hiện thủ tục ngủ nướng thêm một lúc nữa. Nghĩ vậy nên cậu một mình rời khỏi nhà. Chắc trí nhớ của nó không tệ đến nỗi quên mất hẹn với cậu. Mà nếu có quên thì điện thoại để làm gì?

Tiệm Windy Ice-Cream dịu nhẹ trong tiếng nhạc bài A little Love.

Người phục vụ dẫn cậu lên sân thượng với giàn hoa tigôn rợp bóng.

- Còn sớm mà. – Lâm Duy nhìn đồng hồ rồi tự an ủi bản thân.

Cậu khẽ đằng hắng rồi tựa như một tên ngọc trong phim tình cảm Hàn Quốc, cậu tập duyệt lại những lời định nói với nó hết sức ngắn gọn.

Đồng hồ trong tiệm điểm 7h.

Một con người hồi hộp chờ đợi một con người.

Đồng hồ điểm 7h30.

Một con người lo lắng ột con người.

Đồng hồ điểm 8h.

Một con người đang cố nâng dần sức chịu đựng để tiếp tục đợi chờ.

Đồng hồ điểm những tiếng nào nề. Bỗng chiếc muống trên tách cà phê của cậu rơi xuống đất. Điềm báo như người ta vẫn nói chẳng?

“Số má quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Bực bội bóp chặt chiếc điện thoại trong tay, cậu đứng dậy và đi về nhà. Không hiểu sao trong lòng cậu trỗi lên một nỗi bất an đến khó tả.

“Nếu giờ này mà vẫn còn ngủ thì không xong với tôi đâu”

Dòng suy nghĩ vây quanh đầu. Cậu dấn mạnh vào cái vô lăng để trút bực.

- Lam Bình! – Cậu cất tiếng gọi.

Không thấy tiếng trả lời. Cậu đẩy nhẹ cửa phòng nó. Và đập vào mắt cậu là một căn phòng gọn gàng khiến cậu ngỡ ngàng. Mọi thứ trong phòng được sắp xếp ngăn nắp và có cảm giác như...trống trơn.

Giờ thì cậu lại ước mong giá như... nó vẫn còn ngủ.

Mở tủ đồ của nó, Lâm Duy chết sững khi tủ đồ cũng trống nốt. Còn nó? Nó đã đi đâu rồi? Liệu có phải cậu đã mất nó rồi không?

- Lam Bình đâu rồi? – Cậu bóp mạnh hai vai của người giúp việc, gần giọng. Một cái gì đó...đang dần tuột khỏi tay cậu. Trong đầu cậu chỉ văng vẳng lên câu nói: “Năm lại! Năm Lại!” Nhưng bằng cách nào bây giờ?

- Tiểu thư... đã đi từ sớm rồi. Cô ấy còn xách cả vali đi nữa! – Giọng người giúp việc lấp bắp đến tội.

- Tại sao không thông báo với tôi?

- Tiểu thư bảo... không được....

Chưa kịp nói hết câu, người giúp việc nhỏ đã bị cậu xô ngã va vào chiếc ghế sofa gần đó. Cậu bước ra khỏi nhà, leo lên xe và nhấn số.

Chiếc xe lao đi xé gió nhưng dường như chính gió đã xé nát lòng cậu, xé nát cái tình yêu chớm nở trong tim cậu. Có phải chẳng gió... gió đã cướp đi người con gái cậu yêu?

Tại sân bay.

Người ra vào nườm nượp. Lâm Duy hốt hoảng vừa chạy vừa nhìn quanh, hy vọng vẫn còn kịp, hy vọng ông trời cho cậu nhìn thấy nó, cậu sẽ tiến đến và giữ nó lại, không để nó rời xa cuộc đời cậu một cách dễ dàng như vậy...

- Tìm cho tôi. Người có tên Lam Bình đi chuyến bay nào? – Cậu bực bội đập vào danh sách khách bay.

Cô nhân viên lúng túng:

- Thưa! Chuyến bay ấy vừa mới cách cánh cách đây vài giây ạ.

Vài giây ư? Cất cánh rồi sao? Lâm Duy đứng chôn chân tại chỗ rồi lẳng lặng nhìn ra phía bên ngoài bầu trời kia. Trời cao và trong xanh đến lạ... nhưng trong lòng cậu, những đám mây đen khịt cứ bủa vây.

Rồi một chiếc máy bay với dòng chữ màu xanh lam còn in rõ từ từ cất cánh hòa lẫn vào mây. Trên đó, có một người con gái... người mà cậu yêu... Máy bay xa dần cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ trên bầu trời.

- Chuyến bay đó đi đến đâu? – Lâm Duy quay lại hỏi nữ nhân viên, vẻ mặt đăm chiêu.

Cái gì đã thuộc về cậu thì nó nhất định sẽ là của cậu. Còn cái gì không thuộc về cậu thì dù có làm thế nào đi chăng nữa, nó cũng chẳng bao giờ là của cậu. Nhưng Lam Bình, nó nhất định là người con gái của cậu....

~oOo

~Nó lơ đãng nhìn ra quang cảnh phía ngoài. Tiếng động cơ êm ru kèm theo một vài tiếng xì xào của vài người khách khác tạo thêm những nét sinh động nhưng sao lòng nó nặng trĩu. Nó định sẽ đi ăn với cậu bữa cuối cùng nhưng nó không thể. Phải, nó yếu đuối thế đó, nó nhát gan thế đó, nó tự ti thế đó. Thế thì đã sao nào, nó không cho phép trái tim mình chịu thêm bất cứ một thương tổn nào nữa... bằng mọi giá, nó không cho phép kể cả trốn chạy...

- Hi nhóc! – Một bàn tay cốc đầu nó, đau điếng.

Nó quay người định xả ột trận cho đỡ tức thì người kia đã cướp lời.

- Anh ngồi đây được chứ?

- Ngồi thì cũng ngồi rồi. Với lại có chỗ ngồi quy định, không phải chỗ của anh thì anh có dám ngồi không?

- Nó lắm bầm đây khó chịu.

- Bộ nhóc không nhận ra anh thật à? – Chàng trai khề nhướn đôi chân mày tuyệt đẹp.

- Thứ nhất, tôi không phải là nhóc. Thứ hai, tôi và anh mới gặp nhau lần đầu thì làm gì mà nhận ra với chả nhận không ra? – Sẵn bực bội mà có người tự chui đầu vào thì nó cũng không dại gì mà giữ nguyên nổi buồn trong lòng.

- OK. Sorry! Không phải là nhóc. Nhưng mà nhóc... à không... em không biết anh thật à? Có gặp rồi mà. Chà, gay thật! Không phải là sinh đôi chứ? Giống như hai giọt nước. – Anh chàng lắc đầu.

Nó quay sang để nhìn chàng trai kia rõ hơn. Tóc đen hơi lòa xòa, kính cận đen kèm theo nụ cười khuyến rũ nhìn quen quen.

Nó lắc đầu.

- Nhờ phúc em mà anh được uống bao nhiêu là thuốc do bội thực vì ăn nhiều kem đây mà. Nhớ anh chứ nhóc? – Anh chàng tiếp lời.

- À, thì ra là cái anh phục vụ dễ thương đó. – Mắt nó sáng lên.

Anh chàng chợt ngưng ngừng vì cái từ đi kèm “anh phục vụ”.

- Nhưng sao anh lại ở đây? Giờ này chắc phải phục vụ ở tiệm kem chứ? – Nó thắc mắc.

- Tối qua anh làm thay thằng bạn thôi. Giờ trên đường về nơi học tập. Anh đang trong kỳ nghỉ. Còn em nhóc? Sao lại lang thang ở đây?

- Em hả? Bật mí cho anh biết nha... em bỏ nhà đi bụi. – Nó đưa tay lên làm dấu im lặng rồi cười tinh nghịch.

Anh tên là Tùng Kha, là sinh viên năm nhất Học viện Báo chí và Tuyên truyền.

- Anh chị cho xem vé ạ. – Một nữ nhân viên bước lại chỗ hai người.

Nó lục tung các góc ngách vali rồi sau đó mới chuyển qua cái xách chéo màu trắng. Mọi thứ văng ra khỏi xách nó không thương tiếc và kết quả cuối cùng là nó vẫn tìm được cái vé đã cố nhét thật sâu.

- Đây ạ. – Nó chìa ra cho chị nhân viên kiểm chứng.

- Này, sao em không hỏi tuổi chị ấy. Anh thấy chị ấy lớn hơn tuổi em nhiều mà em vẫn để người ta gọi là “chị” sao nhóc? – Tùng Kha nhớ về lần đầu tiên “chạm trán” nó.

- Tại thấy anh dễ thương nên em mới hỏi vậy thôi. – Nó thì thầm vào tai anh làm hai gò má ai đó đỏ ửng.

Tùng Kha giúp nó thu xếp lại đồ đạc. Chợt anh nhíu mày:

- Bộ em giàu có lắm sao nhóc?

- Nhà em nghèo không có mồng tơ mà rớt chữ giàu nổi gì. – Nó bĩu môi.

- Sao lại có vé máy bay ở đây? Mua vé rồi sao không đi máy bay, có gì phải ngồi tàu cho khổ vậy nhóc?

Nó ngó người rồi khẽ cười:

- Em sợ độ cao. Vào đến sân bay, diên diên mua hai vé thì mới sực nhớ ra nên tặng cho chị gì đó cái vé máy bay, em giữ lại một cái và quay sang đi tàu cho nó...êm.

Anh chỉ biết cười trước cái kiểu trả lời của nó nhưng không thể phủ nhận sức hút của nụ cười đó. Đúng như người ta vẫn nói “Mật ngọt chết ruồi, cười ngọt chết người”

- Em là học sinh lưu ban sao? – Anh lại một lần nữa nhíu mày hỏi nó.

Nó thoáng sững sờ rồi đánh mặt lại:

- Anh xem thường em thế à?

- Á, anh không có ý đó. Chỉ là hôm qua em bảo em nhỏ tuổi hơn anh nhưng mà trong giấy khai sinh thì...em lại bằng tuổi anh nên... – Anh chàng tỏ vẻ khó nói.

Nó chớp nhanh mắt sao giấy khai sinh trong tay anh ta, há hốc mồm. Trời ơi, cái tuổi 17 của nó đẹp thế mà sao lại “già” đi hai tuổi thế này?

Nó lục lại trong đầu óc đang rối bời của mình để tìm ra nguyên nhân. Và nó chợt nghĩ đến khoảng thời gian hai tháng sống cạnh ai đó, nghĩ về một lễ cưới và rồi một nụ cười buồn hiện trên môi nó.

- Kệ nó đi anh. Lớn thêm chút cũng không sao đâu nhĩ? Chúng ta bằng tuổi đấy “bạn” ạ. – Nó mỉm cười nham hiểm.

Tàu lăn bánh đều đặn trên đường ray. Nó ngồi cạnh anh và thao thao bất tuyệt những câu chuyện không đầu không đuôi, chỉ có phần thân là đáng nói.

Nó sẽ đến một nơi mới, bắt đầu một cuộc sống mới...

- Anh xuống ga này à? – Nó hỏi khi thấy anh bước theo nó xuống tàu.

- Ủ. Em cũng vậy sao? Trùng hợp nhĩ? – Anh khẽ cười.

- Nhân làn đầu gặp mặt... à không, lần thứ hai chứ, anh... mời em ăn kem nha? – Nó dụ.

- Trời, nhìn anh giống người dễ dụ đến thế sao?

Nó đực mặt, cách trả lời của anh làm nó cứng họng. Đúng là kì phùng địch thủ.

- Nhân sự kiện lần đầu tiên anh làm em... không nói được câu nào, anh mời em đi ăn kem. – Anh chuyển về một cách siêu đẳng rồi kéo nó đi giới thiệu về thành phố mới.

83. Chương 83

Băng Di ngồi nhấm nháp ly kem lạnh . Con nhóc thích vị lạnh buốt của kem .Có người bảo rằng kem ăn tuy lạnh nhưng vào đến cổ họng thì lại thấy ấm vô cùng và có thử thì mới biết điều đó là đúng hay không.

- Tên lạnh, thích mùa đông lạnh, thích mưa lạnh, thích kem lạnh, tính cách cũng lạnh nốt. Bạn là người gì vậy không biết? – Jun kéo ghế ngồi trước mặt con nhóc.

Con nhóc chỉ lặng lặng không nói gì, chăm chú hoàn thành nốt ly kem của mình.

- Nay bạn có nghe tôi nói gì không vậy?

Vẫn im lặng.

Jun bực mình đi về phía quầy phục vụ. Khi anh chàng quay về, trên tay đã thủ sẵn một chai ớt tương cay xé lưỡi.

Jun dốc ngược chai và ớt đổ từ trong chai tràn xuống ly kem của con nhóc.

- Một sự kết hợp hoàn hảo giữa thích và ghét đấy. Ngon miệng nhé.

Con nhóc thoáng bực bội nhưng rồi khẽ nhếch mép cười. Nụ cười làm Jun ngạc nhiên hết mức. Vẫn biết người con gái trước mặt cậu có một “sức hấp dẫn” phi thường và tính cách lạnh hơn cả băng Nam Cực nhưng trong trường hợp đó mà không phản kháng thì họa chăng có vấn đề về thần kinh.

Đoạn con nhóc cúi đầu ăn tiếp phần kem trộn tương ớt của mình, Jun đã không khỏi bàng hoàng.

Mặt con nhóc đỏ lừ, mồ hôi rịn xuống trán và con nhóc... khóc.

Jun đứng sững, chẳng hiểu vì sao mình làm vậy và cũng chẳng hiểu vì sao con nhóc lại xử sự một cách ngốc nghếch như vậy.

- Nay... bạn... – Jun lắp bắp.

Con nhóc chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn Jun lấy một lần, vẫn lặng lặng ăn hết cốc kem của mình mặc cho vị có khó chịu đến đâu đi chăng nữa.

“Rầm”

Chiếc ghế bị xô ngã, con nhóc chạy vụt đi, trên bàn, cốc kem hết sạch.

“Con nhỏ đó bị làm sao vậy?”

Jun cảm thấy như vừa rồi không phải cậu đổ tương ớt vào ly kem của con nhóc mà là đang đổ tương ớt vào lòng mình.

Trong nhà vệ sinh sinh nữ, tiếng nước chảy lẫn át cả tiếng khóc của một đứa con gái. Nó đã từng bảo rằng khi khóc đừng cố kìm nén mà hãy khóc thật lớn. Nếu không muốn ai nghe thấy mình khóc thì vịn nước thật to chứ đừng đại gì mà khóc trong câm lặng vì như vậy sẽ rất khó chịu.

Không hiểu sao lúc này lại thấy nhớ nó đến vậy. Muốn biết giờ nó đang ở đâu, làm gì?

Rửa qua khuôn mặt ướt đẫm, con nhóc nhìn mình trong gương rồi khẽ mỉm cười. Cay quá... tất cả các giác quan đều cay.

But If you wander cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who care for you.

Điện thoại reo dai dẳng trong túi áo.

- Alo.

-

- Vâng.

-

- Không ạ. Chúc mẹ vui vẻ. Con sẽ sống một mình.

Nói rồi, con nhóc gấp máy. Thật ra đây có phải là điều con nhóc muốn hay không? Sống một mình chỉ với tiền trợ cấp hàng tháng của ba mẹ? Con nhóc đã từng khao khát ngày này biết nhường nào nhưng khi ngày đó đến thì sao lại cảm thấy thật nhanh, nhanh như một cái chớp mắt.

Bước một mình trên hành lang đầy nắng, khẽ suy nghĩ vu vơ về cuộc sống mơ ước, chợt tay con nhóc bị ai đó níu lại, một chàng trai ngược chiều.

- Tặng băng di động... à không... Băng Di, xin lỗi! Lúc này.... – Jun lấp bắp.

Con nhóc hít một hơi thật sâu, có lẽ đến lúc nên làm rõ tất cả những thắc mắc trong lòng nó đối với tên con trai này.

- Thật ra bạn ghét tôi đến thế sao? Lúc nào bạn cũng tìm cách gây sự, chọc tức tôi. Tôi có làm gì không phải với bạn thì bạn cũng nói cho tôi biết để tôi còn tránh chứ? Hay tại kiếp trước tôi nợ bạn cái gì chưa trả nên trời định bạn xuống cạnh tôi để đòi nợ?

Jun ngớ người. Cậu ghét con nhóc sao?

- Tôi...tôi đâu có ghét bạn.

Con nhóc nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu.

- Bạn không biết hay là giả vờ không biết vậy. Tôi... thực ra... tôi thích bạn nhiều lắm Di à! Nhưng bạn lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng với tôi, lúc nào bạn cũng xem tôi như những người bình thường khác, đối xử với tôi bằng thái độ mà bạn vẫn đối xử với những tên con trai quanh bạn không hơn không kém. Tôi chỉ muốn bạn chú ý đến tôi, muốn bạn phải nói với tôi nhiều hơn, không giữ khoảng cách với tôi nữa thôi mà. Những lúc tôi tỏ ra quan tâm đến bạn thì bạn lại gạt phăng như tạt gáo nước lạnh vào mặt tôi vậy nên lần nào gặp bạn, tôi cũng đều tìm cách gây sự với bạn. Tôi ghét bạn lắm vì... tôi thích bạn mất rồi!

Jun nói một tiếng, con nhóc đứng sững vì tất cả những gì vừa nghe được.

Lúc Jun định thần xem mình vừa nói điều gì thì đã muộn mất rồi. Mặt cậu đỏ lựng rồi quay lưng bỏ đi.

Còn lại một mình trên hành lang vắng, con nhóc khẽ cười. Một thứ cảm xúc mới mẻ đang len lỏi vào trái tim cô nàng 17.

~oOo

~Hoài An nhảy cẫng lên và thả mình xuống nệm. Cô bé cười tươi và dường như đó là lần cô vui nhất kể từ khi chị Hoài Anh mất.

Suy nghĩ một hồi, cô nghĩ rằng mình nên báo với một người.

- Alo, chị Thiên Kỳ! – Hoài An hí hửng.

- – Giọng Thiên Kỳ vui vẻ.

- Chị.... sẽ không giận em nếu em... quay về bên anh Key chứ? – Hoài An lo lắng hỏi.

- – Giọng nghèn nghẹn.

- Chị... sao lại nói vậy?

-

- Vậy nên chị mới bảo em phải làm cho anh ấy đau khổ?

-

Hoài An khẽ cười. Thì ra không hoàn toàn là vì Key. Thì ra “tội” của anh trong mắt Thiên Kỳ lại lớn đến vậy. Thì ra... cô cũng chỉ là con rối.

- Giờ thì kết quả là gì?

- – Thiên Kỳ đáp gọn và dập máy sau khi chúc phúc cho người em gái.

Thật ra, đâu phải là cô thua đâu? Khi thành thật thú nhận thì cô đã chiến thắng lòng hận thù và chiến thắng chính bản thân mình.

~oOo

~Nó ngân nga một vài bài hát quen thuộc sau lưng Tùng Kha. Anh chở nó đi dạo phố trong cái nắng ấm dịu dịu chứ không chói chang.

- Em không gặp khó khăn gì cho việc nhập học chứ? – Anh hỏi nó.

- Em chưa tìm được trường. Mà chẳng phải trong giấy khai sinh thì em đã là sinh viên năm nhất như anh rồi còn gì. – Nó cười hì hì.

- Nhưng em vẫn chưa lấy được bằng tốt nghiệp cấp ba đâu. – Anh sém chút đã đưa tay cốc đầu nó, may mà đang cầm lái.

- Thôi thôi, em biết rồi. Hồi gặp anh ở tiệm Windy Ice-cream, trông anh cù lần lắm. Thế mà ai ngờ lại.. đánh đá thế này cơ chứ. – Nó bĩu môi.

- Tưởng đang cầm lái là không xả cho em một trận được hả? Nói ai cù lần vậy nhóc? – Anh quay đầu dùng một tay cốc đầu nó đau điếng rồi nhanh chóng tăng tốc độ. Những vòng quay của xe đạp nhanh hơn.

Nó la oai oái, cảm giác như đang dần rời khỏi xe ý.

Rồi như một phản xạ có điều kiện, nó vòng tay ôm lấy người con trai phía trước.

Khẽ cười, anh cố đạp nhanh hơn để gió át đi tiếng hét chói tai của nó.

~oOo

~~ Vẫn chưa có tin gì sao? – Key lân la đến chỗ Lâm Duy và hỏi.

Không trả lời. Vậy là tin tức về nó vẫn là con số 0.

Mới mấy ngày mà mặt ai nấy đều phờ phạc hẳn, nhất là Lâm Duy. Cậu như một tên điên dại tìm nó khắp mọi góc ngách. Tất cả danh sách học sinh cả nước cậu đã xem đi xem lại cả hàng trăm lần. Danh sách học sinh từ Việt Nam ở Anh quốc cậu cũng đã kiểm tra nhưng không thấy tên nó. Rốt cuộc thì nó đang trốn ở đâu?

Nữ sinh trong trường xôn xao bàn tán về việc thủ lĩnh BF “xuống cấp” quá nhiều.

Lâm Duy tạt ngang qua lớp 11A3, chỉ đích danh Hân Hân và Băng Di ra gặp.

- Nói cho tôi biết đi, Lam Bình đang ở đâu?

- Làm sao tụi tôi biết được. – Cả hai đồng thanh.

- Hai người là bạn của cô ấy mà. – Lâm Duy gằn giọng.

- Còn anh là chồng của bạn ấy đấy. – Băng Di nhếch mép.

Lâm Duy sững người. Phải, cậu là chồng nó nhưng chính cậu còn không thể biết được nó đang ở đâu. Cậu vô dụng đến vậy sao?

Lâm Duy lững thững bước đi. Trong lòng chợt cảm thấy khó chịu. Không giữ được người con gái mà mình yêu ư? Nếu biết thế này, cậu đã nói cho nó biết sớm hơn. Nhưng thời gian đâu có cho cậu thêm một cơ hội nào nữa.

Đợi cậu vừa đi khuất, Hân hân nhìn theo lắc đầu:

- Có nên nói không?

- Chuyện đó... nếu Lam Bình không muốn thì cũng chẳng làm khác được. – Băng Di nói rồi bước vào lớp.

Tại phòng BF hội.

Một tên đàn em xồng xộc chạy vào trong.

- Anh...

- Có tin gì sao? – Lâm Duy chồm người khỏi ghế.

- Thực ra.... – Tên đó ấp úng.

Cậu bước lại và túm lấy cổ áo tên kia, giọng đầy đe dọa.

- Nói nhanh!

- Có người bảo đã nhìn thấy cô gái ấy ở núi Nhất Thiên.

Cậu buông cổ áo tên kia một cách bạo lực rồi bước chân vội vã ra ngoài.

- Cậu đứng lại. Đợi bọn tớ cùng đi. – Jun gọi theo.

- Để tớ đi một mình. Mặc tớ. – Lâm Duy dừng lại đôi phút.

- Nguy hiểm đấy. Đó là ngọn núi địa hình hiểm trở nhất nước ta mà. – Nguyên Hoàng can.

- Đẳng nào cũng thế cả. Không tìm được cô ấy thì có khác gì không thấy được sự sống đâu. – Cậu nhún vai, khẽ nhếch mép rồi bước ra xe.

Gió tạt mạnh vào mặt rất buốt. Mọi thứ xung quanh như mờ nhạt dần. Cậu đã tìm nó trong vô vọng như một tên ngốc, một cái máy chỉ biết làm việc hết công suất. Vậy mà chẳng có một tin gì về nó cả. Tuyệt vọng biết nhường nào. Có người nhìn thấy nó. Chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi giữa màn tuyệt vọng vô biên nhưng chỉ cần như thế là đủ.

Ai đó đã từng nói con người ta chỉ biết được giá trị thực sự của một ai đó khi họ rời khỏi cuộc đời mình. Với cậu, nó quan trọng biết nhường nào.

~oOo

~Đêm tự do đầu tiên của con nhóc, không hiểu sao lại cảm thấy buồn vô biên.

Vậy là ba mẹ đã li hôn, hai người họ mỗi người một nơi, chỉ có mình con nhóc là ở nơi này, trong căn nhà này. Nhớ hồi còn là con nhóc bốn tuổi, nó đã tự khoe với bạn bè về gia đình hạnh phúc của mình. Khi biết sự thật về cái hạnh phúc ảo mà mình đang hưởng, con nhóc không hề tham gia vào bất cứ cuộc bàn luận nào của tụi bạn nữa. Con nhóc sợ bọn nó hỏi về gia đình, về ba mẹ, về cảm xúc của một người con. Rồi con nhóc sẽ phải trả lời thế nào.

Giờ đây sao bỗng dưng lại thấy nhớ ba mẹ vô cùng. Cái gì đi rồi mới biết quý quả đúng không sai nhưng mà nếu có cho con nhóc thêm một cơ hội để làm lại, hẳn là vẫn con đường này bởi chẳng ai muốn là người cướp mất hạnh phúc của người khác cả.

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who care for you

If you feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do.

Những giai điệu nhẹ nhàng của bài hát Cry on my shoulder vang lên khe khẽ trong màn đêm tĩnh lặng.

Con nhóc khẽ cười. “Nhưng nếu bạn muốn khóc, hãy khóc trên vai tôi”. Còn con nhóc? Nó sẽ khóc trên vai ai bây giờ bởi giờ đây nó thực sự muốn khóc...

84. Chương 84

- Hey nhóc! – Tùng Kha đứng sững trước cửa nhà trọ của nó.

- Anh định rủ rê em đấy à? – Nó cười khoái chí.

- Ai thèm rủ rê gì em cơ chứ? Trên thực tế thì em chẳng có gì để lợi dụng cả. Họ chẳng chỉ có em rủ rê anh thôi. – Anh đáp rành mạch.

- Xí. Không cần. Anh cũng đâu có gì? – Nó bĩu môi.

- Anh là sinh viên đại học, có việc làm, có ngoại hình tốt, tính cách trên cả tuyệt vời. Còn em thì sao? Thất học, thất nghiệp, ngoại hình thì... tạm ổn đi, tính cách thất thường, dở dở ương ương. – Anh bụm miệng cười làm nó tức điên lên.

- Thôi nhóc, leo lên anh chở em đi xem vài nơi làm ngoài giờ. Em không đi học, đi làm lấy gì mà sống? – Anh cười hòa.

- Sống chết mặc em, liên quan gì đến anh? – Nó lăm bầm nhưng vẫn yên vị sau lưng anh.

Anh không trả lời, chỉ lặng lặng đạp xe. Nó đến đây cũng đã một tuần. Quen thì cũng quen rồi hay nói thẳng ra là nhờ anh mà nó đã quen với cuộc sống, khí hậu lạnh nơi này. Mặc dù đôi lúc anh hay cổ trên chọc nó nhưng ở bên anh làm nó cảm thấy rất vui. Có lẽ anh nói đúng, nó nên kiếm một ngôi trường và một công việc part-time phù hợp, không lại mang tiếng là “ăn bám” anh.

- Tùng Kha! – Một anh chàng vỗ vai anh từ phía sau và đạp xe song song.

- Chào, lâu ngày nhỉ? – Anh cười.

Người thanh niên lạ mặt nhìn nó, rồi lại nhìn anh.

- Người yêu à? Sao không ra mắt?

Nó mở to mắt nhìn người kia, có vẻ là bạn anh. Nghĩ sao mà bảo nó là người yêu của anh cơ chứ? Nó có chồng rồi nhá! Trên giấy tờ thì nó vẫn chưa ký giấy ly hôn với tên kia. Híc!

Nhưng nó tức anh hơn. Tự dưng lại đi cười cái điệu cười vô duyên đó rồi khẽ gục đầu.

- Không biết người ta có đồng ý không.

Lại vỗ vai anh một cái nữa rồi người kia phóng vụt đi khỏi tầm mắt nó.

Không hiểu sao mặt nó nóng ran và theo giác quan, nó biết rằng hai má mình đã đỏ lên sau câu nói ấy của anh.

- Này nhóc! Em muốn làm ở đâu đây? – Anh chuyển chủ đề, chắc là thấy ngại với nó.

- Ô... – Nó ngơ ngác – Làm ở đâu cũng được ạ. – Nó lễ phép.

Thấy thái độ là lạ của nó, anh khẽ cười làm nó được thể cứ đỏ rần mặt lên.

- Vậy đến làm chung với anh đi. Anh cũng dễ quản lý.

Quản lý sao? Anh xem nó là trẻ con à?

- Anh xem em là gì vậy nè? – Nó nhúu mày, vẻ bực.

- Con nít mà cứ lên mặt giáo huấn người lớn vậy hả? – Anh cười lớn rồi như những lần trước, hể cứ không muốn xem phản ứng của nó thì anh lại phóng xe đi thật nhanh.

Chiếc xe đang bon bon ngon lành trên phố, nó lại khẽ hát nhẹ thì trời đổ mưa. Những giọt mưa lúc đầu còn “ngoa ngoãn” nhưng chẳng phút chốc đã nhuốm cả thành phố trong màn mưa và những tiếng mưa ngày càng nặng hơn.

Chỉ một lát, anh và nó đã ướt mềm. Anh đạp nhanh hơn và nhìn quanh tìm chỗ trú mưa.

Chiếc xe dừng lại trong một con hẻm nhỏ, dưới mái hiên tạm bợ nhưng cũng không đến nỗi nào.

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rối, nó nhanh chóng bước xuống xe và chạy vào đứng dưới mái hiên, bên cạnh anh, nhìn anh cười thích chí:

- Lâu lắm rồi mới được tắm mưa.

- Ướt hết rồi! Chắc sẽ cảm mát. – Anh đặt tay lên vai nó, nhìn nó rồi lắc đầu.

- Càng tốt, anh sẽ đi làm kiếm tiền về chăm em. – Nó cười hì hì.

- Gì chứ? Anh đâu phải là chồng em? – Anh nhún vai và cười ẩn ý làm nó ngớ người.

Nó quay mặt đi, vờ như đang ngắm mưa mà thực ra là không muốn để anh nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ dần của mình. Đưa chân đá đá vài giọt mưa, nó ngả tay ra phía ngoài mái hiên hứng những giọt mưa trong vắt tựa như pha lê và hết như nước mắt của Thượng đế.

Bỗng một bàn tay ai đó nắm lấy tay nó, xiết chặt và kéo nó vào trong.

- Vào đây đi! Em không đùa với mưa ở nơi này được đâu, sẽ đau đấy. Nó không giống nơi em ở trước đây.

- Anh vừa nói vừa kéo sát nó vào cạnh anh.

Rồi bàn tay nó cuộn tròn trong tay anh được anh đưa vào ủ trong túi áo khoác anh đang mang.

Một thoáng sững sờ và nó chợt mỉm cười, tay anh ấm thật.

Mưa chẳng những không thuyên giảm mà ngày một nặng hạt thêm. Những đợt gió mùa cứ lùa vào lạnh buốt. Nó khẽ rùng mình.

- Lạnh sao? – Anh quay sang hỏi.

- Tại tay bên này ấm quá nên tay bên kia kiện cáo ý mà. – Nó nhìn xuống bàn tay đang nằm gọn trong tay anh rồi cười.

Anh cũng cười trước kiểu đùa của nó. Không chần chừ, anh vòng tay ôm trọn lấy thân hình nhỏ bé của nó khiến nó chẳng kịp phản kháng gì.

- Thế này cho công bằng không cô chủ của tay này lại kiện. – Anh thì thào vào tai nó.

Nó lặng người.

Tim nó đập trật nhịp và có vẻ như nhanh hơn.

Cả người nó không còn lạnh nữa mà nóng phùng phùng.

Cảm giác này quen thuộc quá.

Giống như lúc nó ở cạnh Lâm Duy.

Liệu có một phút giây nào đó nó nhớ đến cậu khi đang ở cạnh anh chẳng?

Anh ôm nó lâu thật lâu và tưởng chừng như có lúc nó không muốn rút ra khỏi hơi ấm từ anh. Nó muốn sống trong vòng tay che chở và bao bọc của anh mãi mãi. Suy nghĩ đó làm nó bật cười. Liệu có phải nó là người có hai trái tim không? Chẳng phải trước đây, vì yêu Lâm Duy nên nó mới rời khỏi cậu sao? Giờ nếu nó cũng... yêu anh như cái tình yêu nó dành cho cậu thì có phải hai trái tim, hai con người đang tồn tại trong nó hay chẳng?

- Có lẽ mưa không cho chúng ta về nhà rồi! – Anh tặc lưỡi kéo nó ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

- À..vâng.

- Nhưng một đứa cứng đầu như em thì chẳng bao giờ chịu thua ai, huống hồ chỉ là một cơn mưa phải không?

- Anh nháy mắt.

- À... vâng. – Nó đáp khẽ rồi cảm thấy hơi lạnh truyền qua người, cảm giác hạt hăng dâng đầy trong lòng nó. Đó là khi anh buông nó ra, không ôm nó nữa, chỉ có tay nó là nằm gọn trong tay anh.

- Leo lên nhóc, anh chở em về nhà. – Anh kéo nó lên xe.

Nó bước lên xe như một người sững sờ. Ngồi phía sau anh, anh bảo nó đưa tay vào túi áo anh cho ấm vào nó làm theo nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó. Có lẽ là trong túi áo thiếu mất bàn tay mang hơi ấm của anh.

Lại một lần nữa, nó khẽ cười.

Phòng trọ về đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi ngoài kia là rả rích nào nùng đến lạ.

Mỗi lần anh Tùng Kha đưa nó về là cứ y như rằng từ mấy bà chị đến các em tuổi trắng non đều nhìn ngó sang phòng nó. Lúc đầu thì còn ngưỡng ngưỡng vì họ vẫn luôn thầm thì sau lưng nó mà có khi nói cả trước mặt nhưng mà nghe một thời gian thành quen nên nó cũng không để ý làm gì.

Anh bắt nó phải sấy tóc cho khô, thay lại áo quần thật ấm trong khi anh ướm bèm nhem từ trên xuống dưới.

- Anh cứ giống như mẹ em không bằng. – Nó trêu.

- Vậy mà có người bảo anh là người yêu em mới đau chứ. – Anh đáp lại không kém phần dí dỏm làm nó tịt ngòi, chẳng biết nói thế nào nữa, chỉ lẳng lặng cúi mặt tiến anh ra về.

- Nhớ đóng cửa cẩn thận trước khi đi ngủ nghen nhóc. Không người ta lại vào bắt đi mất đấy. – Anh dạo dầm nó cứ y như đứa trẻ lên ba.

- Eo! Thế mà lúc chiều có ai bảo em không có giá trị lợi dụng thì bắt em đi làm gì? – Nó chun mũi.

- Sao không? Giờ anh mới nghĩ ra thêm một giá trị nữa của em đó nhóc. – Anh nháy mắt.

Thấy nó nhú mày, anh tiếp luôn:

- Bắt cóc em tổng tiền anh chứ làm gì. – Trước khi rời khỏi, anh còn tranh thủ cốc đầu nó một cái làm nó ôm đầu, nhăn mặt, hai mắt nhắm tịt nên chẳng viết anh đi từ bao giờ.

Quay trở vào phòng, nó nghĩ miên man về anh, về cơn mưa chiều nay, về con hẻm nhỏ với cái ôm thật ấm, về nhịp đập trái tim nó và một phần nào đó, hình bóng của Lâm Duy lại lảng vảng quanh đầu.

- Quên đi! Mình và cậu ta đâu còn quan hệ gì nữa. – Nó lắc đầu nguầy nguậy.

“If you wander off too far. My love get you home...”

Tên Hân Hân trên màn hình hiển thị. Nó khẽ cười rồi bắt máy:

- Bạn hiền!

- – Hân Hân lo lắng.

- Bạn nghĩ mình thì có chuyện gì được? – Nó tự tin.

- – Hân Hân ngập ngừng.

- Minh và cậu ấy không còn quan hệ gì nữa mà. – Nó cười xòa mặc dù trong lòng nhói đau. Đây chẳng phải là điều cậu muốn sao? Vậy thì còn hỏi thăm về nó làm gì?

-

- Không có đâu. Mà bạn gọi chỉ để nói về cậu ta thôi sao? – Nó chuyển chủ đề.

-

- Umk... vẫn thế thôi.

- – Dù không thấy mặt nhưng nó vẫn đoán được rằng Hân Hân đang cười.

- Vẫn có chút chút cảm giác. Chiều nay... *^*\$#^%&% – Nó thành thật kể tuy có bớt mắm bớt muối.

- – Hân Hân hỏi làm nó giật mình.

- Làm gì có. – Nó chối.

- – Hân Hân nói rồi chào tạm biệt nó.

Nó vẫn cứ lan man suy nghĩ. Làm rõ sao? Tình cảm khó mà làm rõ được.

85. Chương 85

“Đoàng”

Tiếng sấm làm nó khiếp đảm nhìn ra ngoài bầu trời kia. Mưa vẫn rơi tạo nên bản giao hưởng trên mái tôn. Trời lâu lâu lại lóe sáng lên những tia chớp. Không khí nặng trĩu. Bầu trời mang vẻ mặt đưa đám làm tâm trạng con người cũng chẳng thể vui vẻ hơn.

“Tin mới nhận: Một chiếc xe thể thao đời mới do một người thanh niên điều khiển vì tránh người nên đã bị rơi xuống dốc núi hiểm trở. Nhận định ban đầu cho rằng người thanh niên trên xe đã chết và cảnh sát khu vực đang nhanh chóng tìm ra chiếc xe cùng với nạn nhân xấu số.

Thực hiện bản tin: Nhóm phóng viên ở núi Nhất Thiên”

Nó đưa tay tắt phụt cái ti vi đang chiếu những tin nhảm nhí.

“Đoàng”

Lại là tiếng sấm, muốn dọa chết nó đây mà. Nó khê nghĩ rồi vùi đầu vào chăn đánh giấc ngon lành.

- Lam Bình!... – Một tiếng gọi cao vút cất lên.

Nó thấy mình đang đứng giữa một cánh đồng lau thật lớn. Cánh đồng lau này dường như nó đã thấy ở đâu đó rồi. Quen quá, mọi thứ ở đây rất quen thuộc với nó.

- Lam Bình....

Lại là tiếng gọi đó, lại là giọng nói đó, tên nó được xướng lên hòa cùng với tiếng gió và những bông lau trắng khê bay.

Nó quay lưng lại. Một bóng người đang đi về phía nó, trắng xóa.

- Là tôi đây. Em không nhận ra sao?

Nó nheo nheo mắt nhìn và nó thấy Lâm Duy. Cậu đứng trước mặt nó, đưa bàn tay cậu về phía nó.

Nó bắt giác đặt tay mình lên tay cậu nhưng sao tay nó nhẹ bâng. Nó chẳng thể nào chạm vào được bàn tay của cậu. Cứ giống như cậu tàn hình trước mắt nó vậy. Cứ giống như một bóng ma lơ lửng mà giữa ma và người sẽ chẳng có cái gì gọi là khoảng cách...

Nó cố với đến cậu nhưng không được. Nó vòng tay ôm lấy cậu nhưng lại hụt hẫng khi nhận ra mình đang ôm không khí. Cậu nhìn nó mỉm cười. Cậu không hề bước đi nhưng dường như gió đang thổi bay cậu, thổi cậu xa dần nó.

- Anh đứng lại. – Nó hét lên tuyệt vọng rồi chạy đuổi theo bóng cậu nhưng càng đuổi lại càng xa dần.

- Chính em đã giết chết trái tim tôi và giết luôn cả thể xác của tôi... – Giọng nói cậu nhỏ dần, nhỏ dần và rồi cậu biến mất. Cậu biến mất ngay trước mặt nó, bỏ lại mình nó giữa cánh đồng lau bạt ngàn.

- KHÔNGGGGG!!!! – Nó bàng hoàng tỉnh giấc. Mồ hôi thấm đẫm cả chiếc gối trắng xinh. Nó thần thờ nhìn xung quanh, nó vẫn đang ở trên giường, trong phòng trọ của nó mà. Làm gì có cánh đồng lau nào và càng không thể có Lâm Duy ở đây.

Chắc có lẽ là nó nghĩ đến cậu nhiều nên bị ám ảnh thôi. Nó tự trấn an mình rồi nằm xuống.

Hai mắt nó vẫn mở thao láo. Nó sợ nếu nhắm mắt lại, cái hình ảnh ghê sợ kia sẽ lại xuất hiện trong giấc mơ của nó.

- Chính em đã giết chết trái tim tôi và giết luôn cả thể xác của tôi...

Nó bịt hai tai mình lại. Cái giọng nói đáng nguyên rủa kia cứ văng vẳng trong đầu nó, bao trọn lấy nó trong nỗi sợ hãi và trong màn đêm hiu quạnh chỉ có tiếng mưa và tiếng sấm là không ngớt trên nền trời.

Rồi thì cuối cùng bầu trời cũng sáng hơn tí chút. Nó đã thức trắng một đêm chỉ để đợi mặt trời lên. Ánh sáng mặt trời có thể xua đi những suy nghĩ mơ hồ của nó.

- Lam Bình, có ở trong đó không em? – Chị phòng bên gõ cửa phòng nó.

- Vâng. Có chuyện gì vậy ạ? – Nó ló đầu ra khỏi phòng.

- Anh chàng Tùng Kha tới tìm em kia. Anh ý ở dưới kia. – Chị ấy cười đầy ẩn ý nhưng nó chẳng thèm quan tâm, vác cái thân tàn ma dại xuống gặp anh.

- Sao mặt lại hầm hầm cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy nhóc? –Anh trêu nó.

Nó ghé sát tai anh, thì thầm:

- Anh Kha! Hình như tối qua... em gặp ma.

Mặt anh đành lại rồi giãn ra vì nghĩ nó nói đùa. Cốc đầu nó một cái, anh cười hiền:

- Có phải hôm qua đêm mưa về rồi mê sảng không?

- Không, em gặp ma thật mà. – Nó làm vẻ thành thật khiến anh không thể nào không lo.... cho thần kinh của nó.

- Thôi để tối nay anh sang ngủ với em nha? – Anh lại đùa.

Nó vứt ngay cái vẻ mặt thần thờ, thay vào đó là khuôn mặt giận dữ đang chực bốc khói.

- Anh nói gì đó?

- Trêu thôi mà nhóc. Thôi, lên xe đi. – Anh hất mặt.

- Anh không đi học ạ? – Nó hỏi.

Bất giác, anh quay lại đặt tay lên trán nó:

- Đầu em đâu có nóng, sao hôm nay toàn nói linh ta linh tinh vậy nhóc? Hôm nay là chủ nhật thì ai dạy cho anh học đây?

- Chủ nhật tuần trước anh cũng đâu có chở em đi chơi thể này? – Nó lại cãi.

- Anh có phải là tài xế của em đâu mà lúc nào cũng chở em đi khắp phố vậy. Chủ nhật tuần nào anh cũng không chở em đi được vì có hẹn rồi. Chẳng qua là do tuần này số em hên, vì người ta hủy hẹn đột ngột thôi.

- Hẹn ai vậy? – Nó tò mò và ngay lập tức ăn một cú cốc trên đầu.

- Con nít, tò mò gì. – Anh khẽ cười và một lần nữa, anh làm nó tức điên lên.
 - Khi nào em bắt đầu đi làm được? – Nó bực bội.
 - Bắt đầu từ tuần sau. Đến đúng giờ nha nhóc. – Anh căn dặn.
 - Biết rồi ạ. Khổ quá! Đúng là ông cụ non.– Nó lăm bầm rồi nguýt ngang nguýt dọc.
 - Vậy để “ông cụ non” này dẫn nhóc đi thăm chỗ làm mới. – Anh đề nghị và chẳng cần để nó trả lời, anh phóng xe đi luôn. Ngồi sau lưng để người khác chở cũng là ghép mình vào thế bị động rồi đó.
- Nơi mà nó sẽ làm việc cũng là một tiệm kem với một phong cách rất đặc biệt. Kiến trúc tiệm đa phần là kính bên và khung gỗ nâu láng bóng.
- Tiệm kem có sân thượng và điều đặc biệt, tầng thượng đầy chong chóng và chuông gió tạo nên khung cảnh thật lãng mạn và nên thơ.
- Nó chọn một chiếc xích đu phía bên phải sân thượng để ngồi. Chân đung đưa và nghiêng đầu ngắm nhìn mọi thứ xung quanh.
- Sao? – Anh ngồi cạnh nó.
 - Trên cả tuyệt vời. – Nó cười thích thú.
- Bỗng chốc, nó nhớ về câu chuyện hôm qua với Hân Hân, quay sang nhìn anh thắc mắc.
- Em làm gì mà nhìn anh ghê vậy? – Anh hỏi làm nó giật mình, quay mặt đi hướng khác.
 - Đâu có. – Nó chối nhưng rồi cái cảm xúc khó chịu cứ ray rứt trong lòng nó mãi không thôi. Một lần nữa, nó quay sang anh.
 - Mà anh này... – Nó ấp úng.
 - Gì cơ?
 - Sao... sao anh tốt với em vậy?
 - Em không thích thế à? – Anh hỏi lại nó.
 - À không.. ý em là... tại sao anh lại tốt với em như vậy trong khi em chẳng làm được gì cho anh cả? – Nó vẫn không thôi nhìn anh.
 - Em muốn anh trả lời sao đây? – Anh nhúm mày.
- Nó im lặng.
- Liệu có phải... anh... – Nó lắp bắp.
- Anh khẽ nghiêng đầu rồi bật cười:
- Em nghĩ là anh thích em?
- Không hiểu sao nó lại gật đầu. Nó là một đứa thành thật hay là ngu ngốc đây?
- Đến đây, anh không nhịn nổi, bật cười thành tiếng làm nó sượng mình.
- Sao anh chưa nghe Pháp luật nào quy định hề tốt với một người là thích người đó nhỉ? Em ngốc quá nhưng cũng rất... đáng yêu! – Anh lại cốc đầu nó.
- Nó há hốc mồm nhìn anh. Quả thật là nó chưa đủ cao siêu để hiểu hết những gì anh vừa nói. Rốt cuộc là có thích hay không đây?
- Anh... thích em. – Anh nhìn thẳng vào mắt nó.
- Nó mở to mắt ngạc nhiên.
- Nhưng... anh có người yêu rồi nhóc ạ. Anh đã tìm được người anh yêu. – Anh cười.

Mắt nó lại chẳng thể nào thu nhỏ được. Tại sao lại có con người như anh nhỉ? Sao nó chẳng thể hiểu được những gì anh nói?

- Anh đang đùa em đấy à? – Nó trợn mắt.

- Đâu có. Anh đâu có đùa em. Anh nói thật mà. Anh thích em như một người anh trai thích một người em gái vậy. Còn người con gái ấy là người anh thực sự yêu. – Mắt anh nhìn xa xăm. Có lẽ là đang nghĩ về người anh yêu.

Cơ mặt nó giãn ra. Vậy là anh không thích nó như một người con trai thích một người con gái. Một chút hụt hẫng nhưng rồi nó khẽ cười.

- Chị ấy là ai vậy? – Nó lại tò mò. – Có phải là người anh hẹn đi chơi mỗi cuối tuần không?

- Em thông minh lên từ khi nào vậy?

Biết là anh đang trêu mình nhưng không hiểu sao nó lại cảm thấy vui vui.

- Cho em xem ảnh chị ấy được không?

Chần chừ suy nghĩ một hồi, anh cũng rút từ ví ra một tấm ảnh còn mới. Nó nhìn người con gái trong ảnh, lại cười nụ cười hạnh phúc, người đó mang vẻ đẹp của một thiên thần và thực sự rất xứng với anh, thiên thần của nó.

Trời ngả bóng chiều, anh chở nó về khu phòng trọ quen thuộc. Ít ra cũng cảm thấy nhẹ lòng hơn sau khi nhìn thấy người con gái mà anh yêu.

- Đợi anh ghé qua đây một lát. – Anh tắt xe vào sạp báo và chạy vào trong tìm một vài tài liệu cho bài luận. Nó đứng chờ vợ ở ngoài.

Bàn tay miết nhẹ trên chồng báo tin tức sáng, không hiểu sao, nó lại cầm một quyển lên xem mặc dù trước đây có cho tiền cũng đừng mong nó chú ý mũi vào những tin tức vớ vẩn này.

“Xoẹt”

Một dòng điện chạy ngang qua người nó. Cảm tưởng như mình không thể đứng vững nữa, nó ngã người về phía sau, may mà có anh đỡ lấy nó.

Nó đưa đôi mắt thần thờ nhìn anh.

Tờ báo trên tay nó phút chốc đã ướt nhòe, hai mắt nó mờ dần đi. Lúc này, nó mới nhận thức được rằng mình khóc, rằng thứ chất lỏng có vị mặn kia đã thoát ra khỏi mắt nó mà chảy vòng quanh khuôn mặt tự bao giờ.

Anh hốt hoảng nhìn nó, lo lắng cực độ. Đây là lần đầu tiên anh thấy nó như vậy mà không hiểu lý do gì.

- Chính em đã giết chết trái tim tôi và giết luôn cả thể xác của tôi...

Câu nói của Lâm Duy lại hiện về trong kí ức nó như một lời nguyền.

Cậu chết rồi. Dòng chữ quái ác kia đập vào mắt nó như đập tất tất cả trong lòng nó, như cắt đứt mạch đập của con tim nó.

“Cậu chủ nhà họ Lâm – người thừa kế tập đoàn Fashin chết vì tai nạn giao thông”

Sao lại dễ dàng như thế được. Nó không cho phép cậu đi một cách dễ dàng như vậy được.

Có phải nó đang mơ chẳng? Nhưng ngay cả trong mơ nó cũng mơ thấy cậu rời xa nó, ngay cả trong mơ nó cũng mơ thấy cậu và nó ở hai thế giới khác nhau.

Chết? Chết là chết được sao? Sao có thể cơ chứ? Nó mới chỉ không gặp cậu có hơn một tuần vậy mà dùng một cái cậu đã bỏ nó mà đi vậy sao?

- Lâm Bình, em làm sao vậy? – Tùng Kha lo lắng hỏi.

Nó ngược khuôn mặt ướt đẫm lên nhìn anh.

- Anh Kha. Có lẽ... em đang mơ... Em muốn gặp ma! – Nói rồi nó khóc òa chưa để cho anh kịp hiểu ra mọi chuyện.

Nó khóc trong vô vọng, nó khóc trong sự nuối tiếc, khóc cho quá khứ và hiện tại, khóc cho tương lai với những đường nét mờ nhạt, khóc ột người ở lại và một người ra đi...

- Em vẫn chưa kịp nói với anh là em yêu anh mà... Tại em nhát, tại em sợ bị từ chối, tại em sợ sự lạnh lùng của anh nhưng mà tại sao anh ngốc thế, đáng ra anh phải hiểu rõ hơn ai hết về điều đó chứ, còn chờ em nói sao? Đồ độc ác, đồ ích kỷ, lúc nào cũng chỉ biết đi một mình, đồ nhẩn tâm, đồ lạnh lùng, đồ người sắt, lúc nào cũng làm tổn thương người khác là sao? Đồ tên chồng hắc ám, một con người vô lương tâm, đến một cơ hội được nói anh cũng không cho em là sao? Em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm, em muốn nói điều đó cả trăm ngàn lần nhưng giờ anh bảo em phải nói với ai bây giờ? Bảo em phải làm sao thì anh mới có thể nghe được hả? Tưởng chết là hết sao? Tưởng chết là xong sao? Tên chồng hắc ám kia, em sẽ nguyện rửa anh suốt đời. Híc... làm sao bây giờ.... anh có về đây không? Anh đang chơi trò ú tim với em đấy à? Muốn em lộ diện cũng không cần dùng chiêu ác vậy chứ? Anh làm được rồi đấy, anh làm em đau rồi đấy, anh làm em hoảng thật sự rồi đấy, anh làm em phải nói ra những điều mà có chết cũng muốn mang theo rồi đấy, anh còn lưu luyến gì cái chốn Thiên đường đấy mà không về đây hả?

Nó đưa tay xé tan tờ báo trong tay và rồi bỏ chạy. Nó không muốn tin tất cả những điều mình vừa nhìn thấy là sự thật.

- Lam Bình, em đi đâu vậy?

Tiếng Tùng Kha vắng vắng phía sau nhưng nó nào có để ý đâu, nó chạy miết, chẳng biết chạy qua những đâu, chỉ muốn quên hết tất cả.

86. Chương 86

Trùm chăn kín đầu, nó rên rỉ trong đau đớn. Tại sao đến bây giờ nó mới thấy cậu quan trọng với nó biết nhường nào? Tại sao đến bây giờ, nó mới nhận ra mình yêu cậu đến nhường nào? Tại sao đến bây giờ nó mới hiểu tình yêu của nó dành cho cậu còn lớn hơn cả cái tình cảm rung rinh của nó dành cho Tùng Kha và rằng nó yêu cậu hơn ai hết và rằng hơn bao giờ hết, nó khao khát được yêu cậu như bây giờ, hơn bao giờ hết, nó ước mong được nói với cậu rằng nó yêu cậu. Nhưng... lại hai từ “số mệnh”, chẳng bao giờ cho con người ta hưởng hạnh phúc trọn vẹn... Lúc nào nó cũng nghĩ về cậu, chỉ là nó phũ nhận suy nghĩ đó của mình mà thôi. Nó đã từng định ninh rằng cảm giác của nó khi ở cạnh Tùng Kha giống như cảm giác lúc bên cạnh cậu nhưng chỉ là lầm tưởng mà thôi. Cậu có thể thay thế anh nhưng không ai có thể thay thế được cậu trong cuộc đời nó và ngay cả trong trái tim nó.

Giá như nó đừng gặp cậu, giá như cái ngày người ta đến đón nó ở nhà tình thương, nó kiên quyết không đi thì có lẽ số phận đã không có cơ hội để trên người nó như vậy.

“Tin cậu chủ tập đoàn Fashin chết vì tai nạn giao thông được ghi nhận như một tin nóng. Vào sáng nay, tất cả các báo đều đã đặt bài này ở trang nhất. Tập đoàn Fashin sẽ do ai tiếp quản vẫn còn là một dấu hỏi chấm lớn. Liệu có phải vì sự cố này mà tập đoàn sẽ ngừng hoạt động một thời gian dài hay thậm chí là phá sản hay không?”

Theo điều tra của cảnh sát khu vực thì chiếc xe mang biển số Fx chính là chiếc xe độc quyền của cậu chủ nhà họ Lâm – Lâm Duy. Đến sáng nay, người ta đã tìm thấy chiếc xe ở vách núi. Theo lời kể của người dân ven khu vực thì họ đã đưa người thanh niên trong xe hay là cậu chủ Lâm Duy vào bệnh viện gần đó nhưng tìm cậu ta đã ngừng đập vào 7h36’ sáng nay và ngay sau đó, người nhà họ Lâm đã tìm cách giấu cánh báo chí để đưa thi thể cậu về nhà. Có lẽ đây là một cú shock lớn cho gia đình họ và cũng là một lợi thế lớn cho đối thủ cạnh tranh của tập đoàn Fashin nên chủ tịch tập đoàn này đã cố che đậy bằng cách an táng “ngầm” cho con trai.

Dù sao đi nữa cũng xin chia buồn cùng gia đình về sự mất mát về cả vật chất lẫn tinh thần này. Xin hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai.”

- Im ngay!!! – Nó ném cái điều khiển vào màn hình ti vi rồi hét toáng lên.

- Bịa đặt! Hắn ta sao có thể chết dễ dàng như vậy được. Nhất định là các người nhầm rồi! – Giọng nó nhỏ dần rồi ngồi bệt xuống sàn.

Úp mặt vào hai tay, nó khóc nức lên.

Làm sao mà nó tin được đây? Cậu bảo nó làm sao mà tin đây? Mới hôm nào Hân Hân điện cho nó bảo Lâm Duy hỏi tin tức về nó, thế mà giờ đây trên các phương tiện thông tin đại chúng lại đầy tin của cậu. Họ bảo cậu đã chết. Đời nhiều người tên Lâm Duy lắm, chắc không phải là tên chồng hắc ám ngày nào của nó đâu, chắc không phải là người đang nắm giữ trái tim của nó đâu. Nhưng mà người tên Lâm Duy, là cậu chủ của nhà họ Lâm, là người thừa kế tập đoàn Fashin, là người sở hữu chiếc xe mang biển Fx chỉ có một mà thôi. Đau lòng thay đó lại chính là người nó yêu. Ông trời đang đùa giỡn nó sao?

Nó là một người lạc quan, luôn có thể cười trong mọi hoàn cảnh. Nhưng bảo nó làm sao mà cười được khi mà những người nó yêu thương nhất đều lần lượt rời bỏ nó mà đi. Ông nội nó, ba mẹ nó rồi giờ đến cả Lâm Duy nữa, Thượng đế cướp tất cả những “thiên thần” trong cuộc đời của nó, “chiêu mộ” họ về bên ngài để mình nó bơ vơ trên trần đời.

- Chị ơi, cho em đặt một vé tàu đến... – Nó nói trong tiếng nức rồi nhanh chóng gấp máy sau tiếng “Được” của chị nhân viên ga tàu. Bám vào thành tường để gượng dậy, nó lau qua khuôn mặt rồi khoác áo vào. Nó phải về chứ. Dù có phải lết nó cũng phải lết về đó để nhìn cậu... lần cuối, để hỏi tội cậu sao lại bỏ rơi nó mặc dù chưa bao giờ cậu bảo rằng sẽ đến với nó cả...

.
. .

Tàu đến bến, nó bước những bước chân nặng nề xuống sân ga.

Nơi này thật quen thuộc đối với nó, nơi nó từng sống một thời gian dài và cũng chính là nơi có người mà nó yêu thương...

- Chờ cháu đến bệnh viện Nhất Thiên. – Nó leo lên taxi. Nó đã từng rất kỳ vọng vào xác suất sai lầm của bệnh viện này. Nó đã từng rất kỳ vọng rằng người đó không phải là Lâm Duy.

Một bệnh viện bên vách núi có địa hình hiểm trở nên không có lắm bệnh nhân.

Tiếng bước chân dội vào tường khiến cho dãy hành lang trở nên trống đến lạ.

- Chị ơi! – Nó gõ gõ tay vào bàn của bác sĩ trực.

Vị bác sĩ trẻ tuổi ngược khuôn mặt hiền từ nhìn nó.

- Chị cho em hỏi có phải hôm trước có một vụ tai nạn ở núi Nhất Thiên và người thanh niên trong xe được đưa vào đây phải không ạ? – Nó đặt tay lên ngực trái, như muốn giữ chặt trái tim mình, không để nó bắt ngờ vỡ òa trước một tin gì đó thực sự khủng khiếp.

- Đúng rồi em! Nghe bảo cậu ta là cậu chủ nhà họ Lâm. – Chị khẽ kéo gọng kính xuống để nhìn nó.

- Cậu ấy... – Mắt nó nhìn khẩn thiết.

- Cậu ta chết rồi. Người nhà đã đưa thi thể cậu ta về. – Chị lại kéo gọng kính lên và chăm chú vào cuốn báo tin tức với khuôn mặt Lâm Duy ở trang nhất, nói thần nhiên.

Nó đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất rồi nhưng sao người nó cứ mềm nhũn ra còng búng, chân tay bủn rủn. Ai đó đang rút dần xương trong người nó, và rút luôn cái gọi là sự sống trong tâm hồn nó.

- Em không sao chứ? – Chị bác sĩ nhú mày.

Nó không trả lời, chỉ chờ đợi bước đi.

Lắm lúc, nó muốn nằm lăn ra mà chìm vào giấc ngủ, chìm vào những mộng mị ảo mà thực.

Nó đã mơ thấy Lâm Duy. Và ngay lúc này đây, nó muốn được gặp cậu dù là trong mơ, muốn hỏi cậu tại sao lại rời bỏ nó.

Một chiếc xe dừng lại bên cạnh nó. Nhẹ nhàng lau những dấu tích của nước mắt trên khuôn mặt, nó mở cửa xe, nói bằng giọng thản nhiên nhất có thể.

- Bác cho cháu đến biệt thự nhà họ Lâm đi ạ.

Chiếc xe lăn bánh, nó tựa đầu vào cửa xe, lơ đãng nhìn bầu trời với một màu u ám. Là trời u ám hay thực chất trong lòng nó không thể trong xanh đây?

- Hơn một tuần không gặp, trông em cũng không khác xưa là bao nhỉ? – Một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc vang lên. Một luồng điện rút ngang cột sống nó, nó giật mình quay sang.

- Là... anh? – Nó lắp bắp.

- Không cần phải ngạc nhiên đến vậy chứ? Trông em giống như người mất hồn vậy, không cần biết có phải là taxi hay không, chỉ cần xe dừng lại bên cạnh là leo lên ngay à? Không sợ người ta bắt cóc sao?

87. Chương 87

- Không cần phải ngạc nhiên đến vậy chứ? Trông em giống như người mất hồn vậy, không cần biết có phải là taxi hay không, chỉ cần xe dừng lại bên cạnh là leo lên ngay à? Không sợ người ta bắt cóc sao?

- Sao anh lại ở đây? – Nó ngạc nhiên.

- Giống em, tôi chỉ đến điều tra vụ của Lâm Duy thôi. – Hấn nhún vai.

- Vì tập đoàn Minh Kỳ của anh à? – Nó nhếch mép.

- Không phải vì Minh Kỳ mà là vì FM hội. Tập đoàn Minh Kỳ không phải là của tôi. – Thiên Minh nhún mày.

Nó không nói gì, thở dài rồi lại nhìn ra phía ngoài kia.

Sao ai cũng “có hứng thú” với việc này vậy nhỉ?

- Tôi nhắc đến hấn làm em buồn vậy ư? – Không nhìn nó, Thiên Minh nói.

Nó im lặng và hấn xem như là một sự khẳng định cho câu hỏi ban nãy.

- Em đúng là một con nhóc cứng đầu, chưa bao giờ chịu tin vào những việc bày ra trước mắt.

- Anh nói vậy là ý gì? – Nó bật người dậy.

- Chắc em hiểu. – Thiên Minh nhún vai rồi lao xe đi với tốc độ kinh hoàng.

Nó bàng hoàng. Phải, nó thừa hiểu cái “điều bày ra trước mắt” mà Thiên Minh nhắc đến là gì. Đâu phải là nó không chịu tin? Chỉ là nó chẳng thể nào tin được, chẳng thể nào ép bản thân mình phải tin vào điều đó được dù chỉ là tin tưởng tương đối.

Không phải là nó cứng đầu nhưng mà đột ngột quá, kinh hoàng quá mà đối với một con bé như nó có lẽ là chưa thể thích ứng kịp với việc sống mà không có cậu trên đời mặc dù nếu cậu còn sống cũng sẽ không ở cạnh nó. Nhưng nó đâu cần cậu ở cạnh? Chỉ cần cậu sống khỏe mạnh, vui vẻ và hạnh phúc thì đối với nó thế là đủ rồi.

- Em quen với tốc độ rồi à? Nhớ hồi nào em còn la oai oái mỗi lần phóng xe. – Thiên Minh cười.

Lại một lần nữa nó bàng hoàng. Ừ thì ngày nào Lâm Duy chẳng chở nó đi với cái tốc độ đó. Chỉ có lúc đi xe đạp với Tùng Kha mới sợ rớt khỏi xe chứ còn việc ngồi trong xe thể thao kiểu này có lẽ... nó quen rồi.

- Thành thói quen rồi. – Nó cười buồn.

- Kể cả việc có hấn trên đời?

Nó nhú mày nhìn cậu. Nó hiểu chứ, nó hiểu điều hấn nói nhưng nó lại không hiểu tại sao hấn biết những gì nó nghĩ.

- Có lẽ. – Nó chuyển hướng nhìn.

- Để tôi giúp em thay đổi thói quen nhé? – Thiên Minh nhìn nó khiến nó giật mình, lạng người nhìn hấn mà chẳng nói được gì.

- Đến nơi rồi. – Nó nhìn cánh cổng trắng quen thuộc rồi bảo hấn dừng xe.

- Có cần tôi vào cùng không? – Hấn hỏi như một sự quan tâm.

- Không cần đâu. – Nó cố cười – Cảm ơn anh. Ít ra không tốn tiền taxi.

Hít một hơi thật sâu, nó bước vào trong. Trước mắt nó tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh rằng trong ngôi nhà đó, ba mẹ chồng nó sẽ mỉm cười đón nó.

Rằng khi bước lên gác, khẽ gõ nhẹ cửa phòng và cánh cửa bật mở. Và rằng phía sau cánh cửa kia, nó sẽ lại được nhìn thấy cậu.

Chân nó bước nhanh hơn.

- Lam Bình hả con? – Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Ba mẹ chồng nó gầy đi nhiều quá.

- Nhà mình... có tang sao? – Nó hỏi một câu hỏi mà dường như đã tìm được câu trả lời ình.

Mẹ chồng nó không nói gì, chỉ thở dài rồi bước vào phòng riêng. Bố chồng nó cũng chẳng khá khẩm gì hơn, ông nhìn xa xăm rồi nhìn lướt qua vai nó khiến nó thấy lạnh.

- Con đi theo ta. – Ông nói nhẹ nhưng chắc nịch.

Nó bước theo bố vào một gian phòng cuối dãy nhà. Nơi đây chính là nơi đặt thờ ông nội và điều đó làm nó thấy sợ.

- Lâm Duy... có lẽ nó đã gặp được ông nội nó rồi. – Bố chồng nó vừa dứt lời, cả thân hình nó quỵ xuống, hai bờ vai run lên.

Ảnh của cậu nằm ở kia, ngay bên ảnh ông nội. Nó tự hỏi nếu nói với bức ảnh kia liệu cậu có nghe thấy hay chẳng?

Giờ thì nó tin rồi. Giờ thì nó có thể tin rằng cậu đã không còn trên đời này nữa rồi.

Chào hỏi ba chồng, lấy lý do đi dạo, nó bước ra khỏi nhà.

Trời lúc này còn nhá nhem bây giờ đã phủ một màu đen. Lại là nước mắt. Nó chưa bao giờ nghĩ khóc là yếu đuối nhưng giờ đây nó thấy mình thật yếu đuối, thật nhỏ bé biết nhường nào.

Chiếc xe dừng lại cạnh nó nhưng không một tiếng còi xe.

- Lên xe đi.

- Cảm ơn anh vì lòng tốt đó nhưng tôi sẽ cảm ơn anh hơn nữa nếu anh... để tôi một mình. – Nó nói xong rồi bỏ chạy.

Thiên Minh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nó chạy trong đêm, lòng gợn lên những đợt sóng lăn tăn.

- Sao em cứ thích làm cho người khác phải đau thế nhỉ? – Hấn lắc đầu rồi lái xe đi theo nó.

Nó bảo nó rất sợ bóng tối. Nhưng giờ đây nó còn sợ cuộc sống này gấp trăm lần.

Có phải chẳng lúc con người ta sợ hãi nhất cũng là lúc họ can đảm nhất hay chẳng?

“Tại sao cứ phải khổ sở vì hân như vậy? Liệu người ra đi là tôi thì bây giờ em có như vậy không?”

Trên một chiếc xe gần đó, Thiên Minh vẫn lặng lẽ quan sát nó, lòng nhói lên những suy nghĩ khiến tim đau đốn.

Nó thực sự muốn ngủ.

Nó thực sự muốn mơ.

Nó thực sự muốn gặp cậu.

Và nó thực sự muốn nói rằng nó yêu cậu...

Dù không ở cùng một thế giới, một không gian, một thời gian nhưng nó vẫn muốn được yêu cậu mãi. Tình yêu vượt qua giới hạn của không gian và thời gian.

Nó ngược mặt lên bầu trời để đón những giọt mưa. Mưa rơi như khóc thương ột con người, một số phận. Mưa rơi xóa đi nước mắt nó nhưng lại chẳng thể nào làm dịu đi nỗi đau trong lòng nó.

Sáng quá.

Nó chợt thấy trước mắt mình một luồng ánh sáng đến chói mắt.

Khẽ nhắm mắt lại và nó nghe thấy tiếng còi xe ngày một gần hơn.

Chân nó đặt xuống lòng đường từ bao giờ.

“Kít...kít...kít”

Nó khẽ mỉm cười. Tất cả những gì nó muốn bây giờ không phải là sự sống của thể xác mà là sự sống của trái tim mình. Mà sự sống của trái tim nó đang ở chỗ cậu. Nó phải đến đó và sống tiếp với trái tim đang đập đang dở.

Nếu có thể giới bên kia thật thì hãy cho nó được gặp cậu. Và nếu có Thiên đàng, nếu Thiên đàng là nơi những “thiên thần” của đời nó đang sống thì xin Thượng đế cho nó cơ hội được là một trong số những “thiên thần” bên cạnh người.

Chiếc xe lao đi với tốc độ xé gió.

Để lại nó nằm bên vệ đường.

Trong tay nó những giọt mưa còn vương.

Bên tai nó còn nghe được tiếng Thiên Minh thét gọi tên nó rồi đột nhiên im bất. Nó chẳng nghe thấy gì nữa ngoài tiếng mưa buồn.

Ấm quá.

Ai đó đang ôm trọn nó vào lòng.

Vậy là cậu đã đến.

Vậy là Lâm Duy đã đến... mang nó lên Thiên đàng.

Nó thầm cảm ơn Thượng đế, có phải chẳng Người đã cử cậu đến đây để dẫn nó về nơi bình yên của Người?

Nhắm đôi mắt mệt mỏi, nó khẽ cười thật hạnh phúc trong vòng tay người mà nó yêu...

“Cho em nghỉ một lát thôi rồi em sẽ lại mở mắt ra nhìn anh mà... Em hứa đấy bởi hơn ai hết, em muốn anh mãi ôm em như bây giờ.”

“Ngủ ngon nhé tình yêu của anh!”

88. Chương 88

Nếu anh chết, anh sẽ mang em đi...

Một nụ hôn nhẹ như gió được đặt lên trán nó.

Chẳng còn đau đớn gì cả mặc dù lúc ngã xuống thấy thân hình ê ẩm và nặng trĩu.

Gần đến rồi chẳng? Nơi ở của Thượng đế? Nơi ở của những “thiên thần”?

- Lam Bình.

Tên nó được xướng lên. Nó thấy mình nhẹ bẫng như đang bay vậy. Trong tưởng tượng của con người, bất cứ thiên thần nào cũng có một đôi cánh. Nó muốn sở hữu một đôi cánh trắng – màu mà nó thích. Nó cố mở to mắt để nhìn rõ hơn đôi cánh của mình.

- Lam Bình.

Một lần nữa và chỉ một lần đủ để nó nhận ra ai đang gọi tên mình. Giọng nói này giống như trong giấc mơ của nó vậy. Lâm Duy cũng gọi tên nó và rồi rời xa nó nhẹ như một cơn gió.

- Mở mắt ra nhìn tôi đi.

Nó nhấc đôi mi ướt đầm và trước mặt nó là cậu. Cậu cười với nó giống như trong giấc mơ kinh hoàng kia và liệu có phải sau đó cũng sẽ giống trong mơ?

Nó vòng tay ôm lấy cậu và bật khóc.

Vậy mà trong một phút giây nào đó, nó chần chừ không muốn ôm cậu bởi nó sợ cậu sẽ tan biến như bọt bóng trong không khí. Nó sợ!

Vậy mà trong một phút giây nào đó, nó đã nghĩ rằng sẽ không được gặp cậu, sẽ không được nằm trong vòng tay cậu như bây giờ. Nó cũng sợ!

Vậy mà trong một phút giây nào đó, nó hãi hùng khi nghĩ ở một thế giới khác, nó sẽ lại sống tiếp cuộc sống cô độc. Nó lại sợ!

- Tôi đã tưởng sẽ không được gặp anh nữa. – Nó khóc nức lên.

- Tôi biết cô không phải là người mít ướt mà. – Lâm Duy cười xòa.

- Anh sẽ đưa tôi theo chứ? – Nó mở to đôi mắt ướt.

- Tất nhiên.

- Tôi chưa bao giờ được thấy Thiên đàng. – Nó tỏ vẻ thích thú.

- Và cô sẽ chẳng bao giờ được thấy. – Lâm Duy lại cười.

Nó giật mình, co rúm cơ mặt. Cậu nói vậy nghĩa là sẽ không cho nó đi cùng ư?

- Vậy sao anh bảo sẽ đưa tôi theo? – Nó nhú má.

- Là tôi. Không phải là ma đâu. – Lâm Duy nhéo má nó.

Từ ngạc nhiên, nó chuyển sang vui sướng và sau đó là hạnh phúc tột cùng. Tại sao nó có thể nghĩ là mình chết rồi trong khi nó đang nằm bên vệ đường và chẳng có giọt máu nào hòa lẫn vào mưa?

- Anh đã cứu tôi?

- Umk. – Lâm Duy gục đầu.

“Không phải là tôi cứu em mà là tôi đang cứu trái tim mình.”

- Vậy mà tôi cứ tưởng anh chết rồi. Vậy mà tôi cứ tưởng anh không cho tôi đi cùng. Vậy mà tôi cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp anh nữa. Anh có biết tôi sợ lắm không? – Nó òa khóc, đắm thùm thụp vào lưng cậu.

Lâm Duy không hề phản kháng. Cậu chỉ khẽ cười nhìn nó nói những điều “thật lòng”.

Nhưng nếu anh sống, nhất định anh sẽ giữ em lại bên cạnh anh.

Trên một chiếc xe gần đó, có một người mà ai-cũng-biết-là-ai khẽ nhếch mép cười.

“Vậy là tôi lại chậm một bước, chỉ một bước thôi để đến cạnh em...”

Thiên Minh lặng lẽ quan sát nó từ xa và rồi cũng lặng lẽ để tuột tay nó, lặng lẽ nhìn nó nằm trong vòng tay người con trai khác.

Đã gọi tên nó nhưng im bật khi thấy bóng ai đó ôm trọn lấy nó, thoát khỏi chiếc xe tử thần.

Đã định chạy đến bên nó nhưng lại lặng lẽ trao cho nó một nụ cười chúc phúc.

Bởi hơn ai hết, hẳn hiểu nếu hẳn cứu được nó cũng chưa chắc đã cứu được trái tim nó.

“Có lẽ em không cần tôi để thay đổi một thói quen nữa rồi.”

Trao cho hai người đang nằm bên đường dưới màn mưa một ánh mắt cười rồi đặt nhẹ tay lên vông.

“Cuối cùng cậu cũng xuất hiện, Lâm Duy.”

~oOo

~ Tại sao anh lại giả chết? – Nó vừa hỏi vừa sậy tóc.

- Tôi không giả chết. – Cậu nói chắc nịch.

- Vậy tại sao?

- Thương trường mà. Đúng là tôi có bị tai nạn nhưng người lái xe hôm đó không phải là tôi. Các đối thủ cạnh tranh với Fashin chỉ muốn loan tin vệt hồng làm suy sụp tinh thần mọi nhân viên trong bộ máy tập đoàn, công suất làm việc sẽ thấp và cuối cùng là “đá” Fashin ra khỏi top những tập đoàn phát triển nhất thời.

Lâm Duy nói một lua. Nó ậm ừ rồi khẽ cười. Ít ra nó chỉ cần biết cậu còn sống là đủ.

- Sao anh không thanh minh? – Nó nhú mày.

- Chỉ là thuật tương kế tựu kế thôi. Cho họ tưởng bỏ rồi sẽ không đề phòng đến mối nguy hiểm mà Fashin đem lại. – Lâm Duy nhún vai. – Nếu không có vụ này thì liệu cô có trở về không?

Nó giật mình.

- Tại sao lại bỏ đi? – Mắt cậu ánh lên sắc lửa.

Nó sợ.

- Chẳng phải anh hẹn tôi chỉ để ăn bữa cuối rồi tạm biệt, ai đi đường nấy thôi sao? Ông nội mắt xem như chúng ta không cần phải đóng kịch gì nữa. Tôi chỉ là đi sớm hơn một ngày thôi mà. – Nó phân bua.

Mắt Lâm Duy dịu lại, cậu chết sững vì những gì nó nói. Không lẽ nó không hiểu tình cảm của cậu sao? Hay thật sự nó chẳng có tí gì gọi là “thích” cậu cả?

- Tôi đến chết vì cô mất. – Lâm Duy đặt tay lên trán, ca cẩm. – Trong hợp đồng đâu có nói là sau khi ông mất thì hợp đồng hết hiệu lực đâu.

Nó thần thờ.

- Nhưng mà Lâm Duy này... tôi đi thì có liên quan gì đâu. Chẳng phải trước đây khi ký hợp đồng, anh luôn mong thời gian trôi thật nhanh còn gì. Tại sao lại... tìm tôi? – Nó nhìn cậu.

Lâm Duy trừng mắt nhìn nó. Cậu biết trả lời sao bây giờ? Không lẽ lại bảo rằng cậu yêu nó mất rồi. Rằng trước đây và bây giờ, tình cảm của cậu đã thay đổi sao?

Ai lại... tỏ tình vào khung cảnh này nhỉ?

Nghĩ một hồi, Lâm Duy đáp:

- Tôi là người giữ chữ tín. Tôi không cho phép tôi hay cô thất hứa. Nếu đã ký thì phải thực hiện dù có chuyện gì đi chăng nữa.

- Ra thế. – Nó cười buồn. – Nhưng mà chưa đầy một tuần nữa hợp đồng sẽ hết hiệu lực...

- Dù chỉ là một giờ cô cũng phải tuân thủ. – Lâm Duy cắt ngang rồi dùng dùng bỏ ra khỏi phòng.

Tiếng đóng cửa kính thiên động địa của cậu khiến nó giật mình.

Nó... còn chưa đầy một tuần nữa để ở bên cạnh cậu.

Khẽ cười.

Không hiểu sao lại chẳng muốn nói cái điều mà trước đây nó cho rằng quá muộn để nói tẹo nào. Bí mất sống để bụng, chết mang theo.

~oOo

~Nó sẽ không nhập học lại bởi nó nghĩ rằng chưa đầy một tuần nữa sẽ lại phải rời xa nơi này thì nhập học làm gì.

Đến một nơi mới và nhập học chắc gì đã muộn.

Nhắc đến một nơi mới, nó mới nhớ đến Tùng Kha. Chắc giờ đang cuống lên tìm nó.

Khẽ cười, nó gọi cho anh.

Chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã nổ tung:

-

- Suyt! Anh làm gì mà dữ vậy? Em đang ở nhà em. Em về nhà rồi. – Nó cười cười.

- – Tùng Kha hậm hực.

- Tại em vui quá nên quên mất. Xin lỗi anh nha! – Nó nói ngọt. – Mà em đi thì anh càng có nhiều thời gian bên “người anh yêu” chứ sao?

-

- Có đâu. – Nó cãi.

-

- Umk... Khoảng một tuần nữa chắc em lại bị “đuối” đến đó lánh nạn. – Nó suy nghĩ.

- – Anh cười.

- Giờ anh mới biết sao? – Nó toe toét.

- – Anh hạ giọng.

- Đến làm gì? Em không cần tài xế.

- – Nhắc đến, giọng anh khẽ buồn.

- Vậy ra đón anh nha?

-

Nói rồi, anh gấp máy. Nó chỉ khẽ cười. Đời sao đẹp thế!!!

- Cô đang làm gì đấy? – Lâm Duy bước xuống cầu thang.

- Chuẩn bị bữa sáng. – Nó cười.

Cậu bước lại chỗ nó, nhìn nhìn ngó ngó một hồi rồi khuôn mặt chợt đanh lại.

- Nhẫn cưới của cô đâu? – Cậu gần giọng.

- Nhẫn...? Nhẫn... á? – Nó lấp bắp, hai tay run lấy lấy nhìn cậu.

- Ai cho cô tự ý tháo ra vậy hả? Cô có biết nó quan trọng lắm không? Hay là cô làm mất rồi? – Lâm Duy nhú mày.

- Đâu có... Tôi để trên phòng.

- Lên lấy đi. – Cậu ra lệnh mà nó lại rầm rập làm theo mới khổ.

Đón chiếc nhẫn từ nó, Lâm Duy nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón tay áp út của nó. Đoạn cậu nhìn nó, hỏi như một tên trộm:

- Cô phát hiện ra gì chưa?

- Gì là gì? – Nó mặt ngô nghê.

- Thì là... à mà thôi, đến lúc biết hăng hay. – Cậu quay lại bàn ăn và ngồi, để mình nó đứng như trời trồng. Nhún vai, nó quay lại với bếp núc còn dang dở.

~oOo

~~ Để nhìn bạn kỹ hơn nào. – Hân Hân đi vòng quanh nó, xem xét.

- Chẳng khác gì. – Băng Di phán.

- Hai người lại sống cùng nhau à? – Hân Hân nhìn nó cười.

- Ủ, sống nhờ thôi. Khoảng tuần nữa mình lại đi. – Nó cười trừ. Nó vẫn chưa kể với các bạn về bản hợp đồng bởi trong đó có ghi điều kiện là không được tiết lộ cho ai biết về sự xuất hiện của bản hợp đồng mà.

- Kỳ thật! – Băng Di chép miệng rồi hí hửng – Hay bạn đến sống với mình đi. Sống một mình cũng buồn thật.

- Nhưng mình lỡ hứa với anh Kha là tuần sau sẽ quay lại đó rồi. Sợ ảnh đến lôi cổ đi thì... – Nó ngập ngừng. Hai đứa bạn mắt long lanh, khe Ầ một tiếng rồi nhìn nó nham hiểm như kiêu: “Hai người có quan hệ gì? Khai mau!”

- Ý, không phải như mấy bạn nghĩ đâu. Anh Kha có người yêu rồi mà. – Nó giải thích.

- Hả? Vậy còn bạn? – Hân Hân tròn mắt nhìn nó.

- Mình thì liên quan gì. Thật là. – Nó cúi mặt ngượng ngùng rồi kéo hai người bạn đi ăn kem.

~oOo

~Đêm.

Con nhóc ngồi lặng yên bên cửa sổ.

Cả ngày cười đùa vui vẻ cứ như là muốn rút hết niềm vui về ban đêm vậy.

Thảo nào mà giờ đây thấy lòng buồn vô hạn, chẳng hiểu vì sao.

Lúc sáng gặp Jun trên hành lang. Không hiểu sao cậu lại tránh mặt con nhóc và cố ý bước đi thật nhanh. Điều đó khiến con nhóc hụt hẫng vô cùng. Ít ra cậu cũng đã nói là yêu con nhóc mà, sao lại... vô tâm như vậy nhỉ?

Yêu?

Yêu là gì nhỉ?

Cũng một lần muốn thử yêu là thế nào bởi từ lâu từ đó đã không còn xuất hiện trong từ điển tình cảm của con nhóc nữa rồi.

Điện thoại chợt rung, một tin nhắn và cái tên người gửi là Jun không hiểu sao lại khiến lòng con nhóc vui lạ.

“Bạn có thể gọi cho tôi được không?”

Một dòng thật ngắn ngủi và khó hiểu. Những tưởng chỉ có mình mới là người khó đoán không ngờ trên đời còn có những người còn khó đoán hơn cả bản thân mình.

“Tại sao cậu ấy không tự gọi ình nhỉ?”

Nghĩ vậy thôi chứ con nhóc vẫn gọi cho Jun.

Áp tai vào điện thoại, con nhóc bàng hoàng, cả thân hình như đông cứng.

Con nhóc đang nghe cái gì thế này? Là nhạc chờ của Jun sao? Không phải vì vậy mà bắt con nhóc phải gọi chứ? Chỉ để cho con nhóc nghe bản nhạc chờ?

If the hero never es to you
If you need someone you're feeling blue
If you wait for love and you're alone
If you call your friends nobody's home
You can run away but you can't hide
Through a storm and through a lonely night
Then I'll show you there's a destiny
The best things in life they are free
But if you wanna cry
Cry on my shoulder
If you need someone
Who cares for you
If you're feeling sad
Your heart gets colder
Yes I show you what real love can do
If your sky is grey oh, let me know
There's a place in heaven where we'll go
If heaven is a million years away
Oh, just call me and I'll make your day
When the nights are gettin' cold and blue
When the days are gettin' hard for you
I will always stay here by your side
I promise you I'll never hide
But if you wanna cry
Cry on my shoulder
If you need someone
Who cares for you

If you're feeling sad
Your heart gets colder
Yes I show you what real love can do

-

Con nhóc bật khóc ngon lành.

-

Ngay sau đó, con nhóc lao xuống dưới chỉ để mở cửa cho Jun. Không hiểu sao lại hành động như vậy, chỉ biết là con nhóc cần lắm một bàn tay, một bờ vai vào lúc này.

Cửa mở, Jun khẽ cười nụ cười quen thuộc mà có lẽ từ giờ chỉ dành ột người.

- Bạn khóc thật đấy à? – Jun tiến lại chỗ con nhóc.

- Bạn... – Khẽ ngược khuôn mặt ướt đầm, con nhóc nhủ mày.

- Những gì tôi đã nói thì nhất định sẽ làm. Nào, khóc đi. – Jun vòng tay ôm lấy con nhóc.

Một thoáng sững sờ bởi lần đầu tiên có một người khác giới không phải là ba con nhóc ôm nó như vậy.

Một thoáng sợ hãi bởi nếu đặt nhầm lòng tin thì sẽ bị tổn thương.

Một hoảng phân vân vì thật lòng không biết có phải là mình yêu Jun thật hay không, chỉ cảm thấy vui và thoải mái khi ở cạnh cậu.

Đó có phải là tình yêu?

Nước mắt lăn ướt đầm vai áo Jun.

- Tôi không hứa sẽ làm bạn hạnh phúc nhưng tôi dám chắc sẽ yêu bạn thật lòng.

Yêu?

Là vậy sao?

Khi mà trái tim ta cảm thấy hạnh phúc và tìm đến một trái tim cùng đập chung một nhịp.

Khi mà con người ta xóa đi tất cả mọi khoảng cách, mọi lớp vỏ bọc giả dối để sống thật với bản thân mình.

Vậy thì con nhóc đã tìm thấy... thứ gọi là “Tình yêu” và cảm giác khi “Yêu và được Yêu”.

Không dám chắc sẽ yêu bạn suốt đời nhưng ngay lúc này đây là khi tôi biết tôi yêu bạn thật rồi!

89. Chương 89

Lâm Duy đưa tay đẩy cánh cổng trắng để vào nhà.

- Lâm Duy!

Cậu giật mình quay lại khi có người gọi tên mình.

- Thiên Kỳ?

- Lâu rồi không gặp, cũng không ngờ cậu còn nhận ra tớ. – Thiên Kỳ cười xòa.

- Cậu nói hơi quá rồi đấy. – Lâm Duy gãi đầu – Mà sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đã đi rồi sao?

- Vì nhớ cậu quá đấy. – Thiên Kỳ nháy mắt.

- Cậu lại đùa.

Thiên Kỳ ngưng cười, tiến lại chỗ cậu, đôi mắt cô sưng lên có lẽ là do khóc.

- Tớ tưởng hai người yêu nhau thật lòng nên mới ra đi để nhường cậu cho cô ấy nhưng không phải vậy. – Thiên Kỳ nhìn xoáy vào mắt Lâm Duy.

- Cậu có ý gì?

- Tớ đã gặp Lam Bình và những gì chứng kiến suốt bao nhiêu ngày qua đã khiến tớ nhận ra rằng tớ không thể để cậu rơi vào tay con người bắt cá hai tay kia được. – Hai mắt cô long lên.

- Thiên Kỳ...cậu đang nói gì vậy? – Lâm Duy hơi lo lắng.

- Tùng Kha... – Thiên Kỳ đang nói dở chừng thì chợt khựng lại khi thấy nó lù lù bước ra. Cô nhìn sượng ngang vai Lâm Duy – Chào cô Lam Bình, vẫn khỏe chứ?

- Chào. Cảm ơn và tôi khỏe. – Nó mỉm cười thật tươi.

- Liệu tôi có điểm phúc được mời cô đi chơi không nhỉ? – Thiên Kỳ nhếch mép.

- Đi chơi sao? – Nó khẽ nhún mày.

- Cô không cần sợ tôi bắt cóc hay làm hại gì cô đâu bởi lần này có cả anh trai tôi nữa, anh ấy sẽ bảo vệ được cho cô mà. – Thiên Kỳ đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn nó.

- Thiên Minh sao? – Nó nhắc lại.

- Cô nghĩ anh trai tôi thì còn có ai nữa?

- Vậy tôi đi cùng. – Lâm Duy xen ngang. Làm sao để nó đi cùng với Thiên Minh được cơ chứ. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên trong lòng cậu.

Thiên Kỳ dừng lại đôi chút trên khuôn mặt của Lâm Duy rồi khẽ nhún vai:

- Tùy cậu thôi. Tối nay 7h tôi sẽ cho xe đến đón nha. – Thiên Kỳ nói rồi bước đi, ánh mắt cô như muốn nuốt luôn cả nó vậy.

- Anh nhất định phải đi sao? – Còn lại hai người, nó hỏi Lâm Duy.

- Tôi vẫn là người có trách nhiệm với cô mà. – Lâm Duy bước vào trong.

- Nhưng còn hai ngày nữa là hết hiệu lực hợp đồng rồi. – Nó nói lớn.

- Hai giờ vẫn phải thế chứ đừng nói là hai ngày. – Cậu bước chân vào nhà sau khi để lại câu nói với chất giọng vô cảm. Không hiểu sao, cậu ghét việc nó đem bản hợp đồng đặt giữa cậu và nó.

~oOo

~Trời chập tối, một chiếc xe Limo đen loáng bóng dừng lại trước cổng biệt thự nhà họ Lâm.

Nó cùng Lâm Duy bước vào xe.

- Đi đâu đây? – Nó hỏi.

- Làm sao tôi biết được. – Lâm Duy nhún vai rồi khẽ đằng hắng. – Đây, cô đã ở đâu trong suốt những ngày không có tôi bên cạnh?

- Tôi... mặc kệ tôi chứ. Anh hỏi làm gì? – Nó quay mặt đi hướng khác.

- Tùng Kha là ai vậy? – Lâm Duy cúi mặt.

Nó giật mình, sao cậu lại biết về anh?

- À, xe dừng lại rồi kìa. Xuống thôi. – Nó đánh trống lảng rồi bước xuống xe.

Lâm Duy nhìn theo nó, khẽ lắc đầu thật buồn.

- Chào hai người. – Thiên Kỳ cười tươi bên cạnh Thiên Minh.

- Chào! – Nó vẫy tay, khẽ nghiêng đầu.

- Vào thôi! – Thiên Kỳ kéo tay nó.

- Vào đâu? – Nó nhìn quanh.

Thiên Kỳ đưa tay chỉ về phía trước.

- Cậu đưa bọn tôi đến vũ trường à? – Lâm Duy há hốc mồm.

- Đừng nói với tớ là cậu chưa bao giờ đến đây đấy chứ? – Thiên Kỳ nhú mày.

Lâm Duy chột nhìn nó đang đứng ngơ ngác.

- Nhưng... cô ấy... – Cậu e ngại.

- Sao? Cậu sợ tớ dạy hư vợ cậu à? – Thiên Kỳ tỏ vẻ dối. Mặt nó đỏ ửng và mặt Lâm Duy cũng chẳng kém. Vợ gì chứ?

Thiên Minh đứng yên chẳng nói gì. Chỉ vì chiều ý em gái mà đến đây chứ thực ra cũng chẳng hứng thú với những cuộc chơi kiểu này lắm và chắc rằng đêm nay không khí sẽ vô cùng căng thẳng. Đến giờ, cậu vẫn không hiểu tại sao Thiên Kỳ lại quay trở về với khuôn mặt hăm hực và thẳng thừng tuyên bố sẽ không để Lâm Duy rơi vào tay nó.

Vũ trường sôi động với tiếng nhạc xùng xính. Thật không khó để tìm được chỗ ỉnh, nhất là khi nó đi giữa hai anh chàng cao hơn hẳn nó một cái đầu và cùng một cô nàng hấp dẫn như Thiên Kỳ. Hình như ba người họ rất có tiếng ở nơi đây. Nhìn cái cách mọi người nể sợ và nhường đường cho họ đi thì biết.

- Chị cho em chai rượu mạnh. – Thiên Kỳ vẫy tay gọi đồ uống rồi nhanh chóng kéo tay nó ra phía ngoài. – Ra nhảy cùng tôi nào.

Nó lúc bấy giờ đang ngồi bên cạnh Lâm Duy loạng quạng vì cái kéo tay và lời nói của Thiên Kỳ. Đây là lần đầu nó đến đây mà!?

Nhưng chẳng có cách nào để từ chối cả. Bỗng tay kia của nó được nín lại. Lâm Duy vẫn ngồi yên như tượng, không thèm nhìn nó và Thiên Kỳ, cất giọng:

- Cậu để cô ấy yên đi. Đừng bày nhiều trò nữa.

Thiên Kỳ lặng người.

Sao Lâm Duy khác quá, chẳng giống cậu của dạo còn là “người yêu” của cô tẹo nào.

Vì nó ư?

Khẽ nhếch mép cười, Thiên Kỳ ngồi xuống ghé đối diện Lâm Duy và nó, bên cạnh là Thiên Minh.

- Được thôi! Tớ cũng chẳng cần phải vui vẻ lắm với cô ta. – Cô nhún vai.

Đặt cốc cocktail xuống bàn, Lâm Duy nhìn những con người đang chìm vào điệu nhảy điên cuồng ngoài kia bằng nửa con mắt, tự hỏi không biết bao giờ mới thoát ra khỏi nơi đây và tất nhiên là cùng nó.

- Nào, tôi với cô dù không thích nhau lắm nhưng vẫn uống với nhau được một ly chứ? – Thiên Kỳ đặt cốc rượu loại mạnh trước mặt nó.

- Tôi... không uống được. – Nó xua xua tay.

- Không tệ như cô nghĩ đâu. Thử xem. – Thiên Kỳ hếch mặt rồi kê cốc rượu của mình lên môi, uống cạn.

Nó cười gượng gạo. Hay là thử nhỉ? Dù sao cũng chẳng có hại gì cho nó cả.

Nghĩ vậy, nó ép mình uống cái thứ chất lỏng sảng sảng trong cốc thủy tinh tuyệt đẹp kia.

Khẽ nhú mày, nó cố cười rồi đặt cốc không xuống bàn.

- Sao? Tuyệt phải không? – Thiên Kỳ cười tươi.

Nó cười mà mặt méo xẹo.

- Vậy uống tiếp đi. Cô cũng phải sánh được tửu lượng ít nhất là bằng một phần hai chồng mình chứ? – Thiên Kỳ nhìn sang Lâm Duy, nói đầy ẩn ý.

Một ly.

Hai ly.

Ba ly.

Chất lỏng kia cứ được rót vào cốc nó mãi. Cứ cạn rồi lại đầy, đầy rồi lại cạn.

Hai má nó ửng hồng. Dấu hiệu cho thấy nó đã say.

- Đủ rồi đấy Thiên Kỳ. – Thiên Minh cầm bàn tay cô đang rót rượu vào cốc nó.

- Anh sợ em chuốc say cô ta sao? Anh sợ em làm gì cô ta à? – Thiên Kỳ nhìn Thiên Minh bằng ánh mắt nửa đau buồn, nửa giễu cợt.

- Em làm vậy thì được gì? – Thiên Minh lấy chai rượu từ tay cô.

- Tại sao anh cứ phải đứng về phía cô ta nhỉ? Em mới là em gái anh cơ mà? Anh sợ cô ta say nhưng còn em gái anh thì sao? Em gái anh say có ai bảo vệ như cô ta không? – Thiên Kỳ đứng bật dậy.

- Sao em lại nghĩ như vậy?

Thiên Kỳ không trả lời câu hỏi của anh, quay lại nhìn nó đang gục đầu trên bàn, khẽ cười trong nước mắt:

- Cô sướng thật, có đến hai người... à không phải là ba người mới đúng chứ, ba người đó đều cố sức che chở cho cô. – Nói rồi, cô bỏ chạy ra khỏi vũ trường nhộn nhịp.

- Đưa cô ấy về nhà. – Thiên Minh trừng mắt nhìn Lâm Duy.

- Không cần anh phải dạy tôi điều đó. – Lâm Duy trả lời nhưng vẫn không nhìn đối thủ.

Với vẻ mặt hậm hực, Thiên Minh chạy đuổi theo cô em gái.

Còn lại mình nó và Lâm Duy, cậu đặt ly rượu của mình xuống bàn rồi quay sang nhìn nó:

- Cô đúng là kém thật... nhưng lúc nào cũng là một con người hiếu thắng.

Cõng nó trên lưng, cậu bước lững thững ra khỏi vũ trường.

Nó nói mê sảng trong men say và trên lưng cậu.

Nhìn gương mặt đang đỏ ửng lên của nó, cậu khẽ cười.

- Lâm Duy... – Nó rên rỉ. Lâm Duy giật mình và đóng tai nghe khi thấy nó nhắc đến tên cậu.

- Anh là đồ tồi!

Nó lảo nhảo và suýt chút nữa là cậu thả phịch nó xuống mặt đường. Nghĩ xem tự đứng lại có người bảo mình là đồ tồi thì sẽ cảm thấy như thế nào cơ chứ? Cũng may là cậu kìm nén kịp.

- Anh là đồ ngốc!

Tiêu nó rồi! Khóí đã hình thành trên đầu cậu. Đồng ý là nó đang say nhưng chẳng phải trong cơn say, có những điều thường ngày không dám nói ra thì sẽ nói thẳng như rượu ngựa luôn hay sao?

Vậy là thường ngày nó vẫn dùng hai câu cảm thán kia để nói về cậu ư?

“Nếu cô tỉnh, chắc chắn cô không còn nằm yên trên lưng tôi nữa đâu” Lâm Duy nghĩ rằng.

- Mất anh có vấn đề hay thần kinh anh chạm chỗ nào vậy hả? – Nó đưa tay chỉ lung tung, loạng quạng trong không khí.

Nhấn nhện.

Nhấn nhện.

Phải hết sức nhẫn nhịn.

Cứ xem đó là rượu nói chứ không phải là nó nói.

Người ta bảo một điều nhịn, chín điều lành mà.

Gần đến nhà rồi, chắc sẽ không cần nghe nó nói mê nữa, không muốn chút nào. Không khéo ngày mai lại lòi nó ra làm bia đỡ đạn thì tội quá!

- Tại sao anh không chịu hiểu nhỉ?

Cậu bắt đầu thấy tò mò. Hiểu ư? Hiểu điều gì?

- Tại sao anh không chịu hiểu rằng tôi...

Nó ngừng lại càng khiến cậu thêm tò mò về về sau, có chuyện gì xảy ra với nó?

Chân cậu dừng lại, đứng chôn tại chỗ như chờ đợi.

- Cô sao? – Cậu thì thầm vào tai nó, nhỏ nhẹ và ầm áp hết mức có thể. Cậu cứ như là thôi miên nó vậy.

- Tôi...

Thình thịch... thình thịch....

Tại sao tim cậu lại đập nhanh hơn nhỉ?

-.... yêu anh... – Đầu nó tựa vào vai cậu và rồi không thấy nó nói gì nữa. Mà cần gì nó nói nữa, với cậu, chỉ thế thôi là đủ rồi, chỉ thế là hạnh phúc biết nhường nào.

Khẽ mỉm cười, cậu đặt lên trán nó một nụ hôn.

- Xong ngày mai, bản hợp đồng giữa chúng ta sẽ kết thúc, có nghĩa là xong ngày mai, mọi điều kiện được hủy bỏ và cũng có nghĩa là xong ngày mai, chúng ta sẽ có quyền được “yêu đối phương”.

“Chờ tôi nhé, sẽ có lúc tôi nói cho em biết bí mật của lòng tôi mà một đứa ngốc như em sẽ chẳng bao giờ tự khám phá ra được.”

~oOo

-- Bác sĩ, làm thế nào mới phục hồi được trí nhớ đây? – Thiên bảo đập mạnh tay xuống bàn.

- Cậu bình tĩnh đi. Cậu cứ rối lên như vậy cũng chẳng giải quyết được gì đâu. – Vị bác sĩ ôn tồn bảo.

- Ông bảo tôi phải bình tĩnh là bình tĩnh thế nào? Thử hỏi nếu là ông, chẳng may quên mất vợ mình thì ông cảm thấy sao hả? – Thiên Bảo chồm người về phía trước.

Vị bác sĩ mở to mắt nhìn cậu, cơ mặt đanh lại rồi khẽ đằng hắng một cách khổ sở.

- Xin lỗi, tôi hơi quá lời. Thôi, không có việc gì nữa, tôi về đây. – Thiên Bảo hạ giọng rồi bước ra khỏi phòng khám.

Phản ứng của ông bác sĩ và việc cậu xin lỗi ông ta đều là có lý do của nó cả. Vợ ông đã mất trong một vụ tai nạn cách đây một năm và không nói thì hẳn ai cũng hiểu là ông ấy yêu vợ mình nhiều lắm.

- Hừ. – Một bàn tay nhỏ đập mạnh vào vai khiến cậu quay lại.

- Hân Hân, sao bạn ở đây? – Thiên Bảo thốt lên đầy ngạc nhiên.

- Mình theo dõi cậu đấy. Hi! – Hân Hân cười rồi khẽ nhủ mày. – Sao cậu lại đến bệnh viện, đau ốm gì à?

- Đau có. Chả là hôm qua đi xem bói. Thầy bói bảo hôm nay Hân Hân sẽ đi ngang qua đây nên đến đây chờ bạn thôi. – Thiên Bảo nói dối không chớp mắt.

- Thật không? Thầy nào hay vậy? – Hân Hân nghi hoặc.

- Bạn hỏi làm gì? Bộ muốn hỏi thầy xem bao giờ thì tụi mình cưới nhau à? – Thiên Bảo cười phá lên mặc cho hai má Hân Hân ửng đỏ.

- Ai thêm. – Cô quay mặt đi hướng khác rồi bước đi thật nhanh.

Thiên Bảo chạy đuổi theo, vẫn không thôi lẩm nhẩm câu: “Khi nào mình cưới nhỉ?”. Chỉ tội cho Hân Hân, người đi qua, kẻ đi lại cứ nhìn chằm chằm vào cô mà chẳng thể che mặt được.

- Ghé qua đây mình mua sợi xích nào. – Thiên Bảo đề nghị.

- Làm gì?

- Mình xích bạn lại, không cho phép bạn rời xa mình nữa. – Cậu nháy mắt.

- Mình là vật nuôi của cậu à? – Cô lườm nguýt.

- Không, bạn đâu phải là vật nuôi đâu, bạn là thú cưng của mình mà. – Cậu xiết nhẹ tay Hân Hân rồi kéo về phía trước.

Lắm lúc, cậu sợ rằng tình cảm sẽ không phải là một đường thẳng hay là một dốc núi cứ cao trào lên mãi. Nó giống như những làn sóng vậy. Lúc lên, lúc xuống, lúc xuất hiện và có khi sẽ biến mất mãi mãi.

- Hân Hân này, nếu mà mình không thể nhớ lại được thì có phải bạn sẽ rời xa mình không? – Thiên Bảo nhẹ nhàng hỏi.

Bàn tay nhỏ trong tay cậu khẽ buông. Một chút hụt hẫng nhưng không sao, cậu đã chuẩn bị tinh thần rồi. Nếu người con gái ấy thực sự muốn rút tay ra thì cậu sẽ buông tay cô gái ấy. Tình yêu không phải là sự níu kéo, càng không phải là sở hữu.

Hân Hân rút tay mình ra khỏi tay cậu và bắt chợt vòng tay ôm lấy cậu, cười hiền:

- Cậu ngốc thật! Mình yêu cậu là chính cậu chứ không phải là yêu trí nhớ của cậu. Dù có hay không cái khoảng trí nhớ kia thì mình vẫn yêu cậu, mãi mãi yêu. Mình không cần cậu nhớ ra mình, không cần cậu hiểu rõ mình như trước đây, chỉ cần cậu yêu mình và một lần nữa mình khẳng định, mình yêu cậu là đủ.

Hân Hân nghiêng nhẹ đầu, hương tóc cô bay thoang thoảng thật thơm dịu. Thiên Bảo khẽ cười, cái mà người ta gọi là hạnh phúc có khi thật là đơn giản. Và cái mà người ta gọi là Tình yêu lại chẳng hề có một định nghĩa rõ ràng...

Yêu là cùng chung bước trên con đường...

Cùng nắm tay nhau thật chặt...

Để luôn nhớ rằng...

Bước thật chậm...

Để biết yêu em nhiều hơn...

90. Chương 90

Một cuộc gọi đường dài đến cho cô bạn thân đã di cư sang Anh cách đây vài tuần.

- Uyên Vân! Tổ Thiên Kỳ đây.

- Uyên Vân đáp hồ hững.

- Cậu vẫn giận tớ thật đấy à? – Thiên Kỳ xụ mặt.

-

- Tớ không cố ý. Chỉ là tớ thấy cách cậu đối xử với Lam Bình quá tàn nhẫn.

- Uyên Vân nhếch mép.

- Không có. Tớ biết cậu làm vậy chỉ là muốn tốt cho tớ thôi mà.

-

- Vậy chứ cậu mạnh mẽ đẩy Uyên Vân, cậu có được tình yêu của Thiên Kỳ không?

- <.....>

- Cậu yên tâm nha, bởi nhất định tớ sẽ tìm được ình một tình yêu đích thực. – Thiên Kỳ khẽ cười.

Cả hai ngồi “nấu cháo” một hồi lâu thật lâu cho đến khi Thiên Kỳ nhớ ra việc cần phải làm.

Chào tạm biệt Uyên Vân xong, cô bước ra khỏi nhà.

- Hey, Lâm Duy, bàn này! – Thiên Kỳ vẫy tay.

- Cậu hẹn tớ ra đây có chuyện gì không? – Lâm Duy kéo ghế xuống và ngồi đối diện cô.

- Có chuyện. Tớ có vài câu hỏi muốn hỏi cậu. – Thiên Kỳ khuấy ly nước cam vắt và nhìn đường phố qua khung kính.

- Là gì? – Lâm Duy thắc mắc.

- Cậu không còn yêu tớ thật chứ? Trả lời thật đi bởi tớ muốn kiểm chứng. – Thiên Kỳ vẫn không chuyển hướng nhìn.

Lâm Duy ngồi lặng im, một hồi sau mới lên tiếng.

- Kiểm chứng gì?

- Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ. – Thiên Kỳ quay lại nhìn Lâm Duy, khẽ cười.

-....

- Hết rồi?

-....

- Vẫn còn sao?

- Thực ra... tớ đối với cậu chỉ còn thứ gọi là ơn nghĩa và tình bạn. Cậu là người kéo tớ ra khỏi cái màn coolboy và khiến trái tim tớ ấm áp hơn. Tớ rất biết ơn cậu.

- Thế thôi? – Thiên Kỳ nheo mắt.

- Umk. Thế thôi. – Cậu gật đầu.

- Vậy nếu tớ và Lam Bình cùng rơi xuống sông thì cậu sẽ cứu ai? – Thiên Kỳ hỏi và ánh mắt xoẹt qua một tia cười.

Lâm Duy sững người. Thường thì ở phim truyền hình Trung quốc, người ta chỉ hỏi câu này đối với “mẫu thân” và “nương tử” thôi.

- Tớ...

- Tớ hay cô ta? – Thiên Kỳ hơi hướng người về phía trước.

Lâm Duy không trả lời. Mãi cho đến một lúc sau, Thiên Kỳ mới lên tiếng.

- Thôi bỏ đi. Tớ hỏi chơi thôi! – Nói rồi, cô đứng dậy và bước ra khỏi quán.

Lâm Duy lắc đầu khó hiểu rồi bước về nhà. Cậu đang chờ đợi biết mấy cho ngày hôm nay kết thúc. Lúc đó, hẳn cậu có thể nói yêu nó mà không vi phạm hợp đồng. Việc vi phạm đối với cậu chẳng “thú vị” chút nào.

Một hồi ngồi xuống ghế sofa, Lâm Duy gọi nó:

- Lam Bình, cô lấy giùm tôi cốc nước mát đi.

Chưa đầy một phút sau, nó đã mang ra cho cậu một cốc nước mát lạnh. Tu một hơi hết sạch, lúc này, cậu mới nhận ra ánh mắt nó nhìn cậu có điều gì đó... khang khác.

- Có chuyện gì sao? – Lâm Duy ngờ vực.

- Không... à mà thực ra là có. – Nó khỏ sở tựa người vào thành ghế.

- Chuyện gì? – Không hiểu sao, cậu cứ có linh cảm không hay về chuyện mà nó sắp nói.

- Tôi muốn hỏi anh một câu, một câu thôi. – Nó đưa một ngón tay phụ họa.

Lâm Duy xanh mặt nhưng cũng khẽ gật đầu. Trong suy nghĩ vẫn không thôi cầu xin chúa cho nó đừng hỏi những dạng câu ví dụ như “Anh thích tôi phải không?” bởi lúc đó cậu sẽ chẳng biết phải trả lời nó ra sao.

- Nếu tôi và Thiên Kỳ cùng rơi xuống sông thì... anh sẽ cứu ai?

Nó vừa đặt dấu chấm hỏi kết thúc câu nghi vấn thì cốc nước trên tay Lâm Duy rơi xuống đất đánh “Cộp”.

Lặng yên.

Cậu rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Tại sao trong một ngày mà lại có hai người hỏi cậu cái câu hỏi “khó” như vậy? Rốt cuộc hôm nay bị sao gì chiếu vậy hả trời?

Một hồi lâu sau đó, nhìn sắc mặt Lâm Duy chuyển đổi dần theo thời gian, nó vẩy tay:

- Thôi khỏi đi! Tôi chỉ hỏi chơi thôi! – Nó bước lên phòng. Còn Lâm Duy lại một lần nữa choáng váng. Nếu cậu nhớ không lầm thì trước khi đi, Thiên Kỳ cũng nói như nó vậy.

~oOo

~Màn đêm phủ nhẹ đôi cánh đen thẫm lên vạn vật, khẽ ru những tán cây xanh lay động trong gió.

Nó nhìn vali hành lý ở góc phòng, khẽ cười.

Xong ngày hôm nay, mọi chuyện sẽ chỉ còn là một giấc mơ, một giấc mơ thật đẹp mà nó sẽ luôn mãi giữ trong sâu thẳm trái tim mình.

- Cô không ngủ sao? – Một giọng nói vang lên sau lưng khiến nó giật mình quay lại.

- Sao anh vào được phòng tôi? – Nó ngạc nhiên nhìn Lâm Duy.

- Cửa đâu có khóa? – Cậu nhún vai hỏi lại rồi bước ra ngoài ban công, đứng cạnh nó.

“Thật ra có khi nào anh thích tôi chưa? Có khi nào anh thử nghĩ về tôi... dù chỉ là một phút chưa?”

Nó cười thầm rồi lại dỗi mắt về phía xa xăm.

Có những lúc, nó ước mong có một loại thuốc thần diệu nào đó chỉ cần uống vào là sẽ được sống cùng người mình yêu. Nhưng làm sao đây khi mà nó không phải là nôbita hậu đậu và bên nó chẳng có anh chàng mèo ú doremon nào cả.

Và ngay lúc này đây, nó chỉ mong thời gian ngừng lại mãi mãi, cho nó tận hưởng sự bình yên này thêm một lát nữa, một lát nữa thôi...

- Ngày mai... – Lâm Duy phá tan bầu không khí bình yên bằng một giọng nói bình thản nhưng lại khiến lòng nó nhói đau vô cùng. Không hiểu sao nó cứ ghét cái cụm từ “ngày mai” đến thế không biết.

- Tôi hiểu. – Nó cắt ngang. Nó chẳng muốn chính cậu nói ra cái điều đó tẹo nào.

- Umk. – Lâm Duy cúi đầu.

“Umk? Umk là sao?” Nó nhủ thầm.

Bất chợt, Lâm Duy nhìn vào đồng hồ treo tường trong phòng nó, buột miệng thốt lên:

- 11h30 rồi.

- Thì sao? – Nó ngạc nhiên.

- Vậy là sắp qua một ngày mới. – Cậu vẫn “hồn nhiên” chia sẻ với nó.

- Ra vậy. – Nó cười buồn – Một ngày mới, một cuộc sống mới.

Lâm Duy thoáng ngạc nhiên, nhìn nó như thể muốn hỏi có phải chẳng cậu vừa chạm vào một điều gì đó đáng buồn của nó hay không?

“Anh sang đây đứng với tôi chỉ là để đợi qua ngày mới – ngày kết thúc hợp đồng, ngày tôi xa anh thôi sao? Không phải anh định đuổi tôi đi lúc nửa đêm thế này chứ? Anh thật là quá đáng, tự khắc tôi sẽ biết mình nên đi và đi như thế nào mà, có cần phải ép người ta vào đường cùng như vậy không?”

Không khí quanh nó không còn yên tĩnh nữa, tim nó đập nhanh hơn và dường như nó cảm thấy một hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Cái cách cậu hờ hững xem đồng hồ mặc dù mới xem chưa đầy năm phút trước và cả cách cậu tươi tỉnh thông báo từng giờ, từng phút cho nó khiến người nó lạnh toát, nó sợ mất cậu.

- 11h56 rồi kìa! – Lâm Duy cười tươi.

Tiếng “ừ” của nó thoáng nhẹ như gió hay thậm chí là chẳng thể nghe nổi. Mọi lời nói nó cố thoát ra đều đọng lại ở cổ, khiến cổ họng nó rát như có ngọn lửa lớn đang thiêu đốt vậy.

- Lâm Duy này! – Nó cất giọng sau một hồi cố gắng.

- Gì vậy? – Lâm Duy nhìn nó, ánh mắt khẽ cười.

- Anh còn nhớ chứ, mỗi tuần tôi đều được phép ra một điều kiện phải không? – Nó nheo mắt.

- Ừ. – Cậu gật đầu.

- Vậy giờ tôi có thể chứ?

Không mất quá nhiều thời gian suy nghĩ, Lâm Duy gật nhẹ đầu:

- Cô nói đi.

Nó hạ giọng hết mức có thể, sợ rằng nó sẽ khóc như một con ngốc.

- Anh... ôm tôi được không? Chỉ một lát thôi. – Nó nói nhanh, giọng run run.

-....

Một thoáng lặng yên. Đề nghị khó quá chăng?

Từng giây phút nặng nề trôi, đôi mắt tròn xoe của Lâm Duy vẫn dính chặt lấy gương mặt khổ sở của nó và... quả thật là cậu không hiểu.

Nó mỉm cười chua chát, phủ phàng quay mặt đi, giấu nhem giọt nước tràn khóe mắt.

- Thôi... vậy... – Nó chưa kịp dứt câu thì một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Cảm giác lúc đó ư?

Bàng hoàng...

Sững sờ...

Rất nhẹ...

Rất ấm...

Rất quen thuộc....

Rất hạnh phúc...

Và rất đau...

Nó rúc đầu vào áo cậu, lặng yên trên vai cậu và... khẽ cười trong vòng tay của cậu.

Chẳng hiểu vì sao lại đưa ra điều kiện đó nhưng nó không muốn sau này phải hối hận, nó không muốn phải luyến tiếc, nó muốn có cảm giác cậu thuộc về nó, chỉ riêng mình nó thôi trong giờ khắc ấy.

Đồng hồ điểm tiếng chuông cuối cùng trong ngày. Cả nó và cậu đều bàng hoàng buông nhau ra và ngược lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường.

Giờ khắc ấy... 0h00

Nụ cười xuất hiện trên môi hai con người. Một hạnh phúc, hớn hở, còn một thì đau khổ, luyến tiếc.

Nó nhếch mép cười bản thân mình và nhìn Lâm Duy, chờ đợi một câu nói.

- Qua ngày mới rồi! – Lâm Duy nhún vai.

- Umk. Tôi biết. – Nó gật nhẹ đầu và lặng lẽ tiến lại gần đóng hành lý.

Chợt, một bàn tay nắm lấy tay nó, xiết nhẹ.

Nó giật mình quay đầu lại, nhìn thật sâu vào đôi mắt ấy – đôi mắt có lẽ sẽ chẳng bao giờ nó quên được.

Nó thấy mặt mình nóng ran. Cảm giác sao khó chịu thế này? Đường như mặt trời đang tiến lại gần trái đất, dường như là vậy.

Lâm Duy dường như cảm nhận rõ nhịp đập của trái tim và hơi thở hỗn hển đầy hồi hộp của mình. Cậu hạ giọng, rút hết mọi can đảm và tự trấn an mình. Khóe môi khẽ nhấc lên, một giọng nói nhẹ, trầm ấm và... hơi run rọt thỏm giữa căn phòng nhỏ.

- Có một điều em không biết....

91. Chương 91

Có một điều em không biết....

If you wander off too far. My love will get you home...

- Tôi nghe điện thoại. – Nó cúi đầu và lặng lẽ lẩn vào một góc để nghe điện thoại.

Còn một mình, Lâm Duy sững sờ rồi bỗng vò đầu bứt tai. Cậu như một con thú điên muốn dầy xéo tất cả. Tại sao? Tại sao cứ phải gọi vào lúc đó? Cái giờ khắc thiêng liêng ấy. Sao sớm không gọi, muộn không gọi mà lại...

- Alo. – Nó mệt mỏi.

- – Giọng con gái vang lên ở đầu dây bên kia kéo nó ra khỏi cơn mệt mỏi.

- Không. Nhưng cô là... – Nó ngờ vực.

- – Cô gái kia đáp gọn.

- Umk. – Nó sững sờ – Nhưng có chuyện gì sao? Bây giờ không còn sớm nữa – Nó nhìn đồng hồ, qua 0h rồi.

- – Thiên Kỳ hạ giọng.

- Chuyện gì? – Nó thắc mắc và có chút lo sợ.

- – Nói rồi, Thiên Kỳ tắt máy, để lại nó đứng chôn chân với tiếng “tút” dài dai dẳng.

“Chuyện về tình yêu sao? Không lẽ là...”

Nó quay đầu nhìn Lâm Duy, đôi mắt thơ ngây dán chặt vào cậu, từng đường nét trên khuôn mặt đó. Khóe môi cong cong, nó nhếch mép cười rồi nhìn về phía ngoài kia, xa xăm lắm, mơ hồ lắm nhưng lại thực và gần lắm.

“Thiên Kỳ...” Cái tên đọng lại trên môi nó cùng một nụ cười đan xen đau khổ và hạnh phúc.

- Tôi đi. – Nó vẫy tay chào và khẽ nghiêng đầu.

- Đi đâu? – Lâm Duy kéo tay nó lại.

Nó giật mình. Sao cậu lại hỏi vậy? Sao cứ muốn làm nó đau hết lần này đến lần khác là sao?

- Rời khỏi đây. – Nó nhún vai và chột khựng lại – Nhưng...tôi có thể gửi đồng hành lý ở đây được không? Lát nữa tôi sẽ quay lại lấy. Anh sẽ không phiền nếu... hợp đồng kéo dài thêm... vài tiếng chứ? – Nó nhú mồm.

Một luồng điện chạy qua người, Lâm Duy bỗng buông tay nó ra. Cậu thật sự choáng. Gì chứ? Không lẽ trong mắt nó cậu chỉ là người như vậy thôi sao? Cho dù không yêu nó thì cậu cũng đâu nỡ đuổi nó đi trong lúc đêm khuya thế này? Tại sao những suy nghĩ đó lại xuất hiện trong đầu nó cơ chứ?

- Được rồi! Tôi sẽ đi ngay. – Tuy hệt hăng nhưng nó không thể chờ chính miệng cậu bảo đuổi nó đi được.

- Tùy cô. Muốn thì cứ để lại đó. – Lâm Duy trở về với vẻ lạnh lùng rồi bước ra khỏi phòng nó.

Nó mở to mắt nhìn cậu, lắc đầu khó hiểu rồi lại khẽ cười. Chỉ cần cậu đồng ý, nó chỉ đi một lát thôi mà.

Cầu Thiên Bạch.

Ánh trăng sáng soi những hình ảnh nhàn nhạt của vạn vật.

Dưới ánh trăng, bóng một cô gái cao thanh mảnh với mái tóc xòa dài đen mượt càng tôn thêm làn da trắng mịn màng.

Tiếng bước chân nhẹ nhưng không có nghĩa là không nghe thấy.

- Cuối cùng cô cũng đến. – Thiên Kỳ quay đầu lại, khẽ cười.

Nó lặng người.

Vẻ đẹp đó... giống như một thiên thần.

Đôi mắt sáng lấp lánh phản chiếu ánh trăng lung linh huyền hoặc.

- Cô gọi tôi có chuyện gì không? – Một hơi lạnh chạy qua sống lưng. Bỗng dưng nó thấy sợ kinh khủng.

- Có. Tất nhiên là phải có chuyện tôi mới gọi cô chứ? – Thiên Kỳ nhếch mép cười.

- Chuyện... gì? – Nó nói, giọng run run.

Lại tiếng bước chân, lại một người bước tới.

Cả hai đột ngột quay lại và bàng hoàng nhận ra người con trai kia.

- Lâm Duy? – Nó và Thiên Kỳ đồng thanh gọi tên cậu.

- Tại sao không nói với tôi là cô đến đây? – Ánh mắt cậu rực lửa, cậu giận nó thật sự.

- Vì sao phải nói? – Nó nhú mồm.

- Vì...vì... – Lâm Duy ngượng ngùng trong khi nó vẫn dán mắt vào cậu không buông. Cậu phải nói là vì điều gì đây?

- Vì tôi là một con quỷ. – Thiên Kỳ xen ngang rồi cười một điệu cười man rợn.

Nó và Lâm Duy giật mình nhìn Thiên Kỳ như thể một sinh vật lạ.

- Thiên Kỳ, cậu bình tĩnh lại đi. – Lâm Duy hốt hoảng. Lần đầu tiên cậu thấy Thiên Kỳ như vậy.

- Vì tôi là một con quỷ, một con quỷ luôn *** hại những cô bé hiền lành và đáng thương như cô ta. Vì tôi là một con quỷ, một con quỷ đầy tham vọng luôn muốn mình có tất cả mọi thứ. Vì tôi là một con quỷ, một con quỷ đáng thương và đáng khinh khi lúc nào cũng bị bỏ lại phía sau. Vì tôi là một con quỷ, một con quỷ

xấu xa và nham hiểm đến mức ai cũng phải đề phòng. – Thiên Kỳ vỗ ngực liên tục và nước mắt cứ thế tuôn ra.

- Thiên Kỳ... ý tớ không phải vậy.

- Vậy ý cậu thế nào? – Cô nhìn xoáy vào đôi mắt của Lâm Duy – Không trả lời được chứ gì? Thương hại tớ à? Vì tớ từng là người yêu của cậu sao?

Một điệu cười nữa lại được cất lên, vang vọng giữa không gian tĩnh mịch mà đầy u ám này.

Thiên Kỳ giờ đây chẳng khác nào một bệnh nhân trốn viện, cô man dại và hoang dã.

- Cô, chính cô. – Thiên Kỳ chỉ tay về phía nó, ánh mắt đầy căm phẫn.

- Tôi? – Nó nhú mày khó hiểu.

- Chính cô đã cướp tất cả mọi thứ của tôi. Tại sao ông trời lại trêu ngươi tôi như vậy? Tại sao sinh Thiên Kỳ này rồi mà còn sinh thêm Lâm Bình làm gì? Tại sao cô không chết đi? Tại sao lại sống? Tại sao lại xuất hiện trong cuộc đời tôi? Tại sao lại giành giật tất cả mọi thứ của tôi? Tôi cô đơn, tôi buồn, tôi đau đớn, đau lắm, cô có biết không hả? – Thiên Kỳ khụy chân và ngồi bệt xuống. Đôi vai nhỏ bé run lên theo từng tiếng nấc xé lòng.

Nó sống người. Nó cướp đi mọi thứ của cô sao? Trên thực tế, trong tay nó chẳng có gì. Tình cảm không, tiền bạc lại càng không.

- Có lẽ... cô hiểu nhầm gì đó rồi sao? – Nó thanh minh.

Thiên Kỳ ngược khuôn mặt ướm đầm và đôi mắt long lanh nhìn nó.

- Hiểu lắm? Thật điên rồ. Tôi hiểu nhầm cô sao? Vậy ý cô là tôi cố tình đổ oan cho cô à?

- Không, tôi.... chỉ là tôi không thấy mình làm gì có lỗi hay quá đáng với cô cả.

“Bốp”

Một cái tát được giáng xuống cho nó bởi Thiên Kỳ. Má nó in rõ hình bàn tay của cô.

- Thiên Kỳ. – Lâm Duy hét lên và toan chạy lại nhưng bị giọng nói đanh thép của Thiên Kỳ xen ngang hành động.

- Cậu đứng đó. Nếu cậu dám tiến, tớ thề rằng cậu sẽ phải hối hận suốt đời.

Lâm Duy chết sững.

Thiên Kỳ... có phải Thiên Kỳ đây chẳng? Rốt cuộc điều gì đã khiến cô trở nên mù quáng đến vậy?

Dù muốn lắm được ôm nó vào lòng nhưng... cậu lại sợ. Sợ rằng mình mất nó, sợ rằng mình sẽ phải hối hận cả đời... vì nó. Đánh đổi nó lấy một cái ôm, không, cậu không làm được!

- Cô tỉnh chưa? Nhớ ra chưa? Nhìn thẳng vào mắt tôi, nhìn đi. Cô đã cướp tất cả của tôi. – Thiên Kỳ nghiêng rặng và áp tay lên hai má nó, bắt nó nhìn thẳng vào mắt mình.

Không kháng cự, chính nó cũng muốn ngắm thật lâu đôi mắt rõ sâu ấy.

- Không, tôi không cướp. – Nó nói chậm rãi.

Thiên Kỳ sững sờ buông tay ra khỏi khuôn mặt nó và bắt đầu cười điều cười của ma quỷ.

Cảm giác sợ hãi chực trào trong lòng nó.

Bất giác, Thiên Kỳ quay lại nhìn chằm chằm vào nó, cất giọng đầy đau khổ.

- Cô... đã cướp Lâm Duy của tôi, mang cậu ấy ra khỏi cuộc đời tôi. Cậu ấy chọn cô và... bỏ rơi tôi. Cô... cướp đi trái tim của anh trai tôi, làm anh ấy mang một tình yêu mù quáng, anh ấy cũng chọn cô, anh ấy bỏ rơi đứa em gái tội nghiệp mà anh ấy đã từng rất cưng nựng. Rồi... Tùng Kha... cô thích cậu ta sao? Tại sao không ở đó mà về làm gì? Cô có biết lúc nhìn thấy cô bên cạnh anh ấy, tôi đã cười trong đau khổ, cô đã bỏ rơi Lâm Duy của tôi sao? Vậy thì việc tôi bỏ đi có ý nghĩ gì nữa? Tôi những tưởng cô yêu Lâm Duy,

cô sẽ làm cậu ấy hạnh phúc vậy mà... cô lại vui đùa bên người con trai khác. Cô... lại một lần nữa cướp đi người con trai quan trọng của tôi. Cậu ấy cũng chọn cô và... để tôi lại nơi địa ngục tối tăm. Cô là gì hả Lam Bình? Cô là gì mà hết người này đến người khác đi theo cô như ăn phải bùa mê vậy? Con trai chết hết rồi sao? Sao lúc nào cô cũng nhằm vào những người tôi yêu? Kiếp trước tôi có thù oán gì với cô à?

Thiên Kỳ hét lên như những nhát dao cứa vào trái tim nó. Nó cũng đau.

Lâm Duy sao?

Chẳng phải nó đã trả lại rồi sao?

Thiên Minh sao?

Cậu ta sao lại thích nó được chứ?

Tùng Kha sao?

Anh chỉ xem nó như em gái không hơn không kém.

- Thật ra có một điều, Thiên Kỳ à... cô nghe tôi nói. – Nó đưa tay đỡ Thiên Kỳ dậy nhưng cô gạt phăng.

- Cô đừng vờ nhân nghĩa trước mặt tôi.

- Tùng Kha... anh ấy... – Nó hét lên nhưng đôi mắt Thiên Kỳ sượt ngang vai nó. Một linh cảm không lành.

- Lâm Duy, tớ đã hỏi cậu rồi phải không? – Thiên Kỳ cười khẩy, nhúu mày nhìn Lâm Duy.

- Chuyện gì cơ? – Lâm Duy giật bản mình. Làm sao mà không shock trước những lời Thiên Kỳ nói... về Tùng Kha. Cậu... thật sự tò mò trước người con trai này, người con trai đã ở bên cạnh nó suốt thời gian không có cậu ở bên.

- Tớ cũng đã cho cậu thời gian suy nghĩ. – Thiên Kỳ tiếp lời.

- Thiên Kỳ... – Lâm Duy tái xanh mặt.

- Nếu... tớ và cô ta cùng rơi xuống đó thì... cậu sẽ cứu ai? – Thiên Kỳ chỉ tay xuống dòng nước tưởng như hiền hòa nhưng lại đang gào lên giận dữ.

- Không... cậu bình tĩnh đi, nghe tớ nói. – Lâm Duy chạy lại nhưng cậu cách chỗ hai người đó đứng một khoảng khá xa. Sao bỗng đứng lại thấy kiệt sức, sao bỗng đứng lại thấy mình vô dụng vô cùng.

Nó bàng hoàng chẳng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra quanh mình, chỉ mở to mắt nhìn Thiên Kỳ vòng tay ôm lấy nó rồi rơi tự do xuống dòng nước nhuộm màu bóng đêm.

Tiếng la hét.

Tiếng than đến não lòng.

Nó không biết bơi... và Thiên Kỳ cũng vậy.

“Cậu sẽ cứu ai?”

Giọng nói của Thiên Kỳ vang vọng về bên tai cậu.

Lâm Duy đứng đó, trên cầu, bắt lực nhìn hai người con gái trong đời.

“Quyết định đi... không thì thân chết sẽ cướp đi cả hai”

“Tùm”

Cậu nhảy ùm xuống dòng nước đen ngòm, bán sống bán chết đến cạnh một người con gái.

.
. .
.

Nó ngụp lặn trên mặt nước, cố gắng níu lấy sự sống của mình. Sợi chỉ nhỏ kết nối nó với sự sống quả thật rất mỏng manh, mỏng manh đến độ vô hình.

Cậu sẽ cứu nó chẳng?

Chắc là không đâu bởi người cậu yêu chỉ có một. Người đó... không thể là nó.

Vậy thì nó còn hi vọng điều gì? Còn chờ đợi điều gì? Chờ đợi thần số mệnh dùng kéo cắt đứt đường dây số mệnh của nó sao? Hay... nó chờ đợi một ai đó, một người nào đó sẽ đến bên nó?

“Lâm Duy”

Cái tên luôn hiện lên trong mọi suy nghĩ nhưng nó lại chẳng làm được gì ngoài việc gọi tên cậu. Nó còn có thể làm gì? Chỉ nghĩ về cậu trong những giấc mơ mà thôi.

Đuối quá rồi!

Nó kiệt sức rồi!

Thật sự... cậu đã cứu nó một lần nhưng có lẽ sẽ không có lần thứ hai.

Thần sét đánh rầm trên đầu nó, làm vỡ vụn mọi hi vọng, mọi mong ước, phá tan tòa lâu đài về tình yêu trong trái tim non nớt của nó.

Sống mũi cay cay, là vì nước sông hay vì nước mắt đây?

Nó nhìn thấy cậu.

Trong một phút giây nào đó trên mặt nước, nó đã nhìn thấy cậu – tình yêu của nó.

Nhưng... cay đắng thay, nó lại nhìn thấy cậu... bơi đến bên một người con gái khác.

Sao chứ? Có khó đoán quá đâu cái kết quả này? Nó là gì trong lòng cậu cơ chứ? Tại sao phải buồn? Tại sao phải đau khi cậu đã không chọn nó. Đó là lựa chọn của cậu cơ mà. Đó là quyết định của trái tim cậu cơ mà. Nó giận sao? Nó tuyệt vọng sao? Nó tiếc nuối sao? Nó tủi thân sao? Dựa vào đâu cơ chứ?

Dựa vào đâu ư? Dựa vào trái tim nó.... vì nó yêu cậu, yêu cậu thật rồi...

Nó nhếch mép cười rồi thả dốc mọi chuyện, kể cả sự sống. Mọi chuyện đều có số cả. Nó làm được gì chứ? Chỉ lặng yên chúc phúc cho cậu là được rồi. Phải, chúc phúc cho người nó yêu khi nó đã ở Thiên Đàng.

“Vĩnh biệt anh... Lâm Duy”

92. Chương 92

Nhắc đôi mi mắt, màu đầu tiên đập vào mắt nó chính là màu trắng và từ đầu tiên hiện lên trong đầu nó là “Mệt mỏi”.

Toàn thân nó ê ẩm, chẳng muốn gượng dậy tẹo nào.

- Tại sao lại ở đây? – Nó đánh mạnh vào đầu tóc rối bù.

Những mảng ký ức lại hiện về trong đầu nó. Cầu Thiên Bạch... và cái chết.

Nó à lên một tiếng.

- Thì ra Thiên Đàng là vậy. Màu trắng, đẹp tuyệt!

Bỗng, một vòng tay ai đó ôm chặt lấy nó.

Nước mắt nó khế rơi, không hiểu tại sao lại khóc, chỉ biết là nó muốn khóc... trong vòng tay đó, thế thôi.

- Tôi xin lỗi. – Lâm Duy nói nhỏ.

- Tôi hiểu. – Nó cười.

- Câu hỏi của em, tôi đã tìm ra được cậu trả lời của chính tôi rồi. – Lâm Duy thôi ôm nó và nhìn thẳng vào đôi mắt đầm nước của nó.

- Câu hỏi sao? – Nó nghi hoặc và cố nhớ lại câu hỏi của mình.

- Nếu cả em và Thiên Kỳ cùng rơi xuống sông, tôi sẽ cứu ai? – Lâm Duy nhắc lại.

- À – Nó nhếch mép cười – Anh đã trả lời rồi đấy thôi, từ cái lúc anh nhảy xuống sông và cứu cô ấy... – Giọng nó nghèn nghẹn, có vẻ như nó sắp khóc và nó không muốn thốt lên hết câu nói đó rằng: “... và anh đã bỏ rơi tôi”

- Umk. – Lâm Duy gật đầu.

Dù biết trước câu trả lời nhưng sao lòng nó lại nhói đau thế này. Nó thật là hết thuốc chữa mà.

- Anh sẽ cứu Thiên Kỳ? – Nó ngốc. Phải nó rất ngốc. Nó vẫn muốn khẳng định lại điều đó, khẳng định lại để làm gì cơ chứ? Chỉ khiến nó thêm đau khi nghe câu trả lời từ cậu mà thôi.

- Phải, tôi sẽ cứu Thiên Kỳ... – Lâm Duy nói chắc như đinh đóng cột.

Hai tai nó ù đi. Anh ác lắm Lâm Duy à! Không được rồi, nếu nó còn ở lại đây thêm một phút nào nữa, nó sẽ khóc mất nhưng nó không thể khóc, không được để cậu biết nó đang đau... vì cậu.

- Nhưng... sau đó tôi sẽ chết cùng em.

Câu nói vừa kết thúc, nó giật mình ngược đôi mắt xoe tròn long lanh nhìn cậu. Cậu... vừa nói điều gì?

- Anh... vừa nói gì cơ? – Đầu phải là nó không nghe rõ, nó có thể lặp lại từng chữ một trong câu nói đó nhưng... sự thật thường rất khó tin mà.

- Tôi nợ Thiên Kỳ một tấm ân tình vì chính cô ấy đã kéo tôi ra khỏi vỏ bọc lạnh lùng, cho tôi biết thế nào là cuộc sống. Tôi sẽ cứu cô ấy vì tôi mang ơn cô ấy. Rồi sau đó tôi sẽ chết cùng em vì... tôi yêu em, Lâm Bình! – Lâm Duy nhẹ nhàng nói rồi lại nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Nó nhắm tịt mắt. Nó đang mơ sao?

Thì ra đâu phải cậu bỏ rơi nó? Thì ra đêm hôm qua, người đến cứu Thiên Kỳ, người làm nó đau là cậu. Thì ra sau khi mang được Thiên Kỳ thoát khỏi bàn tay tử thần, cậu đã gieo mình xuống sông cùng nó... khi mà chính cậu đã quá kiệt sức, không thể mang nó lên bờ. Thì ra hôm qua, tay nó bị kéo lại bởi một cái gì đó, hơi ẩm truyền qua tay nó mà trong cơn mê man nó còn cảm nhận được chính là từ tay cậu. Thì ra... ông trời vẫn còn thương nó và cậu, muốn hai đứa nó cùng sống. Và thì ra trên đời, có nhiều chuyện chính mình cũng không thể ngờ đến. Hạnh phúc là một thứ gì đó thật mong manh. Nói yêu và đón nhận tình yêu khi mình còn có thể...

~oOo

~~ Anh hai! – Thiên Kỳ reo lên rồi ôm chặt lấy cổ Thiên Minh.

- Gì nữa, cô em nhõng nhẽo. – Thiên Minh cốc đầu Thiên Kỳ.

- Em muốn giới thiệu với anh một người. – Thiên Kỳ nháy mắt rồi kéo một người con trai cao lớn đến trước mặt anh trai.

- Đây là... – Thiên Minh nhìn người con trai trước mặt, có vẻ là lớn tuổi hơn cậu.

- Người yêu em và cũng là người em yêu. – Thiên Kỳ cười tươi.

Người con trai tiến đến, đưa một bàn tay ra chờ bắt.

Đáp lại bằng một nụ cười và một cái bắt tay thật chặt, Thiên Minh nói, vẫn giữ giọng lạnh lùng:

- Tôi là Thiên Minh, anh trai Thiên Kỳ.

Người con trai có nụ cười tươi như nắng mai rực rỡ nhìn Thiên Minh, đáp gọn:

- Tôi là Tùng Kha, sinh viên năm nhất Học viện Báo chí và Tuyên truyền.

.

.

.

Cách đó một hôm....

Thiên Kỳ nhắc máy điện thoại.

- Alo.

-

- Có chuyện gì, tôi đang bận. – Thiên Kỳ chực tắt máy thì bị giọng nói khẩn thiết của nó nín lại.

-

- Nói đi. – Thiên Kỳ ra vẻ lạnh nhạt.

- – Nó nói, giọng nhỏ dần.

Thiên Kỳ sững người rồi chợt cười phá lên.

- Cô thấy tôi tội nghiệp lắm sao? Không có ai yêu tôi, tôi biết chứ, họ chỉ yêu mình cô mà thôi. Nhưng tôi không cần cô bố thí cho tôi cái lời nói đang nguyên rửa thế đâu.

-

Nó đập máy và thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng nó cũng làm được một điều gì đó và nó cảm thấy hạnh phúc. Nó muốn Tùng Kha vui, muốn thấy anh cười và cũng muốn thấy Thiên Kỳ cười bởi lúc đó, trông cô ấy thực sự giống như một thiên thần.

~oOo

~~ Hai người sướng thật đấy! – Jun cười phá lên trong phòng BF hội.

- Bản hợp đồng thế mà cũng nghĩ ra được – Đến lượt Key cười thâm.

Chỉ có nó và Lâm Duy là tội nghiệp, bị bắt ngồi như vậy suốt từ sáng đến giờ. Không hiểu sao cả hai lại muốn kể cho những người bạn, những người anh nghe về bản hợp đồng đó, bản hợp đồng đã gắn kết hai con người.

- Oai, ước gì mình cũng có một bản như vậy nhỉ? – Nguyên Hoàng nhìn ngấm ra bầu trời ngoài kia và khẽ nguyền ước. Bốn cái miệng trong này cười thâm.

Tối hôm đó, tại biệt thự nhà Nguyên Hoàng.

- Cái gì cơ mẹ? Không thể như thế được. – Nguyên Hoàng hét lên.

- Sao lại không thể. Ba mẹ đã quyết rồi. Không bàn cãi gì nữa. – Mẹ cậu nhìn con trai trừng trừng.

- Nhưng con chưa quyết. – Nguyên Hoàng phản kháng kịch liệt.

- Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Mai con bé sẽ đến nhà mình. Liệu mà làm và đừng để ba mẹ thất vọng, con trai. – Sau khi để lại một mệnh lệnh bất khả kháng, mẹ cậu bước lên gác, để lại cậu một mình giữa phòng khách.

“Híc, có phải lúc chiều mình ước vậy nên giờ trời phạt không? Trời ơi con hối hận rồi!” Nguyên Hoàng than thầm và nghĩ đến việc lúc chiều ước mong có một bản hợp đồng như của Lam Bình và Lâm Duy. Đúng là quả báo mà!!!!

Sáng sớm hôm sau, cũng tại biệt thự nhà Nguyên Hoàng.

- Cháu chào hai bác. – Một đứa con gái nhỏ nhón bước vào trong nhà, cúi đầu chào lễ phép.

- Umk, cháu vào đi, bác giới thiệu luôn. – Mẹ Nguyễn Hoàng nhanh nhẹn kéo tay con bé bước vào trong phòng khách, nơi cậu chủ Nguyễn Hoàng đang bị bắt phải ngồi đợi.

- Chào cậu. – Con bé cười tươi và khẽ nghiêng đầu.

Nguyễn Hoàng hơi giật mình nhưng rồi lại lấy bình tĩnh, đáp hờ hững:

- Ồ...chào.

- Đây là con trai bác, Nguyễn Hoàng. Còn đây là vợ tương lai của con, tên con bé là Tiểu Tiên. – Mẹ Nguyễn Hoàng giới thiệu rồi kéo thẳng con trai đang ngồi trên sofa dậy, đẩy cả hai lên gác – Dẫn Tiểu Tiên lên phòng nó đi con.

Thế là cậu đành phải tuân theo mệnh lệnh của “mẫu thân”

Cánh cửa phòng đóng rầm, ngăn cách hai con người khỏi cái thế giới ngoài kia.

- Tôi có chuyện cần nói. – Nguyễn Hoàng cất lời.

- Chuyện gì cơ? – Tiểu Tiên dừng tia nhìn lên khuôn mặt điển trai của Nguyễn Hoàng.

- Cô biết tôi và cô sẽ phải cưới nhau chứ?

- Tôi biết. – Tiểu Tiên cúi mặt.

- Tôi muốn giữa chúng ta cần rõ ràng. – Nguyễn Hoàng nghiêm mặt.

- Sao? Anh không muốn... sống cùng với tôi à? – Tiểu Tiên nhếch mép cười.

- Không... ba mẹ tôi quyết định rồi! Tôi chỉ là... muốn giữa chúng ta sẽ có một bản hợp đồng. – Nguyễn Hoàng chuyển hướng nhìn từ Tiểu Tiên ra phía ngoài kia.

- Hợp đồng? – Tiểu Tiên tròn mắt.

- Umk... hợp đồng tình yêu.

Tiểu Tiên cười khẩy:

- Anh lại muốn nói là tôi và anh giả yêu và giả vờ sống với nhau sao? Thời hạn là bao nhiêu?

Tự nhiên lại thấy nhục nhã vô cùng, không dừng lại thấy đau buồn vô cùng mà chính con bé cũng không hiểu được cảm xúc của mình nữa.

- Thời hạn là... suốt đời.

Bàng hoàng.

Sững sốt.

Một dòng điện chạy qua người.

Một niềm hạnh phúc lan tỏa trong tim.

Con bé có biết chẳng đó chính là định mệnh.

Con bé có biết chẳng vào 2 năm trước, có một tên con trai gốc đã yêu con bé ngay từ lần gặp mặt đầu tiên...

Đó là một ngày nắng, cái nắng không quá chói chang, chỉ để sưởi ấm lòng người.

- Này bạn! – Một con bé có vẻ ngoài cà chớn bước lại gần một tên con trai có vẻ mặt buồn.

- Gì cơ? – Tên con trai ngược đôi mắt sâu nâu lên nhìn con bé.

- Kẹo, ăn đi! – Chìa cây kẹo mút hình trái tim cho con trai, con bé nháy mắt đầy tình nghịch.

- Sao lại cho tôi?

- Chẳng phải bạn đang thấy đáng sao? Ăn kẹo đi, ngọt lắm đấy, nó sẽ làm bạn cười. – Con bé dúm cây kẹo vào tay con trai rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Mẹ tôi tái hôn. Tôi có cha dượng. Và tôi ghét điều đó. – Tên con trai thở dài náo nề.

“Bốp”

- Á, đau. – Con trai hét lên khi con bé vỗ vai một cái thật đau.

- Bạn sướng thế! Tôi không có cha dượng giống bạn đâu.

- Bạn thích à?

- Umk. Mẹ tôi không chịu tái hôn...vì tôi đó. – Con bé cười tươi để lộ cái răng khểnh thật xinh.

Con trai sững người nhìn con bé như một sinh vật lạ.

Rồi lạ mà quen, cả hai cùng nhanh chóng hòa nhập, kể cho nhau nghe mọi chuyện trên đời, từ chuyện to như con voi đến chuyện nhỏ như con thỏ hay cả chuyện vừa như con lừa.

Nắng trên cao khẽ cười, đung đưa nhịp tim tên con trai mới lớn.

“Này kẹo mút, sau này bạn phải lấy tôi nhé. Tôi nhất định sẽ không để mất bạn đâu”

~oOo~ THE END ~oOo

~Truyện end rồi nè!

Có lẽ các bạn không hiểu vì sao Di lại vẽ ra một cái kết như vậy đối với Thiên Kỳ. Thật ra hình tượng lúc đầu Di muốn xây dựng cho cô nàng này là một tiểu thư kiêu kỳ nhưng tốt bụng, có một vẻ đẹp thiên thần và trái tim thiên sứ nhưng có lẽ do cái gọi là hoàn cảnh. Ai cũng nghĩ Thiên Kỳ là nhân vật phản diện nhưng đâu phải vậy. Cô nàng đáng yêu vậy cơ mà. Có trách cũng chỉ tại vai trong câu chuyện, cô đứng ngoài Lam Bình và Lâm Duy, có trách cũng chỉ là lòng đố kỵ mà là người ai cũng có chút ích kỷ riêng cho bản thân mình.

Có lẽ Di chưa đủ tuổi để mọi người nhìn nhận. Có lẽ khía cạnh cảm nhận về tình yêu của Di khác xa mọi người nhưng đó là cách nhìn của riêng Di. Dù sao cũng thấy rất hài lòng vì mình đã không bỏ lỡ fic giữa chừng. Cảm ơn mọi người nha vì đã ủng hộ và thông cảm cho Di suốt thời gian qua. Yêu mọi người nhiều lắm!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-dieu-em-khong-biet-anh-yeu-em>